

II. BESEDILO ČLENOV

ZAKON O ELEKTRONSKIH KOMUNIKACIJAH

(EVA 2019-3130-0004)

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(vsebina zakona)

Ta zakon ureja pogoje za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev, ureja zagotavljanje univerzalne storitve, zagotavljanje konkurence, upravljanje radiofrekvenčnega spektra in elementov oštevilčenja, ureja učinkovitejšo gradnjo in postavitev elektronskih komunikacijskih omrežij ter souporabo obstoječe fizične infrastrukture, določa pogoje za omejitve lastninske pravice, določa pravice uporabnikov, ureja varnost omrežij in storitev ter njihovo delovanje v izjemnih stanjih, zagotavlja uresničevanje in ureja varovanje pravice do komunikacijske zasebnosti uporabnikov javnih komunikacijskih storitev, ureja reševanje sporov na področju tega zakona, ureja pristojnosti, organizacijo in delovanje Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: agencija) kot neodvisnega regulativnega organa ter pristojnosti drugih organov, ki opravljajo naloge po tem zakonu, ter druga vprašanja, povezana z elektronskimi komunikacijami.

2. člen

(namen zakona)

(1) Namen zakona je pospeševanje razvoja elektronskih komunikacijskih omrežij, vključno s spodbujanjem investicij z znižanjem stroškov gradnje oziroma postavitve teh omrežij ter razvoja storitev v Republiki Sloveniji in s tem gospodarskega in družbenega razvoja v državi, vključno z razvojem informacijske družbe, dostop do zelo visokozmogljivih omrežij in njihova uporaba za vse državljane in podjetja v Evropski uniji, kakor tudi razvijanje notranjega trga Evropske unije in uveljavljanje legitimnih interesov vseh njenih državljanov. Namen tega zakona je tudi zagotavljanje učinkovite konkurence na trgu elektronskih komunikacij, učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra in elementov oštevilčenja, univerzalne storitve in varstvo pravic uporabnikov, vključno z uporabniki invalidi in uporabniki s posebnimi socialnimi potrebami, ter pravice do komunikacijske zasebnosti uporabnikov javnih komunikacijskih storitev.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenašajo:

- Direktiva (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah (UL L št. 321 z dne 17. 12. 2018, str. 36) (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2018/1972/EU),
- Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L št. 201 z dne 31. 7. 2002, str. 37), zadnjič spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o spremembah Direktive 2002/22/ES o univerzalnih storitvah in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami, Direktive 2002/58/ES o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij in Uredbe (ES) št. 2006/2004 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov (UL L št. 337 z dne 18. 12. 2009, str. 11),
- Direktiva Komisije 2002/77/ES z dne 16. septembra 2002 o konkurenci na trgih za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (UL L št. 249 z dne 17. 9. 2002, str. 21) in
- Direktiva 2014/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o ukrepih za znižanje stroškov za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij visokih hitrosti (UL L št. 155 z dne 23. 5. 2014, str. 1).

3. člen

(pomen izrazov)

Izrazi, uporabljeni v tem zakonu, pomenijo:

1. Antenski sistem je del elektronskega komunikacijskega omrežja, ki je namenjen oddajanju ali sprejemanju radijskih valov, ki je sestavljen iz antene, kablov in priključenih naprav, ki so lahko posamezni deli ali integrirani v celoto.
2. Aplikacijski programski vmesnik (API) pomeni programske vmesnike med aplikacijami, ki jih zagotavljajo radiodifuzijske hiše ali izvajalci storitev, in viri v zmogljivejši digitalni televizijski opremi za digitalne televizijske in radijske storitve.
3. Center za sprejem komunikacije v sili pomeni center za obveščanje ali operativno komunikacijski center policije, ki sprejema komunikacije v sili.
4. Digitalna radiodifuzija je radiokomunikacijska storitev, namenjena za prizemno digitalno oddajanje in razširjanje radijskih ali televizijskih programov z neposrednim javnim sprejemom v odprtem prostoru.

5. Dostopovno omrežje je del elektronskega komunikacijskega omrežja, ki povezuje omrežno priključno točko z njej najbližjo aktivno opremo, s katero si omrežna priključna točka neposredno izmenjuje signale.
6. Elektronska komunikacijska storitev je storitev, ki se navadno izvaja za plačilo prek elektronskih komunikacijskih omrežij in vključuje storitev dostopa do interneta iz 2. točke drugega odstavka 2. člena Uredbe (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (UL L št. 310 z dne 26. 11. 2015, str. 1) (v nadaljnjem besedilu: Uredba 2015/2120/EU), medosebno komunikacijsko storitev in storitve, ki obsegajo v celoti ali pretežno prenos signalov, kot so storitve prenosa, ki se uporabljajo za opravljanje storitev stroj-stroj in za radiodifuzijo. Ne vključuje pa storitev, ki zagotavljajo ali izvajajo uredniško nadzorovanje vsebine, ki se prenaša prek elektronskih komunikacijskih omrežij ali z elektronskimi komunikacijskimi storitvami.
7. Elektronska pošta pomeni vsako besedilno, govorno, zvočno ali slikovno sporočilo, poslano po javnem komunikacijskem omrežju, ki se lahko shrani v omrežju ali prejemnikovi terminalski opremi, dokler ga prejemnik ne prevzame.
8. Elektronsko komunikacijsko omrežje so sistemi prenosa, ne glede na to, ali temeljijo na stalni infrastrukturi ali zmogljivosti s centralnim upravljanjem, in, kjer je primerno, komutacijska ali usmerjevalna oprema ter drugi viri, vključno z neaktivnimi omrežnimi elementi, ki omogočajo prenos signalov po žicah, z radijskimi valovi, optičnimi ali drugimi elektromagnetnimi sredstvi, vključno s satelitskimi omrežji, fiksnimi (vodovno in paketno komutiranimi, vključno z internetom) in mobilnimi omrežji, električnimi kabelskimi sistemi, če se uporabljajo za prenos signalov, omrežji, ki se uporabljajo za radijsko in televizijsko radiodifuzijo ter z omrežji kabelske televizije ne glede na vrsto prenesenih informacij.
9. Elementi oštevilčenja so številke in kode, imena in naslovi. Med elemente oštevilčenja ne spadajo internetni naslovi (številčni naslovi po internetnem protokolu), ki so potrebni za vzpostavljanje komunikacij med omrežnimi priključnimi točkami, ter številke in kode, imena in naslovi, ki se uporabljajo izključno v posameznem javnem komunikacijskem omrežju.
10. Fizična infrastruktura pomeni kateri koli element omrežja, namenjen namestitvi drugih elementov omrežja, ne da bi sam postal aktiven element omrežja, na primer cevi, drogovi, kanali, revizijski jaški, vstopni jaški, omarice, stavbe ali dostopi v stavbe, antenski nosilci in stolpi. Kabli, vključno z optičnimi vlakni, in vodovodna omrežja, ki se uporabljajo za prehranske potrebe ljudi, niso fizična infrastruktura v smislu tega zakona.

11. Geografska številka pomeni številko iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz 97. člena tega zakona, pri kateri ima en del njene številčne zgradbe geografski pomen, ki se uporablja za usmerjanje klicev na fizično lokacijo omrežne priključne točke.
12. Govorna komunikacijska storitev pomeni javno komunikacijsko storitev za neposredno ali posredno opravljanje in sprejemanje nacionalnih ali nacionalnih in mednarodnih klicev z uporabo številke ali številke iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz 97. člena tega zakona ali mednarodnega načrta oštevilčenja.
13. Gradbena dela pomenijo vsako dejavnost, s katero se gradi nov, rekonstruira ali odstranjuje enega ali več objektov, ki predstavljajo elemente fizične infrastrukture.
14. Harmonizirani radiofrekvenčni spekter je radiofrekvenčni spekter, za katerega so bili s tehničnimi izvedbenimi ukrepi v skladu s 4. členom Odločbe Evropskega parlamenta in Sveta 676/2002/ES z dne 7. marca 2002 o pravnem okviru za politiko radijskega spektra v Evropski skupnosti (UL L št. 108 z dne 24. 4. 2002, str. 1) (v nadaljnjem besedilu: Odločba 676/2002/ES) določeni harmonizirani pogoji v zvezi z njegovo razpoložljivostjo in učinkovito uporabo.
15. ID celice je identiteta celice, iz katere izvira ali se zaključuje klic iz mobilnega omrežja.
16. Informacija o lokaciji kličočega pomeni v javnem mobilnem omrežju obdelane podatke, pridobljene iz omrežja ali iz mobilnih naprav, ki razkrivajo geografsko lokacijo mobilne terminalske opreme končnega uporabnika, v javnem fiksnem omrežju pa podatke o fizičnem naslovu omrežne priključne točke.
17. Infrastrukturni operater je fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja fizično infrastrukturo, namenjeno zagotavljanju gospodarske javne infrastrukture, vključno z operaterjem omrežja.
18. Interventna storitev je storitev, ki jo nudijo službe za zaščito, reševanje in pomoč, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja varstvo pred naravnimi ali drugimi nesrečami, policija v skladu s predpisi, ki urejajo delovanje policije, ter služba nujne medicinske pomoči v skladu s predpisi s področja zdravstvene dejavnosti.
19. Izjemna stanja so vojno ali izredno stanje, stanje nastalo zaradi naravnih ali drugih nesreč ter katastrofalni izpad omrežja.

20. Izvajalec storitve je fizična ali pravna oseba, ki izvaja javno komunikacijsko storitev ali je obvestila pristojni regulativni organ o nameravanem izvajanju javne komunikacijske storitve.
21. Izvajalec univerzalne storitve je fizična ali pravna oseba, ki izvaja univerzalno storitev ali njen del.
22. Javna komunikacijska storitev je javno dostopna elektronska komunikacijska storitev.
23. Javni sektor ima pomen, kot ga določa zakon, ki ureja javne uslužbenke, vključuje pa tudi javna podjetja in gospodarske družbe, v katerih ima večinski delež oziroma prevladujoč vpliv država ali lokalna skupnost.
24. Javno komunikacijsko omrežje je elektronsko komunikacijsko omrežje, ki se v celoti ali pretežno uporablja za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev, ki omogočajo prenos informacij med omrežnimi priključnimi točkami.
25. Kabelska kanalizacija je gradbeno-inženirski objekt, sestavljen iz kanalov, cevi in podobnega, ki omogoča postavitev in vzdrževanje komunikacijskih vodov.
26. Katastrofalni izpad omrežja so okvare elektronskega komunikacijskega omrežja, ki jih ni mogoče odpraviti v enem dnevu in ki večjemu številu uporabnikov onemogočijo ali bistveno okrnijo dostop do komunikacijskih storitev.
27. Kibernetska varnost ima pomen, kot ga določa zakon, ki ureja informacijsko varnost.
28. Kibernetski napad ima pomen, kot ga določa zakon, ki ureja informacijsko varnost.
29. Klic je zveza, vzpostavljena s pomočjo javno dostopne medosebne komunikacijske storitve, ki omogoča dvosmerno govorno komunikacijo.
30. Ključni deli nacionalnovarnostnega sistema so omrežja in informacijski sistemi, namenjeni področju obrambe, varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, policije, obveščevalno-varnostne dejavnosti ter zunanjih zadev.
31. Komunikacija je vsaka informacija, ki se izmenja ali prenese med končnim številom strank s pomočjo javne komunikacijske storitve. Ne vključuje pa informacij, ki so javnosti prenesene kot del radiodifuzijske storitve prek elektronskega komunikacijskega omrežja, razen v obsegu, v katerem se da informacija povezati s prepoznavnim naročnikom ali uporabnikom, ki jo prejme.

32. Komunikacija v sili pomeni komunikacijo z uporabo medosebnih komunikacijskih storitev med končnim uporabnikom in centrom za sprejem komunikacije v sili za namen zagotavljanja interventnih storitev. Komunikacija v sili se lahko sproži tudi prek klica v sili iz vozil (eKlic), kot je opredeljen v Uredbi (EU) 2015/758 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2015 o zahtevah za homologacijo za uvedbo sistema e-call, vgrajenega v vozilo, kot storitev številke 112 in spremembi Direktive 2007/46/ES (UL L št. 123 z dne 19. 5. 2015, str. 77).
33. Komunikacijski objekt je stavba ali gradbeno-inženirski objekt, ki je del elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture, vključno z morebitnimi napravami, lahko pa tudi naprava, oprema in infrastruktura, ki ni objekt po predpisih o graditvi objektov.
34. Komunikacijski vod je celotna podzemna ali nadzemna fizična povezava med dvema ali več točkami, po katerih je možna enosmerna, dvosmerna ali obojesmerna komunikacija.
35. Končni uporabnik ali končna uporabnica (v nadaljnjem besedilu: končni uporabnik) je uporabnik, ki ne zagotavlja javnih komunikacijskih omrežij ali javnih komunikacijskih storitev.
36. Krajevna zanka je fizična pot elektronskih komunikacijskih signalov, ki povezuje omrežno priključno točko z glavnim razdelilnikom ali enakovredno napravo v fiksnem javnem komunikacijskem omrežju.
37. Kršitev varnosti osebnih podatkov pomeni kršitev varnosti, ki povzroči nenamerno ali nezakonito uničenje, izgubo, spremembo, nepooblaščno razkritje ali dostop do osebnih podatkov, ki so poslani, shranjeni ali kako drugače obdelani v zvezi z zagotavljanjem javnih komunikacijskih storitev v Evropski uniji (v nadaljnjem besedilu: EU).
38. Maloobmočna brezžična dostopovna točka pomeni brezžično omrežno dostopovno opremo majhne moči in velikosti, ki deluje v majhnem dosegu, in ki uporablja radiofrekvenčni spekter na podlagi odločbe o dodelitvi radiofrekvenčnih pasov ali radiofrekvenčni spekter, za katerega ni treba pridobiti odločbe, ali kombinacijo obeh, ki se lahko uporablja kot del javnega elektronskega komunikacijskega omrežja, ki je lahko opremljena z eno ali več antenami z majhnim vizualnim učinkom in ki uporabnikom omogoča brezžični dostop do elektronskih komunikacijskih omrežij ne glede na osnovno omrežno topologijo, ki je lahko bodisi mobilna bodisi fiksna (na primer bazne

postaje nizkih moči, kot so na primer femtocelice, pikocelice, metrocelice ali mikrocelice).

39. Meddržavni trgi so trgi, določeni v skladu s 163. členom tega zakona, ki pokrivajo EU ali njen znatni del v več kakor eni državi članici.
40. Medomrežno povezovanje je fizično in logično povezovanje javnih komunikacijskih omrežij, ki jih uporablja isti ali drug operater, da omogoči uporabnikom enega operaterja komunikacijo z uporabniki istega ali drugega operaterja ali dostop do storitev, ki jih zagotavlja drug operater. Storitve lahko zagotavljajo udeležene stranke ali druge stranke, ki imajo dostop do omrežja. Medomrežno povezovanje je posebna vrsta operaterskega dostopa, ki je izveden med operaterji javnih omrežij.
41. Medosebna komunikacijska storitev je storitev, ki se navadno izvaja za plačilo in omogoča neposredno medosebno in interaktivno izmenjavo informacij prek elektronskih komunikacijskih omrežij med omejenim številom oseb, pri čemer osebe, ki začnejo komunikacijo ali sodelujejo v njej, določajo prejemnike. Ne vključuje pa storitev, pri katerih je medosebna in interaktivna komunikacija zgolj manjši pomožni del storitve, ki je dejansko povezan z drugo storitvijo.
42. Medosebna komunikacijska storitev na podlagi številke je medosebna komunikacijska storitev, ki se povezuje ali omogoča komunikacijo z elementi oštevilčenja, dodeljenimi na podlagi VII. poglavja tega zakona, in sicer s številko ali številkami iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz 97. člena tega zakona ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja.
43. Medosebna komunikacijska storitev, neodvisna od številke, je medosebna komunikacijska storitev, ki za vzpostavitev zveze ne potrebuje elementov oštevilčenja, dodeljenih na podlagi VII. poglavja tega zakona, in sicer številke ali številke iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz 97. člena tega zakona ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja, ali ki ne omogoča komunikacije s številko ali številkami iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz 97. člena tega zakona ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja.
44. Najprimernejši center za sprejem komunikacije v sili je pristojni operativno komunikacijski center policije ali regijski center za obveščanje, ki pokriva območje, iz katerega izvira komunikacija v sili.
45. Naročnik ali naročnica (v nadaljnjem besedilu: naročnik) je vsaka fizična ali pravna oseba, ki z izvajalcem javnih komunikacijskih storitev sklene pogodbo o zagotavljanju takih storitev.

46. Negeografska številka je številka iz načrta oštevilčenja Republike Slovenije iz 97. člena tega zakona, ki ni geografska številka, kot so fiksne številke, ki niso vezane na fizično lokacijo omrežne priključne točke, mobilne številke ter številke brezplačnih in premijskih storitev.
47. Neprekinjeno poslovanje so aktivnosti, ki so potrebne za ohranjanje poslovanja organizacije v času motenj ali prekinitve normalnega delovanja.
48. Nevtralnost interneta je načelo, po katerem se ves internetni promet po javnem komunikacijskem omrežju obravnava enakovredno, to je neodvisno od vsebine, aplikacij, storitev, naprave, vira in cilja komunikacije.
49. Odprto elektronsko komunikacijsko omrežje je javno komunikacijsko omrežja, do katerih pod enakimi pogoji lahko dostopajo vsi operaterji.
50. Omrežna priključna točka je fizična točka, na kateri ima končni uporabnik dostop do javnega komunikacijskega omrežja; in ki se v primeru, kadar omrežja vključujejo komutacijo ali usmerjanje, določi s posebnim omrežnim naslovom, ki je lahko vezan na številko ali ime končnega uporabnika.
51. Operater je operater omrežja oziroma izvajalec storitve. Fizična ali pravna oseba, ki omogoča brezplačen dostop do interneta in pri tem nima pridobitnega namena ter zagotavljanje dostopa do interneta ni del njene pridobitne dejavnosti, ni operater.
52. Operater omrežja je fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja javno komunikacijsko omrežje ali pripadajoče zmogljivosti ali je obvestila pristojni regulativni organ o nameravanem zagotavljanju javnega komunikacijskega omrežja ali pripadajočih zmogljivosti.
53. Operaterski dostop pomeni zagotovitev razpoložljivosti infrastrukture in omrežij z vsemi pripadajočimi elementi ali storitev drugemu operaterju pod določenimi pogoji, bodisi na izključni ali neizključni podlagi, za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, tudi kadar se uporabljajo za zagotavljanje storitev informacijske družbe ali storitev radiodifuzijskih vsebin. Med drugim zajema: dostop do omrežnih elementov in pripadajočih naprav, ki lahko vključuje tudi priključitev opreme s fiksnimi ali nefiksnimi sredstvi (zlasti dostop do krajevne zanke ter naprav in storitev, ki so potrebne za zagotavljanje storitev prek krajevne zanke), dostop do fizične infrastrukture, dostop do ustreznih sistemov programske opreme, vključno s sistemi za obratovalno podporo, dostop do informacijskih sistemov ali podatkovnih zbirk za prednaročanje, zagotavljanje, naročanje, zahteve za vzdrževanje in popravilo ter zaračunavanje, dostop do pretvorbe številke ali do sistemov, ki zagotavljajo enakovredno delovanje, dostop do fiksnih in mobilnih omrežij, zlasti za gostovanja, dostop do sistemov s

pogojnim dostopom za digitalne televizijske storitve in dostop do virtualnih omrežnih storitev.

54. Pasivna komunikacijska infrastruktura pomeni komunikacijske vode v stavbi, ki omogočajo visoke hitrosti, in razdelilno točko povezujejo z omrežnimi priključnimi točkami.
55. Podatki o lokaciji so vsakršni podatki, obdelani v elektronskem komunikacijskem omrežju ali v okviru elektronske komunikacijske storitve, ki kažejo na zemljepisni položaj terminalske opreme uporabnika javne komunikacijske storitve.
56. Podatki o prometu so kateri koli podatki, obdelani za namen prenosa komunikacije po elektronskem komunikacijskem omrežju ali zaradi njegovega zaračunavanja.
57. Ponudniki storitev podpore tretje ravni so ponudniki upravljanih storitev in dobavitelji opreme.
58. Potrošnik ali potrošnica (v nadaljnjem besedilu: potrošnik) je vsaka fizična oseba, ki uporablja ali zaprosi za javno komunikacijsko storitev za namene, ki ne spadajo v njeno trgovsko, poslovno ali poklicno dejavnost.
59. Prikaz identitete kličočega priključka je funkcija, ki omogoča klicanemu, da razpozna omrežno priključno točko, iz katere izvira klic, na podlagi številke ali oznake, ki je dodeljena tej omrežni priključni točki.
60. Prikaz identitete priključka v zvezi je funkcija, ki omogoča kličočemu, da razpozna omrežno priključno točko, v kateri se zaključuje klic, na podlagi številke ali oznake, ki je dodeljena tej omrežni priključni točki.
61. Pripadajoča storitev je storitev, povezana z elektronskim komunikacijskim omrežjem ali elektronsko komunikacijsko storitvijo, ki omogoča ali podpira zagotavljanje, zagotavljanje z lastnimi zmogljivostmi ali avtomatizirano zagotavljanje storitev prek tega omrežja ali s to storitvijo ali pa ima možnost za to in vključuje prevedbo številke ali sisteme, ki ponujajo enakovredno funkcionalnost, sisteme s pogojnim dostopom in elektronske programske vodnike ter druge storitve, kot so storitve za ugotavljanje identitete, lokacije in navzočnosti.
62. Pripadajoče zmogljivosti so pripadajoče storitve, fizična infrastruktura in druge zmogljivosti oziroma elementi, povezani z elektronskim komunikacijskim omrežjem ali elektronsko komunikacijsko storitvijo, ki omogočajo ali podpirajo zagotavljanje storitev

po tem omrežju ali s to storitvijo ali pa imajo možnost za to in vključujejo stavbe ali vhode v stavbe, napeljavo v stavbah, antenske nosilce, stolpe in druge podporne konstrukcije, kanale, drogove, cevi, jaške in omarice.

63. Radijska frekvenca v tem zakonu je del radiofrekvenčnega spektra in je določena s centralno frekvenco ter širino radiofrekvenčnega kanala, zgornjo ali spodnjo mejno frekvenco radiofrekvenčnega kanala ali navedbo posameznih nosilnih frekvenc.
64. Radijsko lokalno omrežje ali RLAN je brezžični dostopovni sistem majhne moči, ki deluje v majhnem dosegu, z majhnim tveganjem motenja za druge take sisteme, ki jih v neposredni bližini uporabljajo drugi uporabniki, in ki uporablja harmoniziran radiofrekvenčni spekter na neizključni podlagi.
65. Radioamaterska satelitska storitev je radiokomunikacijska storitev, ki uporablja vesoljske postaje na satelitih za iste namene kot radioamaterska storitev.
66. Radioamaterska storitev je radiokomunikacijska storitev za samoizobraževanje, medsebojno komuniciranje (vzpostavljanje medsebojnih povezav) in tehnične raziskave, ki jo izvajajo radioamaterji, to so pravilno pooblaščen osebe, ki jih zanima radijska tehnika samo iz osebnih nagibov in brez gmotnih koristi.
67. Radiodifuzija je radiokomunikacijska storitev oddajanja in razširjanja radijskih ali televizijskih programov, ki omogoča neposredni javni sprejem v odprtem prostoru. Program ima pomen, kakor je opredeljen v zakonu, ki ureja medije.
68. Radiofrekvenčno zaščitno razmerje je najmanjša vrednost razmerja zelenega in neželenega signala na vhodu v sprejemnik pod določenimi pogoji, tako da je določena kakovost sprejema zelenega signala dosežena na izhodu iz sprejemnika.
69. Radiokomunikacijske storitve so elektronske komunikacijske storitve, ki se izvajajo z uporabo radijskih frekvenc.
70. Razdelilna točka (točka koncentracije ali distribucije) je fizična točka v stavbi ali zunaj nje, ki je dostopna operaterjem omrežja in na kateri se je mogoče povezati s stavbno fizično infrastrukturo ali pasivno komunikacijsko infrastrukturo. Če agencija na podlagi drugega odstavka 138. člena tega zakona dostop razširi prek prve razdelilne točke, lahko ta točka vsebuje tudi aktivni ali virtualni dostop.
71. Razporeditev spektra pomeni določitev danega pasu radiofrekvenčnega spektra eni ali več vrstam radiokomunikacijskih storitev, kjer je to primerno, pod določenimi pogoji.

72. Sistem s pogojnim dostopom je sistem, ki uporablja tehničen ukrep, oziroma vsaka ureditev, kjer je dostop do zaščitenih radiodifuznih storitve v nekodirani obliki pogojen s sklenitvijo naročniškega razmerja ali drugo obliko predhodne individualne avtorizacije.
73. Sistem upravljanja neprekinjenega poslovanja je strateški in taktični načrt upravljanja poslovanja, ki ga vzpostavi in izvaja operater, da se hitro in učinkovito odzove na motnje, izpade in varnostne incidente z namenom, da zagotovi neprekinjeno izvajanje javnih komunikacijskih storitev prek svojega javnega komunikacijskega omrežja na sprejemljivi vnaprej določeni ravni (v nadaljnjem besedilu: SUNP).
74. Sistem upravljanja varovanja informacij je sistem upravljanja, ki omogoča celovit in koordiniran pogled na informacijska varnostna tveganja organizacije ter zagotavlja vzpostavitev, vpeljavo, delovanje, spremljanje, pregledovanje, vzdrževanje in izboljševanje varnosti omrežij in informacijskih sistemov (v nadaljnjem besedilu: SUVI).
75. Sistem upravljanja varnosti je sistem, ki vključuje SUVI in SUNP.
76. Soglasje je osebna privolitev uporabnika ali naročnika v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.
77. Souporaba radiofrekvenčnega spektra pomeni dostop dveh ali več uporabnikov do uporabe istih radiofrekvenčnih pasov v določeni ureditvi souporabe spektra, ki se dovoli v skladu s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona z odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc ali brez nje ali kombinacije obojega, vključno z regulativnimi pristopi, kot je sodostop na podlagi dovoljenja zaradi lažje souporabe pasu radiofrekvenčnega spektra, po zavezujočem dogovoru vseh udeleženih strank v skladu s pravili souporabe, vključenimi v njihove pravice uporabe radiofrekvenčnega spektra, da se vsem uporabnikom zagotovi predvidljiva in zanesljiva ureditev souporabe brez poseganje v predpise, ki urejajo varstvo konkurence.
78. Stavbna fizična infrastruktura pomeni fizično infrastrukturo ali inštalacije na lokaciji končnega uporabnika, vključno s tistimi v solastnini (skupne inštalacije), namenjene namestitvi žičnih oziroma brezžičnih dostopovnih omrežij, kadar so ta dostopovna omrežja primerna za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev in povezujejo razdelilno točko z omrežno priključno točko.
79. Storitve celotnega pogovora je multimedijska storitev pogovora v realnem času, ki zagotavlja dvosmeren simetričen prenos videa, besedila in glasu v realnem času med uporabniki na dveh ali več lokacijah.
80. Storitve informacijske družbe je storitev, kot je opredeljena v zakonu, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu.

81. Storitve podpore tretje ravni pomeni eno ali več storitev, ki so vezane na delovanje, vzdrževanje, nadgrajevanje, konfiguriranje in upravljanje virtualiziranega ali fizičnega omrežja in storitev.
82. Storitve z dodano vrednostjo je vsaka storitev, ki zahteva obdelavo podatkov o prometu ali lokaciji razen podatkov o prometu, ki niso nujno potrebni za prenos komunikacije ali njegovo zaračunavanje.
83. Širokopasovno omrežje je javno komunikacijsko omrežje, ki omogoča širokopasovni dostop.
84. Širokopasovno omrežje visokih hitrosti je javno komunikacijsko omrežje, ki omogoča širokopasovni dostop s hitrostjo najmanj 30 Mb/s.
85. Škodljivo motenje je motenje, ki ogroža delovanje radionavigacijske storitve ali drugih varnostnih storitev ali ki drugače resno poslabšuje, ovira ali neprestano prekinja radiokomunikacijsko storitev, ki deluje v skladu z veljavnimi mednarodnimi ali državnimi predpisi ali predpisi EU.
86. Številka je številka ali predpona, določena s priporočilom E.164 Mednarodne telekomunikacijske zveze (ITU).
87. Številke za komunikacijo v sili so enotna evropska številka za klice v sili 112, številka policije 113, enotna evropska telefonska številka za prijavo pogrešanih otrok 116 000 in vse druge številke, ki so kot take določene v načrtu oštevilčenja.
88. Terminalska oprema je vsa oprema, ki je posredno ali neposredno priključena na omrežni vmesnik javnega komunikacijskega omrežja za pošiljanje, obdelovanje ali sprejemanje informacij. Šteje se, da je priključitev posredna, če je oprema nameščena med terminalom in javnim omrežnim vmesnikom. Terminalska oprema je tudi oprema satelitskih zemeljskih postaj.
89. Uporabnik ali uporabnica (v nadaljnjem besedilu: uporabnik) je fizična ali pravna oseba, ki uporablja ali zaprosi za uporabo javne komunikacijske storitve.
90. Upravljalci kritične infrastrukture imajo pomen, kot ga določa zakon, ki ureja kritično infrastrukturo.
91. Varnost omrežij in storitev je zmožnost elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev, da na določeni ravni zaupanja preprečijo vse dogodke, ki ogrožajo razpoložljivost,

avtentičnost, celovitost ali zaupnost teh omrežij in storitev shranjenih, prenesenih ali obdelanih podatkov ali povezanih storitev, ki jih navedena elektronska komunikacijska omrežja in storitve zagotavljajo ali so prek njih dostopni.

92. Varnostni incident je dogodek, ki ima dejanski negativni vpliv na varnost elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev.
93. Vertikalno integrirani operater je operater, ki deluje na različnih ravneh maloprodajnega in veleprodajnega zagotavljanja omrežij in opravljanja storitev.
94. Vod je del komunikacijskega voda, ki povezuje dve ali več točk, po katerem je mogoča enosmerna, dvosmerna ali obojesmerna komunikacija (npr. bakrena parica, optično vlakno, koaksialen kabel, vse vrste nadzemnih povezav).
95. Zagotavljanje elektronskega komunikacijskega omrežja pomeni vzpostavitev, obratovanje, upravljanje ali zagotavljanje razpoložljivosti takega omrežja.
96. Zakonito prestrezanje komunikacij je postopek, odrejen na podlagi zakona, ki ureja kazenski postopek, ali zakona, ki ureja Slovensko obveščevalno-varnostno agencijo, pri katerem se zbirajo vsebina, okoliščine in dejstva, povezani s komunikacijami na določeni točki v javnem komunikacijskem omrežju.
97. Zelo visokozmogljivo omrežje je elektronsko komunikacijsko omrežje, ki je v celoti sestavljeno iz elementov iz optičnih vlaken vsaj do razdelilne točke na končni lokaciji, ali elektronsko komunikacijsko omrežje, ki v običajnih razmerah največje obremenjenosti omogoča podobno zmogljivost omrežja glede razpoložljive navzdolnje in navzgorne pasovne širine, odpornosti, z napakami povezanih parametrov ter zakasnitev in njenih variacij. Zmogljivost omrežja se lahko šteje za podobno ne glede na to, ali se izkušnja končnega uporabnika razlikuje zaradi različnih lastnosti medija, prek katerega je omrežje na koncu povezano z omrežno priključno točko.
98. Zemeljska postaja je oprema, ki se uporablja izključno za komunikacijo s sateliti ali drugimi sistemi v vesolju.
99. Zmogljivejša digitalna televizijska oprema so naprave, ki se priključijo na televizijske sprejemnike, ali integrirani digitalni televizijski sprejemniki, ki lahko sprejemajo digitalne interaktivne televizijske storitve.
100. Zmogljivost omrežne priključne točke je najvišja hitrost prenosa podatkov, ki jo lahko zagotovi operater.

II. POGOJI ZA ZAGOTAVLJANJE ELEKTRONSKIH KOMUNIKACIJSKIH OMREŽIJ IN STORITEV

4. člen

(zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev)

Vsaka fizična ali pravna oseba lahko zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja oziroma izvaja elektronske komunikacijske storitve pod pogoji, določenimi s tem zakonom in na njegovi podlagi sprejetimi podzakonskimi predpisi ter v skladu z drugo veljavno zakonodajo, če s tem ne ogroža javnega reda, življenja in zdravja ljudi ter javne varnosti in obrambe države.

5. člen

(obvestilo)

(1) Pred začetkom ali spremembo zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev, razen medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, je agencijo treba pisno obvestiti.

(2) Operater z obvestilom agencije pridobi pravico, da se pod pogoji in v skladu s 130. členom tega zakona z drugimi operaterji pogaja o medomrežnem povezovanju in, kjer je to primerno, od njih pridobi operaterski dostop ali medomrežno povezavo ter možnost, da je določen za izvajalca univerzalne storitve v skladu s 168. in 173. členom tega zakona. Merila in postopki za naložitev posamičnih obveznosti operaterjem izhajajo iz IX. in X. poglavja ter iz 130., 168. in 173. člena tega zakona.

(3) V obvestilu iz prejšnjega odstavka morajo biti navedeni podatki, ki jih agencija in Organ evropskih regulatorjev za elektronske komunikacije (BEREC) potrebujeta za vzdrževanje uradne evidence operaterjev oziroma nadzor, in sicer:

1. ime in naslov za fizične osebe,
2. firma in glavni sedež v EU ter sedež vseh podružnic v državah članicah za pravne osebe,
3. pravnoorganizacijska oblika in matična številka oziroma številka vpisa v javni register v drugi državi članici EU,
4. naslov spletne strani operaterja, kadar je to ustrezno,
5. kontaktna oseba in kontaktni podatki,
6. kratek opis javnih komunikacijskih omrežij oziroma javnih komunikacijskih storitev,
7. države članice EU, v katerih se bo izvajala dejavnost in
8. predviden datum začetka ali spremembe zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev.

(4) Spremembo podatkov iz 1. do 7. točke prejšnjega odstavka mora operater sporočiti agenciji najkasneje v 30 dneh po nastanku spremembe. Spremembo podatkov iz 8. točke prejšnjega

odstavka mora operater sporočiti pred predvidenim datumom, razen v primeru višje sile, ko spremembo lahko sporoči v osmih dneh po predvidenem datumu. Za spremembo podatkov iz 8. točke prejšnjega odstavka se šteje, če se zagotavljanje javnih komunikacijskih omrežij oziroma storitev na predvideni datum ne začne dejansko opravljati.

(5) Agencija v sedmih dneh po prejemu obvestila z vsemi potrebnimi podatki iz tretjega odstavka tega člena vpiše operaterja v uradno evidenco in mu hkrati pošlje potrdilo o vpisu v uradno evidenco. Vpis v uradno evidenco ni pogoj za izvajanje pravic in obveznosti, ki jih imajo operaterji po tem zakonu. Potrdilo ni upravni akt in samo po sebi ne ustvarja pravic in obveznosti po tem zakonu.

(6) Agencija v sedmih dneh po prejemu obvestila, ki ne vsebuje vseh potrebnih podatkov iz tretjega odstavka tega člena, operaterja posebej pozove, da je obvestilo treba dopolniti v roku, ki ne sme biti krajši od osem dni.

(7) Agencija s splošnim aktom podrobneje predpiše vsebino in obliko obvestila iz prvega odstavka tega člena ter vsebino podatkov iz tretjega odstavka tega člena. Pri tem upošteva smernice BEREC. Agencija s splošnim aktom določi tudi obliko in vsebino potrdila iz petega odstavka tega člena.

(8) Agencija o vpisu operaterja v uradno evidenco iz petega odstavka tega člena obvesti BEREC.

(9) Operater mora najmanj 90 dni pred predvidenim prenehanjem zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev o tem pisno obvestiti agencijo. Operater mora v tem obvestilu opisati tudi način zagotavljanja trajne hrambe podatkov o registraciji zakonitega prestrezanja in hranjenih podatkov o prometu elektronskih komunikacij za celotno obdobje, za katero je treba zagotoviti hrambo v skladu s tem zakonom, zlasti pa mora navesti, kje bo tako hranjeno gradivo dostopno. V zvezi z načinom in pogoji hrambe se uporabljajo določbe predpisov, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, in zakona, ki ureja varstvo dokumentarnega gradiva.

(10) Agencija po uradni dolžnosti iz evidence iz petega odstavka tega člena izbriše operaterja, ki je agencijo v skladu s prejšnjim odstavkom obvestil o prenehanju zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev, in operaterja, za katerega ugotovi, da ni več vpisan v Poslovni register Slovenije.

6. člen

(plačilo na podlagi obvestila)

(1) Na podlagi obvestila iz prvega odstavka prejšnjega člena so operaterji zavezanci za letno plačilo agenciji. Plačila po tem členu krijejo stroške, ki jih ima agencija z izvrševanjem določb tega zakona, razen določb V., VI. in VII. poglavja tega zakona.

(2) Višina plačila iz prejšnjega odstavka se določi tako, da se število točk pomnoži z vrednostjo točke. Število točk je nominalno enako 0,1 odstotka letnega prihodka, ki ga ima posamezni operater v Republiki Sloveniji iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev. Vrednost točke se določi s tarifo, ki je splošni akt agencije.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka agencija na utemeljen predlog operaterja pri prihodku od javnih komunikacijskih storitev mednarodnega prometa, ki v celoti izvira in se zaključi zunaj Republike Slovenije, ob določitvi števila točk upošteva polovico letnega prihodka od teh storitev. Navedeno ne velja, kadar tak promet opravi končni uporabnik zadevnega operaterja. Breme dokazovanja, da prihodek izvira od javnih komunikacijskih storitev mednarodnega prometa, ki v celoti izvira in se zaključi zunaj Republike Slovenije, je na operaterju. Če operater dokaže, da je za določeno višino prihodkov od javnih komunikacijskih storitev mednarodnega prometa, ki v celoti izvira in se zaključi zunaj Republike Slovenije, zavezan za plačilo nacionalnemu regulativnemu organu v drugi državi, agencija ob določitvi števila točk višine teh prihodkov ne upošteva.

(4) Operater mora vsako leto do 31. marca obvestiti agencijo o višini prihodkov iz drugega oziroma tretjega odstavka tega člena iz preteklega leta. Če operater tega ne stori do roka, agencija upošteva kot prihodek iz drugega odstavka tega člena celotni prihodek operaterja iz preteklega leta, pridobljen na podlagi podatkov Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve.

(5) Če agencija utemeljeno sumi o resničnosti podatkov, ki jih je sporočil operater, lahko agencija ali kadar je to glede na obsežnost in zahtevnost ustrezno in sorazmerno, pooblaščen revizor ali revizorka (v nadaljnjem besedilu: revizor), ki ga agencija izbere v skladu z določili zakona, ki ureja javno naročanje, pregleda podatke in oceni prihodek. Stroške ocene nosi operater. Če ocenjeni prihodek bistveno odstopa od sporočenega prihodka iz drugega odstavka, agencija pri izračunu upošteva ocenjeni prihodek.

(6) Agencija pri izdaji tarife iz drugega odstavka tega člena upošteva potrebno pokrivanje stroškov iz prvega odstavka tega člena glede na načrtovane cilje in naloge, določene v njenem programu dela, ter saldo finančnih sredstev iz preteklega leta. Tarifa se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati po njeni objavi.

(7) Predlog tarife iz prejšnjega odstavka vsebuje posebno obrazložitev, v kateri se navedejo razlogi za sprejetje ali spremembo tarife in cilje, ki bi jih tako dosegli, in mora biti predhodno javno objavljen najpozneje do 31. julija tekočega leta skupaj z osnutkom programa dela in finančnega načrta za prihodnje koledarsko leto v skladu z 269. členom tega zakona. Predlog tarife mora agencija najpozneje do 31. oktobra tekočega leta predložiti v soglasje Vladi Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) skupaj s programom dela in finančnim načrtom za prihodnje koledarsko leto ter revidiranimi računovodskimi izkazi za preteklo koledarsko leto. Če vlada do 15. decembra tekočega leta ne izda soglasja, se do uveljavitve nove tarife uporablja veljavna tarifa.

(8) Pred izdajo ali spremembo tarife je treba ugotoviti in predvideti stroške iz prvega odstavka tega člena ter določiti rok, ki ne sme biti krajši od 15 dni in ne daljši od dveh mesecev, v katerem so zavezanci iz prvega odstavka tega člena pozvani, da dajo svoje mnenje, pripombe in predloge glede načrtovane izdaje ali spremembe tarife. V tem času se lahko opravijo tudi medsebojni razgovori.

7. člen

(odmera plačil in njihovo plačevanje)

(1) Plačilo iz prejšnjega člena za posameznega zavezanca odmeri agencija z odločbo o odmeri plačila.

(2) Plačila se odmerijo vnaprej za tekoče koledarsko leto.

(3) V prvem koledarskem letu, ko nastopi obveznost plačila, agencija odmeri le toliko dvanajstin letnega plačila, kolikor celih mesecev preostane od nastanka obveznosti do konca leta, vendar ne manj od ene dvanajstine letnega plačila.

(4) Zavezanec za plačilo mora za koledarsko leto, v katerem je prenehal zagotavljati javna komunikacijska omrežja oziroma izvajati javne komunikacijske storitve, plačati toliko dvanajstin letnega plačila, kolikor celih mesecev je zagotavljal javna komunikacijska omrežja oziroma izvajal javne komunikacijske storitve, vendar ne manj od ene dvanajstine letnega plačila. Agencija na zahtevo zavezanca spremeni že izdano odločbo o odmeri plačila in morebitno preplačilo vrne zavezancu v 30 dneh od vročitve spremenjene odločbe o odmeri plačila.

8. člen

(operaterji s posebnimi ali izključnimi pravicami)

(1) Operaterji, ki imajo posebne ali izključne pravice za izvajanje druge gospodarske dejavnosti in imajo letni prihodek na področju elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev večji od 10 milijonov eurov, morajo ali zagotavljati elektronska komunikacijska omrežja ali storitve v pravno samostojni družbi, ali pa voditi ločene računovodske evidence za dejavnosti, povezane z izvajanjem oziroma zagotavljanjem elektronskih komunikacijskih storitev ali omrežij tako, kakor da bi te dejavnosti opravljali v pravno samostojni družbi.

(2) Ločene računovodske evidence iz prejšnjega odstavka se vodijo tako, da se opredelijo vsi elementi odhodkov in prihodkov v zvezi z dejavnostmi, povezanimi z izvajanjem oziroma zagotavljanjem elektronskih komunikacijskih storitev ali omrežij, skupaj z osnovo za njihov izračun in uporabljenimi podrobnimi postopki razporeditve, vključno z razčlenitvijo osnovnih sredstev in strukturnih stroškov po postavkah.

9. člen

(nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja.

III. GRADNJA OMREŽIJ IN PRIPADAJOČE INFRASTRUKTURE

10. člen

(prostorsko načrtovanje, gradnja in vzdrževanje)

(1) Javno komunikacijsko omrežje in pripadajoča infrastruktura se štejeta za gospodarsko javno infrastrukturo. Ministrstvo, pristojno za elektronske komunikacije (v nadaljnjem besedilu:

ministrstvo), je državni nosilec urejanja prostora za področje načrtovanja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture.

(2) Šteje se, da je v javno korist gradnja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture, gradnja elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči ter gradnja drugih elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture na nepremičninah v lasti oseb javnega prava, nad temi nepremičninami ali pod njimi.

(3) Lokalne skupnosti v okviru svojih pristojnosti pospešujejo gradnjo elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture in, kjer je to primerno, sodelujejo z agencijo in ministrstvom. Pri tem zlasti določijo pogoje za gradnjo elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture v svojih prostorskih aktih, sklepajo služnostne in druge pogodbe z operaterji na svoji infrastrukturi, obveščajo operaterje in agencijo o nameravanih bodočih posegih v svojo obstoječo infrastrukturo ter lahko načrtujejo gradnjo odprtih javnih komunikacijskih omrežij.

(4) Vzdrževanje komunikacijskih objektov, ki so del omrežij in pripadajoče infrastrukture iz prejšnjega odstavka, se šteje za vzdrževalna dela v javno korist v smislu predpisov o gradnji objektov ne glede na to, da niso namenjena zagotavljanju opravljanja gospodarske javne službe. Za vzdrževalna dela v javno korist na komunikacijskih objektih se štejejo:

1. dograditev in nadgraditev obstoječih komunikacijskih objektov oziroma naprav elektronskih komunikacijskih omrežij (npr. nameščanje ali zamenjava naprav, vključno z zamenjavo oporišč nadzemnih linij, povečanje zmogljivosti, uvlečenje komunikacijskih kablov v obstoječe cevi, rekonstrukcija, prestavitev naprav in inštalacij, zaščita in popravila),
2. statična ojačitev in nadomestitev obstoječih nosilcev antenskih sistemov in njihovo zvišanje ali znižanje,
3. zamenjava obstoječih zabojujnikov,
4. izvedba zahtevanih ozemljitev ali razširitev obstoječe ozemljitve zaradi zamenjave zabojujnika/stolpa, izvedba strelovodne zaščite, strojnih inštalacij, električne inštalacije in zagotovitev potrebnega povečanja obstoječe električne priključne moči.

(5) Minister, pristojen za elektronske komunikacije (v nadaljnjem besedilu: minister), določi glede na stopnjo zahtevnosti gradnje enostavne komunikacijske objekte, za katere v skladu s predpisi o gradnji objektov ni treba pridobiti gradbenega dovoljenja, in predpiše, kaj se poleg del iz prejšnjega odstavka šteje za vzdrževanje komunikacijskih objektov.

(6) Za izdajo gradbenega dovoljenja za komunikacijske objekte, za katere je v skladu s predpisi o gradnji objektov in predpisom iz prejšnjega odstavka treba pridobiti gradbeno dovoljenje, je pristojno ministrstvo, pristojno za gradbene zadeve.

(7) Komunikacijska omrežja in pripadajoča infrastruktura iz drugega odstavka tega člena morajo biti, razen kjer dejanske in tehnične možnosti tega ne dopuščajo, grajeni tako, da zaradi varstva okolja in omejevanja nepotrebnih posegov v prostor, javnega zdravja in javne varnosti omogočajo njihovo skupno uporabo, in trajnostno vzdržno.

(8) Pri gradnji novih večstanovanjskih in nestanovanjskih stavb mora biti projektirana in zgrajena stavbna fizična infrastruktura do omrežnih priključnih točk in v njej pasivna komunikacijska infrastruktura v skupnih delih stavbe, ki je primerna za doseganje visokih hitrosti. V projektu in gradbeni izvedbi te infrastrukture mora biti predvidena in izdelana razdelilna točka, tako da je posameznemu operaterju omogočena povezava do vsakega dela stavbe (naročnika) posebej. Navedeno se smiselno upošteva tudi pri rekonstrukciji stavbne fizične oziroma pasivne komunikacijske infrastrukture. Projektiranje in izgradnja stavbne fizične ter pasivne komunikacijske infrastrukture iz tega odstavka je strošek investitorja v gradnjo ali rekonstrukcijo večstanovanjske ali nestanovanjske stavbe.

(9) Obveznost iz prejšnjega odstavka ne velja pri gradnji ali rekonstrukciji:

1. stavb s skupno površino do 50 m²,
2. nestanovanjskih kmetijskih stavb,
3. obrednih stavb,
4. stavb, zaščitenih zaradi posebne zgodovinske, kulturne ali arhitekturne vrednosti in
5. drugih stavb, kjer bi izpolnitev obveznosti iz prejšnjega odstavka pomenila nesorazmerne stroške v primerjavi s stroški projekta.

(10) Agencija lahko s splošnim aktom podrobneje uredi tehnična in druga vprašanja, ki nastanejo pri izvrševanju sedmega in osmega odstavka tega člena.

(11) Agencija s splošnim aktom opredeli lokacije omrežnih priključnih točk. Pri tem v največji možni meri upošteva smernice BEREC.

(12) Operater omrežja lahko ob upoštevanju 136. do 138. člena tega zakona na lastne stroške postavi svoje omrežje do razdelilne točke.

11. člen

(preglednost v zvezi z načrtovanimi gradbenimi deli)

(1) Infrastrukturni operater mora pri gradbenih delih na fizični infrastrukturi vsaj 60 dni pred izdajo naročila za izdelavo projektne dokumentacije, ki je potrebna za pridobitev gradbenega dovoljenja, če gradbeno dovoljenje ni potrebno, pa vsaj 90 dni pred predvidenim začetkom izvajanja gradbenih del sporočiti agenciji namero o načrtovani gradnji in svoj poziv zainteresiranim investitorjem v elektronska komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo, da izrazijo interes za vključitev elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture v načrtovanje oziroma za skupno gradnjo. Agencija najpozneje v treh dneh po prejemu poziva na svojih spletnih straneh javno objavi sporočilo investitorja o začetku projektiranja ali izvajanja del z ustreznimi pozivi zainteresiranim, da se o pozivu odločijo v roku, ki ga določi investitor, ter o morebitnem interesu obvestijo investitorja in agencijo. Postavljeni rok ne sme biti krajši od 10 delovnih dni od objave.

(2) Obveznost iz prejšnjega odstavka velja tudi za druge investitorje v javna komunikacijska omrežja in investitorje v druge vrste gospodarsko javno infrastrukturo, ki niso hkrati infrastrukturni operaterji.

(3) Obveznost iz prejšnjih odstavkov ne velja za gradbena dela neznatnega pomena z vidika vrednosti, obsega ali trajanja.

(4) Sporočilo o načrtovanih gradbenih delih iz prvega odstavka tega člena vsebuje informacije o:

1. lokaciji in vrsti del,
2. vključenih elementih omrežja,
3. predvidenem datumu začetka del in njihovem trajanju in
4. kontaktni točki.

(5) Operater omrežja lahko zaprosi infrastrukturnega operaterja za informacije iz prejšnjega odstavka za tekoča ali načrtovana dela na fizični infrastrukturi, za katera je bilo gradbeno dovoljenje že izdano ali postopek za pridobitev gradbenega dovoljenja že teče ali je vložitev vloge za izdajo gradbenega dovoljenja predvidena v naslednjih šestih mesecih. V prošnji mora opredeliti območje, na katero se nanaša postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij. Infrastrukturni operater mora informacije predložiti pod sorazmernimi, nediskriminacijskimi in preglednimi pogoji v dveh tednih od prejema pisne prošnje, razen če je infrastrukturni operater te informacije že javno objavil v elektronski obliki oziroma so informacije dostopne na spletnih straneh agencije v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(6) Ob sporu v zvezi s pravicami in obveznostmi iz tega člena odloča o zadevi na zahtevo ene od strank agencija po postopku iz 286. člena tega zakona.

12. člen

(skupna gradnja)

(1) Ne glede na določbe drugih predpisov lahko infrastrukturni operaterji z operaterji omrežja sklepajo dogovore o usklajevanju gradbenih del zaradi postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij.

(2) Pri izkazanem interesu zainteresiranih soinvestitorjev za skupno gradnjo po postopku iz prvega odstavka prejšnjega člena, ki vsebuje tudi navedbo tehničnih in drugih pogojev ter predlog delitve stroškov, morajo zavezanci iz prvega in drugega odstavka prejšnjega člena tem zainteresiranim soinvestitorjem ponuditi sklenitev ustrezne pogodbe, ki upošteva sorazmerni del investicije. Če se investitor in zainteresirani soinvestitor sama ne dogovorita o sklenitvi te pogodbe in njeni vsebini v 30 dneh, odkar je zainteresirani soinvestitor obvestil investitorja o interesu za skupno gradnjo, o zadevi na zahtevo ene od strank odloči agencija po postopku iz 286. člena tega zakona in pri tem po potrebi določi pogoje skupne gradnje. Investitor mora na zahtevo agencije cene gradnje stroškovno dokazati in utemeljiti. Odločitev agencije mora biti objektivna, pregledna, nediskriminacijska in sorazmerna.

(3) Kadar je ena izmed strank investitor s področja energetike, agencija za potrebe odločanja na podlagi prejšnjega odstavka od agencije, pristojne za področje energetike, predhodno pridobi podatek o višini upravičenih stroškov na strani investitorja s področja energetike.

(4) Po sklenitvi ustrezne pogodbe ali izvršljivosti odločbe agencije iz drugega odstavka tega člena mora investitor v druge vrste gospodarske javne infrastrukture svoje omrežje načrtovati tako, da se v okviru tehničnih možnosti hkrati z njimi v skladu z izkazanim interesom po postopku iz prvega odstavka prejšnjega člena lahko gradita tudi elektronsko komunikacijsko omrežje in pripadajoča infrastruktura.

(5) V primeru realizacije skupne gradnje mora zainteresirani soinvestitor o tem najkasneje v 30 dneh po začetku gradnje obvestiti agencijo.

(6) Zavezanec iz prvega in drugega odstavka prejšnjega člena lahko zavrne prošnjo zainteresiranega soinvestitorja iz drugega odstavka tega člena za dogovor o uskladitvi gradbenih del zaradi postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij, če:

1. bi to povzročilo dodatne stroške za prvotno predvidena gradbena dela, vključno s stroški, nastalimi zaradi dodatnih zamud zaradi usklajevanja gradbenih del,
2. bi to oviralo njegov nadzor nad usklajevanimi deli,
3. je prošnja za usklajevanje del vložena manj kot 30 dni pred oddajo vloge za izdajo gradbenega dovoljenja ali manj kot 30 dni pred predvidenim začetkom izvajanja del, kadar gradbeno dovoljenje ni potrebno.

(7) Obveznosti infrastrukturnega operaterja oziroma drugega investitorja v javna komunikacijska omrežja in investitorja v druge vrste gospodarske javne infrastrukture iz prejšnjega člena ter drugega, četrtega, petega in šestega odstavka tega člena veljajo tudi pri vzdrževalnih delih v javno korist na komunikacijskih objektih iz četrtega odstavka 10. člena tega zakona ter pri vzdrževalni delih v javno korist, kot so za posamezne druge infrastrukture določena s področnimi predpisi.

(8) Kjer se gradnja komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture iz drugega odstavka 10. člena tega zakona ali druge gospodarske javne infrastrukture financira iz javnih sredstev iz državnega in občinskih proračunov, morajo investitorji pri gradnji te infrastrukture vanje položiti dovolj zmogljivo prazno kabelsko kanalizacijo, če glede na podatke iz evidence skladno s prvim odstavkom 15. člena tega zakona na predvidenem območju gradnje še ni take kabelske kanalizacije in če ne pridobi soinvestitorja iz prvega odstavka prejšnjega člena. Tako zgrajena kabelska kanalizacija je pod enakimi pogoji na voljo vsem fizičnim ali pravnim osebam, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo. Agencija s splošnim aktom iz desetega odstavka tega člena določi, kaj šteje za dovolj zmogljivo prazno kabelsko kanalizacijo. Agencija lahko s splošnim aktom določi izjeme od obveznosti položitve prazne kabelske kanalizacije za primere, ko naložitev obveznosti investitorju ne bi bila sorazmerna glede na predvidene koristi od položitve prazne kabelske kanalizacije.

(9) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko organ javnega sektorja, ki dodeljuje javna sredstva iz 20. člena tega zakona v javnem razpisu določi drugačne zahteve glede položitve dovolj zmogljive proste kabelske kanalizacije.

(10) Agencija za izvajanje tega in prejšnjega člena izda splošni akt.

13. člen

(prestavitev ali sprememba drugih napeljav in poznejša gradnja drugih napeljav)

(1) Operater omrežja, ki želi graditi javno komunikacijsko omrežje in pripadajočo infrastrukturo, lahko v zahtevi za ustanovitev služnosti zahteva premestitev ali spremembo obstoječih drugih napeljav, vendar le, če se javno komunikacijsko omrežje in pripadajoča infrastruktura ne bi dala zgraditi, druge napeljave pa se lahko premestijo ali spremenijo brez negativnih posledic za njihovo uporabo, skupna uporaba napeljav pod pogoji 136. člena tega zakona pa ni mogoča.

(2) Stroške premestitve ali spremembe napeljav mora v celoti kriti operater omrežja, ki je premestitev ali spremembo zahteval.

(3) Poznejša gradnja drugih napeljav se mora opraviti tako, da ne moti obstoječega javnega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture.

14. člen

(prestavitev in zaščita obstoječih komunikacijskih omrežij)

(1) Če je zaradi gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav treba prestaviti ali zaščititi obstoječe komunikacijsko omrežje in pripadajočo infrastrukturo iz četrtega odstavka 10. člena tega zakona, ki je vpisana v evidenco iz prvega odstavka 15. člena tega zakona, mora investitor predvidene gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav o tem obvestiti lastnika omrežja, ki ga je treba prestaviti in zaščititi, najmanj 30 dni pred predvidenim pričetkom del ter njegovi pooblaščenim osebam omogočiti navzočnost in strokovni nadzor pri izvedbi del. V nasprotnem primeru investitor odgovarja lastniku za morebitno povzročeno škodo.

(2) Prestavitev in zaščito iz prejšnjega odstavka lahko po dogovoru z investitorjem izvede tudi lastnik omrežja iz prejšnjega odstavka ali od njega pooblaščen izvajalec.

(3) Ne glede na določbe drugih zakonov stroški prestavitve ali zaščite bremenijo investitorja gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav, če investitor gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav ter lastnik omrežja iz prvega odstavka tega člena, ki ga je treba prestaviti in zaščititi, s pogodbo ne določita drugače.

(4) Investitor predvidene gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav ne odgovarja za morebitno škodo iz prvega odstavka tega člena niti ne nosi stroškov prestavitve ali zaščite, če omrežje in pripadajoča infrastruktura iz prvega odstavka tega člena nista vpisana v evidenco iz prvega odstavka 15. člena tega zakona, razen če lastnik omrežja iz prvega odstavka tega člena dokaže, da je investitor vedel za obstoj omrežja in je bil predlog za vpis v evidenco že predložen.

15. člen

(vpis v evidenco)

(1) Investitor ali upravljavec komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture iz drugega odstavka 10. člena tega zakona mora sporočiti podatke o lokaciji in trasi, vrsti in trenutni

uporabi komunikacijskega omrežja ter pripadajoče infrastrukture, vključno s številom posameznih pripadajočih vodov (optično vlakno, bakrena parica, koaksialni vod, drugo) neposredno organu, ki je pristojen za geodetske zadeve, ki glede teh podatkov izvaja naloge enotne informacijske točke, za vpis v evidenco infrastrukturnih omrežij ter objektov v skladu s predpisom, ki ureja vpis v to evidenco. Vsaka sprememba teh podatkov se sporoči pristojnemu organu v treh mesecih po njenem nastanku.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka obveznost sporočanja podatkov ne velja za investitorja ali upravljavca komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči.

(3) Agencija zaradi zagotavljanja preglednosti in skupne uporabe fizične infrastrukture od investitorjev ali upravljavcev komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture, ki so v skladu s prvim odstavkom tega člena sporočili podatke organu, pristojnemu za geodetske zadeve, pridobi podatke o njihovih kontaktnih točkah in jih objavi na svojih spletnih straneh.

(4) Investitor ali upravljavec javnega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture mora poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena neposredno organu, pristojnemu za geodetske zadeve, za vpis v evidenco iz prvega odstavka tega člena sporočiti tudi podatke o obstoječem stanju in zmogljivosti omrežne priključne točke na fiksni lokaciji v skladu s predpisom iz prvega odstavka tega člena. Vsaka sprememba teh podatkov se sporoči pristojnemu organu v treh mesecih po njenem nastanku. Podatki iz evidence o obstoječem stanju in zmogljivosti omrežne priključne točke so javni.

(5) Minister v soglasju z ministrom, pristojnim za infrastrukturo, in ministrom, pristojnim za prostor, za izvajanje določbe prvega, četrtega in sedmega odstavka tega člena izda pravilnik.

(6) Agencija lahko za potrebe izvajanja tega zakona ob smiselni uporabi 265. in 266. člena tega zakona od zavezancev iz prvega odstavka tega člena zahteva podatke o razpoložljivosti omrežij in objektov iz prvega odstavka in o tem vodi svojo evidenco in zainteresiranim strankam v zvezi s postopki, ki jih vodi, omogoči vpogled v te podatke. Pri tem agencija ne sme zahtevati podatkov, ki so jih zavezanci že poslali organu, pristojnemu za geodetske zadeve, v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(7) Infrastrukturni operater mora podatke iz prvega odstavka tega člena sporočiti tudi za elektronska komunikacijska omrežja, ki niso zajeta v drugem odstavku 10. člena tega zakona. Podatke mora sporočiti neposredno organu, pristojnemu za geodetske zadeve, za vpis v evidenco infrastrukturnih omrežij in objektov v skladu s predpisom, ki ureja vpis v to evidenco. Vsaka sprememba podatkov se sporoči pristojnemu organu v treh mesecih po njenem nastanku.

16. člen

(dostop operaterja omrežja do podatkov o obstoječi fizični infrastrukturi)

(1) Če podatki iz prvega in tretjega odstavka prejšnjega člena v primeru elektronskih komunikacijskih omrežij ali podatki o lokaciji in trasi, vrsti in trenutni uporabi fizične infrastrukture ter kontaktni točki v primeru drugih infrastrukturnih operaterjev, ki se vpisujejo v evidenco infrastrukturnih omrežij in objektov v skladu s predpisom, ki ureja vpis v to evidenco,

niso dostopni, lahko operater omrežja zaprosi infrastrukturnega operaterja za dostop do teh podatkov. Operater omrežja v prošnji opredeli območje, na katero se nanaša postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij.

(2) Infrastrukturni operater mora dostop do podatkov pod sorazmernimi, nediskriminacijskimi in preglednimi pogoji odobriti v dveh mesecih od prejema pisne prošnje iz prejšnjega odstavka. Podatke mora zagotoviti v obliki, kot je zahtevana za vpis v evidenco infrastrukturnih omrežij ter objektov v skladu s predpisom, ki ureja vpis v to evidenco.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek lahko infrastrukturni operater zavrne dostop do podatkov, če je to potrebno zaradi varnosti omrežij, nacionalne varnosti, javnega zdravja ali varnosti.

(4) Operater omrežja lahko v pisni prošnji, v kateri so opredeljeni elementi omrežja, na katere se nanaša postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij, infrastrukturnega operaterja zaprosi za pregled določenih elementov fizične infrastrukture na kraju samem ob navzočnosti in strokovnem nadzoru pooblaščenih oseb infrastrukturnega operaterja. Infrastrukturni operater pod sorazmernimi, nediskriminacijskimi in preglednimi pogoji odobri razumno prošnjo za pregled v 30 dneh od prejema pisne prošnje, razen če to ni primerno iz razlogov v prejšnjem odstavku.

(5) Operater omrežja mora s podatki, ki jih pridobi na podlagi tega člena, ravnati v skladu s predpisi s področja tajnih podatkov, predpisi, ki urejajo varovanje poslovnih skrivnosti, in predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, ter sprejeti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe za varovanje zaupnosti, tajnosti ter operativnih in poslovnih skrivnosti.

(6) Če se infrastrukturni operaterji sami ne dogovorijo o dostopu do podatkov na podlagi tega člena, odloča o zadevi na zahtevo ene od strank agencija po postopku iz 286. člena tega zakona.

(7) Določbe tega člena se smiselno uporabljajo tudi za podatke o neuporabljenih optičnih vlaknih iz 140. člena tega zakona.

(8) Pristojni organ javnega sektorja, ki pri svojem delu razpolaga s podatki iz prvega odstavka tega člena, te podatke na njegovo zahtevo posreduje operaterju omrežja.

17. člen

(varovalni pas sistemov elektronskih komunikacij)

(1) Varovalni pas sistemov elektronskih komunikacij je zemljiški pas ob komunikacijskih vodih in objektih, v katerem se smejo graditi drugi objekti in naprave ter izvajati dela, ki bi lahko vplivala na delovanje elektronskega komunikacijskega omrežja, le ob določenih pogojih in na določeni oddaljenosti od vodov in objektov tega omrežja.

(2) Širina varovalnega pasu elektronskega komunikacijskega omrežja poteka:

- za linijski objekt na vsako stran od osi linijskega komunikacijskega voda in znaša 1,5 metra,

- za poligonski objekt na vse strani od zunanjih robov območja poligonskega komunikacijskega objekta in znaša tri metre in

- za točkovni objekt na vse strani od zunanjih robov točkovnega komunikacijskega objekta in znaša 1,5 metra.

(3) Pogoje, pod katerimi se smejo v skladu s predpisi o gradnji objektov in urejanju prostora graditi drugi objekti in naprave v varovalnem pasu sistema elektronskih komunikacij, in pogoje, pod katerimi se smejo izvajati dela na območju varovalnih pasov sistema elektronskih komunikacij, predpiše minister v soglasju z ministrom, pristojnim za prostor in graditev.

18. člen

(napoved postavitve omrežij)

(1) Agencija najmanj vsaka tri leta objavi javni poziv za poizvedovanje po nameri investitorjev, da bodo v roku, ki ga določi agencija, in ni krajši od treh let, gradili zelo visokozmogljiva omrežja ali bodo nadgradili ali razširili obstoječa omrežja tako, da bodo omogočala hitrost najmanj 100 Mb/s.

(2) Agencija glede na svoje pristojnosti, določene s tem zakonom, odloči, v kakšnem obsegu bo upoštevala informacije zbrane na podlagi prejšnjega odstavka.

(3) Agencija lahko na podlagi podatkov iz evidence iz prvega in četrtega odstavka 15. člena tega zakona in podatkov zbranih na podlagi prvega odstavka tega člena določi posamezna območja, na katerih v roku iz prvega odstavka tega člena ni predvideno omrežje s hitrostjo najmanj 100 Mb/s.

19. člen

(poizvedovanje po tržnem interesu za gradnjo visokozmogljivih omrežij)

(1) Organ javnega sektorja, ki dodeljuje javna sredstva iz 20. člena tega zakona, poda na agencijo vlogo za izvedbo poizvedovanja po tržnem interesu za gradnjo visokozmogljivih dostopovnih omrežij oziroma nadgradnji ali razširitvi obstoječih omrežij tako, da bodo omogočale prenosne hitrosti najmanj 100 Mb/s v smeri proti uporabniku v naslednjih treh letih.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati najmanj podatke o:

- javnem soinvestitorju,
- roku, do katerega organ javnega sektorja, ki dodeljuje javna sredstva, potrebuje podatke,
- vrsti infrastrukture oziroma omrežja, za katero se dodeljuje javna sredstva,
- premeru kableske kanalizacije ali premeru cevi v milimetrih za infrastrukturo oziroma hitrosti prenosa v Mb/s za omrežje, za katero se dodeljuje javna sredstva,
- predvidenem času gradnje infrastrukture oziroma omrežja, za katero se dodeljuje javna sredstva, ki ne sme biti daljši od treh let in

- geografskem območju, za katerega se dodeljujejo javna sredstva.

(3) Organ javnega sektorja lahko v vlogi iz prvega odstavka tega člena določi, da mora obvestilo o napovedi gradnje poleg podatkov iz prejšnjega odstavka vsebovati še druge podatke, kot so na primer informacije o načrtovanem projektu in podrobno časovni načrt gradnje, dokazila o finančni izvedljivosti načrtovanih investicijskih projektov in primernosti predvidenih tehnologij glede na zastavljene cilje ter morebitne druge priloge, s katerimi bo investitor verodostojno izkazal izvedljivost izraženega tržnega interesa.

(4) Podatki zbrani na podlagi tega člena morajo biti vsaj tako podrobni kot podatki zbrani na podlagi prejšnjega člena.

(5) Agencija izvede poizvedovanje po tržnem interesu iz prvega odstavka tega člena. Če agencija na podlagi zbranih podatkov ugotovi prekrivajoč tržni interes investitorjev, o tem pisno obvesti zadevne investitorje in organ javnega sektorja iz prvega odstavka tega člena.

(6) V primeru iz prejšnjega odstavka investitorji lahko v 30 dneh od prejema pisnega obvestila agencije sklenejo dogovor, katerega cilj je izogniti se gradnji podvojene infrastrukture. Ta dogovor mora biti v skladu s predpisi, ki urejajo preprečevanje omejevanja konkurence. Širokopasovno omrežje mora biti na področjih, za katera so se investitorji dogovorili o razdelitvi tržnega interesa, odprto komunikacijsko omrežje, sicer dogovarjanje ni dopustno.

(7) Investitorji, ki so se v skladu s prejšnjim odstavkom dogovorili o razdelitvi tržnega interesa, morajo v 15 dneh po sklenitvi dogovora agenciji sporočiti prenovljene podatke, ki lahko obsegajo le področja razdeljenega tržnega interesa iz prejšnjega odstavka.

(8) Če investitorji dogovora iz šestega odstavka tega člena ne sklenejo, agencija o tem obvesti organ javnega sektorja iz prvega odstavka tega člena.

(9) Agencija organu javnega sektorja, ki je podal vlogo, v dogovorjenem roku, ki ne sme biti daljši od šestih mesecev, sporoči pridobljene podatke.

(10) Agencija na svojih spletnih straneh objavi podatke o območjih iz tretjega odstavka prejšnjega člena in izkazanih namerah za postavitve omrežij iz prvega odstavka prejšnjega člena in izkazanem tržnem interesu na podlagi poizvedovanja iz prvega odstavka tega člena.

(11) Agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt.

20. člen

(uporaba javnih sredstev)

(1) Sredstva za gradnjo visokozmogljivih dostopovnih omrežij oziroma nadgradnjo ali razširitev obstoječih omrežij tako, da bodo omogočala prenosne hitrosti najmanj 100 Mb/s, se lahko zagotovijo tudi iz javnih sredstev v skladu s predpisi Evropske unije, ki urejajo združljivost nekaterih vrst pomoči z notranjim trgom pri uporabi členov 107 in 108 Pogodbe.

(2) Organ javnega sektorja, ki dodeljuje javna sredstva za gradnjo visokozmogljivih dostopovnih omrežij iz prejšnjega odstavka, upošteva zbrane podatke o elektronskih

komunikacijskih omrežjih iz evidence iz prvega in četrtega odstavka 15. člena tega zakona in podatke o napovedi postavitve omrežij, zbranih v skladu z 18. in 19. členom tega zakona.

(3) Vlada z uredbo določi podrobnejše pogoje za izvajanje tega člena, kot so pogoji za uporabo javnih sredstev, upravičeni stroški, vsebina vloge za javno sofinanciranje projekta, način določitve cene operaterskega dostopa do sofinanciranega omrežja ter vzpostavitev mehanizma za spremljanje in vračilo sredstev.

21. člen

(sklepanje pogodb o tržnem interesu)

(1) Če organ javnega sektorja na podlagi podatkov, ki mu jih na podlagi devetega odstavka 19. člena tega zakona posreduje agencija, ugotovi, da investitor z obvestilom iz tretjega oziroma sedmega odstavka 19. člena tega zakona tržnega interesa ni verodostojno izkazal, izda odločbo, s katero mu tržnega interesa ne prizna. Odločba organa javnega sektorja je dokončna. Zoper odločbo se lahko vloži tožba v upravnem sporu.

(2) Organ javnega sektorja na podlagi podatkov, ki mu jih na podlagi devetega odstavka 19. člena tega zakona posreduje agencija, investitorju ponudi sklenitev pogodbe, s katero se investitor zaveže, da bo v treh letih od podpisa pogodbe zgradil širokopasovno omrežje na območjih in v obsegu, kakršnega je izkazal v obvestilu iz tretjega oziroma sedmega odstavka 19. člena tega zakona. Organ javnega sektorja izvod podpisane pogodbe in morebitni pripadajoči dogovor iz šestega odstavka 19. člena tega zakona pošlje agenciji. Če investitor pogodbe v 15 dneh ne podpiše, se šteje, da je odstopil od izraženega tržnega interesa. V tem primeru organ javnega sektorja izda odločbo iz prejšnjega odstavka.

(3) V pogodbi iz prvega stavka prejšnjega odstavka se lahko določi pogodbeni kazen za primer neizpolnitve obveznosti iz prejšnjega odstavka.

(4) Če operater ne izvaja tržnega interesa v skladu s pogodbo iz prejšnjega odstavka in pri tem s predvidenimi aktivnostmi zamuja za več kot šest mesecev, organ javnega sektorja zaradi operaterjeve kršitve odstopi od pogodbe in v tem delu tržnega interesa ne upošteva ter o tem obvesti agencijo. Pri preverjanju izvajanja pogodbe lahko organ javnega sektorja zaprosi agencijo za tehnično pomoč. Z dnem odstopa od pogodbe zaradi operaterjeve kršitve se šteje, da operater ni izpolnil obveznosti gradnje iz drugega odstavka tega člena.

(5) Če investitor v roku ne uresniči napovedane gradnje na določenem območju, lahko organ javnega sektorja za to območje uporabi javna sredstva iz 20. člena tega zakona.

(6) Kadar javna sredstva na podlagi 20. člena tega zakona dodeljuje lokalna skupnost, lahko pooblasti ministrstvo za sklepanje pogodb na podlagi tega člena.

22. člen

(nadzor)

(1) Agencija nadzira izvajanje določb, razen prejšnjega člena, tega poglavja in na njegovi podlagi izdanih predpisov in aktov ter pri tem sodeluje z inšpektorjem, pristojnim za gradnjo.

(2) Agencija opravlja nadzor nad odprtostjo širokopasovnih omrežij, zgrajenih s sredstvi iz 20. člena tega zakona in nadzor nad odprtostjo omrežij iz šestega odstavka 19. člena tega zakona.

IV. RAZLASTITEV IN OMEJITVE LASTNINSKE PRAVICE

23. člen

(odvzem ali omejitev lastninske ali druge stvarne pravice pri gradnji javnih komunikacijskih omrežij)

(1) Gradnja, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture v skladu s predpisi je v javno korist.

(2) Javno komunikacijsko omrežje je treba načrtovati tako, da so posegi v tujo lastnino čim manjši.

(3) Lastninska ali druga stvarna pravica na nepremičninah se v javno korist lahko odvzame ali omeji, kadar je to potrebno zaradi gradnje, postavitve, obratovanja in vzdrževanja javnega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture.

(4) Lastninska ali druga stvarna pravica na nepremičninah se odvzame ali omeji po postopku in na način, določen z zakonom, ki ureja razlastitev nepremičnin in omejitve lastninske pravice, ter zakonom, ki ureja stvarne pravice, razen če ta zakon ne določa drugače.

(5) Ne glede na določbe zakona, ki ureja razlastitev nepremičnin in omejitev lastninske pravice, vlada na predlog operaterja omrežja za omejitev lastninske ali druge stvarne pravice na nepremičnini v lasti Republike Slovenije s služnostjo za namen iz tretjega odstavka tega člena, odloči o prevladi javne koristi gradnje, postavitve, obratovanja ali vzdrževanja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture nad drugo javno koristjo, če ne pride do ustanovitve služnosti s pogodbo v skladu s 27. členom tega zakona. Vlada upravljavcu nepremičnine v lasti Republike Slovenije naloži sklenitev pogodbe ali pa predlog operaterja omrežja zavrne.

(6) Operater omrežja, ki želi na tuji nepremičnini, nad ali pod njo izvesti dela iz prvega odstavka tega člena, lahko v postopku razlastitve nastopa kot razlastitveni upravičenec ali v postopku ustanovitve služnosti kot služnostni upravičenec.

(7) Pri odločanju v postopku razlastitve ali ustanovitve služnosti v korist operaterja omrežja gre za nujni primer v smislu zakona, ki ureja razlastitev nepremičnin in omejitev lastninske pravice.

24. člen

(omrežja za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči)

Določbe prejšnjega člena veljajo tudi za elektronska komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči.

25. člen

(ustanovitev služnosti na nepremičninah v lasti oseb javnega prava ob zgraditvi elektronskih komunikacijskih omrežij, ki niso javna komunikacijska omrežja)

(1) Gradnja, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje elektronskih komunikacijskih omrežij, ki niso omrežja iz 23. in 24. člena tega zakona, ter pripadajoče infrastrukture na nepremičninah v lasti oseb javnega prava v skladu s predpisi je v javno korist.

(2) Elektronsko komunikacijsko omrežje iz prejšnjega odstavka je treba načrtovati tako, da so posegi v lastnino oseb javnega prava čim manjši.

(3) Lastninska ali druga stvarna pravica na nepremičninah v lasti oseb javnega prava se v javno korist lahko obremeni s služnostjo v korist fizične ali pravne osebe, ki zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja, ki niso omrežja iz 23. in 24. člena tega zakona, kadar je to potrebno zaradi gradnje, postavitve, obratovanja in vzdrževanja tega omrežja ter pripadajoče infrastrukture.

(4) V primerih iz prejšnjega odstavka se lastninska ali druga stvarna pravica na nepremičninah v lasti oseb javnega prava obremeni s služnostjo po postopku in na način, določen z zakonom, ki ureja razlastitev nepremičnin in omejitve lastninske pravice, in zakonom, ki ureja stvarne pravice, razen če ta zakon ne določa drugače.

(5) Fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja elektronsko komunikacijsko omrežje, ki ni omrežje iz 23. in 24. člena tega zakona, ter želi na nepremičnini, ki je v lasti oseb javnega prava, nad to nepremičnino ali pod njo izvesti dela iz prvega odstavka tega člena, lahko v postopku ustanovitve služnosti nastopa kot služnostni upravičenec.

26. člen

(služnost)

(1) Služnost na podlagi tega zakona je stvarna pravica, ki obsega za služnostnega upravičenca iz 23., 24. in 25. člena tega zakona naslednja upravičenja:

1. gradnja, postavitve, obratovanje in vzdrževanje elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture,
2. dostop do elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture za potrebe njihovega obratovanja in vzdrževanja,
3. odstranjevanje naravnih ovir pri gradnji, postavitvi, obratovanju in vzdrževanju elektronskega komunikacijskega omrežja.

(2) Upravičenja iz prejšnjega odstavka mora upravičenec izvrševati tako, da le v najnujnejšem obsegu moti lastnika nepremičnine in obremenjuje služeče zemljišče. Če lastnik nepremičnine

zaradi izvrševanja teh upravičenj utрпи škodo, jo mora povzročitelj povrniti v skladu z zakonikom, ki ureja obligacijska razmerja.

27. člen **(ustanovitev služnosti)**

(1) Služnost se sklene v takšnem obsegu in za takšno časovno obdobje, kot je nujno potrebno za gradnjo, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje elektronskega komunikacijskega omrežja in za čas obratovanja elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture.

(2) Za ustanovitev služnosti mora služnostni upravičenec lastniku nepremičnine predložiti predlog pogodbe.

(3) Obvezna sestavina pogodbe je določilo o višini denarnega nadomestila za služnost, v primerih, ki se nanašajo na omejitev lastninske ali druge stvarne pravice na nepremičninah pri gradnji, postavitvi, obratovanju ali vzdrževanju javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture iz 23. člena tega zakona, pa tudi določilo o dopustnosti skupne uporabe komunikacijskih objektov služnostnega upravičenca z njegove strani ter drugih fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja, v skladu z določbami tega zakona. Imetnik pravice skupne uporabe ima v obsegu, ki je potreben za izvajanje skupne uporabe, upravičenja iz prejšnjega člena.

(4) Denarno nadomestilo iz prejšnjega odstavka ne sme presegati zmanjšanja vrednosti služne nepremičnine ali dejanske škode in izgubljenega dobička, vključno zaradi dopustnosti skupne uporabe komunikacijskih objektov služnostnega upravičenca s strani le-tega ter drugih fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja, v skladu z določbami tega zakona in omejitve, ki za investitorja izhajajo iz prvega do tretjega odstavka 14. člena tega zakona ob predstavitvi javnih komunikacijskih omrežij.

(5) V primeru ustanovitve služnosti na nepremičninah v lasti države ali samoupravne lokalne skupnosti je obvezna sestavina pogodbe v korist operaterja omrežja tudi določilo o dopustnosti skupne gradnje s strani drugega operaterja omrežja v skladu z 12. členom tega zakona. Dopustnost skupne gradnje velja samo za gradnjo na isti trasi, kot je določena v pogodbi med prvotnim investitorjem in lastnikom nepremičnine. V tem primeru je obvezna sestavina pogodbe tudi določilo o višini denarnega nadomestila, ki ga zainteresirani soinvestitor plača lastniku nepremičnine v primeru skupne gradnje. Višina tega denarnega nadomestila ne sme presegati višine denarnega nadomestila, ki ga lastniku nepremičnine plača prvotni investitor.

(6) Določbe drugega in četrtega odstavka tega člena se ne uporabljajo v primeru, kadar se služnost ustanovi na podlagi predloga pogodbe upravljavca druge gospodarske javne infrastrukture na kateri se služnost ustanavlja v skladu z zakoni, ki urejajo gospodarske javne infrastrukture.

(7) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena je služnost pri gradnji javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture, ki se financirajo iz javnih sredstev v skladu z 20. členom tega zakona, na nepremičninah v lasti države ali samoupravne lokalne skupnosti neodplačna.

(8) Če lastnik nepremičnine v desetih dneh po prejemu predloga pogodbe ne pristane na njeno sklenitev, lahko služnostni upravičenec zahteva, da o ustanovitvi služnosti v skladu s 23., 24. in 25. členom tega zakona odloči pristojni upravni organ.

(9) Poleg sestavin, ki jih določa zakon, ki ureja ustanovitev služnosti za potrebe gradnje druge gospodarske javne infrastrukture, je obvezna sestavina pogodbe o ustanovitvi služnosti v korist infrastrukturnega operaterja tudi določilo o dopustnosti skupne uporabe s strani operaterja omrežja. Pri določitvi višine denarnega nadomestila za služnost se upošteva tudi možnost skupne uporabe fizične infrastrukture s strani operaterjev omrežij.

28. člen

(pogoji za odločanje pristojnega organa)

(1) Pristojni upravni organ mora pri odločanju o ustanovitvi služnosti ugotoviti in upoštevati, ali:

1. je pridobitev služnosti nujen pogoj za gradnjo, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture,
2. je bila gradnja elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture načrtovana tako, da so posegi v tujo lastnino čim manjši,
3. bo izvrševanje služnosti bistveno oviralo lastnika nepremičnine.

(2) Za bistveno oviranje lastnika nepremičnine iz 3. točke prejšnjega odstavka gre v primerih, če se:

1. lastniku nepremičnine onemogoči ali znatno oteži dostop do nepremičnine (do zemljišča oziroma objekta na njem),
2. lastniku nepremičnine onemogoči ali znatno oteži opravljanje dejavnosti,
3. znatno zmanjša vrednost nepremičnine (zemljišča ali objekta na njem).

29. člen

(odločba pristojnega upravnega organa)

(1) Pristojni upravni organ z odločbo ustanovi služnost v takšnem obsegu in za takšno časovno obdobje, kot je nujno potrebno za gradnjo, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje elektronskega komunikacijskega omrežja in za čas obratovanja elektronskega komunikacijskega omrežja ter pripadajoče infrastrukture. Obvezna sestavina odločbe o ustanovitvi služnosti je določba o dopustnosti skupne uporabe komunikacijskih objektov služnostnega upravičenca ter drugih fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja v skladu s tem zakonom.

(2) Poleg sestavin, ki jih določa zakon, ki ureja ustanovitev služnosti za potrebe gradnje druge gospodarske javne infrastrukture, je obvezna sestavina odločbe o ustanovitvi služnosti v korist infrastrukturnega operaterja določba o dopustnosti skupne uporabe fizične infrastrukture s strani operaterjev omrežij.

30. člen
(prenehanje služnosti)

(1) Služnost preneha na podlagi sporazuma obeh strank ali ko poteče čas, za katerega je bila ustanovljena.

(2) Služnost lahko preneha na podlagi odločbe pristojnega upravnega organa, če se ugotovi:

1. na zahtevo ene izmed strank, da služnost ni več potrebna,
2. na zahtevo lastnika nepremičnine, da nosilec upravičenj v treh letih ni začel izvrševati upravičenj, razen če za to obstajajo utemeljeni razlogi.

V. UPRAVLJANJE Z RADIOFREKVENČNIM SPEKTROM

1. Splošne določbe

31. člen
(upravljanje radiofrekvenčnega spektra)

(1) Radiofrekvenčni spekter je omejena naravna dobrina s pomembno družbeno, kulturno in gospodarsko vrednostjo.

(2) Državni organi v skladu z mednarodnopravnimi akti, uveljavljenimi v Republiki Sloveniji, skrbijo za učinkovito in nemoteno uporabo radiofrekvenčnega spektra Republike Slovenije in pravic Republike Slovenije do orbitalnih pozicij. Pri tem v največji možni meri upoštevajo tudi priporočila ITU.

(3) Z radiofrekvenčnim spektrom Republike Slovenije na podlagi javnega pooblastila upravlja agencija in pri tem upošteva strateške usmeritve ministrstva ter strateške dokumente Republike Slovenije in EU. Agencija pripravi najmanj triletno strategijo upravljanja z radiofrekvenčnim spektrom in jo predloži v soglasje vladi. Po pridobitvi soglasja agencija strategijo objavi na svojih spletnih straneh.

(4) Pri čezmejnem škodljivem motenju, povzročenem z oddajanjem radijskega signala iz drugih držav v nasprotju z mednarodnopravnimi akti iz drugega odstavka tega člena, lahko agencija sprejme nujne in sorazmerne ukrepe za zaščito nemotene uporabe radiofrekvenčnega spektra v Republiki Sloveniji. Ti ukrepi obsegajo predvsem povečanje dovoljene oddajne moči, spremembo antenskega sevalnega diagrama, spremembo polarizacije, spremembo višine antene nad terenom ter spremembo lokacije oddajanja, če se s tem območje pokrivanja ne spremeni.

32. člen

(splošna načela upravljanja radiofrekvenčnega spektra)

Agencija in pristojni državni organi spodbujajo harmonizacijo uporabe radiofrekvenčnega spektra za elektronska komunikacijska omrežja in storitve v EU za zagotovitev uspešne in učinkovite uporabe in koristi za potrošnike, kot so večja konkurenca, ekonomija obsega in medsebojno vzajemno delovanje omrežij in storitev. Pri tem v skladu z 33. členom tega zakona in v skladu z Odločbo 676/2002/ES med drugim:

- prizadevajo si za pokritost ozemlja Republike Slovenije in njenega prebivalstva z visokokakovostnimi in hitrimi brezžičnimi širokopasovnimi povezavami ter za pokritost glavnih državnih in evropskih prometnih poti, vključno z vseevropskim prometnim omrežjem iz Uredbe (EU) št. 1315/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2013 o smernicah Unije za razvoj vseevropskega prometnega omrežja in razveljavitvi Sklepa št. 661/2010/EU (UL L št. 348 z dne 20. 12. 2013, str. 1),

- spodbujajo hiter razvoj novih brezžičnih komunikacijskih tehnologij, vključno z medsektorskim pristopom, kadar je to primerno,

- zagotavljajo predvidljivost in doslednost pri izdaji odločb o dodelitvi radijskih frekvenc, njihovem podaljšanju, spremembah in razveljavitvah z namenom spodbujanja dolgoročnih naložb,

- preprečujejo škodljivo motenje ali čezmejno škodljivo motenje v skladu s 33. in 39. členom tega zakona ter sprejmejo primerne ukrepe v ta namen, vključno s preventivnimi ukrepi,

- spodbujajo souporabo radiofrekvenčnega spektra med podobnimi ali različnimi uporabami radiofrekvenčnega spektra v skladu s predpisi, ki urejajo preprečevanje omejevanja konkurence,

- v skladu z 39. členom tega zakona predvidijo uporabo radijskih frekvenc na način, ki zagotavlja kar največjo prožnost, souporabo in učinkovitost uporabe radiofrekvenčnega spektra,

- uporabljajo pravila za dodelitev, podaljšanje, prenos, spremembe in razveljavitve odločb o dodelitvi radijskih frekvenc, ki so jasno in pregledno določena, da se zagotovijo regulativna varnost, doslednost in predvidljivost,

- prizadevajo si za doslednost in predvidljivost v zvezi z uporabo radiofrekvenčnega spektra zaradi varovanja javnega zdravja v skladu s predpisi, ki urejajo elektromagnetno sevanje v naravnem in življenjskem okolju.

33. člen

(strateško načrtovanje in usklajevanje politike radiofrekvenčnega spektra ter njegova čezmejna koordinacija)

(1) Agencija in pristojni državni organi sodelujejo z Evropsko komisijo in organi drugih držav članic EU pri strateškem načrtovanju, čezmejni koordinaciji in usklajevanju uporabe radiofrekvenčnega spektra v EU v skladu s politikami EU glede vzpostavitve in delovanja

notranjega trga na področju elektronskih komunikacij. Pri tem med drugim upoštevajo gospodarske vidike in vidike varnosti, zdravja, javnega interesa, svobode izražanja ter kulturne, znanstvene, socialne in tehnične vidike v zvezi s politikami EU ter različne interese uporabnikov radiofrekvenčnega spektra, da bi na ta način optimizirali uporabo radiofrekvenčnega spektra in se izognili škodljivemu motenju.

(2) Agencija in pristojni državni organi v sodelovanju z Evropsko komisijo in organi drugih držav članic EU spodbujajo koordinacijo pristopov na področju politike radiofrekvenčnega spektra v EU in, če je potrebno, usklajene pogoje glede razpoložljivosti in učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra, ki so potrebni za vzpostavitev in delovanje notranjega trga na področju elektronskih komunikacij.

(3) Agencija in pristojni državni organi v okviru Skupine za politiko radiofrekvenčnega spektra (RSPG) v sodelovanju z drugimi državami članicami EU in Evropsko komisijo v skladu s prvim odstavkom tega člena, na njuno zahtevo pa tudi z Evropskim parlamentom in Svetom, pri podpori strateškemu načrtovanju in koordinaciji pristopov na področju politike radiofrekvenčnega spektra v EU skrbijo za:

- oblikovanje najboljših praks glede vprašanj, povezanih z radiofrekvenčnim spektrom zaradi izvajanja Direktive 2018/1972/EU,

- pospeševanje usklajevanja med državami članicami zaradi izvajanja Direktive 2018/1972/EU in drugih predpisov EU ter zaradi prispevanja k razvoju notranjega trga,

- usklajevanje pristopov k dodelitvi in podelitvi uporabe radiofrekvenčnega spektra ter objavljane poročil ali mnenj o vprašanjih, povezanih z radiofrekvenčnim spektrom.

(4) Agencija in pristojni državni organi sodelujejo s pristojnimi organi drugih držav članic ter v okviru RSPG, da se zagotovi, da države članice na svojem ozemlju lahko uporabljajo harmoniziran radiofrekvenčni spekter ter da se rešijo morebitne težave ali spori glede čezmejne koordinacije ali čezmejnega škodljivega motenja z drugimi državami članicami ali tretjimi državami, ki Republiki Sloveniji ali drugim državam članicam onemogočajo uporabo harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra na svojem ozemlju. Agencija in pristojni državni organi v ta namen sprejmejo potrebne ukrepe brez poseganja v obveznosti iz mednarodnopravnih aktov, uveljavljenih v Republiki Sloveniji, ki urejajo radiofrekvenčni spekter.

(5) Ministrstvo lahko zaprosi RSPG, da posreduje pri reševanju problemov, povezanih s čezmejno koordinacijo ali čezmejnim škodljivim motenjem. Predlog ministrstvu, da poda takšno zaprosilo, lahko da tudi agencija.

34. člen

(načrt razporeditve radiofrekvenčnih pasov)

(1) Vlada na predlog ministra z uredbo sprejme načrt razporeditve radiofrekvenčnih pasov, s katero določi radiokomunikacijske storitve v povezavi z radiofrekvenčnimi pasovi, način uporabe radiofrekvenčnih pasov in druga vprašanja v zvezi z njihovo uporabo.

(2) Strokovno gradivo za predlog uredbe iz prejšnjega odstavka pripravi agencija v skladu z mednarodnopravnimi akti, ki urejajo področje radiofrekvenčnega spektra in so uveljavljeni v Republiki Sloveniji.

35. člen

(načrt uporabe radijskih frekvenc)

(1) Načrt uporabe radijskih frekvenc, ki mora biti skladen z načrtom iz prejšnjega člena, sprejme agencija s splošnim aktom.

(2) Agencija s splošnim aktom iz prejšnjega odstavka podrobneje opredeli namen uporabe in način dodelitve radijskih frekvenc znotraj radiofrekvenčnih pasov, ki so za posamezne radiokomunikacijske storitve predvideni z uredbo iz prejšnjega člena, in določi tehnične parametre za uporabo radijskih frekvenc. Pri tem določi, v katerih primerih gre za harmoniziran radiofrekvenčni spekter.

(3) Agencija sprejme splošni akt iz prvega odstavka tega člena z upoštevanjem potreb varnosti in obrambe države, varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami ter varnosti zračnega prometa.

(4) Splošni akt iz prvega odstavka tega člena sprejme agencija:

1. v delu, ki se nanaša na radijske frekvence, predvidene za potrebe varnosti in obrambe države ter varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, v soglasju z ministrstvom, pristojnim za obrambo, ministrstvom, pristojnim za notranje zadeve, in direktorjem ali direktorico Slovenske obveščevalno-varnostne agencije (v nadaljnjem besedilu: direktor Slovenske obveščevalno-varnostne agencije),
2. v delu, ki se nanaša na radijske frekvence, predvidene za potrebe za varnost zračnega prometa, pa v soglasju z ministrstvom, pristojnim za promet.

36. člen

(tehnološka nevtralnost)

(1) Vse vrste tehnologij, ki se uporabljajo za elektronske komunikacijske storitve in ki ustrezajo minimalnim tehničnim zahtevam v skladu z namenom uporabe radijskih frekvenc iz splošnega akta iz prejšnjega člena, se lahko uporabljajo v radiofrekvenčnih pasovih, ki so v načrtu iz 34. člena tega zakona opredeljeni kot razpoložljivi za elektronske komunikacijske storitve v skladu s predpisi EU.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka agencija s splošnim aktom iz prejšnjega člena določi sorazmerne in nediskriminacijske omejitve za vrste tehnologij radijskega omrežja ali tehnologij za brezžični dostop, ki se uporabljajo za storitve elektronskih komunikacij, če je to potrebno zaradi:

1. preprečevanja škodljivega motenja,
2. varovanja javnega zdravja pred elektromagnetnimi polji,
3. zagotavljanja tehnične kakovosti storitve,

4. zagotavljanja maksimalne souporabe radijskih frekvenc,
5. varovanja učinkovite rabe spektra,
6. uresničevanja cilja javnega interesa po drugem odstavku 37. člena tega zakona.

(3) Agencija določi omejitve iz razloga iz 2. točke prejšnjega odstavka, če dobi takšno usmeritev ministrstva, pristojnega za okolje, ali ministrstva, pristojnega za zdravje.

37. člen

(storitvena nevtralnost)

(1) V radiofrekvenčnih pasovih, ki so v načrtu iz 34. člena tega zakona opredeljeni kot razpoložljivi za elektronske komunikacijske storitve, se lahko izvajajo vse elektronske komunikacijske storitve, ki ustrezajo minimalnim tehničnim zahtevam znotraj radiofrekvenčnih pasov, kakor je to določeno v splošnem aktu iz 35. člena tega zakona.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka agencija s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona predpiše zagotavljanje določene elektronske komunikacijske storitve v posameznem radiofrekvenčnem pasu, če oceni, da je to potrebno zaradi:

1. varovanja življenja,
2. spodbujanja socialne, regionalne ali teritorialne kohezije,
3. preprečevanja neučinkovite uporabe radijskih frekvenc,
4. spodbujanja kulturne in jezikovne raznolikosti ter medijskega pluralizma z dodeljevanjem radijskih frekvenc za radiodifuzijo.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena agencija s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona določi prepoved zagotavljanja katere koli druge elektronske komunikacijske storitve v nekem radiofrekvenčnem pasu, če oceni, da je to potrebno iz razloga iz 1. točke prejšnjega odstavka.

38. člen

(pregled omejitev in ukrepov v zvezi z zagotavljanjem tehnološke in storitvene nevtralnosti)

Agencija v rednih časovnih intervalih, ki ne smejo biti daljši od treh let, preverja nujnost omejitev in ukrepov, ki izhajajo iz drugega odstavka 36. člena ter drugega in tretjega odstavka 37. člena tega zakona. Agencija objavi rezultate pregleda na svojih spletnih straneh.

39. člen

(uporaba radijskih frekvenc)

(1) V Republiki Sloveniji se radijske frekvence uporabljajo na podlagi splošne odobritve, kjer to izhaja iz splošnega akta iz 35. člena tega zakona, ali na podlagi odločbe o dodelitvi radijskih

frekvenc, kadar agencija s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona oceni, da je to nujno potrebno. Agencija pri tem upošteva:

1. preprečevanje škodljivega motenja,
2. posebne značilnosti posameznih radijskih frekvenc (na primer glede razširjanja radijskih valov in predvidene ravni moči prenosa),
3. pogoje za souporabo spektra, kadar je to primerno,
4. potrebo po zagotavljanju tehnične kakovosti komunikacij ali storitev,
5. varovanje učinkovite uporabe spektra,
6. uresničevanje ciljev javnega interesa pri dodeljevanju radijskih frekvenc za radiodifuzijo.

(2) V splošnem aktu iz 35. člena tega zakona se lahko za posamezne radijske frekvence, kjer je to primerno, določi tudi kombinacija splošne odobritve in izdaje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. Agencija pri tem upošteva učinke različnih kombinacij in postopnega prehoda iz enega načina uporabe radijskih frekvenc v drugega na razvoj inovativnih storitev in zagotavljanje konkurence na trgu.

(3) Agencija v splošnem aktu iz 35. člena tega zakona določi, v katerih radiofrekvenčnih pasovih je dovoljena souporaba, pri čemer hkrati določi tudi pogoje souporabe. Ti morajo spodbujati učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra, zagotavljanje konkurence in inovacije.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka za radijske frekvence, ki so s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona predvidene za potrebe varnosti in obrambe države ter varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, ni treba pridobiti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. Ne glede na navedeno agencija tudi v teh primerih na zahtevo vlagatelja izda odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc.

(5) Vlada na predlog ministra, pristojnega za obrambo, uredi upravljanje in dodeljevanje radijskih frekvenc iz prejšnjega odstavka z uredbo.

(6) Agencija pripravi pregled dodeljenih radijskih frekvenc, ki vsebuje podatke o tem, katerim fizičnim ali pravnim osebam so določene radijske frekvence dodeljene, vendar ne vsebuje podatkov za radijske frekvence iz četrtega odstavka tega člena. Podatki iz pregleda dodeljenih radijskih frekvenc so javni. Agencija pregled dodeljenih radijskih frekvenc javno objavi in ga redno posodablja.

40. člen

(izvajanje radioamaterskih storitev)

(1) Radioamaterji lahko uporabljajo radijske frekvence, ki so s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona predvidene za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev, na podlagi radioamaterskega dovoljenja.

(2) Tuji radioamaterji smejo uporabljati radijske frekvence iz prejšnjega odstavka, če imajo veljavno radioamatersko dovoljenje Evropske konference poštnih in telekomunikacijskih uprav (CEPT). Tujim radioamaterjem, ki nimajo veljavnega radioamaterskega dovoljenja CEPT, agencija izda začasno dovoljenje ob smiselni uporabi tretjega in četrtega odstavka tega člena.

(3) Agencija izda dovoljenje iz prvega odstavka tega člena po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, na vlogo radioamaterja ali društva ali zveze društev, v katere se združujejo radioamaterji, ki vlogi priloži potrdilo o opravljenem izpitu za radioamaterja, ali na vlogo pravne osebe, ki vlogi priloži dokazilo o registraciji društva ali druge pravne osebe na podlagi zakona, ki ureja organizacijo društev, in veljavno radioamatersko dovoljenje člana društva.

(4) Radioamatersko dovoljenje poleg vsebin, predvidenih z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek, vsebuje:

1. podatke o imetniku radioamaterskega dovoljenja,
2. dodeljen klicni znak,
3. razred radioamaterja in
4. čas veljavnosti radioamaterskega dovoljenja.

(5) Agencija s splošnim aktom podrobneje uredi način izvajanja tega člena.

2. Postopek

2.1 Postopek za izdajo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc

41. člen

(postopek za izdajo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Agencija izda odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc v skladu s splošnim aktom o načrtu uporabe radijskih frekvenc iz 35. člena tega zakona po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, in po predhodnem javnem razpisu v primerih, ko to določa ta zakon. Postopki dodelitve radijskih frekvenc morajo biti odprti, objektivni, pregledni, sorazmerni in nediskriminacijski.

(2) Odločba se izda na podlagi javnega razpisa, kadar se v postopku iz 46. člena tega zakona ugotovi, da se učinkovita uporaba določene radijske frekvence lahko zagotovi le z omejitvijo števila izdanih odločb o dodelitvi radijskih frekvenc.

(3) Odločba o dodelitvi radijskih frekvenc za radiodifuzijo in odločba o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje prizemnih brezžičnih širokopasovnih elektronskih komunikacijskih storitev in ostalih javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom za nacionalno pokrivanje se izdeta na podlagi javnega razpisa brez izvedbe postopka iz 46. člena tega zakona. Če agencija prejme pobudo zainteresiranega za uporabo razpoložljivih radijskih frekvenc za radiodifuzijo ali radijskih frekvenc za zagotavljanje storitev iz prejšnjega stavka za javni razpis, se v 30 dneh pisno opredeli do prejete pobude. V odgovoru mora pojasniti, ali v zvezi z radijskimi frekvencami, po katerih se povprašuje, namerava izvesti javni razpis ali ne

in svojo odločitev obrazložiti. Če pobudo za javni razpis sprejme, ga mora izvesti brez odlašanja. Če je pobuda zavrnjena zaradi potrebe po mednarodni uskladitvi radijske frekvence, agencija pobudniku v odgovoru pojasni tudi časovni načrt za mednarodno uskladitev. Če mora agencija pred pripravo odgovora izvesti dodatne preverbe oziroma aktivnosti v zvezi z mednarodno uskladitvijo radijske frekvence, lahko pobudniku odgovori tudi v daljšem roku, ki ne presega treh mesecev, pri čemer o razlogih in daljšem roku pobudnika obvesti v 30 dneh od prejete pobude.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka agencija izda odločbo o dodelitvi radijske frekvence iz četrtega do šestega odstavka 65. člena tega zakona brez javnega razpisa.

(5) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena agencija izda odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za radiodifuzijo ponudnikom storitev radiodifuzije vsebin brez javnega razpisa za potrebe uresničevanja ciljev javnega interesa v skladu s 85. členom tega zakona.

(6) Agencija izda odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc fizični ali pravni osebi, ki je bila s preglednim in odprtim postopkom (ministrstva ali lokalne skupnosti) izbrana za upravljavca z uporabo proračunskih sredstev zgrajenega širokopasovnega omrežja, za območje, na katerem je to omrežje zgrajeno. Odločba se izda na podlagi zakona, ki ureja splošni upravni postopek in brez izvedbe postopka iz 46. člena tega zakona.

42. člen

(usklajeno dodeljevanje radijskih frekvenc v zvezi s skupnimi izbirnimi postopki)

(1) Če je bila uporaba določenih radijskih frekvenc usklajena, pogoji in postopki dostopa dogovorjeni, fizične ali pravne osebe, ki se jim dodelijo radijske frekvence, pa izbrane v skladu z mednarodnimi sporazumi in predpisi EU, te osebe pridobijo pravico do uporabe teh radijskih frekvenc v Republiki Sloveniji na podlagi odločbe, izdane na podlagi tega zakona.

(2) Kadar je s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona predpisana uporaba radijskih frekvenc na podlagi odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, agencija izda odločbo na podlagi določb zakona, ki ureja splošni upravni postopek, in brez predhodnega postopka javnega razpisa. Če so bili v postopku izbire iz prejšnjega odstavka izpolnjeni vsi pogoji, predpisani za dodelitev teh radijskih frekvenc s tem zakonom, jim agencija ne sme naložiti še dodatnih pogojev, meril ali postopkov, ki bi lahko omejili, spremenili ali upočasnili izdajo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

(3) Fizične ali pravne osebe, ki v Republiki Sloveniji pridobijo pravico uporabe radijskih frekvenc iz prvega odstavka tega člena brez odločbe agencije, smejo te frekvence uporabljati le v skladu z izbirno odločbo institucij EU (v nadaljnjem besedilu: izbirna odločba) in predpisom EU, na podlagi katerega je bila izdana, ter morajo pri tem izpolnjevati tudi vse pogoje, ki iz njiju izhajajo. Agencija mora te osebe ustrezno obvestiti o njihovih pravicah in načinu njihovega uresničevanja v Republiki Sloveniji. Pri tem agencija upošteva izbirno odločbo in predpis EU, na podlagi katerega je bila izdana.

(4) Agencija spremlja in nadzira uporabo radijskih frekvenc iz prvega odstavka tega člena ter pri tem upošteva predpise EU, vključno s poročanjem Evropski komisiji, kjer je to določeno.

43. člen
(skupni izbirni postopek)

(1) Kadar agencija prejme pobudo za dodelitev radijskih frekvenc v okviru skupnega postopka dodelitve z eno ali več drugimi državami članicami EU, začne postopek dodelitve radijskih frekvenc v skladu z določbami tega zakona. Pri tem upošteva skupno dogovorjen načrt, pogoje določene v skupnem postopku odobritve, med drugim, da se zainteresiranim za dodelitev zagotovijo podobni bloki radiofrekvenčnega spektra. Ministrstvo lahko da agenciji usmeritev za začetek postopka.

(2) Dokler skupni izbirni postopek ni izveden, mora agencija omogočiti priključitev drugih držav članic EU k postopku.

(3) Kadar agencija ne izvede skupnega postopka odobritve, obvesti pobudnika o razlogih za takšno odločitev.

44. člen
(koordinirani časovni načrt dodelitve radiofrekvenčnega spektra)

(1) Agencija in drugi pristojni organi sodelujejo s pristojnimi organi drugih držav članic EU z namenom koordinacije uporabe harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra za elektronska komunikacijska omrežja in storitve v EU.

(2) Za harmonizirani radiofrekvenčni spekter za brezžična širokopasovna omrežja in storitve agencija čim prej po uveljavitvi tehničnih izvedbenih ukrepov v skladu z Odločbo 676/2002/ES izpelje postopek za izdajo odločb o dodelitvi radijskih frekvenc, v vsakem primeru pa najpozneje v 30 mesecih od uveljavitve tehničnih izvedbenih ukrepov oziroma čim prej po umiku odločitve o dopustnosti alternativne uporabe iz 47. člena tega zakona.

(3) Agencija lahko v obsegu, ki je potreben iz razlogov iz 1. ali 4. točke drugega odstavka 37. člena tega zakona, odloži postopek iz prejšnjega odstavka za posamezne radijske frekvence zaradi:

- nerešenih vprašanj v okviru čezmejne koordinacije s tretjimi državami, ki povzročajo škodljivo motenje, če je Republika Slovenija, kjer primerno, predhodno zaprosila EU za pomoč pri koordinaciji,

- varnosti in obrambe države,

- višje sile.

(4) Agencija v rednih časovnih intervalih, ki ne smejo biti daljši od dveh let, pregleduje upravičenost odloga iz prejšnjega odstavka.

(5) Agencija lahko odloži postopek iz drugega odstavka tega člena za posamezne radijske frekvence v potrebnem obsegu in za največ 30 mesecev zaradi:

- nerešenih vprašanj v okviru čezmejne koordinacije z drugimi državami članicami, ki povzročajo škodljivo motenje, če je Slovenija predhodno zaprosila RSPG za pomoč,
- zagotovitve in kompleksnosti zagotavljanja tehnične migracije obstoječih imetnikov odločb o dodelitvi teh radijskih frekvenc.

(6) Ministrstvo o odlogu iz tretjega odstavka tega člena oziroma odlogu iz petega odstavka tega člena obvesti druge države članice in Evropsko komisijo. V obvestilu navede razloge za odlog.

45. člen

(izdaja odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Vloga za začetek postopka za pridobitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc mora poleg sestavin, določenih z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek, vsebovati podatke, ki jih agencija potrebuje za vodenje uradne evidence imetnikov odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc in za nadzor uporabe radijskih frekvenc, in sicer:

1. ime, naslov in davčno številko za fizične osebe,
2. firmo, sedež, davčno številko in navedbo zakonitega zastopnika za pravne osebe,
3. navedbo radijske frekvence, na katero se vloga nanaša, in namen uporabe te radijske frekvence,
4. navedbo geografskega območja uporabe radijske frekvence,
5. podatke o predvideni tehnični rešitvi, predvsem podatke o lokaciji objektov, predvidenem antenskem sistemu in radijski opreми ter podatke, ki so potrebni za izračun pokrivanja in vpliva na ostale radijske postaje v smislu škodljivega motenja in ekonomičnosti izrabe radijske frekvence.

(2) Agencija mora odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, kadar javni razpis ni potreben, izdati in odposlati vlagatelju v 42 dneh po prejemu vloge za pridobitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc ter hkrati podatke o dodelitvi vpisati v pregled dodeljenih radijskih frekvenc.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka agencija z odločbo zavrne izdajo odločbe o dodelitvi, če ugotovi, da:

1. vlagatelj nima poravnanih vseh zapadlih obveznosti do agencije,
2. dodelitev radijske frekvence ne bi bila skladna z aktoma iz 34. in 35. člena tega zakona,
3. dodelitev radijske frekvence ne bi bila skladna z učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra,
4. bi signal radijske opreme povzročal škodljivo motenje druge radijske opreme, sprejemnikov ali električnih ali elektronskih sistemov, ki se mu ne bi bilo mogoče izogniti.

46. člen

(pridobitev mnenj zainteresirane javnosti)

(1) Če agencija oceni, da bi interes za določene radijske frekvence lahko presegel njihovo razpoložljivost in zato ne bi bila mogoča njihova učinkovita uporaba, na svojih spletnih straneh objavi javni poziv za pridobitev mnenj zainteresirane javnosti o pogojih uporabe teh radijskih frekvenc, zlasti o omejitvi števila imetnikov odločb o dodelitvi radijskih frekvenc. Agencija v rednih časovnih intervalih, ki ne smejo biti daljši od treh let, preverja, ali je potrebno objaviti nov javni poziv iz prejšnjega stavka. Tak javni poziv pa mora objaviti vedno, kadar od zainteresiranega za uporabo določenih radijskih frekvenc prejme pobudo za javni razpis.

(2) Agencija v javnem pozivu določi rok za pridobitev mnenj zainteresirane javnosti, ki ne sme biti krajši od 30 dni.

(3) Če agencija na podlagi odziva zainteresirane javnosti in na podlagi drugih ustreznih informacij, s katerimi razpolaga, ugotovi, da določene radijske frekvence ne bodo dostopne vsem interesentom, mora pred izdajo odločb o dodelitvi radijskih frekvenc izvesti javni razpis. V nasprotnem primeru agencija izda odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc na podlagi zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

47. člen

(alternativna uporaba harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra)

(1) Agencija lahko radijske frekvence iz harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra, za katere na podlagi povpraševanja ob smiselni uporabi 269. člena tega zakona ali v postopku javnega razpisa ugotovi, da ni interesa za njihovo uporabo za harmonizirane storitve, z odločbo dodeli za drug namen, ki je skladen s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona, pod pogojem, da takšna uporaba ne preprečuje ali ovira razpoložljivosti ali uporabe teh radijskih frekvenc v drugih državah članicah EU. Agencija pri tem upošteva tudi prihodnje povpraševanje po teh radijskih frekvencah in dolgoročno razpoložljivost ali uporabo tega radiofrekvenčnega spektra v EU ter ekonomijo obsega za opremo, ki je posledica uporabe harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra v EU.

(2) Agencija vsake dve leti preveri, ali je alternativna uporaba še skladna s prejšnjim odstavkom.

(3) Agencija mora pregled iz prejšnjega odstavka opraviti vedno, kadar prejme utemeljeno zahtevo za uporabo pasu v skladu s harmoniziranimi pogoji

(4) Agencija o alternativni uporabi in rezultatih pregleda obvesti Evropsko komisijo in pristojne organe drugih držav članic.

48. člen

(uporaba določb pri izvajanju javnega razpisa)

(1) V samem postopku javnega razpisa se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, razen določb o izločitvi.

(2) Javni razpis vodi posebna nepristranska komisija (v nadaljnjem besedilu: komisija), ki jo imenuje direktor ali direktorica agencije (v nadaljnjem besedilu: direktor) in v katero so lahko imenovane tudi osebe, ki niso zaposlene na agenciji.

(3) Določbe o izločitvi uradne osebe se uporabljajo za člane komisije tudi, če niso uradne osebe, zaposlene na agenciji.

49. člen

(sklep o uvedbi javnega razpisa)

(1) Javni razpis se začne s sklepom agencije, ki mora vsebovati vsaj:

1. natančno navedbo radijskih frekvenc, ki so predmet javnega razpisa, radiokomunikacijske storitve, ki se izvajajo z uporabo teh radijskih frekvenc, ter območja oziroma lokacije, kjer se bodo te radijske frekvence uporabljale,
2. pogoje, zahteve in kvalifikacije, ki jih mora ponudnik izpolnjevati in morajo biti skladni z veljavno relevantno zakonodajo in prostorskimi akti,
3. merila za izbiro najugodnejše ponudbe in način njihove uporabe ter morebitne druge omejitve, ki bodo upoštevane pri ocenjevanju ponudb,
4. najnižji znesek plačila za učinkovito rabo omejene naravne dobrine in način njegovega plačila (enkratni znesek, obročno), razen če se javni razpis nanaša na radijske frekvence za opravljanje analogne radiodifuzije,
5. rok, v katerem lahko ponudniki predložijo ponudbe, in način njihove predložitve (datum, čas, naslov, oznaka),
6. naslov, prostor, datum in uro javnega odpiranja ponudb,
7. kraj, čas in osebo, pri kateri lahko interesenti dvignejo razpisno dokumentacijo, ceno razpisne dokumentacije in način plačila te dokumentacije oziroma povezavo na spletno stran, kjer je objavljena razpisna dokumentacija,
8. osebo za stike, pri kateri lahko ponudniki dobijo dodatne informacije,
9. rok, v katerem bodo ponudniki obveščeni o izidu razpisa (rok, v katerem bodo izdane odločbe).

(2) Agencija si pri oblikovanju razpisnih pogojev, zahtev in kvalifikacij ter meril iz 2., 3. in 4. točke prejšnjega odstavka prizadeva, da bi ti pogoji, zahteve, kvalifikacije in merila spodbujali konkurenco, inovacije in razvoj gospodarstva, pokritost ozemlja in zagotavljanje kakovosti storitev, kadar je to primerno, ter učinkovito rabo radiofrekvenčnega spektra.

(3) Kadar je predmet javnega razpisa dodelitev radijskih frekvenc za opravljanje analogne radiodifuzije, mora sklep vsebovati tudi pogoje in merila za izbiro najugodnejše ponudbe v skladu z zakonom, ki ureja medije. Pogoje in merila iz tega odstavka po predhodnem pisnem mnenju Sveta za radiodifuzijo določi agencija v soglasju z ministrstvom, pristojnim za medije.

(4) Agencija mora glede najnižjega zneska za učinkovito rabo omejene naravne dobrine in načina njegovega plačila predhodno pridobiti soglasje vlade.

(5) Sklep, ki ga agencija izda na podlagi prvega odstavka tega člena, mora agencija objaviti v Uradnem listu Republike Slovenije.

(6) Agencija lahko spremeni sklep iz prvega odstavka tega člena, ob tem pa mora glede na obseg sprememb v sklepu odločiti tudi o podaljšanju roka za oddajo ponudb. O vsaki spremembi morajo biti enakopravno in pregledno obveščeni vsi zainteresirani ponudniki. Novi sklep mora biti objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije najpozneje sedem dni pred potekom roka, ki je bil določen za oddajo ponudb s sklepom iz prvega odstavka tega člena.

(7) Če je tako predvideno v razpisni dokumentaciji, lahko agencija do izdaje odločbe ali odločb o dodelitvi radijskih frekvenc razveljavi sklep iz prvega odstavka tega člena. Sklep o razveljavitvi agencija objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

50. člen

(rok za predložitev ponudb)

(1) Rok za predložitev ponudb mora omogočati, da ponudniki pripravijo kakovostne ponudbe in ne sme biti krajši od 30 dni, teči pa začne naslednji dan po objavi sklepa iz prejšnjega člena.

(2) Za pravočasno vloženo se šteje ponudba, predložena v roku, ki je določen v javnem razpisu.

(3) Agencija ne sme prevzeti ponudbe, njene spremembe, dopolnitve ali nadomestitve, priskele po poteku roka iz prejšnjega odstavka. Če je poslana po pošti, jo mora zapečateno poslati nazaj pošiljatelju.

(4) Agencija mora seznam ponudnikov in predložene ponudbe čuvati kot poslovno skrivnost do poteka roka za javno odpiranje ponudb.

51. člen

(razpisna dokumentacija)

Agencija mora v razpisni dokumentaciji obrazložiti vse točke sklepa o uvedbi javnega razpisa in navesti, katera dokazila o izpolnjevanju pogojev morajo biti priložena, da se bo ponudba štela za pravilno.

52. člen

(posebne določbe o javnem odpiranju ponudb)

(1) Odpiranje ponudb je javno.

(2) Razpisna komisija o postopku odpiranja vodi zapisnik, ki mora vsebovati zlasti podatke o zaporedni številki ponudbe, pri anonimnem razpisu pa podatke o nazivu ali šifri ponudnika in ponudbeno ceno. Pri tem je treba ves čas postopka paziti, da ponudnikove poslovne skrivnosti niso razkrite.

(3) Na javnem odpiranju ponudb se preveri popolnost ponudb glede na to, ali so bili predloženi vsi dokumenti, ki jih zahteva razpisna dokumentacija (formalna popolnost), pri čemer se verodostojnost in vsebina dokumentov ne preverja.

(4) Odpirajo se samo v roku prispelle in pravilno označene ponudbe. Nepravilno označene ponudbe mora razpisna komisija zapečateni poslati nazaj pošiljatelju.

(5) Javni razpis uspe, če je nanj prispela vsaj ena pravočasna in pravilna ponudba, ki ustreza razpisnim pogojem.

(6) V sklepu o uvedbi javnega razpisa lahko agencija določi, da posamezen javni razpis uspe, če nanj prispe drugo določeno najmanjše število ponudb, ki ustrezajo razpisnim pogojem.

53. člen

(dopolnitev ponudb)

(1) Komisija v petih dneh po odpiranju ponudb pisno pozove ponudnike nepopolnih ponudb, da jih dopolnijo. Rok za dopolnitev ne sme biti krajši od osmih in ne daljši od 15 dni. Vsebina ponudbe v delih, ki so predmet ocenjevanja, ni predmet dopolnitve.

(2) Nepopolne ponudbe, ki jih ponudniki v roku iz prejšnjega odstavka ne dopolnijo, se zavržejo.

54. člen

(pregled in ocenjevanje ponudb)

(1) Po končanem javnem odpiranju ponudb komisija najprej ugotovi, ali vsi dokumenti v ponudbi ustrezajo zahtevam zakona in razpisne dokumentacije. Če komisija ugotovi, da neka ponudba ne ustreza zahtevam zakona in razpisne dokumentacije, jo izloči iz nadaljnega postopka ocenjevanja. Preostale ponudbe komisija oceni v skladu z razpisnimi merili.

(2) Po pregledu in oceni prispelih ponudb komisija sestavi poročilo, v katerem predstavi ocene posameznih ponudb in navede, katera ponudba najbolj ustreza objavljenim merilom za izbiro ponudb.

(3) Kadar je predmet javnega razpisa dodelitev radijskih frekvenc za opravljanje analogne radiodifuzije, komisija pošlje popolne ponudbe in poročilo o njihovi oceni v skladu z razpisnimi merili Svetu za radiodifuzijo. Svet za radiodifuzijo pregleda prispelle ponudbe in poročilo o njihovi oceni ter najpozneje v 60 dneh po prejemu ponudb in poročila agencije predloži agenciji obrazložen predlog izbire.

(4) Komisija oziroma Svet za radiodifuzijo lahko zahtevata od ponudnikov pojasnila v zvezi z njihovimi ponudbami, vendar pri tem ne smeta zahtevati, dovoliti ali ponuditi kakršne koli spremembe ali dopolnitve vsebine ponudbe.

(5) Komisija oziroma Svet za radiodifuzijo morata pri pregledu in ocenjevanju ponudb upoštevati le tista merila za izbiro najugodnejšega ponudnika, ki so določena v zakonu in

razpisni dokumentaciji, zlasti učinkovitost izrabe radiofrekvenčnega spektra in spodbujanje ter varstvo konkurence.

2.2 Javna dražba

55. člen

(javni razpis za pripravo javne dražbe)

(1) Kadar je edino merilo za izbiro najugodnejše ponudbe ponujena cena, agencija v sklepu o uvedbi javnega razpisa lahko določi, da se po opravljenem javnem razpisu opravi javna dražba.

(2) Sklep o uvedbi javnega razpisa mora v primeru iz prejšnjega odstavka vsebovati tudi:

1. radijske frekvence, ki so predmet javne dražbe, in morebitne omejitve števila pravic uporabe radijskih frekvenc,
2. pogoje in zahteve, ki jih mora izpolnjevati posamezni ponudnik, da se kvalificira na javno dražbo, vključno s plačilom zneska v višini administrativnih stroškov agencije za izvedbo javne dražbe, ki ga dražitelj vplača pred pričetkom javne dražbe in se dražitelju, ki se kvalificira na javno dražbo, v nobenem primeru ne vrača,
3. najmanjše število ponudnikov, potrebnih, da se javna dražba lahko izvede,
4. najnižji znesek plačila za učinkovito rabo omejene naravne dobrine (izklicna cena) in način njegovega plačila,
5. podrobnejša pravila za izvedbo javne dražbe v skladu z zakonom.

(3) Javni razpis, po katerem se opravi dražba, je uspel, če se na javno dražbo uvrsti najmanjše število ponudnikov iz 3. točke prejšnjega odstavka.

(4) Agencija v sklepu o izbiri dražiteljev določi čas, kraj in način izvedbe javne dražbe. Javna dražba se opravi ne prej kakor 20 dni in ne pozneje kakor 30 dni po izdaji sklepa o izbiri dražiteljev. Agencija objavi čas in kraj izvedbe javne dražbe na svojih spletnih straneh in v Uradnem listu Republike Slovenije.

56. člen

(način izvedbe javne dražbe)

(1) Javno dražbo vodi predsednik komisije iz drugega odstavka 48. člena tega zakona ali njegov namestnik.

(2) Javna dražba se opravi z neposrednim ustnim draženjem, s pisnimi ponudbami ali elektronskimi aplikacijami, ki so namenjene elektronskim dražbam.

(3) Javna dražba se lahko opravi tudi na drug primeren način, ki omogoča, da uradna oseba agencije, ki vodi javno dražbo, in vsak dražitelj sproti in neposredno spremlja potek javne dražbe in da dražitelj brez ovir in neposredno daje ponudbe uradni osebi.

(4) Najmanjši dvig plačila iz 4. točke drugega odstavka prejšnjega člena na draženju ne sme biti nižji od enega odstotka izklicne cene.

(5) Pred ugotovitvijo najvišje ponudbe oziroma ponudb je potrebno dražiteljem vsaj enkrat omogočiti, da dajo višjo ponudbo, in pri tem navesti zadnjo višino najvišje ponudbe ali ponudb, sicer bodo ta ponudba ali ponudbe ugotovljene in s sklepom razglašene za najvišje.

(6) Dražitelju ali dražiteljem z najvišjo ponudbo oziroma z najvišjo kombinacijo ponudb, ki so v skladu s pravili za izvedbo javne dražbe iz 5. točke drugega odstavka prejšnjega člena na javni dražbi uspeli, se izda pisni sklep, v katerem se določi znesek plačila za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, ki ga morajo v skladu s temi pravili za izvedbo javne dražbe plačati, in rok, v katerem ga morajo plačati.

(7) Pri vodenju javne dražbe in vzdrževanju reda na njej ima predsednik komisije ali njegov namestnik, ki vodi javno dražbo, pooblastila uradne osebe v upravnem postopku v zvezi z vodenjem javne obravnave.

(8) Če predsednik komisije ali njegov namestnik med javno dražbo glede na potek draženja ugotovi, da sta se dva ali več dražiteljev dogovorili o načinu draženja ali njegovem rezultatu oziroma dražijo usklajeno, te dražitelje izloči iz javne dražbe ter o tem izda pisni sklep. Zoper ta sklep ni možno samostojno sodno varstvo.

(9) Če je bila javna dražba opravljena, se šteje, da so bili na javnem razpisu izbrani dražitelj ali dražitelji, ki so na javni dražbi uspeli in v predpisanem roku plačali plačilo za učinkovito rabo omejene naravne dobrine iz drugega odstavka 59. člena tega zakona.

57. člen

(elektronske dražbe)

(1) Kadar se javna dražba opravi z elektronskimi aplikacijami, ki so namenjene elektronskim dražbam, se ne uporabljata določbi tretjega in petega odstavka prejšnjega člena.

(2) Nadzor nad izvedbo elektronskih dražb opravlja Računsko sodišče Republike Slovenije.

58. člen

(nepodeljene radijske frekvence)

Če na podlagi javne dražbe niso bile podeljene vse radijske frekvence, lahko agencija za preostale radijske frekvence ponovi postopek iz 46. člena tega zakona oziroma v primerih iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona neposredno izvede javni razpis.

2.3 Postopek po opravljenem javnem razpisu

59. člen

(uporaba določb zakona, ki ureja splošni upravni postopek)

(1) Agencija po prejemu poročila komisije o oceni ponudb nadaljuje odločanje po zakonu, ki ureja splošni upravni postopek, pri čemer imajo položaj stranke vsi ponudniki, ki so v roku, določenem v javnem razpisu, predložili pravilno označene ponudbe.

(2) Če je v sklepu o uvedbi javnega razpisa določeno, da se po opravljenem javnem razpisu opravi javna dražba, se upravni postopek uvede šele potem, ko dražitelj ali dražitelji, ki so na javni dražbi uspeli, plačajo plačilo za učinkovito rabo omejene naravne dobrine ali glede na način plačevanja vplačilo tistih njegovih obrokov, ki jih je po sklepu iz šestega odstavka 56. člena tega zakona treba plačati pred izdajo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

60. člen

(omejitev dokazovanja)

(1) V upravnem postopku, začetem po javnem razpisu, ni dopustno predlagati ali izvajati dokazov, ki bi morali biti sestavni del popolne in ustrezne ponudbe ali ki bi kakor koli spreminjali ponudbo.

(2) Če je v sklepu o uvedbi javnega razpisa določeno, da se po opravljenem javnem razpisu opravi javna dražba, izvedba ustne obravnave v upravnem postopku ni obvezna.

61. člen

(izbira ponudnikov)

(1) Agencija odloči o ponudbah z izdajo ene ali več odločb o dodelitvi radijskih frekvenc. Agencija mora izdati in vročiti odločbe najpozneje v osmih mesecih po poteku roka za predložitev ponudb ter hkrati o svoji odločitvi obvestiti javnost.

(2) V primeru razveljavitve sklepa o uvedbi javnega razpisa na podlagi sedmega odstavka 49. člena tega zakona, se upravni postopek za dodelitev radijskih frekvenc ustavi s sklepom.

62. člen

(prekinitev postopka)

Agencija lahko prekine postopek izdaje ali spremembe odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, če so po mednarodnopravnih aktih, ki urejajo področje radiofrekvenčnega spektra in so uveljavljeni v Republiki Sloveniji, potrebne dodatne uskladitve, poizvedovanja ali dejavnosti.

63. člen

(vsebina odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Odločba o dodelitvi radijskih frekvenc poleg vsebin, predvidenih z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek, vsebuje predvsem:

1. podatke o imetniku pravice uporabe radijskih frekvenc,
2. dodeljene radijske frekvence,
3. območje pokrivanja,
4. čas veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc,
5. pogoje, ki morajo biti izpolnjeni pri uporabi radijskih frekvenc.

(2) Pogoji iz 5. točke prejšnjega odstavka morajo pri odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc, izdani na podlagi javnega razpisa, vsebovati tudi pogoje, ki se nanašajo na 5. in 7. točko 64. člena tega zakona.

(3) Kadar je predmet odločbe dodelitev radijskih frekvenc na podlagi izbirnega postopka iz prvega odstavka 42. člena tega zakona, odločba o dodelitvi radijskih frekvenc vsebuje tudi dodatne sestavine, potrebne za izvajanje predpisov EU, vključno s pogoji, ki izhajajo iz takšne izbirne odločbe in predpisa EU, na podlagi katerega je bila izdana.

(4) Kadar je predmet odločbe dodelitev radijskih frekvenc za opravljanje analogne radiodifuzije, odločba vsebuje tudi navedbo imena programa.

(5) Spremembo podatkov iz 1. točke prvega odstavka tega člena in spremembo imena programa iz prejšnjega odstavka mora imetnik pravice uporabe radijskih frekvenc sporočiti agenciji v 30 dneh od njihovega nastanka.

(6) Agencija s splošnim aktom določi način določanja območij pokrivanja iz 3. točke prvega odstavka tega člena za primere, ko je predmet odločbe dodelitev radijskih frekvenc za opravljanje analogne radiodifuzije.

64. člen

(pogoji za uporabo radijskih frekvenc)

(1) Pogoji iz 5. točke prvega odstavka prejšnjega člena se lahko nanašajo samo na:

1. obveznost zagotavljanja storitve ali uporabe vrste tehnologije v okviru omejitev iz 36. in 37. člena tega zakona, vključno z zahtevami glede pokritosti in kakovosti, če je to primerno,
2. zagotavljanje učinkovite uporabe radijskih frekvenc,
3. tehnične in operativne pogoje, ki so potrebni za preprečevanje škodljivega motenja in za omejitev izpostavljanja najširše javnosti elektromagnetnim poljem, če se taki pogoji razlikujejo od tistih, ki so vključeni v splošno dovoljenje,
4. rok trajanja pravice uporabe radijskih frekvenc,
5. prenos imetništva pravice uporabe radijskih frekvenc ali oddajo pravice do uporabe radijskih frekvenc v najem ter pogoje tega prenosa ali oddaje v najem,
6. plačila po 72. členu tega zakona,

7. dodatne obveznosti, ki jih je izbrani ponudnik prevzel pri udeležbi na javnem razpisu (na primer glede hitrosti gradnje elektronskega komunikacijskega omrežja, programskih vsebin in podobno),
8. pogoji za združevanje ali souporabo radiofrekvenčnega spektra ali za omogočanje dostopa do radiofrekvenčnega spektra drugim uporabnikom na ožjih geografskih območjih ali na ravni celotne države,
9. obveznosti glede mednarodnih aktov, uveljavljenih v Republiki Sloveniji, ki se nanašajo na uporabo radijskih frekvenc,
10. posebne pogoje, določene za uporabo radijskih frekvenc, namenjenih za potrebe meritev, atestiranje in drugih preizkusov radijske opreme,
11. pogoje, ki izhajajo iz izbirne odločbe iz 42. člena tega zakona in predpisa EU, na podlagi katerega je bila izdana.

(2) Agencija lahko za zagotavljanje uspešne in učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra ali za izboljšanje pokritosti spodbuja naslednje možnosti souporabe in določi pogoje za:

1. souporabo pasivne ali aktivne infrastrukture, ki temelji na radiofrekvenčnem spektru, ali souporabo radiofrekvenčnega spektra,
2. poslovne dogovore o dostopu do gostovanja,
3. skupno postavitve infrastrukture za zagotavljanje omrežij in storitev, ki temeljijo na uporabi radiofrekvenčnega spektra.

(3) Agencija lahko za izvajanje prejšnjega odstavka izda splošni akt.

(4) Imetniki odločb o dodelitvi radijskih frekvenc morajo pri izvajanju pogojev iz prejšnjih odstavkov upoštevati predpise, ki urejajo preprečevanje omejevanja konkurence.

(5) Agencija s splošnim aktom podrobneje določi način uporabe sistema RDS in način identifikacije v DAB omrežjih.

(6) Agencija s splošnim aktom podrobneje določi tehnične in operativne pogoje modulacijskih signalov za analogne zvokovne radiodifuzne postaje.

65. člen

(čas veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc izda agencija za določen čas z upoštevanjem primerne obdobja, potrebnega za zagotavljanje konkurence, uspešno in učinkovito uporabo

radiofrekvenčnega spektra in spodbujanje inovacij ter učinkovitih naložb, vključno z določitvijo primerne obdobja za njihovo amortizacijo, vendar za največ 15 let.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka izda agencija odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, ki so namenjene zrakoplovni ali pomorski mobilni storitvi, za nedoločen čas.

(3) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena izda agencija odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje brezžičnih širokopasovnih elektronskih komunikacijskih storitev za 20 let. Agencija lahko prilagodi trajanje pravic uporabe iz tega člena z namenom, da zagotovi sočasen iztek obdobja trajanja pravic v enem ali več radiofrekvenčnih pasov.

(4) Odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, namenjenih za potrebe meritev, atestiranje in drugih preizkusov radijske opreme, izda agencija za omejeno območje pokrivanja in največ za 18 mesecev, pri čemer upošteva predviden začetek veljavnosti odločb o dodelitvi radijskih frekvenc, izdanih na javnem razpisu.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka agencija odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za analogno radiodifuzijo za namen iz prejšnjega odstavka izda za največ 90 dni.

(6) Odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, namenjenih za prireditve, izda agencija praviloma največ za 15 dni ali za drug predvideni čas trajanja prireditve.

66. člen

(podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, razen odločb iz tretjega odstavka prejšnjega člena, se lahko na predlog njenega imetnika podaljša, če so izpolnjeni vsi pogoji, ki so ob poteku njene veljavnosti predpisani za uporabo teh radijskih frekvenc, ter ob upoštevanju ciljev iz 258. do 261. člena tega zakona.

(2) V primeru podaljšanja odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc iz prejšnjega odstavka se za vse radijske frekvence, ki so bile prvotno podeljene na podlagi javnega razpisa, razen za radijske frekvence za analogno radiodifuzijo, plača tudi določen znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc. Ta je prihodek proračuna. Višino tega zneska in način njegovega plačila določi agencija, pri čemer mora pridobiti predhodno soglasje vlade. Pri določitvi višine tega zneska in določitvi načina plačila je treba upoštevati obdobje, za katero se podaljšuje veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ter ponudbo in povpraševanje po razpisanih frekvencah, razvitost trga, na katerega se nanašajo razpisane frekvence, ter višino tovrstnih plačil v drugih državah EU, v nobenem primeru pa ne sme biti tako visok, da bi oviral razvoj inovativnih storitev in konkurence na trgu.

(3) Vloga za podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, razen za radijske frekvence za radiodifuzijo, mora biti vložena na agencijo najmanj 30 dni in največ 120 dni pred potekom veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. Agencija 120 dni pred potekom veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc na elektronski naslov, ki ji ga je sporočil imetnik odločbe, pošlje obvestilo o poteku veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. To obvestilo je informativne narave in ne ustvarja pravnih posledic.

(4) Vloga za podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za radiodifuzijo sme biti vložena na agencijo največ pet mesecev pred potekom veljavnosti takšne odločbe. Če agencija ne prejme vloge imetnika za podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za radiodifuzijo 120 dni pred potekom veljavnosti takšne odločbe, ga mora z dopisom opozoriti na potek veljavnosti te odločbe in na pravne posledice, če vloga za podaljšanje te odločbe ne bo vložena v roku 60 dni od vročitve tega dopisa imetniku. Imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za radiodifuzijo vloži na agencijo vlogo za podaljšanje te odločbe najkasneje v roku 60 dni odkar mu je bil dopis agencije vročen.

(5) V primeru podaljšanja agencija izda novo odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc.

(6) Veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, namenjenih za potrebe meritev, atestiranje in drugih preizkusov radijske opreme, in odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, namenjenih za prireditve, ni mogoče podaljšati.

67. člen

(podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za brezžične širokopasovne elektronske komunikacijske storitve)

(1) Veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc iz tretjega odstavka 65. člena tega zakona se lahko podaljša, razen če je bila možnost podaljšanja izključena ob dodelitvi radijskih frekvenc. Veljavnost odločbe se lahko podaljša po uradni dolžnosti ali na predlog imetnika. Imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc lahko vlogo za podaljšanje na agencijo vloži najprej pet let pred potekom njene veljavnosti.

(2) Če agencija uvede postopek za podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc iz prejšnjega odstavka, izvede javno obravnavo v skladu z 269. členom tega zakona, s katero ugotovi povpraševanje po radijskih frekvencah, ki so predmet podaljšanja. Predmet javne obravnave je tudi morebitna sprememba pogojev iz 64. člena tega zakona. Agencija mora tudi jasno navesti razloge za podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc in predlog najnižjega zneska plačila za učinkovito rabo omejene naravne dobrine in načina njegovega plačila.

(3) Agencija pri odločanju o podaljšanju odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc med drugim upošteva:

1. izpolnjevanja ciljev iz 32., 41. in 258. do 262. člena tega zakona in ciljev javne politike v skladu s pravom EU,
2. izvajanja tehničnega izvedbenega ukrepa, sprejetega na podlagi Odločbe 676/2002/ES,
3. pri nadzoru ugotovljene pomanjkljivosti glede izpolnjevanja pogojev iz odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc,
4. potrebo po spodbujanju konkurence ali preprečevanju izkrivljanja konkurence v skladu s 73. členom tega zakona,

5. potrebo po večji učinkovitosti uporabe radiofrekvenčnega spektra zaradi tehnološkega ali tržnega razvoja,
6. potrebo po preprečevanju hudih motenj pri zagotavljanju storitev.

(4) Agencija pri odločitvi, ali bo podaljšala veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, upošteva vse dokaze, ki izhajajo iz javne obravnave iz drugega odstavka tega člena, da na trgu obstaja povpraševanje s strani oseb, ki niso imetniki odločb o dodelitvi radijskih frekvenc za radiofrekvenčni spekter v pasu, ki je predmet odločbe, ki se podaljšuje.

(5) V primeru podaljšanja agencija izda novo odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za najmanj pet let in največ 20 let. V novi odločbi se po potrebi prilagodijo pogoji uporabe radijskih frekvenc.

(6) V primeru podaljšanja se za radijske frekvence v skladu z devetim odstavkom 72. člena tega zakona plača tudi določen znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc.

68. člen

(prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc ali oddaja pravice v najem)

(1) Imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc lahko svojo pravico do uporabe teh radijskih frekvenc s pravnim poslom prenese na drugo fizično ali pravno osebo ali jo da v najem drugi fizični ali pravni osebi, ki izpolnjuje predpisane pogoje, vendar le s predhodnim soglasjem agencije. Agencija pri tem preveri, ali ta druga fizična ali pravna oseba izpolnjuje pogoje, določene z zakonom, podzakonskimi predpisi ali aktom agencije, in da predvideno trgovanje ne povzroča izkrivljanja konkurence zlasti, kjer je spekter neizkoriščen. Agencija lahko zavrne prenos ali oddajo pravice v najem, če obstaja očitno tveganje, da novi imetnik ne bo mogel izpolnjevati prvotnih pogojev za pravico uporabe. V primeru oddaje v najem najemodajalec prevzame odgovornost za izpolnjevanje prvotnih pogojev.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ki je pravico do uporabe teh radijskih frekvenc pridobil na javnem razpisu brez plačila zneska iz devetega odstavka 72. člena tega zakona, razen v primeru radijskih frekvenc za analogno radiodifuzijo, ne more svoje pravice do uporabe teh radijskih frekvenc s pravnim poslom prenesti na drugo fizično ali pravno osebo ali jo dati v najem drugi fizični ali pravni osebi.

(3) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, zoper katerega agencija vodi postopek za razveljavitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc na podlagi 3. točke tretjega odstavka 70. člena tega zakona, svoje pravice do uporabe radijskih frekvenc, glede katerih se vodi postopek, ne more s pravnim poslom prenesti na drugo fizično ali pravno osebo ali jo dati v najem drugi fizični ali pravni osebi.

(4) Agencija v primeru prenosa pravice do uporabe radijskih frekvenc na drugo fizično ali pravno osebo v skladu s prvim odstavkom tega člena tej fizični ali pravni osebi izda novo odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(5) Namen uporabe radijskih frekvenc, ki je usklajena na podlagi predpisov EU, se s prenosom pravice do uporabe radijskih frekvenc ne sme spremeniti.

(6) Pogoji iz 64. člena tega zakona, ki jih vsebuje odločba o dodelitvi radijskih frekvenc, izdana na podlagi javnega razpisa, se smejo spremeniti le s predhodnim soglasjem agencije.

(7) Agencija na svojih spletnih straneh objavi relevantne informacije o pravicah uporabe radijskih frekvenc, ki jih je mogoče prenesti ali oddati v najem.

69. člen

(sprememba odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Agencija lahko odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc spremeni po uradni dolžnosti ali na predlog njenega imetnika.

(2) Po uradni dolžnosti se odločba o dodelitvi radijskih frekvenc spremeni, če:

1. se spremeni razporeditev radiofrekvenčnih pasov oziroma uporaba radijskih frekvenc,
2. se pojavijo javne potrebe, ki jih ni mogoče zadovoljiti drugače,
3. je to potrebno zaradi učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra v javno korist,
4. se ni mogoče drugače izogniti škodljivemu motenju ali ni doseženo radiofrekvenčno zaščitno razmerje,
5. to zahtevajo mednarodnopravni akti, uveljavljeni v Republiki Sloveniji, ki se nanašajo na radijske frekvence,
6. se spremeni ime imetnika odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc ali ime programa,
7. je to potrebno zaradi povezovanja imetnikov odločb o dodelitvi radijskih frekvenc v širšo regionalno ali nacionalno programsko radijsko ali televizijsko mrežo, ki je vpisana pri pristojnem organu v skladu z zakonom, ki ureja medije,
8. je to potrebno zaradi izvajanja predpisov EU s področja elektronskih komunikacij.

(3) Sprememba odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc na predlog njenega imetnika je mogoča samo v okviru območja pokrivanja iz te odločbe in to tako, da se s tem ne posega v pravice drugih ter pod pogoji tega zakona. Kadar gre za spremembo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za opravljanje radiodifuzije, je sprememba mogoča tudi zunaj območja pokrivanja, če taka sprememba odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc zagotavlja večjo učinkovitost uporabe radijskih frekvenc ter taka sprememba ne posega v koristi, ki jih imajo drugi imetniki odločb o dodelitvi radijskih frekvenc, če so izpolnjeni pogoji iz tega zakona.

(4) Odločba o dodelitvi radijskih frekvenc se na predlog imetnika ne sme spremeniti, če je proti imetniku pravice do uporabe radijskih frekvenc voden postopek za razveljavitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc na podlagi 3. točke tretjega odstavka 70. člena tega zakona.

(5) Agencija ob spremembi odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc izda novo odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, prejšnjo pa razveljavi. V novi odločbi lahko agencija določi tudi obseg in rok

prilagoditve. V primerih iz drugega odstavka tega člena lahko agencija odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc z novo odločbo tudi v celoti razveljavi in določi novo vsebino.

(6) Z odločbo iz prejšnjega odstavka lahko agencija izjemoma podaljša veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, razen odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje prizemnih brezžičnih širokopasovnih elektronskih komunikacijskih storitev, če so zaradi prilagoditve iz prejšnjega odstavka stroški prilagoditve nesorazmerno posegli v korist, ki jih ima imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

(7) Imetnik spremenjene odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc ima pravico do dodelitve drugih primerljivih radijskih frekvenc, ki tehnološko omogočajo izvajanje enakovrednih storitev, če razlogi za spremembo niso nastali po njegovi krivdi. Radijske frekvence z enakovrednim območjem pokrivanja se dodelijo z odločbo po upravnem postopku brez javnega razpisa.

(8) Imetnik spremenjene odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za opravljanje radiodifuzije iz prejšnjega odstavka ima pravico do dodelitve dodatnih radijskih frekvenc na območju pokrivanja iz odločbe, ki se spreminja, če na enakovrednih radijskih frekvencah ni mogoče opravljati storitev pričakovane kakovosti zaradi motenja sprejema. Dodatne radijske frekvence se dodelijo z odločbo po upravnem postopku brez javnega razpisa.

(9) Imetnik odločbe iz prejšnjega odstavka za dodatne radijske frekvence ni zavezanec za letno plačilo agenciji za uporabo dodeljenih radijskih frekvenc.

70. člen

(razveljavitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Agencija lahko razveljavi odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc ali na predlog imetnika odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc ali po uradni dolžnosti.

(2) Agencija mora po uradni dolžnosti začeti postopek razveljavitve odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, namenjenih za analogno radiodifuzijo, če to predlaga Svet za radiodifuzijo.

(3) Agencija razveljavi odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc po uradni dolžnosti, če ugotovi, da:

1. je vloga za odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc vsebovala neresnične podatke,
2. imetnik ne izpolnjuje več predpisanih pogojev, določenih na podlagi veljavne zakonodaje ali na podlagi njegove odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc,
3. imetnik ni začel uporabljati radijske frekvence v roku, določenem v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc oziroma v ponudbi operaterja v javnem razpisu, oziroma v roku enega leta, če rok za začetek uporabe v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc oziroma v ponudbi operaterja v javnem razpisu ni določen, ali se dodeljena radijska frekvenca za opravljanje radiodifuzije v obdobju najmanj šestih mesecev med najmanj šestimi naključnimi preverjanji ni uporabljala, razen če z odločbo ni drugače določeno ali če imetnik s pisnimi dokazi ne dokaže nasprotnega,

4. je imetnik s pravnim poslom v skladu s prvim odstavkom 68. člena tega zakona pravico do uporabe radijskih frekvenc prenesel na drugo fizično ali pravno osebo,
5. se ni mogoče drugače izogniti škodljivemu motenju, ki ga povzroča signal radijske opreme drugi radijski opremi, sprejemnikom ali električnim ali elektronskim sistemom,
6. plačilo za uporabo radijskih frekvenc oziroma znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine v 30 dneh od pisnega opozorila agencije ni bil plačan,
7. obstajajo druge hujše ali ponavljajoče se nepravilnosti pri izpolnjevanju pogojev za uporabo radijskih frekvenc iz 64. člena tega zakona, ki so navedeni v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc, če te nepravilnosti niso bile odpravljene z milejšimi ukrepi v postopku nadzora.

71. člen

(prenehanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

(1) Odločba o dodelitvi radijskih frekvenc preneha na podlagi samega zakona veljati:

1. s potekom roka, za katerega je bila izdana,
2. če je prenehal obstajati njen imetnik,
3. z odpisom ali prodajo plovila ali zrakoplova v primeru radijskih frekvenc, ki so namenjene zrakoplovni ali pomorski mobilni storitvi,
4. z razveljavitvijo dovoljenja za izvajanje radijske ali televizijske dejavnosti, ki je bilo izdano po postopku in pod pogoji, določenimi z zakonom, ki ureja medije.

(2) V primerih iz 2. do 4. točke prejšnjega odstavka agencija izda ugotovitveno odločbo. V primeru iz 3. točke prejšnjega odstavka agencija izda ugotovitveno odločbo, ko prejme obvestilo o odpisu ali prodaji plovila ali zrakoplova.

72. člen

(plačila za uporabo radijskih frekvenc)

(1) Imetniki odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc so zavezanci za letno plačilo agenciji za uporabo dodeljenih radijskih frekvenc. Plačila krijejo stroške, ki jih ima agencija z upravljanjem in nadzorom radiofrekvenčnega spektra.

(2) Agencija s splošnim aktom predpiše način izračuna plačil agenciji na podlagi tega člena. Ta je odvisen od pokrivanja ali gostote prebivalstva na območju pokrivanja ali radijske frekvence ali širine radiofrekvenčnega pasu ali vrste radiokomunikacij ali kombinacije naštetega, ne sme pa omejevati konkurence ali ovirati vstopa na trg.

(3) Imetniki radioamaterskih dovoljenj iz 40. člena tega zakona niso zavezanci za letno plačilo iz prvega odstavka tega člena. Agencija s splošnim aktom iz prejšnjega odstavka določi višino enkratnega plačila, ki ga imetniki radioamaterskega dovoljenja plačajo ob izdaji dovoljenja in krije stroške, ki jih ima agencija z upravljanjem in nadzorom dela radiofrekvenčnega spektra, ki je predviden za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev.

(4) Višino plačil na podlagi prvega in drugega odstavka tega člena določi agencija s tarifo z upoštevanjem potrebnega pokrivanja stroškov iz prvega odstavka tega člena in smiselno uporabo četrtega, petega in šestega odstavka 6. člena tega zakona. Pri določitvi višine plačila agencija upošteva splošni akt iz drugega odstavka tega člena, ki je veljal na dan izdaje soglasja vlade k tarifi za prihodnje koledarsko leto.

(5) Za odmero in plačevanje plačil za uporabo radijskih frekvenc se uporablja 7. člen tega zakona.

(6) Ne glede na določbo drugega odstavka 7. člena tega zakona se za uporabo radijskih frekvenc za namene iz četrtega do šestega odstavka 65. člena tega zakona odmeri enkratno plačilo, ki ustreza tolikim dvanajstinam letnega plačila, kolikor celih mesecev je odločba o dodelitvi radijskih frekvenc veljavna, vendar ne manj od ene dvanajstine letnega plačila.

(7) Ne glede na določbo četrtega odstavka 7. člena tega zakona mora zavezanec, ki mu je pravica do uporabe radijskih frekvenc prenehala zaradi poteka roka, za katerega je bila podeljena, ali zaradi razlogov, ki niso na njegovi strani, plačati le toliko dvanajstin letnega plačila, kolikor celih mesecev je bila ta pravica veljavna, vendar ne manj kakor eno dvanajstino letnega plačila.

(8) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena državni organi, ki so imetniki odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za namene iz četrtega odstavka 65. člena tega zakona, oziroma državni organi, ki so imetniki odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ki so s splošnim aktom iz 35. člena tega zakona predvidene za potrebe varnosti in obrambe države ter varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, niso zavezanci za letno plačilo iz prvega odstavka tega člena.

(9) Za vse radijske frekvence, ki se dodelijo na podlagi javnega razpisa, razen za radijske frekvence za analogno radiodifuzijo, se plača tudi določen znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc. Ta je prihodek državnega proračuna. Najmanjša višina tega zneska in način njegovega plačila se določijo v sklepu o uvedbi postopka javnega razpisa, pri čemer se lahko določi tudi možnost obročnega plačila glede na predviden začetek uporabe dodeljenih radijskih frekvenc. Pri določitvi višine oziroma najmanjše višine tega zneska in določitvi načina plačila je treba upoštevati gospodarske in tehnične razmere trga, na katerega se nanašajo razpisane frekvence, višino tovrstnih plačil v drugih državah EU, konkurenčne razmere na trgu, vključno z možnostjo alternativne uporabe razpisanih radijskih frekvenc ter morebitne stroške, ki jih ima izbrani ponudnik z izpolnjevanjem pogojev iz javnega razpisa.

3. Konkurenca

73. člen

(kopičenje radijskih frekvenc z namenom omejevanja konkurence na trgu)

Operaterji ne smejo kopičiti radijskih frekvenc z namenom omejevanja konkurence na trgu radijskih komunikacij. Takšno ravnanje operaterja je zlasti razvidno iz dejstva, da operater ne uporablja radijske frekvence v obsegu in rokih, določenih v sami odločbi oziroma v ponudbi operaterja v javnem razpisu, ter za to ne obstajajo objektivni razlogi, na katere operater ni

mogel vplivati oziroma jih ni mogel predvideti v času podelitve odločbe, ali iz njegovega ravnanja izhaja, da je operater pridobil radijsko frekvenco z namenom omejevanja konkurence na trgu.

74. člen **(konkurenca)**

(1) Agencija pri postopkih iz 41., 66., 67., 69. in 70. člena tega zakona spodbuja učinkovito konkurenco in preprečuje izkrivljanje konkurence na notranjem trgu. Agencija pri tem sodeluje z organom, pristojnim za varstvo konkurence.

(2) Agencija lahko za izvajanje prejšnjega odstavka med drugim:

1. omeji število radijskih frekvenc na posameznega imetnika odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ali kadar je to ustrezno, v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc določi pogoje uporabe, kot so zagotavljanje veleprodajnega dostopa, nacionalno ali regionalno gostovanje v nekaterih radiofrekvenčnih pasovih ali skupinah pasov s podobnimi značilnostmi,

2. rezervira določen del radiofrekvenčnega pasu ali skupine pasov za nove udeležence na trgu,

3. zavrne podelitev novih pravic uporabe radiofrekvenčnega spektra ali dopustitve novih uporab radiofrekvenčnega spektra v nekaterih pasovih ali vezanje pogojev na podelitev novih pravic uporabe radiofrekvenčnega spektra, da z nobeno dodelitvijo, prenosom ali kopičenjem pravic uporabe ne bi prišlo do izkrivljanja konkurence,

4. prepove prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc, za katere se v Sloveniji ali na ravni EU ne opravlja nadzor nad združevanjem, ali določi pogoje za združevanje, če je verjetno, da bi takšni prenosi znatno škodovali konkurenci,

5. spremeni ali razveljavi odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc zaradi odprave izkrivljanja konkurence zaradi prenosa ali kopičenja pravic uporabe radijskih frekvenc iz prejšnjega člena.

(3) Agencija pri izvajanju ukrepov iz prejšnjega odstavka upošteva cilje iz 258. do 261. člena tega zakona in morebitno mnenje foruma za medsebojni strokovni pregled v skladu z 278. členom tega zakona.

4. Postopek

75. člen **(maloobmočne brezžične dostopovne točke)**

(1) Ne glede na določbe drugih predpisov za postavitve maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2020/1070 z dne 20. julija 2020 o določitvi značilnosti maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk v skladu s členom 57(2) Direktive (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah (UL L št. 234 z dne 21. 7. 2020, str. 11) ni treba pridobiti predhodnega dovoljenja.

(2) Operaterji imajo pod preglednimi, poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji pravico dostopa do fizične infrastrukture, ki je v lasti ali upravljanju oseb javnega sektorja in je tehnično primerna za namestitve maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk ali je potrebna za povezovanje takih dostopovnih točk s hrbteničnim omrežjem, vključno s prometno opremo, kot so ulične svetilke, prometna signalizacija in avtobusna postajališča. Pogoji za dostop se objavijo na spletnih straneh informacijskega sistema za podporo poslovnim subjektom. Če dogovor o pogojih dostopa ni dosežen v dveh mesecih po prejemu prošnje za dostop ali če lastnik oziroma upravljalec fizične infrastrukture zavrne dostop, o sporu na zahtevo ene izmed strank odloči agencija po postopku iz 286. člena tega zakona.

(3) Določba prejšnjega odstavka se ne uporablja v primeru fizične infrastrukture za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči.

76. člen

(dostop do radijskih lokalnih omrežij)

(1) Za dostop do javnih elektronskih komunikacijskih omrežij prek radijskih lokalnih omrežij z uporabo harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra ni treba pridobiti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

(2) Za fizično ali pravno osebo, ki dostopa iz prejšnjega odstavka ne zagotavlja kot del gospodarske dejavnosti ali ga zagotavlja kot pomožno dejavnost za gospodarsko oziroma javno storitev, ne veljajo obveznosti v zvezi s pravicami končnih uporabnikov iz XI. poglavja tega zakona ali obveznosti medsebojne povezave omrežij v skladu s četrtem odstavkom 130. člena tega zakona.

(3) Za prenos podatkov v javnih elektronskih komunikacijskih omrežjih prek RLAN omrežij se uporabljajo določbe o odgovornosti ponudnika storitev izključnega prenosa iz zakona, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu.

(4) Operaterji lahko zagotavljajo dostop do svojih omrežij prek radijskih lokalnih omrežij, vključno s tistimi, ki se nahajajo v prostorih končnih uporabnikov, ob predhodnem soglasju končnega uporabnika.

(5) Operaterji končnim uporabnikom enostransko ne smejo omejiti ali preprečiti dostopanja po lastni izbiri do radijskih lokalnih omrežij, ki jih zagotavljajo tretje osebe, ali da prek radijskih lokalnih omrežij drugim končnim uporabnikom dovolijo vzajemno ali splošnejše dostopanje do omrežij takih ponudnikov, vključno na podlagi pobud tretjih oseb, ki združujejo radijska lokalna omrežja različnih končnih uporabnikov in zagotavljajo, da so javno dostopna.

(6) Na pobudo tretjih strani, ki združujejo omrežja različnih končnih uporabnikov in zagotavljajo, da so ta javno dostopna, lahko končni uporabniki dovolijo vzajemen ali drugačen dostop do svojih omrežij drugim končnim uporabnikom.

(7) Organi javnega sektorja lahko v svojih prostorih ali na javnih površinah v bližini svojih prostorov zagotavljajo javni dostop do radijskih lokalnih omrežij, če je takšno zagotavljanje pomožna dejavnost za javne storitve, ki jih zagotavljajo v svojih prostorih.

(8) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi v primeru pobud nevladnih organizacij ali organov javnega sektorja za združitev in zagotavljanje vzajemne ali splošnejše dostopnosti radijskih lokalnih omrežij različnih končnih uporabnikov, kadar je ustrezno tudi RLAN, do katerih se javni dostop zagotavlja v skladu s prejšnjim odstavkom.

77. člen

(nadzor in gradnja nadzorno-merilnega sistema)

(1) Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja in izpolnjevanje odločb, ki jih izda na njegovi podlagi.

(2) Za potrebe upravljanja in nadzora radiofrekvenčnega spektra agencija postavlja in gradi nadzorno-merilni sistem Republike Slovenije.

(3) Gradnja iz prejšnjega odstavka je v javno korist.

VI. DIGITALNA RADIODIFUZIJA

78. člen

(načrtovanje omrežij)

(1) Postavitev omrežja načrtuje operater multipleksa v skladu s pogoji, določenimi v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks.

(2) Načrtovanje omrežij za digitalno radiodifuzijo mora biti frekvenčno zasnovano tako, da omogoča najbolj učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra v skladu z znanimi

tehnoškimi moškosti. Zlasti mora frekvenčno načrtovanje omrežij temeljiti na uporabi radiofrekvenčnega spektra z enofrekvenčnimi omrežji, če je to mogoče.

79. člen

(obveznost operaterja multipleksa)

Operater multipleksa mora omrežja za digitalno radiodifuzijo načrtovati in graditi v skladu z zahtevami iz javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc za digitalno radiodifuzijo in drugimi določbami tega zakona.

80. člen

(pomen standardov in sprejetih strokovnih podlag)

(1) Agencija in operater multipleksa morata pri načrtovanju omrežij za digitalno radiodifuzijo upoštevati mednarodno sprejete standarde na področju digitalne radiodifuzije.

(2) Agencija in operater multipleksa pri načrtovanju omrežij za digitalno radiodifuzijo ne smeta brez utemeljenega razloga odstopiti od strokovnih podlag, ki jih sprejmejo pristojni organi Republike Slovenije in EU.

81. člen

(operater multipleksa kot upravljavec)

Multipleks upravlja operater multipleksa, ki predhodno pridobi odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks.

82. člen

(operater multipleksa kot ponudnik vsebin)

(1) Operater multipleksa je lahko tudi ponudnik vsebin, vendar mora v tem primeru dejavnost operaterja multipleksa zagotavljati v ločeni pravno organizacijski enoti ali voditi ločene računovodske evidence za dejavnosti, povezane z upravljanjem multipleksa.

(2) Ne glede na določbo zakona, ki ureja medije, se za operaterja multipleksa, ki je tudi ponudnik vsebin, ne uporabljajo določbe o nezdružljivosti zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja elektronskih komunikacijskih storitev in radijske ali televizijske dejavnosti.

83. člen

(obveznost enakega obravnavanja)

(1) Operater multipleksa mora vsem ponudnikom vsebin s pravico razširjanja programskih vsebin v digitalni radiodifuzni tehniki na istem geografskem območju omogočati enake in nediskriminacijske pogoje za dostop do multipleksa, ki ga upravlja.

(2) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi, če je operater multipleksa hkrati tudi ponudnik vsebin.

84. člen

(dodelitev radijskih frekvenc za multipleks)

Radijske frekvence za multipleks dodeli agencija z odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc po izvedenem postopku javnega razpisa v skladu z določbami prejšnjega poglavja.

85. člen

(posebna ureditev za namene javne radiotelevizije)

(1) Ne glede na določbo prejšnjega člena izvedba javnega razpisa ni potrebna pri podelitvi radijskih frekvenc za največ en multipleks z geografsko pokritostjo celotnega ozemlja Republike Slovenije, ki je namenjen javni radioteleviziji, v skladu z zakonom, ki ureja javno radiotelevizijo, za potrebe izvajanja javne službe in prenosu drugih programov posebnega pomena za Republiko Slovenijo v skladu z zakonom, ki ureja medije.

(2) Javna radiotelevizija lahko s prostimi kapacitetami multipleksa iz prejšnjega odstavka prosto razpolaga za namen iz prejšnjega odstavka, vendar mora v vsakem primeru upoštevati prepoved neenakega obravnavanja v skladu s tem zakonom.

(3) Določbe prejšnjega odstavka se ne uporabljajo, če je multipleks iz tega člena edini delujoči multipleks z geografsko pokritostjo celotnega ozemlja Republike Slovenije. V tem primeru mora javna radiotelevizija v okviru prostih kapacitet odplačno zagotavljati prenos programov s pravico razširjanja v digitalni radiodifuzni tehniki na območju celotnega ozemlja Republike Slovenije.

86. člen

(sklep o uvedbi javnega razpisa)

(1) Sklep o uvedbi javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc za multipleks mora poleg sestavin iz prvega odstavka 49. člena tega zakona vsebovati vse bistvene značilnosti multipleksa, za katerega je razpisana radijska frekvenca, kot so frekvenca, območje pokrivanja, kapaciteta multipleksa, morebitne omejitve pri uporabi multipleksa in druge sestavine v skladu s tem zakonom.

(2) Na javnem razpisu za podelitev radijskih frekvenc za multipleks lahko agencija del razpisane kapacitete multipleksa rezervira za razširjanje televizijskih ali radijskih programov posebnega pomena, določenih v skladu z zakonom, ki ureja medije.

87. člen

(ponudba za pridobitev radijskih frekvenc za multipleks)

Poleg podatkov iz prvega odstavka 45. člena tega zakona, ki jih mora vsebovati vloga za pridobitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ali vsebin, ki izhajajo iz razpisne dokumentacije, mora ponudnik ponudbi za pridobitev radijskih frekvenc za multipleks priložiti tudi prostorski in časovni načrt postavitve omrežij.

88. člen

(odločba o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks)

(1) Če je v javnem razpisu kot pogoj za pridobitev radijskih frekvenc za multipleks predvidena rezervacija dela kapacitete multipleksa za izpolnitev zahtev po obvezni vključitvi določenih televizijskih ali radijskih programov, odločba o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks poleg sestavin iz 63. člena tega zakona vsebuje tudi navedbo velikosti in namena tako rezervirane kapacitete.

(2) Agencija lahko v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks poleg pogojev iz 64. člena tega zakona določi tudi pogoje, omejitve in način ponujanja drugih storitev v multipleksu.

89. člen

(sprememba odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks)

Poleg razlogov iz 69. člena tega zakona lahko agencija po uradni dolžnosti spremeni odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks tudi v primeru, če je to potrebno zaradi izboljšanja kakovosti storitev v javno korist ali za zagotavljanje kakovostnega mobilnega sprejema.

90. člen

(razveljavitev odločbe o dodelitvi pravice razširjanja televizijskega ali radijskega programa)

Ne glede na določbe zakona, ki ureja medije, agencija po uradni dolžnosti začne postopek za razveljavitev odločbe o dodelitvi pravice razširjanja televizijskega ali radijskega programa na določenem območju, če njen imetnik v treh mesecih od začetka delovanja multipleksa oziroma v treh mesecih od podelitve pravice razširjanja programa, če multipleks že deluje, ne začne z

razširjanjem in oddajanjem televizijskega ali radijskega programa, za katerega je to pravico pridobil, v katerem od delujočih multipleksov na tem območju, če so za to izpolnjeni vsi tehnični in pravni pogoji.

91. člen

(prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc za multipleks)

Če namerava operater multipleksa prenehati z upravljanjem multipleksa, lahko poda vlogo za prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc za multipleks. V primeru, da tega ne stori do vsaj tri mesece pred načrtovanim prenehanjem upravljanja, lahko vlogo za prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc za multipleks poda vsak od ponudnikov vsebin v tem multipleksu.

92. člen

(vključitev televizijskih in radijskih programov v multipleks)

Operater multipleksa na določenem geografskem območju mora v okviru prostih kapacitet multipleksa omogočiti vključitev v multipleks vsem ponudnikom vsebin, ki imajo pravico razširjanja televizijskega ali radijskega programa v digitalni radiodifuzni tehniki za to območje, ki so jo pridobili v skladu z zakonom, ki ureja medije.

93. člen

(zahteve za meodbratovnost radijskih sprejemnikov)

(1) Avtomobilski radijski sprejemniki, vgrajeni v nov avtomobil kategorije M, ki je dan na trg za prodajo ali najem, mora vsebovati sprejemnik, ki omogoča sprejem digitalnega radia prek prizemne digitalne radiodifuzije. Za sprejemnike, ki so skladni s harmoniziranimi standardi, sklicevanja na katere so bila objavljena v Uradnem listu Republike Slovenije, ali njihovimi deli, se šteje, da izpolnjujejo to zahtevo, ki jo zajemajo navedeni standardi ali njihovi deli.

(2) Drugi radijski sprejemniki za zvokovno radiodifuzijo, ki so dani na trg za prodajo, morajo vsebovati sprejemnik, ki omogoča sprejem digitalnega radia prek prizemne digitalne radiodifuzije. Obveznost ne velja za proizvode, pri katerih je radijski sprejemnik postranske narave, na primer za pametne telefone in opremo, ki jo uporabljajo radioamaterji.

94. člen

(ukrepi za pospeševanje razširjenosti digitalnega radia)

Ministrstvo in agencija lahko s svojimi ukrepi spodbujata oddajanje in sprejemanje radijskih postaj prek prizemne digitalne zvokovne radiodifuzije.

95. člen

(nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja in izpolnjevanje odločb, ki jih izda na njegovi podlagi. Pri nadzoru nad izvajanjem 93. člena tega zakona agencija sodeluje z inšpektorjem, pristojnim za nadzor blaga na trgu, ob smiselni uporabi 288. člena tega zakona.

VII. UPRAVLJANJE Z ELEMENTI OŠTEVILČENJA

96. člen

(cilji in upravljanje)

(1) Agencija na podlagi javnega pooblastila upravlja množico vseh elementov oštevilčenja v Republiki Sloveniji s ciljem zagotavljanja njihovega učinkovitega strukturiranja in uporabe ter poštenega in nediskriminacijskega zadovoljevanja potreb operaterjev in drugih fizičnih in pravnih oseb, ki so upravičene pridobiti odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja po tem zakonu. Pri tem agencija upošteva morebitne strateške dokumente Republike Slovenije in EU ter strateške usmeritve ministrstva.

(2) Agencija vodi vse podatke v zvezi z upravljanjem z elementi številčenja.

(3) Agencija na svojih spletnih straneh objavi podatke o dodeljenih številkah in številskih blokih, in sicer:

1. številko ali številski blok,
2. imetnika številke ali številskega bloka.

97. člen

(načrt oštevilčenja)

(1) Načrt oštevilčenja Republike Slovenije sprejme agencija s splošnim aktom.

(2) Načrt oštevilčenja določa vrsto, dolžino, zgradbo ter namen in način uporabe elementov oštevilčenja, vključno s številkami za komunikacijo v sili in številkami, katerih uporaba je usklajena na podlagi predpisov EU, omogočati pa mora tudi prenosljivost števil in uvajanje novih elektronskih komunikacijskih storitev. V načrtu oštevilčenja se določi tudi območje negeografskih števil, ki se lahko uporabljajo za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso medosebne komunikacijske storitve, na celotnem območju EU.

(3) Spremembe ali dopolnitve načrta oštevilčenja, ki bistveno posegajo v sistem oštevilčenja in katerih izvedba je tehnološko zahtevna, se začnejo uporabljati šele dve leti po njihovi uveljavitvi.

(4) Agencija vsako leto do 31. marca na svojih spletnih straneh objavi pregled dodeljenih elementov oštevilčenja po vrstah in namenih uporabe. Pregled vključuje tudi analizo nevarnosti izčrpanja posameznih elementov oštevilčenja.

98. člen

(uporaba elementov oštevilčenja)

Operater in fizične ali pravne osebe iz prvega odstavka 100. člena tega zakona lahko uporabljajo elemente oštevilčenja le na podlagi odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, s katero agencija podeli pravico do njihove uporabe.

99. člen

(postopek izdaje odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

(1) Agencija izda odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja v skladu z načrtom oštevilčenja po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, ter po predhodno izvedenem postopku javnega razpisa v primerih, kakor določa ta zakon. Pri dodelitvi elementov oštevilčenja, ki jih upravlja Mednarodna telekomunikacijska zveza (ITU), agencija upošteva tudi postopke, določene v ustreznih priporočilih te zveze. Pri dodelitvi števil, katerih uporaba je usklajena na podlagi predpisov EU, agencija upošteva tudi postopke, določene v predpisih in priporočilih EU.

(2) Agencija uporabi postopek javnega razpisa le takrat, kadar ob smiselni uporabi postopka iz 46. člena tega zakona ugotovi, da se učinkovita uporaba določenih elementov oštevilčenja z izjemno ekonomsko vrednostjo (npr. kratke številke) lahko zagotovi le z omejitvijo števila izdanih odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja. V postopku javnega razpisa lahko kot ponudniki sodelujejo operaterji, ki tako pridobljene elemente oštevilčenja lahko dodeljujejo v uporabo svojim uporabnikom pod enakimi, stroškovno naravnanimi in preglednimi pogoji, druge fizične ali pravne osebe pa le, če izkažejo sposobnost upravljanja z elementi oštevilčenja.

(3) Agencija v tem postopku javnega razpisa smiselno uporabi določbe tega zakona, ki urejajo postopek javnega razpisa za dodelitev določenih radijskih frekvenc.

(4) O ponudbah odloči agencija z izdajo ene ali več odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki pa jih mora v tem primeru izdati in vročiti v 42 dneh po poteku roka za predložitev ponudb ter hkrati o svoji odločitvi obvestiti javnost.

100. člen

(izdaja odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

(1) Vlogo za pridobitev odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja lahko vloži operater. Druga fizična ali pravna oseba lahko vloži vlogo le, če lahko dokaže, da elemente oštevilčenja

potrebuje za opravljanje dejavnosti v javnem interesu ali za elemente oštevilčenja, ki se ne uporabljajo za medosebne komunikacijske storitve. Druga fizična ali pravna oseba mora dokazati, da je sposobna upravljati z elementi oštevilčenja.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati podatke, ki jih agencija potrebuje za vodenje uradne evidence imetnikov odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja in za nadzor uporabe elementov oštevilčenja, in sicer zlasti:

1. ime, naslov in davčno številko za fizične osebe,
2. firmo, sedež, davčno številko in navedbo zakonitega zastopnika za pravne osebe,
3. dokaze o tem, da je vlagatelj upravičen do dodelitve elementov oštevilčenja,
4. podatke o vrsti, količini in namenu uporabe elementov oštevilčenja, ki jih želi dobiti,
5. projekt, ki vsebuje načrt o oceni potreb za prihodnja tri leta, če vlagatelj zahteva večji blok številc,
6. utemeljitve, na podlagi katerih vlagatelj dokazuje, da bo dodeljena količina elementov oštevilčenja v treh letih uporabljena.

(3) Vlagatelj, ki ni operater, mora poleg podatkov iz prejšnjega odstavka predložiti tudi dokazila, da je sposoben upravljati z elementi oštevilčenja.

(4) Agencija mora odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja, kadar se ne izvede javni razpis, izdati in vročiti v 21 dneh po začetku postopka za pridobitev številc.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka agencija z odločbo zavrne izdajo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, če ugotovi, da:

1. vlagatelj ni upravičen za dodelitev elementov oštevilčenja,
2. vlagatelj nima poravnanih vseh zapadlih obveznosti do agencije,
3. nameravana uporaba ne upravičuje dodelitve zahtevane količine oziroma vrste elementov oštevilčenja,
4. bi bila dodelitev elementov oštevilčenja v nasprotju z veljavno zakonodajo,
5. vlagatelj, ki ni operater, ni izkazal sposobnosti upravljanja z elementi oštevilčenja
6. v primeru vlagatelja, ki ni operater, obstaja nevarnost izčrpanja elementov oštevilčenja.

(6) Agencija s splošnim aktom določi merila za ocenjevanje sposobnosti upravljanja z elementi oštevilčenja in nevarnosti izčrpanja elementov oštevilčenja. Pri tem v največji možni meri upošteva smernice BEREC.

(7) Agencija s splošnim aktom podrobneje predpiše vsebino in obliko vloge.

(8) Agencija s splošnim aktom določi velikost bloka številc iz 5. točke drugega odstavka tega člena.

(9) Operater lahko dodeljene številke v skladu z odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja in veljavno zakonodajo dodeli končnim uporabnikom svojih storitev. Na podlagi pravnega posla jih lahko odplačno dodeljuje v uporabo tudi izvajalcem storitev na njegovem omrežju, pri čemer lahko zaračuna le dejanske stroške. Operater ne sme delati razlik med izvajalci storitev glede blokov števil, ki se uporabljajo za dostop do njihovih storitev. Vse podatke o takih pravnih poslih mora sporočiti agenciji.

101. člen

(vsebina odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

(1) Odločba o dodelitvi elementov oštevilčenja mora vsebovati najmanj:

1. podatke o imetniku pravice uporabe elementov oštevilčenja,
2. dodeljene elemente oštevilčenja,
3. pogoje uporabe elementov oštevilčenja iz 102. člena tega zakona.

(2) O spremembi podatkov iz 1. točke prejšnjega odstavka mora imetnik pravice uporabe elementov oštevilčenja agencijo obvestiti v 30 dneh po njihovem nastanku.

102. člen

(pogoji uporabe elementov oštevilčenja)

Pogoji iz 3. točke prvega odstavka prejšnjega člena se smejo nanašati samo na:

1. določitev storitve, za katero se lahko uporabi dodeljeni element ali elemente oštevilčenja, vključno z vsemi zahtevami, povezanimi z izvajanjem te storitve, ter tarifnimi načeli in najvišjimi cenami, ki lahko veljajo v posebnem številčnem območju,
2. zagotavljanje dejanske in učinkovite uporabe elementov oštevilčenja,
3. prenosljivost števil, ki se uporabljajo za dostop do njihovih storitev,
4. obveznost zagotavljanja informacij o naročnikih, potrebnih v javnih imenikih v skladu z 205. členom tega zakona,
5. čas trajanja odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja ob upoštevanju vseh sprememb načrta številčenja,
6. prenos pravice uporabe elementov oštevilčenja in pogoje tega prenosa v skladu s 105. členom tega zakona,
7. plačila za uporabo dodeljenih elementov oštevilčenja v skladu s 110. členom tega zakona,
8. obveznosti, ki jih je imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja prevzel v postopku javnega razpisa,
9. obveznosti iz mednarodnopravnih aktov, uveljavljenih v Republiki Sloveniji, ki se nanašajo na elemente oštevilčenja in njihovo uporabo,

10. obveznosti v zvezi z eksteritorialno uporabo elementov oštevilčenja v EU za zagotovitev skladnosti z varstvom potrošnikov in drugimi predpisi o elementih oštevilčenja drugih držav članic.

103. člen

(eksteritorialna uporaba elementov oštevilčenja)

- (1) V primeru dodelitve negeografskih števil, ki se uporabljajo za izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso medosebne komunikacijske storitve, na območju kode drugih držav članic EU morajo biti pogoji vsaj tako strogi kot v primeru dodelitve elementov oštevilčenja za izvajanje storitev na območju kode Republike Slovenije.
- (2) Agencija v primeru dodelitve elementov oštevilčenja iz prejšnjega odstavka v odločbi o dodelitvi elementov oštevilčenja določi pogoje, s katerimi se zagotovi skladnost s predpisi o varstvu potrošnikov in drugimi predpisi držav članic, povezanih z uporabo elementov oštevilčenja, ki se uporabljajo v državah članicah, v katerih se bodo elementi oštevilčenja uporabljali.
- (3) Agencija BEREC redno posreduje informacije o dodeljenih elementih oštevilčenja iz prvega odstavka tega člena.
- (4) V primeru dodelitve elementov oštevilčenja iz prvega odstavka tega člena fizični ali pravni osebi, ki ni operater, se določbe tega člena uporabljajo za posebne storitve, za zagotavljanje katerih je bila dodeljena pravica uporabe elementov oštevilčenja.

104. člen

(veljavnost odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja izda agencija za nedoločen čas.

105. člen

(prenos pravice uporabe elementov oštevilčenja)

- (1) Imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja lahko svojo pravico do uporabe teh elementov oštevilčenja s pravnim poslom prenese na drugo fizično ali pravno osebo, ki izpolnjuje predpisane pogoje, vendar le s predhodnim soglasjem agencije, ki preveri, ali ta druga fizična ali pravna oseba izpolnjuje pogoje, določene z zakonom, podzakonskimi predpisi ali akti agencije.
- (2) Agencija pri prenosu pravice do uporabe elementov oštevilčenja na drugo fizično ali pravno osebo v skladu s prejšnjim odstavkom tej fizični ali pravni osebi izda novo odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek.
- (3) Namen uporabe števil, ki je usklajena na podlagi predpisov EU, se s prenosom pravice iz prejšnjega odstavka ne sme spremeniti.

106. člen

(sprememba odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

(1) Agencija lahko zaradi usklajevanja s spremembami oziroma dopolnitvami načrta v skladu s tretjim odstavkom 97. člena tega zakona po uradni dolžnosti z odločbami spremeni že izdane odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja v 30 dneh po dnevu uveljavitve sprememb oziroma dopolnitev načrta. V tem primeru imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja oziroma uporabniki, ki so jim bile dodeljene, nimajo pravice zahtevati odškodnine.

(2) Agencija lahko spremeni odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja tudi na predlog njenega imetnika.

107. člen

(razveljavitev odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

(1) Agencija mora odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja razveljaviti po uradni dolžnosti, če ugotovi, da:

1. je vloga za dodelitev elementov oštevilčenja vsebovala neresnične podatke,
2. njen imetnik ne izpolnjuje več pogojev, določenih na podlagi veljavne zakonodaje in odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja,
3. se dodeljeni elementi oštevilčenja v treh letih po izdaji odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja niso začeli uporabljati ali se ne uporabljajo več kakor eno leto,
4. je njen imetnik v skladu s prvim odstavkom 105. člena tega zakona pravico do uporabo elementov oštevilčenja s pravnim poslom prenesel na drugo fizično ali pravno osebo.

(2) Agencija razveljavi odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja po uradni dolžnosti tudi:

1. če plačilo za uporabo elementov oštevilčenja oziroma znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine kljub dvakratnemu pisnemu opozorilu ni bil poravnani ali
2. če obstajajo druge hujše ali ponavljajoče se nepravilnosti pri izpolnjevanju pogojev za uporabo elementov oštevilčenja iz 102. člena tega zakona, ki so navedeni v odločbi o dodelitvi elementov oštevilčenja, če te nepravilnosti niso bile odpravljene z milejšimi ukrepi v postopku nadzora.

108. člen

(varstvo končnih uporabnikov v primeru razveljavitve odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

(1) Agencija najmanj 60 dni pred nameravano razveljavitvijo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja iz razlogov iz 1. in 2. točke prvega odstavka prejšnjega člena in razlogov iz drugega odstavka prejšnjega člena na svojih spletnih straneh in v sredstvih javnega

obveščanja obvesti zainteresirano javnost o nameravani razveljavitvi odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja in možnosti končnih uporabnikov, da številke prenesejo k drugemu operaterju v skladu s 195. členom tega zakona. O tem mora svoje naročnike na svojih spletnih straneh, v sredstvih javnega obveščanja in na izdanih računih obvestiti tudi imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja.

- (2) Agencija pred razveljavitvijo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja iz prejšnjega odstavka od njenega imetnika pridobi podatke o številkah iz odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki so bile prenesene k drugim operaterjem v skladu s 195. členom tega zakona.
- (3) Agencija na podlagi podatkov iz prejšnjega odstavka vsaj 60 dni pred nameravano razveljavitvijo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja iz prvega odstavka tega člena po uradni dolžnosti po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, izda odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja, s katero bloke števil, dodeljenih z odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki se razveljavlja, dodeli operaterju, h kateremu je bilo v skladu s 195. členom tega zakona prenesenih največ števil.

109. člen

(prenehanje odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

- (1) Odločba o dodelitvi elementov oštevilčenja preneha veljati:
 1. na predlog imetnika odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja,
 2. če preneha obstajati imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja,
 3. z razveljavitvijo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja.
- (2) V primerih iz 1. in 2. točke prejšnjega odstavka agencija izda ugotovitevno odločbo.

110. člen

(plačila za uporabo elementov oštevilčenja)

- (1) Imetniki odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja so zavezanci za letno plačilo agenciji za uporabo dodeljenih elementov oštevilčenja. Plačila krijejo stroške, ki jih ima agencija z upravljanjem in nadzorom elementov oštevilčenja.
- (2) Agencija s splošnim aktom predpiše način izračuna višine plačila na podlagi tega člena. Ta je odvisen od količine, dolžine in vrste elementov oštevilčenja, ne sme pa omejevati konkurence ali ovirati vstopa na trg.
- (3) Višino plačil na podlagi prvega in drugega odstavka tega člena določi agencija s tarifo ob upoštevanju potrebnega pokrivanja stroškov iz prvega odstavka tega člena ter s smiselno uporabo četrtega, petega in šestega odstavka 6. člena tega zakona. Pri določitvi višine plačila agencija upošteva splošni akt iz prejšnjega odstavka, ki je veljal na dan izdaje soglasja vlade k tarifi za prihodnje koledarsko leto.
- (4) Za odmero in plačevanje plačil za uporabo elementov oštevilčenja se uporablja 7. člen tega zakona.

(5) Ne glede na določbo četrtega odstavka 7. člena tega zakona mora zavezanec, ki mu je pravica do uporabe elementov oštevilčenja prenehala zaradi razlogov, ki niso na njegovi strani, plačati le toliko dvanajstin letnega plačila, kolikor celih mesecev je bila ta pravica veljavna, vendar ne manj kakor eno dvanajstino letnega plačila.

(6) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena pa operaterju ni treba plačati agenciji za uporabo števil, ki so bile prenesene k drugemu operaterju. Zavezanec za plačilo agenciji za te številke je operater, h kateremu so bile prenesene. Agencija pri tem upošteva podatke, ki jih v skladu z osmim odstavkom 195. člena tega zakona sporoči operater.

(7) Za elemente oštevilčenja, ki se dodelijo na podlagi javnega razpisa, razen če gre za elemente oštevilčenja za opravljanje dejavnosti v javnem interesu, za katere je v drugih predpisih ali predpisih EU določeno, da so storitve dosegljive prek teh elementov oštevilčenja za uporabnike brezplačne, se zahteva tudi plačilo določenega zneska za učinkovito rabo omejene dobrine, s katerim se zagotovi optimalna raba dodeljenih elementov oštevilčenja. Ta je prihodek državnega proračuna. Najmanjša višina tega zneska in način njegovega plačila se v tem primeru določita v sklepu o uvedbi postopka javnega razpisa. Pri odločitvi o takšnem razpisnem merilu, najmanjši višini tega zneska in določitvi načina njegovega plačila se upošteva ponudbo in povpraševanje po razpisanih elementih oštevilčenja, razvitost trga, na katerega se nanašajo razpisani elementi oštevilčenja, ter višino tovrstnih plačil v drugih državah EU, v nobenem primeru pa ne sme biti tako visok, da bi oviral razvoj inovativnih storitev in konkurenco na trgu.

111. člen

(mednarodna predpona)

Mednarodna predpona za klice iz Republike Slovenije v tujino je 00. Operaterji o tem na primeren način obvestijo svoje končne uporabnike.

112. člen

(dostop do storitev z uporabo negeografskih števil)

(1) Operater javnega komunikacijskega omrežja oziroma izvajalec javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev mora omogočiti končnim uporabnikom, da lahko kličejo na vse številke, ki se zagotavljajo v EU, vključno z enotnimi mednarodnimi številkami brezplačnih telefonskih klicev, ter dostopajo do in uporabljajo storitve z uporabo negeografskih števil znotraj EU, kadar je to ekonomsko izvedljivo.

(2) Operaterju javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajalcu javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ni treba izpolniti obveznosti iz prejšnjega odstavka, če se je klicani iz komercialnih razlogov odločil za omejitev klicev, ki prihajajo iz določenega območja EU.

(3) Sodišče lahko operaterju javnega komunikacijskega omrežja oziroma izvajalcu javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev odredi, da onemogoči dostop do posameznih števil ali storitev, dostopnih prek teh števil, če je to utemeljeno zaradi zlorabe ali goljufije v konkretni zadevi, ki jo obravnava. Sodišče lahko v takem primeru od ponudnika elektronskih komunikacijskih storitev zahteva, da zadrži prihodke od zadevne povezave ali druge storitve.

113. člen

(nadzor)

(1) Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja in izpolnjevanje odločb, ki jih izda na njegovi podlagi, vključno z odločbami o dodelitvi elementov oštevilčenja iz 103. člena tega zakona.

(2) V primeru odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja iz 103. člena tega zakona agencija uvede postopek nadzora na predlog nacionalnega regulativnega organa ali drugega pristojnega organa države članice EU, v kateri se elementi oštevilčenja uporabljajo, ki izkaže kršitev pravil o varstvu potrošnikov ali drugih predpisov te države, povezanih z uporabo elementov oštevilčenja.

VIII. VARNOST OMREŽIJ IN STORITEV TER DELOVANJE V IZJEMNIH STANJIH

114. člen

(varnost omrežij in storitev)

(1) Operaterji morajo sprejeti ustrezne in sorazmerne tehnične ter organizacijske ukrepe za ustrezno obvladovanje tveganja za varnost omrežij in storitev, vključno s pripadajočimi informacijskimi sistemi, zlasti zaradi preprečevanja in zmanjševanja učinkov varnostnih incidentov na uporabnike ter na druga omrežja in storitve (v nadaljnjem besedilu: sistem upravljanja varnosti). Sprejeti ukrepi, vključno s šifriranjem, kadar je to primerno, morajo ob upoštevanju stanja zagotoviti raven varnosti, primerno predvidenemu tveganju.

(2) Med ukrepe iz prejšnjega odstavka spada tudi sprejem, izvajanje in spremljanje ustreznega SUVI, ki ga operater določi kot poslovno skrivnost. Operaterji morajo redno izboljševati SUVI, vključno s pripadajočimi ukrepi, ki jih ta vsebuje.

(3) SUVI zajema najmanj:

1. opredelitev vseh varnostnih tveganj znotraj operaterja, kakor tudi tistih zunaj operaterja, ki lahko ogrozijo delovanje javnega komunikacijskega omrežja oziroma lahko motijo delovanje javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev, ki jih ta operater ponuja,
2. opredelitev verjetnosti dogodka za vsa varnostna tveganja iz prejšnje točke,
3. opredelitev stopnje negativnih učinkov in posledic za delovanje javnega komunikacijskega omrežja, in za javno dostopne komunikacijske storitve za vsa varnostna tveganja iz prve točke,
4. opredelitev ustreznih varnostnih ukrepov in priprava načrta obravnavanja tveganj, vključno z določitvijo varnostnih kontrol in ciljev, za zmanjšanje verjetnosti za nastop varnostnega incidenta,
5. opredelitev ukrepov in načrtov za zmanjšanje negativnih učinkov in omilitev posledic varnostnega incidenta,

6. opredelitev ustreznega načina organiziranja varnosti znotraj operaterja, katerega integralni del je varnost omrežja, informacijskega sistema in fizično varovanje objektov in naprav,
7. opredelitev ustreznega načina zagotovitve kadrovske zasedbe na ključnih delovnih mestih pri operaterju, ki se poklicno ukvarjajo z varnostjo,
8. opredelitev načina rednega preverjanja skladnosti izvajanih ukrepov in postopkov s tistimi, ki so opisani v varnostnem načrtu.

(4) Med ukrepe iz prvega odstavka tega člena spada tudi sprejem, izvajanje in spremljanje ustreznega SUNP, ki ga operater določi kot poslovno skrivnost. Operaterji morajo redno izboljševati SUNP in pripadajoče ukrepe.

(5) V delu, kjer se SUNP iz prejšnjega odstavka nanaša na zagotavljanje komunikacije v sili, mora biti ta vsaj enkrat letno pregledan. Za njegovo sprejetje in morebitne spremembe ali posodobitve je potrebna predhodna odobritev pristojnih organov odgovornih za delovanje centrov za sprejem komunikacije v sili.

(6) Operaterji pri SUVI in SUNP v čim večji meri upoštevajo mednarodno priznane standarde in dobre prakse.

(7) Agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt, s katerim uredi zlasti tehnične usmeritve, ki jih upoštevajo operaterji pri oceni tveganj, ter tehnične in organizacijske ukrepe. Pri pripravi splošnega akta agencija sodeluje z organom, pristojnim za informacijsko varnost.

115. člen

(dodatne varnostne zahteve)

(1) Operaterji mobilnih komunikacijskih omrežij, ki zagotavljajo ta omrežja upravljavcem kritične infrastrukture, določenim v skladu z zakonom, ki ureja kritično infrastrukturo (v nadaljnjem besedilu: upravljavci kritične infrastrukture), izvajalcem bistvenih storitev, določenih v skladu z zakonom, ki ureja informacijsko varnost (v nadaljnjem besedilu: izvajalci bistvenih storitev), organom državne uprave, določenim v skladu z zakonom, ki ureja informacijsko varnost (v nadaljnjem besedilu: organi državne uprave) oziroma nosilcem ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema, morajo poleg zahtev iz prejšnjega člena upoštevati dodatne varnostne zahteve in omejitve.

(2) Operaterji iz prejšnjega odstavka poleg ugotavljanja tveganj iz prejšnjega člena upoštevajo tudi tveganja, ki izhajajo iz odnosov in dogovorov s proizvajalci oziroma z dobavitelji (v nadaljnjem besedilu: dobavitelj) informacijskih sistemov in omrežne opreme (v nadaljnjem besedilu: oprema) ter tveganja, ki izhajajo iz storitev podpore tretje ravni, ki jih tem operaterjem zagotavljajo ponudniki storitev podpore tretje ravni. Če je dobavitelj z določeno opremo prestal presojo evropskih certifikacijskih organov, ki izvajajo presojo z vidika varnosti ali kakovosti izdelkov, se šteje, da je ta oprema tehnično ustrezna brez dodatne presoje s strani operaterja.

(3) Operater iz prvega odstavka tega člena izvaja oceno tveganja za posameznega svojega dobavitelja oziroma ponudnika storitev podpore tretje ravni. V to oceno tveganja vključi vsa relevantna tveganja iz prejšnjega odstavka ob hkratnem upoštevanju morebitnih strateških nacionalnovarnostnih omejitev glede zagotavljanja omrežij in storitev s strani dobaviteljev z

visokim tveganjem (v nadaljevanju: dobavitelji z visokim tveganjem), kot jih določi vlada z odločbo o določitvi dobaviteljev z visokim tveganjem iz naslednjega člena.

(4) Obveznost opredelitev iz tretjega odstavka prejšnjega člena za operaterje iz prvega odstavka tega člena zajema tudi tveganja, ki lahko ogrozijo delovanje elektronskega komunikacijskega omrežja, ki ni javno oziroma lahko motijo delovanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso javna, če prej navedeni operater s takšnimi omrežji upravlja za potrebe upravljalcev kritične infrastrukture, izvajalcev bistvenih storitev, organov državne uprave oziroma za nosilce ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema.

(5) Operater iz prvega odstavka tega člena pri zagotavljanju predmetnih omrežij iz prvega odstavka tega člena oziroma iz prejšnjega odstavka ne sme uporabljati opreme oziroma storitev podpore tretje ravni, ki jo zagotavljajo dobavitelji z visokim tveganjem.

(6) Agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt, pri pripravi katerega sodeluje z organom, pristojnim za informacijsko varnost.

116. člen

(določitev dobaviteljev z visokim tveganjem)

(1) Vlada po predhodnem mnenju Sveta za nacionalno varnost (v nadaljnjem besedilu: SNAV) z odločbo določi dobavitelje z visokim tveganjem. Pri presoji, ali gre za dobavitelja z visokim tveganjem, vlada upošteva naslednja merila, ki niso kumulativne narave:

1. močne povezave med dobaviteljem in vlado določene tretje države,
2. zakonodaja tretje države, zlasti če ni vzpostavljen zakonodajni ali demokratični sistem nadzora in ravnotežja ali če ne obstajajo sporazumi o varnosti ali varstvu podatkov med EU in določeno tretjo državo,
3. značilnost lastniške strukture podjetja dobavitelja,
4. sposobnost tretje države, da izvaja kakršno koli obliko pritiska, tudi v zvezi s krajem proizvodnje opreme,
5. sposobnost dobavitelja, da zagotavlja dobavo,
6. splošna kakovost proizvodov in praks dobavitelja na področju kibernetске varnosti, vključno s stopnjo nadzora nad lastno dobavno verigo in morebitno ustrezno prednostno obravnavo varnostnih praks.

(2) Strokovno gradivo za odločbo iz prejšnjega odstavka pripravi organ, pristojen za informacijsko varnost, ob sodelovanju drugih pristojnih organov glede na njihove pristojnosti za področja, navedena pri merilih iz prejšnjega odstavka.

(3) SNAV v rednih časovnih intervalih, vendar vsaj vsaki dve leti, obravnava strokovno gradivo glede ustreznosti izdanih odločb iz prvega odstavka tega člena in morebitno potrebo po izdaji novih odločb, ki ga pripravi organ pristojen za informacijsko varnost na način iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada po predhodnem mnenju SNAV spremeni, dopolni ali razveljavi prejšnje odločbe o določitvi dobaviteljev z visokim tveganjem ali po potrebi izda nove odločbe po prvem odstavku tega člena.

(5) Vlada informacijo o izdani odločbi iz prvega odstavka tega člena glede določitve konkretnega dobavitelja z visokim tveganjem objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. S to informacijo vlada posebej seznanjeni tudi agencijo.

(6) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena je dovoljen upravni spor.

117. člen

(obveznost obveščanja in poročanja o varnostnih incidentih)

(1) Operaterji morajo o vseh varnostnih incidentih, če so ti pomembno vplivali na delovanje javnih komunikacijskih omrežij ali izvajanje javnih komunikacijskih storitev, brez nepotrebnega odlašanja obvestiti agencijo in nacionalno skupino za obravnavo incidentov s področja varnosti elektronskih omrežij in informacij (v nadaljnjem besedilu: nacionalni CSIRT). Če je zaradi varnostnega incidenta prizadeta komunikacija v sili, operaterji hkrati obvestijo tudi zadevni center za sprejem komunikacije v sili. Operaterji obveščajo pristojne organe iz tega odstavka na način, da se zagotovi varnost prenesenih podatkov po elektronski poti, če je to le mogoče.

(2) Agencija s splošnim aktom določi vsebino obvestila in v katerih primerih gre za pomemben vpliv iz prejšnjega odstavka. Pred sprejemom prej navedenega splošnega akta agencija pridobi mnenje organa, pristojnega za informacijsko varnost.

(3) Pri določanju pomembnega vpliva iz prejšnjega odstavka agencija upošteva predvsem naslednja merila:

- število uporabnikov, ki jih je prizadel varnostni incident,
- trajanje varnostnega incidenta,
- geografska razširjenost območja, ki ga je prizadel varnostni incident,
- obseg prizadetosti delovanja omrežja ali storitve,
- obseg vpliva na gospodarske in družbene dejavnosti, predvsem na kritično infrastrukturo, na izvajanje bistvenih storitev, na storitve komunikacije v sili in na delovanje organov državne uprave oziroma nosilcev ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema.

(4) Nacionalni CSIRT o incidentih iz prvega odstavka tega člena obvesti organ, pristojen za informacijsko varnost.

(5) Agencija o posameznih varnostnih incidentih iz prvega odstavka tega člena po potrebi obvešča pristojne organe v drugih državah članicah EU in Agencijo Evropske unije za kibernetično varnost (ENISA).

(6) Če agencija meni, da je razkritje varnostnega incidenta iz prejšnjega odstavka v javnem interesu, po posvetovanju z organom, pristojnim za informacijsko varnost, lahko o tem sama obvesti javnost ali pa to naloži operaterju, ki ga zadeva varnostni incident.

(7) Agencija Evropski komisiji in ENISA vsako leto najpozneje do konca februarja za preteklo leto predloži kratko letno poročilo o prejetih prijavih in ukrepih, ki so bili sprejeti v skladu s prvim, drugim oziroma petim odstavkom tega člena. Agencija s poročilom seznaniti tudi organ, pristojen za informacijsko varnost.

(8) Operaterji morajo v primeru posebne in resne grožnje varnostnega incidenta iz prvega odstavka tega člena v javnih komunikacijskih omrežjih ali javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev svoje uporabnike, ki bi jih taka grožnja lahko prizadela, brezplačno obvestiti o morebitnih zaščitnih ali popravnihih ukrepih, ki jih lahko sprejmejo uporabniki. Po potrebi morajo operaterji uporabnike obvestiti tudi o sami grožnji.

(9) Agencija lahko zaprosi nacionalni CSIRT za pomoč v zvezi z vprašanji, ki sodijo med njegove naloge v skladu z zakonom, ki ureja informacijsko varnost.

(10) Agencija se v zvezi z vprašanji iz tega člena po potrebi posvetuje in sodeluje z organi pregona, organom, pristojnim za informacijsko varnost, in Informacijskim pooblaščencom.

(11) Določbe tega člena ne posegajo v določbe XII. poglavja tega zakona in drugih predpisov, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

118. člen

(vrednotenje varnostnega incidenta)

(1) Priglašene varnostne incidente ob njihovem reševanju vrednoti agencija ob sodelovanju z nacionalnim CSIRT. Pri vrednotenju se agencija in CSIRT lahko posvetujeta z organom, pristojnim za informacijsko varnost. Pri tem je glede na težo varnostnega incidenta:

- lažji incident enkratni varnostni incident, ki ima glede na kriterije določitve pomembnosti vpliva varnostnega incidenta iz tretjega odstavka prejšnjega člena majhen negativen vpliv na varnost omrežij in storitev operaterja in ne sme imeti večjega vpliva na nemoteno delovanje operaterja ter mu povzročiti večje škode. Prav tako takšen incident ne sme imeti negativnega vpliva na kritično infrastrukturo ali na delovanje izvajalcev bistvenih storitev ali organov državne uprave, določenih v skladu s področno zakonodajo, na komunikacije v sili ali na delovanje ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema,
- težji incident enkratni varnostni incident oziroma zaporedje večjega števila različnih varnostnih incidentov v kratkem obdobju, ki ima glede na kriterije določitve pomembnosti vpliva incidenta iz tretjega odstavka prejšnjega člena velik negativen vpliv na varnost omrežij in storitev operaterja. Takšen incident ima pomemben vpliv na nemoteno delovanje operaterja in mu povzroči večjo škodo. Ob tem ima takšen incident lahko tudi negativen vpliv na kritično infrastrukturo ali na delovanje izvajalcev bistvenih storitev ali organov državne uprave, določenih v skladu s področno zakonodajo, na komunikacije v sili ali na delovanje ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema, vendar ta vpliv ne dosega kriterijev iz naslednje alineje,

- kritični incident tisti varnostni incident, ki ima glede na kriterije določitve pomembnosti vpliva incidenta iz tretjega odstavka prejšnjega člena zelo velik negativen vpliv na varnost omrežij in storitev operaterja. Ob tem takšen incident povzroči tudi oteženo delovanje države, še posebej ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema, komunikacij v sili ter v skladu s področno zakonodajo določenih izvajalcev bistvenih storitev ali organov državne uprave. Kritični incident lahko tudi delno onemogoči delovanje vsaj treh področij kritične infrastrukture ali bistvenih storitev, določenih v skladu s področno zakonodajo, ali enega v celoti.

(2) Agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt, s katerim opredeli predvsem, kdaj gre za majhen, velik ali zelo velik negativen vpliv na varnost omrežij in storitev operaterjev, pri čemer upošteva merila iz tretjega odstavka prejšnjega člena. Pri pripravi splošnega akta agencija sodeluje z organom, pristojnim za informacijsko varnost.

119. člen

(ukrepanje v primeru težjega in kritičnega incidenta ali kibernetkega napada)

(1) Organ, pristojen za informacijsko varnost, na podlagi podatkov in informacij o teži varnostnega incidenta iz prejšnjega člena, ki mu jih sproti posreduje agencija, lahko pa tudi nacionalni CSIRT, v sodelovanju z obema organoma oceni, ali gre hkrati tudi za kibernetki napad.

(2) Organ, pristojen za informacijsko varnost, mora o kritičnem incidentu in kibernetkem napadu nemudoma obvestiti vlado in SNAV, lahko pa ju glede na presojo relevantnih okoliščin obvesti tudi o težjem incidentu, kadar obstaja možnost, da preraste v kritični incident.

(3) V primeru težjega ali kritičnega incidenta ali v primeru kibernetkega napada organ, pristojen za informacijsko varnost, s pisno odločbo, v nujnih primerih pa tudi ustno, operaterjem določi takšne primerne in sorazmerne ukrepe, kot je potrebno za zaustavitev varnostnega incidenta, ki že poteka, ali za odpravo njegovih posledic. Operaterju se pisni odpravek ustne odločbe vroči čim prej, vendar najkasneje v roku 48 ur po ustni odločbi.

(4) Ukrepi, izdani na podlagi prejšnjega odstavka, se določijo v takšnem obsegu in za toliko časa, kot je nujno potrebno za dosego namena iz prejšnjega odstavka.

(5) O izdanih ukrepih na podlagi tretjega odstavka tega člena organ, pristojen za informacijsko varnost, nemudoma obvesti vlado in SNAV ter agencijo.

120. člen

(stanje povečane ogroženosti in ukrepanje)

(1) Stanje povečane ogroženosti za varnost omrežij in storitev operaterja (v nadaljnjem besedilu: stanje povečane ogroženosti) je stanje, ko je podana velika verjetnost realizacije težjega ali kritičnega incidenta iz prvega odstavka 118. člena tega zakona oziroma kibernetkega napada iz prvega odstavka prejšnjega člena v 72 urah od zaznave takšne verjetnosti.

(2) Organ, pristojen za informacijsko varnost, glede na podatke in informacije, s katerimi razpolaga, in v sodelovanju z agencijo in nacionalnim CSIRT oceni, ali gre za stanje povečane ogroženosti iz prejšnjega odstavka.

(3) Organ, pristojen za informacijsko varnost, mora o stanju povečane ogroženosti zaradi verjetnosti realizacije kritičnega incidenta ali kibernetkega napada iz prvega odstavka tega člena nemudoma obvestiti vlado in SNAV, lahko pa ju glede na presojo relevantnih okoliščin obvesti tudi zaradi verjetnosti realizacije težjega incidenta iz prvega odstavka tega člena.

(4) V stanju povečane ogroženosti lahko organ, pristojen za informacijsko varnost, zadevnemu operaterju ali operaterjem s pisno odločbo, v nujnih primerih pa tudi ustno, določi takšne primerne in sorazmerne ukrepe, kot je potrebno za preprečitev ali za zmanjšanje verjetnosti realizacije incidenta iz prvega odstavka tega člena, kot tudi za zmanjšanje pričakovanih škodljivih posledic ob morebitni realizaciji takšnega incidenta. Operaterju se pisni odpravek ustne odločbe vroči čim prej, vendar najkasneje v roku 48 ur po ustni odločbi.

(5) Ukrepi, izdani na podlagi prejšnjega odstavka, se določijo v takšnem obsegu in za toliko časa, kot je nujno potrebno za doseg namena iz prejšnjega odstavka.

(6) Organ, pristojen za informacijsko varnost, o ukrepih iz četrtega odstavka tega člena obvesti vlado, SNAV in agencijo.

121. člen

(obveščanje javnosti o sprejetih ukrepih)

Če je v zvezi s sprejetimi ukrepi iz 119. ali 120. člena tega zakona potrebno tudi obveščanje javnosti, organ, pristojen za informacijsko varnost, skupaj s službo vlade, pristojno za komuniciranje z javnostjo, pripravi sporočilo za javno objavo, ki ga mediji smejo objaviti le v nespremenjeni obliki.

122. člen

(revizija varnosti)

(1) Operaterji morajo na zahtevo agencije privoliti v revizijo varnosti, ki jo na stroške operaterja izvede usposobljena neodvisna organizacija, ki rezultate te revizije, ki ohrani stopnjo zaupnosti iz drugega odstavka 114. člena tega zakona, posreduje agenciji in revidiranec.

(2) Operater mora za izvedbo revizije iz prejšnjega odstavka izbrati eno izmed neodvisnih revizijskih organizacij, ki so registrirane pri Slovenskem inštitutu za revizijo, ter o izbrani revizijski organizaciji in o začetku postopka revizije varnosti obvestiti agencijo v roku 30 dni od zahteve agencije iz prejšnjega odstavka.

(3) V primeru, da operater ne ravna v skladu s prejšnjim odstavkom, določi agencija neodvisno revizijsko organizacijo, ki je registrirana pri Slovenskem inštitutu za revizijo, za izvedbo revizije iz prvega odstavka tega člena. Stroške revizije poravnava revidiranec.

123. člen

(upravljanje neprekinjenega poslovanja za primer izjemnih stanj)

(1) Operaterji morajo za primer izjemnih stanj sami in kadar je to primerno tudi z drugimi operaterji vzpostaviti, dokumentirati, izvajati in vzdrževati procese, postopke in kontrole za zagotavljanje SUNP, vključno z zagotavljanjem nadomestnih poti. Navedeno še posebej velja za tiste dele omrežja, storitev in povezav, ki so nujni za nemoteno delovanje omrežij ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema in komunikacij v sili ter za podporo delovanju kritične infrastrukture, izvajalcem bistvenih storitev ter organom državne uprave.

(2) Operaterji morajo vzpostaviti in vzdrževati ustrezne zmogljivosti, ukrepe in dogovore z drugimi operaterji, ki zagotavljajo hitro okrevanje omrežja in obnovo storitev iz prejšnjega odstavka v primeru katastrofalnega izpada ali ob naravnih in drugih nesrečah.

(3) Operaterji morajo ob upoštevanju sprememb in predhodnih negativnih dogodkov neprestano izvajati in spremljati ter redno izboljševati ukrepe, načrte in zmogljivosti za zagotavljanje SUNP iz prvega odstavka tega člena.

(4) V delu, kjer se SUNP iz prvega odstavka nanaša na zagotavljanje komunikacije v sili, mora biti ta vsaj enkrat letno pregledan. Za njegovo sprejetje in morebitne spremembe ali posodobitve je potrebna predhodna odobritev pristojnih organov odgovornih za delovanje centrov za sprejem komunikacije v sili.

124. člen

(zagotavljanje prednosti in drugi ukrepi v primeru izjemnih stanj)

(1) Operaterji morajo v primeru izjemnih stanj prednostno zagotavljati delovanje tistih delov omrežja, storitev in povezav, ki so nujni za nemoteno delovanje omrežij ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema in komunikacij v sili ter za podporo delovanju kritične infrastrukture, izvajalcev bistvenih storitev ter organov državne uprave.

(2) Operaterji, ki zagotavljajo javno komunikacijsko omrežje, morajo svoje omrežje prilagoditi tako, da omogoča dodelitev prednosti komunikacijam z določenih omrežnih priključnih točk pred komunikacijami s preostalimi omrežnimi priključnimi točkami (v nadaljnjem besedilu: funkcija prednosti) v izjemnih stanjih. Komunikacija, ki ji je dodeljena funkcija prednosti v javnem komunikacijskem omrežju določenega operaterja, to prednost ohrani tudi v javnih komunikacijskih omrežjih drugih operaterjev v okviru tehničnih možnosti. Breme dokazovanja obsega tehnične nezmožnosti nosi operater. V izjemnih stanjih lahko operaterji omogočijo delovanje omrežnih priključnih točk s prednostjo tudi tako, da omejijo ali prekinijo delovanje preostalega komunikacijskega prometa v takšnem obsegu in toliko časa, kolikor je to nujno potrebno za delovanje omrežnih priključnih točk s prednostjo.

(3) Vlada z uredbo določi skupine uporabnikov, ki imajo pravico do omrežnih priključnih točk s prednostjo v skladu s prejšnjim odstavkom.

(4) Vlada s sklepom določi tudi druge ukrepe in omejitve ali prekinitve delovanja, povezane z zagotavljanjem javnih komunikacijskih omrežij ali storitev ob naravnih in drugih nesrečah, razglašeni epidemiji v skladu s predpisi, ki urejajo javno zdravje, ali ob katastrofalnem izpadu omrežja, če je to potrebno zaradi odprave nastalih razmer.

(5) Ukrepi, izdani na podlagi prejšnjega odstavka, morajo biti določeni v takšnem obsegu in veljavni toliko časa, kolikor je to nujno potrebno za odpravo okoliščin iz prejšnjega odstavka.

125. člen

(razpoložljivost javno dostopnih storitev)

(1) Izvajalci govornih komunikacijskih storitev in storitev dostopa do interneta, ki se zagotavljajo prek javnih komunikacijskih omrežij, morajo poleg obveznosti iz prvega in drugega odstavka prejšnjega člena sprejeti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, ki omogočajo, da so njihove dejavnosti v primeru izjemnih stanj čim manj motene. Izvajalci govornih komunikacijskih storitev in storitev dostopa do interneta morajo te ukrepe izvajati ves čas trajanja okoliščin, zaradi katerih so bili sprejeti.

(2) Z ukrepi iz prejšnjega odstavka mora biti zagotovljeno, da se v najkrajšem času zagotovi razpoložljivost govornih komunikacijskih storitev. S temi ukrepi se mora omogočiti zlasti neprekinjen dostop do in uporaba številka za komunikacijo v sili ter neprekinjenega izvajanja javnega obveščanja in alarmiranja iz 201. člena tega zakona.

126. člen

(stavka)

(1) Izvajalec univerzalne storitve oziroma operater, ki mora izvrševati obveznosti na podlagi tega poglavja tega zakona z notranjim aktom uredi način nemotenega izvajanja storitev v okviru univerzalne storitve oziroma obveznosti, ki jih ima operater na podlagi tega poglavja.

(2) Agencija nadzira izpolnitev obveznosti sprejema in izvajanja notranjega akta iz prejšnjega odstavka.

127. člen

(splošni akt)

Agencija lahko s splošnim aktom podrobneje uredi tudi način izvajanja določb tega poglavja, kjer sprejem splošnega akta ni izrecno zahtevan.

128. člen

(nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja, razen določb 119. in 120. člena tega zakona, kjer nadzor izvaja organ, pristojen za informacijsko varnost.

IX. ZAGOTAVLJANJE KONKURENCE

1. Splošno

129. člen

(strategija regulacije)

Agencija za spodbujanje regulativne predvidljivosti pripravi in na svojih spletnih straneh objavi najmanj triletno strategijo regulacije.

130. člen

(medomrežno povezovanje in operaterski dostop)

(1) Operaterji javnih elektronskih komunikacijskih omrežij imajo pravico in, kadar tako zahtevajo drugi operaterji javnih elektronskih komunikacijskih omrežij, dolžnost, da se medsebojno pogajajo o medomrežnem povezovanju za zagotovitev javnih komunikacijskih storitev zaradi zagotavljanja storitev in njihovega vzajemnega delovanja. Operaterji javnih elektronskih komunikacijskih omrežij ponudijo drugim operaterjem operaterski dostop oziroma medomrežno povezovanje pod pogoji, ki so skladni z obveznostmi, ki jih naloži agencija po tem zakonu v zvezi z medomrežnim povezovanjem in operaterskim dostopom.

(2) O tehničnih in komercialnih vprašanih operaterskega dostopa oziroma medomrežnega povezovanja se stranke dogovorijo same s pogodbo, ki ne sme biti v nasprotju z določbami tega zakona in regulatornimi obveznostmi, ki jih naloži agencija z odločbami iz tega poglavja. Morebitne spore na zahtevo ene izmed strank rešuje agencija po postopku iz 283. člena tega zakona.

(3) Pri sklepanju pogodb o medomrežnem povezovanju oziroma operaterskem dostopu morajo stranke varovati zaupnost vseh podatkov, ki so si jih pri tem izmenjale. Izmenjani podatki ne smejo biti uporabljeni za noben drug namen ali izročeni tretji osebi, zlasti ne drugemu oddelku, podružnici ali hčerinski družbi ter partnerjem, ki bi jim posredovanje takšnih informacij lahko prineslo konkurenčno prednost. Ne glede na navedeno pa veljajo obveznosti iz 149. in 150. člena tega zakona.

(4) Ne glede na postopek reševanja sporov iz drugega odstavka tega člena agencija v skladu s cilji iz 258. do 261. člena tega zakona spodbuja in, če oceni za primerno glede na okoliščine primera, z odločbo zagotovi ustrezen operaterski dostop in medomrežno povezovanje ter vzajemno delovanje storitev na način, ki pospešuje učinkovitost, trajnostno konkurenco, postavitve zelo visokozmogljivih omrežij, učinkovite naložbe in inovacije ter prinaša končnim uporabnikom največje možne koristi. Pri tem lahko agencija zlasti operaterjem, ki nadzorujejo dostop do končnih uporabnikov, naloži obveznosti v obsegu, ki je potreben za zagotovitev povezljivosti med obema koncema, vključno z obveznostjo medomrežnega povezovanja njihovih omrežij, če to še ni bilo storjeno, ali, v utemeljenih primerih ter v obsegu, ki je za to potreben, operaterjem naloži obveznost omogočanja vzajemnega delovanja njihovih storitev.

Navedeno ne posega v obveznosti, ki jih lahko naloži operaterjem s pomembno tržno močjo v skladu s tem zakonom.

(5) Obveznosti in pogoji v odločbi iz prejšnjega odstavka morajo biti objektivni, pregledni, sorazmerni in nediskriminacijski. Odločba mora biti izdana v skladu s postopki iz 269. člena tega zakona ter v skladu s postopki sodelovanja in posvetovanja z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC, določenimi v 274., 275., 276. in 277. členu tega zakona. Agencija po petih letih od naložitve ukrepa pregleda rezultate njegove naložitve in oceni, ali je glede na spreminjajoče se razmere potrebna sprememba ali razveljavitev odločbe. Rezultate pregleda objavi v skladu s postopki iz 269. člena tega zakona ter v skladu s postopki sodelovanja in posvetovanja z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC, določenimi v 274., 275., 276. in 277. členu tega zakona.

(6) Zaradi zagotavljanja uresničevanja ciljev iz četrtega odstavka tega člena v zvezi z operaterskim dostopom in medomrežnim povezovanjem v utemeljenih primerih agencija lahko odloči tudi po uradni dolžnosti po postopkih iz 269., 274., 275. in 277. člena tega zakona ter ob smiselni uporabi postopka iz 283. in 284. člena tega zakona.

(7) Operater, ki v Republiki Sloveniji ne izvaja storitev ali upravlja omrežja, lahko zaprosi za operaterski dostop ali medomrežno povezovanje, ne da bi predhodno obvestil agencijo v skladu s 5. členom tega zakona.

(8) Agencija pripravi in na svojih spletnih straneh objavi smernice in informacije o postopkih za medomrežno povezovanje in operaterski dostop.

131. člen

(obveznosti za izvajalce medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke)

(1) Agencija lahko v utemeljenih primerih z odločbo po postopku iz četrtega odstavka prejšnjega člena ali po postopku iz šestega odstavka prejšnjega člena naloži obveznosti izvajalcem medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, ki dosegajo znatno raven pokritosti in uporabnikov, da zagotovijo vzajemno delovanje svojih storitev. Obveznost naloži v utemeljenih primerih, kadar je ogrožena povezljivost med obema koncema zaradi nezadostnega vzajemnega delovanja storitev, v obsegu, ki je potreben za zagotovitev povezljivosti med obema koncema med končnimi uporabniki. Agencija lahko izvajalcem medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, naloži sorazmerne obveznosti, da objavijo in drugim pristojnim organom ter izvajalcem storitev dovolijo uporabo, spremembo in razširjanje ustreznih informacij ali da uporabljajo in uresničujejo standarde ali specifikacije iz 267. člena tega zakona ali druge ustrezne evropske ali mednarodne standarde.

(2) Obveznosti iz prejšnjega odstavka se lahko naložijo po začetku veljavnosti predpisov, ki jih v skladu z drugim odstavkom 61. člena Direktive 2018/1972/EU sprejme Evropska komisija.

(3) Minister objavi dan začetka veljavnosti predpisov iz prejšnjega odstavka v Uradnem listu Republike Slovenije.

132. člen

(dostop do aplikacijskih programskih vmesnikov in elektronskih programskih vodnikov)

Agencija lahko z odločbo po postopku iz četrtega odstavka 130. člena ali po postopku iz šestega odstavka 130. člena tega zakona naloži operaterju, ki zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja, ki so namenjena za distribucijo digitalnih televizijskih storitev, da zagotovi dostop do aplikacijskih programskih vmesnikov in elektronskih programskih vodnikov pod poštenimi, upravičenimi in nediskriminacijskimi pogoji. Agencija obveznosti naloži v obsegu, ki je potreben, da se končnim uporabnikom zagotovi dostopnost storitev razširjanja digitalnih radijskih in televizijskih programov in povezanih dopolnilnih storitev.

133. člen

(obveznosti v zvezi s souporabo pasivne infrastrukture in obveznosti sklenitve lokalno omejenih sporazumov o nacionalnem gostovanju)

(1) Agencija lahko z odločbo po postopku iz četrtega odstavka 130. člena ali po postopku iz šestega odstavka 130. člena tega zakona naloži operaterjem obveznosti v zvezi s souporabo pasivne infrastrukture ali obveznosti sklenitve lokalno omejenih sporazumov o nacionalnem gostovanju, kadar je to neposredno potrebno za lokalno zagotavljanje storitev, ki uporabljajo radiofrekvenčni spekter, ter če nobenemu operaterju ni omogočen izvedljiv in podoben alternativni način dostopa do končnih uporabnikov pod poštenimi in primernimi pogoji.

(2) Agencija lahko obveznosti iz prejšnjega odstavka naloži le, kadar je bila takšna možnost navedena v sklepu o uvedbi javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc in kadar na področju, na katerem veljajo takšne obveznosti, za tržno postavitve infrastrukture za zagotavljanje omrežij in storitev obstajajo nepremostljive gospodarske ali fizične ovire, zaradi česar izrazito primanjkuje možnosti za dostop končnih uporabnikov do omrežij ali storitev ali pa takega dostopa sploh ni. Če souporaba pasivne infrastrukture ne zadošča, lahko agencija naloži obveznosti za souporabo aktivne infrastrukture.

(3) Agencija pri izvajanju tega člena upošteva:

- potrebo po zagotavljanju čim večje povezljivosti znotraj EU ob glavnih prometnih poteh in zlasti na teritorialnih ozemljih ter možnost znatnega povečanja izbire in večje kakovosti storitev za končne uporabnike,
- učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra,
- tehnično izvedljivost souporabe in z njo povezane pogoje,

- stanje konkurence na področju infrastrukture in na področju storitev,
- tehnološke inovacije,
- ohranjanje motivacije gostitelja za postavitev infrastrukture.

(4) V postopku reševanja spora iz 283. in 284. člena tega zakona lahko agencija upravičencu, ki ima koristi od obveznosti souporabe ali nacionalnega gostovanja, naloži obveznost, da radiofrekvenčni spekter uporablja skupaj z gostiteljem infrastrukture na zadevnem območju.

134. člen

(sistemi s pogojnim dostopom in drugimi zmogljivostmi)

(1) Operaterji storitev s pogojnim dostopom, ki zagotavljajo dostop do storitev digitalne televizije in radia, od katerih so odvisni izdajatelji programov, morajo vsem izdajateljem programov pod poštenimi, upravičenimi in nediskriminacijskimi pogoji zagotoviti tehnične storitve, ki omogočajo naročnikom le-teh dostop do njihovih storitev z uporabo dekodeerja.

(2) Operaterji iz prejšnjega odstavka morajo zagotavljanje pogojno dostopnih storitev računovodsko ločiti od drugih dejavnosti.

(3) Imetniki pravice industrijske lastnine za izdelke in sisteme s pogojnim dostopom morajo te pravice pod pravičnimi, upravičenimi in nediskriminacijskimi pogoji podeliti proizvajalcem uporabniške opreme. Ti imetniki ob podelitvi te pravice ne smejo z nobenimi pogoji proizvajalcu preprečiti, da v isti izdelek ne bi vključil skupnega vmesnika, ki omogoča povezavo z drugimi dostopnimi sistemi, ali elementov, ki so značilni za drugi dostopovni sistem, če se ravna v skladu z ustreznimi in sprejemljivimi pogoji, s čimer se zagotovi varnost transakcij operaterjev sistemov s pogojnim dostopom.

(4) Kadar agencija na podlagi analize trga, izvedene v skladu s prvim odstavkom 147. člena tega zakona, meni, da na upoštevnem trgu eden ali več operaterjev nima pomembne tržne moči, lahko spremeni ali razveljavi pogoje za te operaterje ob upoštevanju 274. do 277. člena tega zakona le če:

- sprememba ali razveljavitev ne bi škodljivo vplivala na dostopnost končnih uporabnikov do radijskih in televizijskih oddaj ter radiodifuznih kanalov in storitev, za katere je določena obveznost prenosa v zakonu, ki ureja medije,
- sprememba ali razveljavitev ne bi škodljivo vplivala na možnosti za učinkovito konkurenco na trgu maloprodajnega zagotavljanja storitev digitalnega razširjanja televizijskih in radijskih programov ter trgu sistemov za pogojni dostop in druge pripadajoče zmogljivosti.

(5) Agencija osebe, na katere se nanaša sprememba ali razveljavitev pogojev iz prejšnjega odstavka, o tem obvesti v primernem roku.

135. člen
(razvrstitev programov)

Agencija operaterjem, ki zagotavljajo javna komunikacijska omrežja, ki so namenjena za distribucijo digitalnih televizijskih storitev, s splošnim aktom izda navodila za razvrstitev programov, ki jim je izdala dovoljenje po zakonu, ki ureja medije. Pri tem upošteva javni interes, ki ga zasleduje zakonodaja s področja medijev in interese končnih uporabnikov. Operater, ki namerava spremeniti programsko mesto v okviru možnosti splošnega akta iz prvega stavka, mora izdajatelja tega programa opozoriti in obvestiti o novem programskem mestu najmanj 30 dni pred nameravano spremembo. Razvrstitev programov po splošnem aktu iz prvega stavka ne vpliva na pravico končnega uporabnika, da svobodno določi vrstni red programov za svojo uporabo.

2. Skupna uporaba

136. člen
(skupna uporaba)

(1) Kadar je operater omrežja pridobil pravico do gradnje, postavitve, obratovanja ali vzdrževanja teh omrežij in pripadajoče infrastrukture na nepremičnini v tuji lasti, nad ali pod njo ali kadar lahko izkoristi postopek razlastitve ali ustanovitve služnosti za to nepremičnino, agencija lahko odredi skupno uporabo komunikacijskih objektov iz tretjega odstavka tega člena, vključno s skupno lokacijo, z upoštevanjem načela sorazmernosti. Agencija skupne uporabe ne sme odrediti investitorju v gradnjo elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči.

(2) Agencija lahko odredi skupno uporabo iz prejšnjega odstavka v korist operaterja omrežja, če je prikrajšan za dostop do uporabnih alternativ zaradi varstva okolja, javnega zdravja, javne varnosti ali prostorskih ureditev in se ta z operaterjem omrežja iz prejšnjega odstavka sam ne uspe dogovoriti o skupni uporabi.

(3) Skupna uporaba iz tega člena obsega uporabo lastnine oziroma komunikacijskih objektov, kot so na primer stavbe, vhodi v stavbe in napeljave v njih, drogovi, antene, stolpovi in drugih podobnih konstrukcij, pa tudi cevni vodovi, kanali, vstopni jaški in priključni omarice, vključno s fizično skupno lokacijo.

(4) Pri odreditvi skupne uporabe lahko agencija določi pravila za delitev stroškov skupne uporabe zmožljivosti oziroma nepremičnin. Agencija lahko določi oziroma omeji tudi ceno dostopa do te infrastrukture, tako da pri delitvi stroškov upošteva učinkovito zagotavljanje storitev. Operater omrežja iz prvega odstavka tega člena mora na zahtevo agencije ceno dostopa do infrastrukture stroškovno dokazati in utemeljiti.

(5) Agencija odloči o ukrepu iz prvega odstavka tega člena na zahtevo operaterja omrežja, če oceni za primerno glede na okoliščine primera pa tudi po uradni dolžnosti. Pri izdaji odločbe agencija postopa po postopku iz petega odstavka 130. člena tega zakona.

(6) Odreditev skupne uporabe mora biti objektivna, pregledna, nediskriminacijska in sorazmerna. Ukrep odreditve skupne uporabe se, če agencija glede na okoliščine primera to oceni za potrebno, izvede v sodelovanju z organi samoupravnih lokalnih skupnosti.

137. člen

(skupna uporaba stavbne fizične infrastrukture)

(1) Operater omrežja ima pravico dostopa do stavbne fizične infrastrukture zaradi postavitve elektronskega komunikacijskega omrežja, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo.

(2) Imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture na upravičeno prošnjo operaterja omrežja ponudijo sklenitev ustreznega dogovora v zvezi z dostopom do razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno.

(3) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko zavezanec iz prejšnjega odstavka dostop zavrne, če je pasivna komunikacijska infrastruktura na voljo pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno.

(4) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena zavezanec iz drugega odstavka tega člena dostop zavrne, če je z odločbo iz prvega odstavka 138. člena tega zakona že naložena obveznost skupne uporabe.

(5) Če dogovor o dostopu iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena ni bil dosežen v dveh mesecih od prejema pisne prošnje za dostop, o zadevi na zahtevo ene od strank odloči agencija po postopku iz 286. člena tega zakona. Agencija pri tem upošteva zahteve iz prvega ali drugega odstavka tega člena.

(6) Kadar stavbna fizična infrastruktura ni na voljo, lahko operater omrežja ob upoštevanju petega odstavka prejšnjega člena svoje omrežje v dogovoru z naročnikom zaključi v njegovih prostorih, pri čemer mora čim bolj zmanjšati vpliv na zasebno lastnino tretjih oseb.

138. člen

(skupna uporaba napeljav, kablov in pripadajočih zmogljivosti v stavbah)

(1) Agencija lahko operaterju omrežja iz prvega odstavka 136. člena tega zakona na zahtevo operaterja omrežja ali po uradni dolžnosti z odločbo naloži obveznosti skupne uporabe napeljave, kablov in pripadajočih zmogljivosti v stavbah ali do prve razdelilne točke, če je ta zunaj stavbe, po postopku iz petega odstavka 130. člena tega zakona, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo. Pri tem lahko določi pravila o dostopu do takih omrežnih elementov ter pripadajočih zmogljivosti ter pripadajočih storitev, pravila o preglednosti in nediskriminaciji ter pravila za delitev stroškov skupne uporabe

zmogljivosti oziroma lastnine ki so prilagojena tveganju investicije, če agencija glede na okoliščine primera to oceni za primerno.

(2) Če obveznosti na podlagi prejšnjega odstavka ne odpravljajo velikih in stalnih gospodarskih in fizičnih ovir za podvajanje, ki so v zadostni meri vzrok za obstoječe ali nastajajoče omejevanje konkurence na trgu, lahko agencija pod pravičnimi in primernimi pogoji z odločbo iz prejšnjega odstavka razširi obveznosti dostopa iz prejšnjega odstavka prek prve razdelilne točke, na točko, ki je čim bližje končnim uporabnikom in lahko omogoča zadostno število povezav do končnih uporabnikov, da je tržno donosna za učinkovite prosilce za dostop. Agencija pri tem v največji možni meri upošteva smernice BEREC. Agencija lahko naloži obveznost aktivnega ali virtualnega dostopa, če je to potrebno zaradi ekonomskih ali tehničnih razlogov.

(3) Agencija ne naloži obveznosti iz prejšnjega odstavka:

- izključno veleprodajnemu operaterju iz 161. člena tega zakona, ki vsem operaterjem pod poštenimi, nediskriminacijskimi in primernimi pogoji daje na voljo izvedljiv in podoben alternativen način dostopa do končnih uporabnikov z zagotovitvijo dostopa do zelo visokozmogljivega omrežja ali

- če bi naložitev obveznosti ogrozila gospodarsko ali finančno vzdržnost postavitve novega omrežja, zlasti v okviru majhnih lokalnih projektov.

(4) Agencija lahko izjemo iz prve alineje prejšnjega odstavka razširi na druge operaterje, ki pod poštenimi, nediskriminacijskimi in primernimi pogoji nudijo dostop do zelo visokozmogljivega omrežja.

(5) Izjema iz prve alineje tretjega odstavka tega člena ne velja za omrežja, ki so bila zgrajena s sredstvi iz 20. člena tega zakona.

(6) Kadar je lastnik napeljave iz prvega odstavka tega člena lastnik stavbe, mora pod pravičnimi in primernimi pogoji dovoliti skupno uporabo te napeljave drugim fizičnim ali pravnim osebam, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja.

139. člen

(dostop do obstoječe fizične infrastrukture)

(1) Infrastrukturni operater lahko zaradi postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij ponudi operaterju omrežja dostop do svoje fizične infrastrukture.

(2) Operater omrežja lahko svojo fizično infrastrukturo ponudi drugemu infrastrukturnemu operaterju zaradi postavitve omrežij, ki niso elektronska komunikacijska omrežja.

(3) Kadar operater omrežja zaradi postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij zaprosi infrastrukturnega operaterja za dostop do njegove fizične infrastrukture, mora v svoji prošnji opredeliti elemente fizične infrastrukture, do katerih zaproša dostop, vključno s točno določenim časovnim okvirom. Agencija s splošnim aktom iz osmega odstavka tega člena določi minimalen nabor sestavin, ki jih mora vsebovati prošnja.

(4) Infrastrukturni operater v primeru prošnje operaterja omrežja iz prejšnjega odstavka pripravi ponudbo za skupno uporabo zmogljivosti pod poštenimi in razumnimi pogoji.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka infrastrukturni operater lahko zavrne dostop do svoje fizične infrastrukture zaradi:

1. tehnične neprimernosti zaradi posebnih okoliščin v zvezi z infrastrukturo, do katere je bil zaprosen dostop,
2. pomanjkanja ustreznega prostora ali načrtov, da se ta prostor uporabi za druge namene, kar je treba utemeljiti (npr. z javno dostopnimi naložbenimi načrti infrastrukturnega operaterja),
3. ogrožanja varnosti ali javnega zdravja,
4. ogrožanja varnosti omrežij, zlasti kritične infrastrukture,
5. nevarnosti, da bi načrtovane elektronske komunikacijske storitve resno motile izvajanje drugih storitev prek iste fizične infrastrukture,
6. razpoložljivosti izvedljivih alternativnih načinov za veleprodajni dostop do fizične omrežne infrastrukture, ki jih ponuja infrastrukturni operater in so primerni za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij, če se tak dostop ponudi pod poštenimi in razumnimi pogoji.

(6) Infrastrukturni operater mora razloge za zavrnitev dostopa iz prejšnjega odstavka sporočiti v dveh mesecih od prejema prošnje za dostop, ki vsebuje vse elemente iz tretjega odstavka tega člena.

(7) Če dogovor o pogojih dostopa ni dosežen v dveh mesecih po prejemu prošnje za dostop, ki vsebuje vse elemente iz tretjega odstavka tega člena, ali če infrastrukturni operater zavrne dostop, o sporu na zahtevo ene izmed strank odloči agencija po postopku iz 286. člena tega zakona. Agencija določi tako ceno dostopa, da ima ponudnik dostopa razumne možnosti za pokritje svojih stroškov, pri čemer mora biti upoštevan tudi učinek zadevnega dostopa na poslovni načrt ponudnika dostopa, vključno z investicijami infrastrukturnega operaterja, ki je bil zaprosen, da omogoči dostop, zlasti investicijami v fizično infrastrukturo, ki se uporablja za izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev.

(8) Agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt.

140. člen

(dostop do neuporabljenih optičnih vlaken)

Operater omrežja lahko na način in po postopku iz prejšnjega člena investitorja v druge vrste gospodarske javne infrastrukture ali upravljavca druge vrste gospodarske javne infrastrukture zaprosi tudi za dostop do njegovih neuporabljenih optičnih vlaken.

141. člen

(izvajanje skupne uporabe)

Fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja komunikacijska omrežja, mora izvajati pravico skupne uporabe komunikacijskih objektov oziroma lastnine iz 136. do 140. člena tega zakona tako, da

le v najnujnejšem obsegu moti lastnika nepremičnine in posega v nepremičnino, ki se nanaša na skupno uporabo komunikacijskih objektov oziroma lastnine, ter le v najnujnejšem obsegu moti lastnika infrastrukture, na kateri je dodeljena pravica skupne uporabe ali osebo, ki to infrastrukturo upravlja.

3. Regulacija operaterjev s pomembno tržno močjo

142. člen

(operaterji s pomembno tržno močjo)

(1) Pri zagotavljanju učinkovite konkurence na trgu elektronskih komunikacij s predhodno (ex ante) regulacijo se šteje, da ima operater pomembno tržno moč po tem zakonu, če ima sam ali skupaj z drugimi operaterji na določenem trgu javnih komunikacijskih omrežij oziroma javnih komunikacijskih storitev (v nadaljnjem besedilu: upoštevni trg) položaj, enakovreden prevladujočemu položaju, torej tak ekonomski vpliv, da mu omogoča znatno samostojnost nasproti konkurentom, uporabnikom in potrošnikom.

(2) Če dva ali več operaterjev delujejo na trgu, katerega struktura pospešuje usklajene učinke, se lahko obravnavajo kot operaterji s skupnim prevladujočim položajem v smislu prejšnjega odstavka tudi kadar med njimi ni strukturnih ali drugih povezav.

(3) Kadar ima operater na upoštevnom trgu (prvi trg) pomembno tržno moč, se lahko ta operater določi za operaterja s pomembno tržno močjo tudi na trgu, ki je tesno povezan s prvim trgom (drugi trg), če povezave med obema trgoma omogočajo, da se tržna moč s prvega trga prenese na drugega in se s tem okrepi tržna moč operaterja. Na drugem trgu se tako lahko uporabijo ukrepi za preprečevanje takega prenosa tržne moči v skladu s 149., 150., 151. in 154. členom tega zakona če pa ti ne zadoščajo, so lahko naloženi ukrepi iz 157. člena tega zakona.

143. člen

(merila za presojo prevladujočega položaja)

Kadar agencija presoja, ali ima operater pomembno tržno moč v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena, upošteva zlasti naslednja merila, ki niso kumulativne narave:

1. tržni delež operaterja na upoštevnom trgu in spreminjanje njegovega tržnega deleža na upoštevnom trgu v daljšem obdobju,
2. ovire za vstop na upoštevni trg in vpliv na potencialno konkurenco na tem trgu,
3. ovire za širitev na upoštevnom trgu,
4. absolutna in relativna velikost operaterja,
5. odsotnost ali nizka izravnalna kupna moč,
6. tehnološke in komercialne prednosti,
7. razvitost prodajne in distribucijske mreže,

8. doseganje ekonomij obsega oziroma ekonomij povezanosti,
9. stopnja vertikalne integracije,
10. stopnja diferenciacije produktov in storitev,
11. možnosti dostopa do finančnih virov,
12. nadzor nad infrastrukturo, ki se je ne da zlahka podvojiti,
13. sklepanje dolgoročnih in trajnostnih sporazumov o dostopu,
14. pogodbeni razmerja z drugimi udeleženci na trgu, ki bi lahko pomenila omejevanje trga.

144. člen

(merila za presojo skupnega prevladujočega položaja)

(1) Agencija pri presoji skupnega prevladujočega položaja v smislu drugega odstavka 142. člena tega zakona ugotavlja:

- ali je z vidika operaterjev trg dovolj pregleden, da omogoča usklajevanje konkurenčnega ravnanja podjetij, ki ostanejo medsebojno neodvisna,
- ali je skupna politika usklajevanja iz prve alineje vzdržna in
- ali imajo konkurenti zadosten tržni položaj in moč ter ali imajo končni uporabniki zadostno izravnalno kupno moč, da ogrozijo mehanizem usklajevanja iz prve alineje tega odstavka.

(2) Agencija pri presoji iz prejšnjega odstavka upošteva tako ekonomski mehanizem usklajevanja iz prejšnjega odstavka, in sicer na veleprodajni in maloprodajni ravni ter vzajemno delovanje obeh ravni, kot tudi tržno strukturo, in sicer zlasti elastičnost povpraševanja, število konkurentov na trgu, tržne deleže, stroškovno strukturo, tehnološko razvitost, diferenciacijo produktov in storitev, celovitost pokritosti omrežja, dobičkonosnost in povprečen prihodek na uporabnika, vertikalno integracijo, razvitost prodajne in distribucijske mreže ter potencialno konkurenco.

145. člen

(ravnanje agencije pri določanju pomembne tržne moči)

Pri določanju pomembne tržne moči in uporabi meril iz 143. in 144. člena tega zakona agencija ravna v skladu z zakonodajo EU in v največji možni meri upošteva smernice Evropske komisije, ki urejajo tržno analizo in določitev pomembne tržne moči na področju elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev. Pri tem agencija sodeluje z organom, pristojnim za varstvo konkurence.

146. člen

(določitev upoštevanih trgov)

(1) Agencija mora na področju zagotavljanja in izvajanja elektronskih komunikacij v skladu z načeli konkurenčnega prava in ob doslednem upoštevanju vsakokratnega priporočila Evropske komisije o upoštevnih trgih produktov in storitev na področju elektronskih komunikacij in smernic iz prejšnjega člena tega zakona določiti produktne, storitvene in geografske trge, ki ustrezajo razmeram v državi, v analizi posamičnega upoštevnega trga. Agencija v analizi upošteva raven konkurence na področju infrastrukture na teh območjih v skladu z načeli konkurenčnega prava. Pri tem agencija sodeluje z organom, pristojnim za varstvo konkurence. Agencija lahko po potrebi upošteva tudi podatke iz evidence iz prvega odstavka 15. člena tega zakona in podatke o napovedi postavitve omrežij iz 18. člena tega zakona.

(2) Kadar namerava agencija z odločbo iz 148. člena tega zakona regulirati trg, ki ni naveden v priporočilu iz prejšnjega odstavka, mora pred tem v skladu s tem priporočilom za tak trg izvesti preizkus treh meril, ki so kumulativne narave:

1. prisotnost visokih in stalnih vstopnih ovir strukturne, pravne ali regulativne narave,
2. struktura trga, ki se nagiba k neučinkoviti konkurenci v ustreznem časovnem okviru, ter
3. dejstvo, da konkurenčna zakonodaja ne zadostuje za ustrezen odziv trga.

(3) Pri kumulativni izpolnitvi meril iz prejšnjega odstavka mora agencija za regulacijo takšnega upoštevnega trga izpeljati javno posvetovanje v skladu z 269. členom tega zakona in sodelovanje v skladu z 280. členom tega zakona ter posvetovanje z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC v skladu z 274., 275., in 277. členom tega zakona.

(4) Agencija v analizi iz prvega odstavka tega člena upošteva predviden prihodnji razvoj posamičnega upoštevnega trga brez naložitve obveznosti iz 148. člena tega zakona. Pri tem upošteva naslednje elemente:

1. razvoj trga, ki vpliva na verjetnost razvoja učinkovite konkurence na upoštevnem trgu,
2. relevantne konkurenčne omejitve na veleprodajni in maloprodajni ravni, ne glede na to, ali so viri teh omejitev elektronska komunikacijska omrežja, elektronske komunikacijske storitve ali druge vrste storitev ali programov, ki so primerljive z vidika končnega uporabnika, in sicer ne glede na to, ali so omejitve del upoštevnega trga,
3. druge vrste regulacij ali ukrepov, ki so uvedeni in vplivajo na posamični upošteveni trg ali povezani maloprodajni trg ali trge v vsem zadevnem obdobju, vključno z obveznostmi, naloženimi v skladu s 130., 131., 132., 133., 136. in 138. členom tega zakona in
4. obveznosti naložene na drugih upoštevnih trgih na podlagi tega člena.

147. člen

(analiza upoštevnih trgov)

(1) Agencija mora v rednih časovnih intervalih analizirati trge iz prvega odstavka prejšnjega člena. Pri tem, če oceni za primerno glede na okoliščine primera, strokovno sodeluje z organom, pristojnim za varstvo konkurence v skladu z 280. členom tega zakona.

(2) Agencija mora analizo iz prejšnjega odstavka izvesti najpozneje v petih letih po sprejetju prejšnjega ukrepa, ki se nanaša na ta upoštevni trg. To obdobje se lahko izjemoma podaljša za največ eno leto, če agencija Evropski komisiji priglasí predlagano podaljšanje z obrazložitvijo najpozneje štiri mesece pred iztekom petletnega obdobja in če Evropska komisija v enem mesecu od prejetja obvestila o podaljšanju temu ne nasprotuje.

(3) Za upoštevne trge, za katere Evropska komisija predhodno ni bila obveščena, mora agencija izvesti analizo iz prvega odstavka tega člena v treh letih po sprejetju spremenjenega priporočila Evropske komisije o upoštevni trgi iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(4) Pri analizi iz prvega odstavka mora agencija upoštevati določila 145. in 146. člena tega zakona ter slediti smernicam Evropske komisije, ki urejajo tržno analizo in določitev pomembne tržne moči.

(5) Če agencija ne dokonča analize upoštevne trga v roku iz drugega in tretjega odstavka, lahko za pomoč zaprosi BEREC. Ob tej pomoči mora agencija o osnutku ukrepa v skladu z 274., 275. in 277. členom tega zakona v šestih mesecih obvestiti Evropsko komisijo.

148. člen

(naložitev, sprememba, ohranitev ali razveljavitev obveznosti operaterjem s pomembno tržno močjo)

(1) Če na podlagi analize upoštevne trga agencija ugotovi, da ta trg ni dovolj konkurenčen, z odločbo določi operaterja ali operaterje s pomembno tržno močjo na tem trgu. Pred izdajo odločbe lahko pridobi mnenje organa, pristojnega za varstvo konkurence.

(2) Z odločbo iz prejšnjega odstavka mora agencija naložiti operaterju s pomembno tržno močjo vsaj eno izmed obveznosti iz 149. do 154. člena oziroma 156. do 162. člena tega zakona. Agencija pri tem upošteva načelo sorazmernosti, kar mora v obrazložitvi odločbe tudi ustrezno obrazložiti. Agencija upošteva tudi stroške in koristi naložene obveznosti, kadar je to mogoče.

(3) Agencija pri naložitvi obveznosti iz prejšnjega odstavka po potrebi upošteva obstoj čeznacionalnega povpraševanja iz prvega odstavka 274. člena tega zakona. Agencija pri tem v največji možni meri upošteva smernice BEREC o skupnih pristopih za nacionalne regulativne organe.

(4) Če namerava agencija operaterju s pomembno tržno močjo z odločbo naložiti obveznost funkcijske ločitve iz 158. člena tega zakona ali z upoštevanjem načela sorazmernosti, druge obveznosti za operatorski dostop ali medomrežno povezovanje, ki niso obveznosti, navedene v prejšnjem odstavku, mora Evropski komisiji predložiti takšno zahtevo. Agencija mora upoštevati odločitev Evropske komisije glede dopustnosti naložitve obveznosti.

(5) Ob ponovni določitvi določenega operaterja za operaterja s pomembno tržno močjo lahko agencija temu operaterju naloži iste ali druge obveznosti, prejšnjo odločbo pa razveljavi.

(6) Če na podlagi analize upoštevne trga agencija ugotovi, da je ta trg dovolj konkurenčen, ne sme določiti nobenega operaterja za operaterja s pomembno tržno močjo. Če je bil ta trg

prej nekonkurenčen, mora agencija z ustreznimi odločbami razveljaviti vse odločbe, ki so na tem trgu določale operaterje s pomembno tržno močjo. V tem primeru v odločbi določi tudi primeren odložitni rok, ki ne sme biti krajši od 15 dni.

(7) Pri razveljavitvi odločb na podlagi prejšnjega odstavka agencija razveljavi tudi vse obveznosti, ki so jih ti operaterji imeli kot operaterji s pomembno tržno močjo.

(8) Ukrepe, ki spreminjajo tehnične podrobnosti predhodno naloženih obveznosti na podlagi tega člena in nimajo znatnega vpliva na trg, in ukrepe, ki upoštevajo vpliv novega razvoja trga, na primer v zvezi s poslovnimi sporazumi, vključno s sporazumi o vlaganju iz 156. člena tega zakona, ki vplivajo na dinamiko konkurence, pri čemer razvoj trga ni tako pomemben, da bi bilo treba izvesti novo analizo trga v skladu s prejšnjim členom, lahko naloži agencija z odločbo v upravnem postopku na podlagi analize upoštevanih trgov, ki je bila podlaga za predhodno naložene obveznosti in ob upoštevanju 274. do 277. člena tega zakona. Pred izdajo odločbe mora agencija pridobiti mnenje organa, pristojnega za varstvo konkurence.

(9) Vsak ukrep na podlagi tega člena lahko agencija izvede le na podlagi predhodno izpeljanega posvetovanja z zainteresirano javnostjo, ki je določeno v 269. členu tega zakona, v sodelovanju z organom, pristojnim za varstvo konkurence na podlagi 280. člena tega zakona, pod pogoji iz 274. do 277. člena tega zakona pa tudi z drugimi pristojnimi organi urejanja v državah članicah EU, Evropsko komisijo in BEREC.

(10) Izrek odločbe, izdane na podlagi tega člena, se objavi na spletni strani agencije. Pravnomočne odločbe se objavijo na spletni strani agencije v obliki, ki upošteva prepoved razkritja poslovnih skrivnosti in osebnih podatkov.

149. člen

(obveznost zagotavljanja preglednosti)

(1) Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka prejšnjega člena naloži določenemu operaterju omrežja s pomembno tržno močjo, da zagotavlja preglednost glede medomrežnega povezovanja oziroma operaterskega dostopa, tako da od njega zahteva razkritje določenih informacij v zvezi medomrežnim povezovanjem oziroma operaterskim dostopom.

(2) Agencija lahko pri tem od operaterja zahteva, da objavi določene informacije, na primer:

1. računovodske informacije,
2. tehnične specifikacije,
3. značilnosti omrežja in predviden razvoj tega omrežja,
4. pogoje izvedbe in uporabe,
5. vse pogoje, ki omejujejo dostop do oziroma uporabo storitev in aplikacij, zlasti glede prehoda z obstoječe infrastrukture ter
6. cene.

(3) Agencija v tej odločbi natančneje določi, katere informacije naj bodo razkrite, kako podrobne naj bodo in kako naj bodo razkrite.

(4) Od operaterja omrežja iz prvega odstavka tega člena, ki mu je naložena tudi obveznost iz 150. člena tega zakona, lahko agencija v skladu s prvim, drugim in tretjim odstavkom tega člena z odločbo zahteva, da objavi vzorčno ponudbo za medomrežno povezovanje oziroma operaterski dostop. Ta vzorčna ponudba mora biti dovolj razčlenjena, tako da drugim operaterjem, ki želijo določeno storitev v zvezi z medomrežnim povezovanjem oziroma operaterskim dostopom, ni treba plačati zmogljivosti, ki niso nujno potrebne za zahtevano storitev. V tej vzorčni ponudbi morajo biti opisane storitve, ki jih operater omrežja s pomembno tržno močjo ponuja v zvezi z medomrežnim povezovanjem oziroma operaterskim dostopom, razčlenjene na komponente v skladu s tržnimi potrebami, ter z njimi povezani pogoji, vključno s cenami. Agencija lahko naloži tudi spremembo vzorčne ponudbe za učinkovitejše izvajanje obveznosti na podlagi tega zakona, kar ne posega v določbe iz poglavja o nadzoru.

(5) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena agencija od operaterja omrežja iz prvega odstavka tega člena, ki so mu naložene tudi obveznosti iz 152. ali 153. člena tega zakona, v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena z ločeno odločbo zahteva, da objavi vzorčno ponudbo za medomrežno povezovanje oziroma operaterski dostop. Kadar je to ustrezno, mora vzorčna ponudba vsebovati tudi ključne kazalnike uspešnosti in opredeljene ustrezne ravni storitev. Pri tem v največji možni meri upošteva smernice BEREC. Agencija lahko v odločbi določi tudi pogodbene kazni za primer kršitve vzorčne ponudbe. Pri določitvi višine pogodbene kazni agencija upošteva težo kršitve, prihodke operaterja omrežja ter vpliv kršitve na konkurenčnost upoštevnega trga.

150. člen

(obveznost zagotavljanja enakega obravnavanja)

(1) Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona naloži določenemu operaterju omrežja s pomembno tržno močjo obveznost zagotavljanja enakega obravnavanja v zvezi z medomrežnim povezovanjem oziroma operaterskim dostopom.

(2) Z naložitvijo obveznosti iz prejšnjega odstavka se zlasti zagotovi, da operater iz prejšnjega odstavka:

- zagotavlja enakovredne pogoje medomrežnega povezovanja oziroma operaterskega dostopa v enakovrednih okoliščinah za druge operaterje, ki zagotavljajo enakovredne storitve,
- zagotavlja drugim operaterjem enako kakovostne storitve in informacije v zvezi z medomrežnim povezovanjem oziroma operaterskim dostopom pod enakimi pogoji kakor za sebe in svoja hčerinska ali partnerska podjetja in
- zagotavlja drugim operaterjem enak časovni raspored in enake pogoje, tudi glede cen in kakovosti storitev, pri dobavljanju dostopovnih izdelkov in storitev, ter te zagotavlja po enakih sistemih in postopkih kakor za svoja hčerinska ali partnerska podjetja.

151. člen

(obveznost ločitve računovodskih evidenc)

(1) Agencija lahko v skladu s predpisi, ki urejajo računovodstvo, z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona naloži določenemu operaterju omrežja s pomembno tržno močjo, da vodi računovodske evidence za določene dejavnosti, povezane z medomrežnim povezovanjem oziroma operaterskim dostopom, ločeno od računovodskih evidenc za druge dejavnosti. To pa ne posega v zakon, ki ureja preglednost finančnih odnosov in ločeno evidentiranje različnih dejavnosti.

(2) Agencija naloži to obveznost zaradi nadzorovanja izpolnjevanja obveznosti iz prejšnjega člena ali, kjer je to potrebno glede na okoliščine primera, zaradi preprečitve neutemeljenega navzkrižnega subvencioniranja. To obveznost naloži zlasti vertikalno integriranemu operaterju in lahko od njega zahteva, da zagotovi preglednost svojih grosističnih in internih obračunskih cen. Pri tem lahko določi tudi obliko in metodologijo vodenja računovodstva, ki jo je treba uporabiti.

(3) Operater omrežja iz prvega odstavka tega člena mora na zahtevo agenciji predložiti računovodske evidence, vključno s podatki o prihodkih, prejetih od drugih strank, s katerimi posluje.

(4) Agencija lahko objavi informacije, ki bi prispevale k odprtemu in konkurenčnemu trgu, vendar mora pri tem upoštevati stopnjo zaupnosti prejetih podatkov v skladu z domačimi predpisi in predpisi EU, ki se nanašajo na poslovno tajnost.

(5) Agencija lahko s splošnim aktom podrobneje določi način izpolnjevanja obveznosti iz tega člena.

152. člen

(obveznost dopustitve dostopa do komunikacijskih objektov)

(1) Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona naloži določenemu operaterju s pomembno tržno močjo obveznost, da na utemeljeno zahtevo omogoči dostop do komunikacijskih objektov, kot so stavbe ali dostopi v stavbe, kabli v stavbah, vključno z napeljavami, antene, stolpi in druge podporne konstrukcije, drogovi, stebri, cevni vodi in kanali, revizijski in vstopni jaški ter omarice, in njihovo souporabo.

(2) Agencija naloži obveznosti iz prejšnjega odstavka, če na podlagi analize trga iz 147. člena tega zakona ugotovi, da bi zavrnitev dostopa ali dostop pod neprimernimi pogoji s podobnim učinkom oviral razvoj trajnostnega konkurenčnega trga in ne bi bil v interesu končnih uporabnikov.

(3) Agencija lahko operaterju s pomembno tržno močjo naloži obveznost, da zagotovi dostop v skladu s tem členom, ne glede na to, ali so sredstva, na katera vpliva obveznost, del upoštevnega trga v skladu z analizo trga, pod pogojem, da je obveznost ustrezna in potrebna za izpolnjevanje ciljev iz 258. do 263. člena tega zakona.

153. člen

(obveznost dopustitve operaterskega dostopa do določenih omrežnih zmogljivosti in njihove uporabe)

(1) Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona naloži določenemu operaterju omrežja s pomembno tržno močjo obveznost, da ugotovi vsem razumnim zahtevam za operaterski dostop do in uporabo določenih omrežnih elementov in pripadajočih zmogljivosti. Tako ravna agencija zlasti, kadar oceni, da bi zavrnitev operaterskega dostopa ali nerazumni pogoji, ki bi imeli podoben učinek, ovirali vzpostavitev zadostne konkurenčnosti trga na maloprodajnem nivoju, ali da ne bi bili v interesu končnih uporabnikov. Pri tem agencija lahko naloži tudi dodatne pogoje, da se zagotovi poštenost, razumnost in pravočasnost izpolnitve obveznosti.

(2) Agencija lahko od operaterja omrežja iz prejšnjega odstavka med drugim zahteva zlasti, da:

1. omogoči operaterski dostop do določenih omrežnih elementov oziroma naprav in njihovo uporabo, vključno z razvezanim dostopom do krajevne zanke in podzanke,
2. omogoči operaterski dostop do določenih aktivnih ali virtualnih omrežnih elementov in storitev,
3. se v dobri veri pogaja z operaterji, ki zahtevajo operaterski dostop,
4. ne zavrne že odobrenega operaterskega dostopa do zmogljivosti,
5. zagotovi določene storitve na veleprodajni ravni zaradi preprodaje teh storitev na maloprodajnem trgu,
6. odobri odprt operaterski dostop do tehničnih vmesnikov, protokolov ali drugih pomembnih tehnologij, ki so nujno potrebni za vzajemno delovanje storitev ali storitev navideznih omrežij,
7. zagotovi skupno lokacijo ali druge oblike skupne uporabe v skladu s 136. členom tega zakona,
8. zagotovi določene storitve, ki so potrebne za vzajemno delovanje storitev med koncema za uporabnike, vključno z zmogljivostmi za inteligentne omrežne storitve ali gostovanjem v mobilnih omrežjih,
9. zagotovi operaterski dostop do sistemov za podporo obratovanju ali podobnih sistemov programske opreme, ki so potrebni za zagotovitev pravične konkurence pri izvajanju storitev,
10. medsebojno poveže omrežja ali omrežne zmogljivosti,
11. zagotovi dostop do pripadajočih storitev, kot so storitve za ugotavljanje identitete, lokacije in prisotnosti.

(3) Ko agencija preučuje obveznosti iz prvega odstavka tega člena in predvsem ko presoja, kako bi se take obveznosti naložile, mora sorazmerno glede na cilje, določene v 258., 259., 260. in 261. členu tega zakona, upoštevati zlasti naslednje dejavnike:

1. tehnično in ekonomsko upravičenost uporabe ali namestitve konkurenčne opreme glede na hitrost razvoja trga ter naravo in vrsto predlaganega medomrežnega povezovanja oziroma operaterskega dostopa, vključno z izvedljivostjo drugih proizvodov za dostop do veleprodajnega trga, kakor je dostop do kableske kanalizacije,
2. pričakovan tehnološki razvoj, ki vpliva na zasnovo in upravljanje omrežja,

3. potreba po zagotovitvi tehnološke nevtralnosti, ki uporabnikom omogoča zasnovo in upravljanje njihovih lastnih omrežij,
4. izvedljivost predlaganega operatorskega dostopa glede na zmogljivost, ki je na voljo,
5. začetno naložbo lastnika zmogljivosti ob upoštevanju vseh javnih naložb in tveganja v zvezi s to naložbo, zlasti naložbe v zelo visokozmogljiva omrežja in tveganja v zvezi s temi naložbami,
6. potrebo po dolgoročnem varstvu konkurence, zlasti na področju infrastrukture, in inovativne poslovne modele, ki podpirajo trajnostno konkurenco, kakor so modeli, ki temeljijo na sofinanciranju omrežij,
7. ustrezne pravice intelektualne lastnine, kadar je to primerno, in
8. zagotavljanje vseevropskih storitev.

(4) Agencija pred naložitvijo obveznosti iz tega člena preuči, ali ne bi bilo mogoče zgolj z naložitvijo obveznosti na podlagi prejšnjega člena na sorazmeren način spodbuditi konkurenco in zagotoviti varstva interesov končnih uporabnikov.

(5) Agencija lahko s splošnim aktom podrobneje uredi vprašanja, ki se pojavijo pri izvrševanju tega člena. Pri tem lahko določi zlasti tehnične ali operativne pogoje dostopa, ki jih morajo upravičenci oziroma ponudniki izpolnjevati za zagotovitev normalnega delovanja omrežja. Kadar navedeno zajema obveznosti upoštevanja posebnih tehničnih standardov ali specifikacij, morajo te upoštevati zahteve iz 267. člena tega zakona.

154. člen

(obveznost cenovnega nadzora in stroškovnega računovodstva)

(1) Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona naloži določenemu operaterju omrežja s pomembno tržno močjo obveznosti v zvezi s pokrivanjem stroškov in kontrolo cen, vključno z obveznostmi glede stroškovne naravnosti cen in obveznostmi glede sistemov stroškovnega računovodstva, v povezavi z zagotavljanjem določene vrste medomrežnega povezovanja oziroma operatorskega dostopa.

(2) Agencija naloži obveznosti iz prejšnjega odstavka, če na podlagi tržne analize iz 147. člena tega zakona oceni, da bi lahko operater omrežja iz prejšnjega odstavka zaradi pomanjkanja učinkovite konkurence obdržal ali previsoke cene ali prenizko razliko med maloprodajnimi in veleprodajnimi cenami in bi to bilo v škodo končnih uporabnikov.

(3) Agencija mora pri naložitvi obveznosti iz prvega odstavka tega člena zaradi spodbujanja naložb operaterjev omrežij, vključno v omrežja naslednje generacije, zlasti zelo visokozmogljiva omrežja, upoštevati naložbe operaterja omrežja iz prvega odstavka tega člena in mu zagotoviti primerno stopnjo donosnosti naložbe glede na vložena sredstva, pri čemer upošteva tveganja, povezana s posamičnim projektom novih naložb v omrežje.

(4) Agencija ne naloži obveznosti iz prvega odstavka tega člena, če pri operaterju obstaja omejitev maloprodajnih cen, obveznosti iz 149. do 153. člena tega zakona pa zagotavljajo učinkovit in nediskriminacijski dostop.

(5) Če agencija operaterju iz prvega odstavka tega člena naloži obveznost cenovnega nadzora nad dostopom do obstoječih omrežnih elementov, upošteva koristi predvidljivih in stabilnih veleprodajnih cen pri zagotavljanju učinkovitega vstopa na trg in zadostne spodbude za postavitev novih in nadgradnjo obstoječih omrežij.

(6) Vsak mehanizem pokrivanja stroškov ali metodologija določanja cen, ki ga predpiše agencija, mora biti namenjen spodbujanju postavitve novih in nadgradnjo obstoječih omrežij ter pospeševanju učinkovitosti in trajnostne konkurence ter povečanju koristi potrošnikov. Pri tem lahko agencija upošteva tudi cene, ki so na voljo na primerljivih konkurenčnih trgih in pri operaterjih omrežij.

(7) Če agencija operaterju omrežja iz prvega odstavka tega člena naloži obveznosti glede stroškovne naravnosti cen, mora operater omrežja dokazati, da so cene izračunane na podlagi stroškov, vključno s primerno stopnjo donosnosti naložbe. Pri preverjanju te obveznosti lahko agencija uporabi metode stroškovnega računovodstva, ki so neodvisne od tistih, ki jih uporablja operater omrežja. Agencija lahko od operaterja omrežja z odločbo v postopku nadzora tudi zahteva, da utemelji svoje cene, in lahko, zahteva prilagoditev cen. Pri tem je dokazno breme na strani operaterja omrežja, ki je zavezan za izpolnjevanje te zahteve.

(8) Če agencija operaterju omrežja iz prvega odstavka tega člena naloži obvezno uporabo sistema stroškovnega računovodstva za podporo cenovnega nadzora, ga hkrati tudi zaveže, da mora javno objaviti tudi opis sistema stroškovnega računovodstva, ki prikazuje vsaj glavne kategorije, po katerih so stroški razvrščeni v skupine, in pravila, ki se uporabljajo za razporeditev stroškov. Skladnost s sistemom stroškovnega računovodstva preverja agencija ali pooblaščen revizor, ki ga na stroške operaterja izbere agencija v skladu z določili zakona, ki ureja javno naročanje. Izjava o skladnosti se objavi vsako leto.

155. člen

(cene zaključevanja klicev)

(1) V Republiki Sloveniji se za zaključevanje govornih klicev ne sme uporabljati cen, ki bi bile višje od najvišjih cen zaključevanja klicev, določenih s predpisom, ki ga v skladu s prvim odstavkom 75. člena Direktive 2018/1972/EU sprejme Evropska komisija.

(2) Če najvišje cene zaključevanja govornih klicev niso določene s predpisom iz prejšnjega odstavka, lahko agencija izvede analizo trga zaključevanja govornih klicev v skladu s 147. členom tega zakona. Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona določi operaterja s pomembno tržno močjo na tem trgu in mu prepíše stroškovno naravnane cene zaključevanja klicev. Pri tem upošteva načela, merila in parametre iz Priloge III Direktive 2018/1972/EU.

(3) Agencija spremlja skladnost cen zaključevanja klicev s predpisom iz prvega odstavka tega člena ter v primeru neskladja v postopku nadzora zahteva spremembo cen. Agencija enkrat letno poroča Evropski komisiji in BEREC o izvajanju tega člena.

(4) Minister objavi dan začetka veljavnosti predpisa iz prvega odstavka tega člena v Uradnem listu Republike Slovenije.

156. člen

(regulativna obravnava novih zelo visokozmogljivih omrežnih elementov)

(1) Operater, ki je določen za operaterja s pomembno tržno močjo na enem ali več upoštevnihi trgih, lahko v skladu s 160. členom tega zakona ponudi zaveze za sovlaganje za postavitve novega zelo visokozmogljivega omrežja do končnega uporabnika ali bazne postaje, sestavljenega iz optičnih elementov. Sovlaganje zajema zlasti solastništvo ali dolgoročno delitev tveganja prek sofinanciranja ali pogodb o pridobitvi posebnih pravic strukturnega značaja, drugim operaterjem.

(2) Agencija preuči zaveze iz prejšnjega odstavka, zlasti ali ponudba za sovlaganje izpolnjuje naslednje pogoje:

1. da je v dobi delovanja omrežja odprta za vse operaterje,

2. drugim operaterjem - sovlagateljem, omogoča dolgoročno učinkovito in trajnostno konkurenčnost na trgih na koncu prodajne verige, na katerih deluje operater s pomembno tržno močjo, in sicer pod pogoji, ki vključujejo:

- pravične, primerne in nediskriminacijske pogoje, ki omogočajo dostop do polne zmogljivosti omrežja, kolikor je omrežje predmet sovlaganja,
- prilagodljivost glede vrednosti in časovne razporeditve udeležbe posameznega sovlagatelja;
- možnost povečanja take udeležbe v prihodnosti in
- vzajemne pravice, ki jih sovlagatelj podeli po postavitvi sofinancirane infrastrukture,

3. operater ponudbo objavi pravočasno, in sicer najkasneje v rokih iz prvega odstavka 11. člena tega zakona. Kadar ne gre za izključno veleprodajnega operaterja iz 161. člena tega zakona mora biti ponudba objavljena vsaj šest mesecev pred začetkom postavitve novega omrežja,

4. so za operaterje, ki pri sovlaganju ne sodelujejo, kakovost, hitrost, pogoji in doseg končnih uporabnikov od vsega začetka enaki, kot so bili na voljo pred postavitvijo, z mehanizmom postopnega prilagajanja, ki ohranja spodbude za udeležbo pri sovlaganju, ki ga glede na razvoj povezanihi maloprodajnihi trgov potrdi agencija. Agencija pri tem upošteva, da lahko operaterji na podlagi preglednihi in nediskriminacijskihi pogojev, ki ustrezno odražajo stopnjo tveganja posameznih sovlagateljev v različnihi fazah postavitve in upoštevajo konkurenčne razmere na maloprodajnihi trgih, postopoma dostopajo do zelo visokozmogljivih elementov omrežja,

5. izpolnjuje najmanj merila iz Priloge IV Direktive 2018/1972/EU in je predložena v dobri veri.

(3) Če agencija ob upoštevanju tretjega in četrtega odstavka 160. člena tega zakona ugotovi, da ponujena zaveza izpolnjuje pogoje iz prejšnjega odstavka, v skladu s petim odstavkom 160. člena tega zakona določi zaveze kot zavezujoče. Agencija pri tem ne naloži dodatnih obveznosti na podlagi 148. člena tega zakona glede elementov novega zelo visokozmogljivega omrežja, za katere veljajo zaveze, če je vsaj en potencialni sovlagatelj sklenil sporazum o sovlaganju z operaterjem s pomembno tržno močjo.

(4) Kadar je to potrebno za odpravo znatnih težav na področju konkurence na specifičnih trgih in teh težav ni mogoče rešiti drugače, lahko agencija ne glede na določbo prejšnjega odstavka naloži, ohrani ali spremembi obveznosti v skladu s 148. do 154. členom tega zakona ob upoštevanju osmega odstavka 148. člena tega zakona v delu, ki se nanaša na zelo visokozmogljiva omrežja. Agencija v odločbi ustrezno obrazloži okoliščine, ki so zahtevale takšno odločitev.

(5) Agencija spremlja skladnost s pogoji iz drugega odstavka tega člena. Agencija lahko na stroške operaterja v skladu z določili zakona, ki ureja javno naročanje, izbere pooblaščenega revizorja, ki izdela letno izjavo o skladnosti.

(6) Določbe tega člena ne posegajo v pristojnost agencije za reševanje sporov na podlagi prvega odstavka 282. člena tega zakona med operaterji v zvezi s sporazumom o sovlaganju, ki izpolnjuje pogoje iz drugega odstavka tega člena.

157. člen

(obveznost regulacije maloprodajnih storitev)

(1) Agencija lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona naloži določenemu operaterju s pomembno tržno močjo na določenem maloprodajnem trgu obveznosti, povezane z regulacijo maloprodajnih storitev.

(2) Obveznosti iz tega člena lahko agencija naloži le, če na podlagi tržnih analiz iz 147. člena tega zakona ugotovi, da upošteven trg, ki je namenjen končnim uporabnikom, ni dovolj konkurenčen, obveznosti na podlagi 149. do vključno 154. člena tega zakona pa ne bi dosegle ciljev, ki jih na trgu zasleduje. Obveznosti iz tega člena lahko vključujejo prepoved:

1. zaračunavanja prekomernih cen,
2. oviranja vstopa na trg,
3. omejevanja konkurence s postavljanjem prenizkih cen,
4. dajanja neupravičene prednosti določenim končnim uporabnikom,
5. neutemeljenega združevanja določenih storitev.

(3) Agencija lahko hkrati z naložitvijo obveznosti na podlagi tega člena predpiše eno izmed naslednjih metod:

1. metodo cenovne kapice na maloprodajnih cenah,
2. metodo regulacije individualnih tarif,
3. metodo stroškovne usmeritve cen,

4. metodo usmeritve k cenam na primerljivih trgih.

(4) Pri izpolnjevanju obveznosti na podlagi tega člena, ki se nanašajo na regulacijo maloprodajnih tarif ali drug ustrezen maloprodajni nadzor, mora operater iz prvega odstavka tega člena uporabiti potreben in primeren sistem stroškovnega računovodstva, ki ga določi agencija z odločbo iz prvega odstavka tega člena. Pri tem lahko agencija določi obliko in metodologijo vodenja računovodstva, ki ju mora ta operater uporabiti. Skladnost s stroškovnim računovodstvom preverja pooblaščen revizor v skladu z zakonom, ki ureja revidiranje. Agencija letno objavi izjave o skladnosti.

158. člen

(funkcijska ločitev)

(1) Kadar agencija ugotovi, da se z ustreznimi obveznostmi iz 149. do 154. člena tega zakona ni dosegla učinkovita konkurenca ter da obstajajo pomembni in trajni konkurenčni problemi ali tržne nepopolnosti, ugotovljene v zvezi z zagotavljanjem operaterskega dostopa, lahko z odločbo iz prvega odstavka 148. člena tega zakona vertikalno integriranemu operaterju izjemoma naloži obveznost, da dejavnosti, povezane z zagotavljanjem operaterskega dostopa, prenese na poslovno enoto, ki deluje neodvisno. Ta poslovna enota operaterski dostop zagotavlja vsem operaterjem, vključno z drugimi poslovnimi enotami v vertikalno integriranem operaterju, po enakem časovnem razporedu in pod enakimi pogoji, tudi glede cen in kakovosti storitev, ter po enakih sistemih in postopkih.

(2) Kadar namerava agencija naložiti obveznost funkcijske ločitve po prvem odstavku tega člena, sme to storiti samo po postopku iz četrtega odstavka 148. člena tega zakona. Zato mora Evropski komisiji predložiti predlog, ki vključuje:

1. dokaze, ki utemeljujejo ugotovitve agencije,
2. obrazloženo oceno, da obstaja majhna možnost, da bo v razumnem časovnem obdobju prišlo do učinkovite in trajnostne konkurence na področju infrastrukture, ali pa je sploh ni,
3. analizo pričakovanega vpliva na regulacijo trga, na podjetje, vključno z analizo vpliva na zaposlene v neodvisni poslovni enoti in analizo vpliva na celotni sektor elektronskih komunikacij, kakor tudi na spodbude za naložbe v celotnem sektorju, zlasti ob upoštevanju potrebe po zagotavljanju socialne in teritorialne kohezije, ter na druge zainteresirane stranke, še posebej glede na konkurenco in mogoče učinke na potrošnike,
4. analizo razlogov, ki utemeljujejo, da je obveznost funkcijske ločitve najbolj učinkovit ukrep za uresničevanje rešitev, namenjenih obravnavanju težav, ugotovljenih glede konkurence ali tržne nepopolnosti.

(3) Predlog ukrepa mora vsebovati naslednje sestavine:

1. natančno naravo in stopnjo ločitve in zlasti podroben opis pravnega statusa ločene poslovne enote,
2. opredelitev sredstev ločene poslovne enote in izdelkov ali storitev, ki jih bo ta enota zagotavljala,
3. ureditev vodenja za zagotovitev neodvisnosti osebja, ki je zaposleno v ločeni poslovni enoti, ter ustrezen sistem spodbud zanje,

4. pravila za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti,
5. pravila za zagotovitev preglednosti operativnih postopkov, zlasti za druge zainteresirane stranke,
6. program spremljanja dela, namenjen zagotavljanju izpolnjevanja obveznosti, vključno z objavo letnega poročila.

(4) Agencija izvede po pridobitvi soglasja Evropske komisije iz četrtega odstavka 148. člena tega zakona usklajeno analizo upoštevni trgov, povezanih z dostopovnim omrežjem, v skladu s postopkom iz 147. člena tega zakona. Agencija ob upoštevanju petega odstavka 148. člena tega zakona na podlagi svoje ocene naloži, ohrani, spremeni ali umakne obveznosti.

(5) Operaterju, ki mu je bila naložena funkcijska ločitev, lahko agencija za kateri koli upoštevni trg iz 146. člena tega zakona, na katerem ga je v skladu s 148. členom tega zakona določila kot operaterja s pomembno tržno močjo, naloži tudi katero koli drugo obveznost iz 149. do vključno 154. člena tega zakona ali drugo obveznost iz četrtega odstavka 148. člena tega zakona.

159. člen

(prostovoljna ločitev vertikalno integriranega operaterja)

(1) Operater, ki je bil določen kot operater s pomembno tržno močjo na enem ali na več upoštevni trgih, mora najmanj tri mesece vnaprej obvestiti agencijo o načrtovanem prostovoljnem prenosu vseh ali znatnega dela sredstev svojega krajevnega dostopovnega omrežja na drugo pravno osebo z drugim lastnikom ali ustanovitvi druge poslovne enote, ki bi vsem maloprodajnim ponudnikom, tudi operaterjevim lastnim maloprodajnim enotam, zagotavljala popolnoma enakovredne oblike operaterskega dostopa pod enakimi pogoji. Operaterji prav tako obvestijo agencijo o spremembi te namere in končnem izidu postopka prostovoljne ločitve.

(2) Agencija oceni učinek načrtovane transakcije in morebitnih ponujenih zavez na obstoječe obveznosti, ki jih je naložila operaterju v skladu s 148. členom tega zakona. V ta namen agencija v skladu s 147. členom tega zakona brez odlašanja izvede usklajeno analizo upoštevni trgov, povezanih z dostopovnim omrežjem. Agencija na podlagi svoje ocene naloži, ohrani, spremeni ali umakne obveznosti na teh upoštevni trgih ob upoštevanju osmega odstavka 148. člena tega zakona, pri čemer po potrebi uporabi 161. člen tega zakona.

(3) Pravno ali operativno ločenemu operaterju lahko agencija za kateri koli upoštevni trg iz 147. člena tega zakona, na katerem ga je v skladu s 148. členom tega zakona določila kot operaterja s pomembno tržno močjo, naloži katero koli obveznost iz 149. do vključno 154. člena ali drugo obveznost iz četrtega odstavka 148. člena tega zakona.

160. člen

(prevzem zavez)

(1) Operater, ki je bil določen kot operater s pomembno tržno močjo, lahko agenciji ponudi zaveze glede pogojev za operaterski dostop oziroma sovlaganje v zvezi z njegovim omrežjem. Zaveze se lahko med drugim nanašajo na:

- dogovore o sodelovanju, ki so pomembni za oceno ustreznih in sorazmernih obveznosti, ki so naložene na podlagi 148. člena tega zakona,
- sovlaganja v zelo visokozmogljiva omrežja na podlagi 156. člena tega zakona,
- učinkovit in nediskriminacijski dostop v skladu s 159. členom tega zakona v postopku izvedbe prostovoljne ločitve vertikalno integriranega podjetja in tudi po sami izvedbi.

(2) Ponudba za zaveze mora biti dovolj podrobna, vključno s časovnim okvirom in obsegom izvajanja ter trajanja zavez, da agencija lahko izvede oceno na podlagi tretjega odstavka tega člena. Zaveze se lahko podajo za obdobje, ki presega obdobje iz 147. člena tega zakona.

(3) Agencija o ponujenih zvezah izvede javno posvetovanje v skladu z 269. členom tega zakona. Agencija zavez ne predloži v javno posvetovanje, če je očitno, da ne izpolnjujejo enega ali več ustreznih pogojev ali meril. Agencija oceni zaveze iz prejšnjega odstavka, pri čemer upošteva zlasti:

- dokazila glede poštenosti in primernosti ponujenih zavez,
- odprtost zavez za vse operaterje,
- pravočasno razpoložljivost dostopa, tudi do zelo visokozmogljivih omrežij pod pravičnimi, primernimi in nediskriminacijskimi pogoji pred začetkom izvajanja s tem povezanih maloprodajnih storitev,
- splošna ustreznost ponujenih zavez, da se omogoči trajnostna konkurenca na trgih na koncu prodajne verige ter se olajša kooperativna postavitve in uporaba zelo visokozmogljivih omrežij v interesu končnih uporabnikov.

(4) Agencija ob upoštevanju mnenj in pripomb iz javnega posvetovanja v skladu s tretjim odstavkom tega člena operaterja, ki je ponudil zaveze, seznaniti s predhodnimi ugotovitvami o tem, ali so ponujene zaveze skladne s cilji, merili in postopki iz tega člena in iz 148., 156. in 159. člena tega zakona, in mu sporočiti pogoje, pod katerimi bi agencija zaveze lahko določila kot zavezujoče. Na podlagi teh ugotovitev operater lahko spremeni ponudbo iz prvega odstavka tega člena.

(5) Agencija lahko z odločbo določi, da so zaveze v celoti ali delno zavezujoče za obdobje, ki ne sme biti daljše od obdobja, za katero so bile ponujene. V primeru zavez o sovlaganjih obdobje, za katero so zaveze zavezujoče, ne sme biti krajše od sedmih let.

(6) Agencija spremlja izvajanje zavez iz prejšnjega odstavka. Po poteku obdobja iz prejšnjega odstavka agencija preuči možnost podaljšanja obdobja.

(7) Če agencija ugotovi, da operater ne izpolnjuje zavez iz odločbe iz petega odstavka tega člena, lahko ponovno oceni obveznosti, naložene na podlagi osmega odstavka 148. člena tega zakona.

161. člen

(izključno veleprodajni operaterji)

(1) Če agencija operaterja, ki ni prisoten na maloprodajnem trgu za elektronske komunikacijske storitve, določi kot operaterja s pomembno tržno močjo na enem ali več veleprodajnih trgih v skladu s 147. členom tega zakona, najprej preveri, ali operater izpolnjuje naslednja pogoja:

- vse njegove hčerinske družbe in poslovne enote, vse družbe, ki so pod nadzorom, vendar ne nujno v celoti v lasti istega končnega lastnika, in vsi delničarji, ki lahko izvajajo nadzor nad operaterjem, izvajajo ali načrtujejo izvajanje izključno dejavnosti na veleprodajnih trgih za elektronske komunikacijske storitve in zato ne izvajajo dejavnosti na nobenem maloprodajnem trgu za elektronske komunikacijske storitve, ki se zagotavljajo končnim uporabnikom v EU,

- ni zavezan poslovanju z enim samim in ločenim podjetjem, ki posluje nižje v prodajni verigi in je dejavno na maloprodajnem trgu za elektronske komunikacijske storitve, ki se zagotavljajo končnim uporabnikom, zaradi izključnega sporazuma ali sporazuma, ki po vsebini predstavlja izključni sporazum.

(2) Agencija lahko operaterju iz prejšnjega odstavka naloži obveznosti iz 150. in 153. člena tega zakona, če so izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka in je to upravičeno na podlagi analize trga, vključno s prihodnjo oceno verjetnega obnašanja operaterja s pomembno tržno močjo.

(3) Agencija po uradni dolžnosti pregleda obveznosti, naložene na podlagi tega člena, če ugotovi, da pogoji iz prvega odstavka tega člena niso več izpolnjeni, in uporabi določbe 147. do 154. člena tega zakona.

(4) Operater mora o vsaki spremembi okoliščin iz prvega odstavka tega člena brez nepotrebnega odlašanja obvestiti agencijo.

(5) Agencija pregleda obveznosti naložene operaterju s pomembno tržno močjo na podlagi tega člena, če na podlagi dokaza, povezanega s pogoji, ki jih operater ponuja strankam, ki so nižje v prodajni verigi, ugotovili, da so se pojavile ali se lahko pojavijo konkurenčne težave v škodo končnih uporabnikov, zaradi katerih je treba naložiti eno ali več obveznosti iz 149., 151., 152. ali 154. členov tega zakona ali spremeniti obveznosti naložene na podlagi drugega odstavka tega člena.

(6) Agencija naloži obveznosti in jih pregleda v skladu s tem členom ob upoštevanju devetega odstavka 148. člena tega zakona.

162. člen

(prehod z obstoječe infrastrukture)

(1) Operater, ki je bil določen kot operater s pomembno tržno močjo na enem ali več upoštevnihih trgih, mora pred nameravano opustitvijo omrežja ali nadomestitvijo delov omrežja z novo infrastrukturo, vključno z obstoječo infrastrukturo, ki je nujna za delovanje bakrenega omrežja, za katerega veljajo obveznosti iz 148. do 161. člena tega zakona, o tem pisno obvestiti agencijo.

(2) Agencija z odločbo naloži operaterju s pomembno tržno močjo iz prejšnjega odstavka ukrepe, s katerimi zagotovi, da postopek opustitve ali nadomestitve omrežja vključuje pregleden časovni razpored in pogoje, vključno z ustreznim rokom za obvestitev o prehodu, ter določi razpoložljivost alternativnih izdelkov vsaj primerljive kakovosti, ki zagotavljajo dostop do nadgrajene omrežne infrastrukture, ki nadomešča opuščene elemente, če je to potrebno za varstvo konkurence in pravic končnih uporabnikov.

(3) Agencija lahko ob upoštevanju osmega odstavka 148. člena tega zakona razveljavi oziroma spremeni naložene obveznosti, če je operater:

- določil ustrezne pogoje za prehod, vključno z omogočanjem alternativnega dostopovnega izdelka takšne kakovosti, ki je vsaj primerljiva s tisto, ki je bila na voljo pri uporabi obstoječe infrastrukture, s katerim se zainteresiranim za dostop omogoča, da dosežejo iste končne uporabnike in

- je upošteval pogoje in postopek, o čemer je obvestil agencijo v skladu s tem členom.

(4) Določbe tega člena ne posegajo v razpoložljivost reguliranih proizvodov, ki jih agencija naloži nadgrajeni omrežni infrastrukturi v skladu s 147. in 148. členom tega zakona.

163. člen

(postopek določitve meddržavnih trgov)

(1) Agencija lahko skupaj z najmanj še enim nacionalnim regulativnim organom zahteva od BEREC, da izvede analizo morebitnega meddržavnega trga. Zahteva mora biti obrazložena in mora vsebovati ustrezna dokazila.

(2) Analizo meddržavnih trgov, ki jih določi Evropska komisija v skladu s prvim odstavkom 65. člena Direktive 2018/1972/EU, izvede agencija skupaj z nacionalnimi regulativnimi organi iz drugih držav članic EU, ki jih ta meddržavni trg obsega.

(3) O naložitvi, spremembi, ohranitvi ali razveljavitvi obveznosti operaterjem s pomembno tržno močjo na meddržavnih trgih, odloča agencija skupaj z drugimi nacionalnimi regulativnimi organi urejanja v državah članicah EU, ki jih ta meddržavni trg zajema. Agencija pri tem v največji možni meri upošteva smernice iz 145. člena tega zakona. Agencija skupaj z drugimi nacionalnimi regulativnimi organi Evropski komisiji sporoči osnutke ukrepov v zvezi z analizo trgov in izdanih odločbah v skladu z 274., 275., 276. in 277. členom tega zakona.

(4) Agencija lahko skupaj z najmanj še enim nacionalnim regulativnim organom izvede analizo trga in odloči o naložitvi, spremembi, ohranitvi ali razveljavitvi obveznosti operaterjem s pomembno tržno močjo tudi v odsotnosti meddržavnih trgov, če so tržne razmere v zadevnih državah članicah dovolj homogene.

164. člen

(nadzor)

Agencija v okviru svojih pooblastil nadzira uporabo določb tega zakona o zagotavljanju konkurence in izpolnjevanju obveznosti, ki jih z odločbo naloži na podlagi določb tega poglavja.

X. UNIVERZALNA STORITEV IN DODATNE OBVEZNE STORITVE

165. člen

(pojem končnega uporabnika)

Končni uporabnik za potrebe tega poglavja pomeni potrošnika, mikro, majhno in srednjo družbo v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, ter neprofitno organizacijo, kot je opredeljena v zakonu, ki ureja nevladne organizacije.

166. člen

(univerzalna storitev)

(1) Univerzalna storitev je najmanjši nabor storitev določene kakovosti, ki je dostopen vsem končnim uporabnikom v Republiki Sloveniji po dostopni ceni ne glede na njihovo geografsko lego.

(2) V okviru univerzalne storitve se zagotavlja priključitev na javno komunikacijsko omrežje na fiksni lokaciji na razumno zahtevo končnega uporabnika, prek katere je zagotovljen dostop do govorne komunikacijske storitve in ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta s prenosno hitrostjo, kot je določena v splošnem aktu iz 180. člena tega zakona. V univerzalno storitev sodi tudi zagotavljanje in dostop do univerzalnega imenika in univerzalne službe za dajanje informacij o naročnikih v skladu z 205. členom tega zakona.

(3) Razumna zahteva končnega uporabnika iz prejšnjega odstavka vključuje priključitev na eni lokaciji, kjer končni uporabnik dejansko prebiva ali dejansko opravlja svojo dejavnost. Priključitev se lahko izvede z žičnimi ali brezžičnimi tehnologijami. Če ima končni uporabnik možnost alternativnega dostopa do storitev iz nabora univerzalne storitve po dostopni ceni na trgu, teh storitev ne more pod pogoji tega poglavja zahtevati od izvajalca univerzalne storitve.

(4) Cene posamezne storitve, ki se izvajajo kot univerzalna storitev, morajo biti pri posameznem izvajalcu univerzalne storitve enake na celotnem ozemlju Republike Slovenije. Cena mora biti enaka ne glede na to, ali se priključitev izvede z žičnimi ali brezžičnimi tehnologijami.

(5) Kakovost univerzalne storitve ne sme odstopati od kakovosti, ki jo izvajalec ponuja za druge primerljive storitve.

(6) Končni uporabnik lahko zahteva od izvajalca univerzalne storitve, da mu prek priključitve na omrežje iz drugega odstavka tega člena zagotovi dostop samo do govorne komunikacijske storitve ali samo ustrezen širokopasoven dostop do interneta.

167. člen

(univerzalni imenik in univerzalna imeniška služba)

(1) Univerzalni imenik mora vsebovati najmanj podatke iz 1. do 4. točke prvega odstavka 215. člena tega zakona o vseh naročnikih javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke, ki s tem predhodno soglašajo v skladu z 217. členom tega zakona. Univerzalni imenik je lahko natiskan oziroma elektronski.

(2) Univerzalna imeniška služba, do katere morajo imeti po dostopni ceni dostop vsi končni uporabniki, mora dajati podatke o vseh naročnikih, ki so vključeni v univerzalni imenik.

(3) Podatke v univerzalnem imeniku je treba redno oziroma najmanj enkrat letno obnavljati z upoštevanjem načina njegovega izdajanja. Podatki, ki jih daje univerzalna imeniška služba, pa morajo biti obnovljeni najmanj enkrat mesečno. Izvajalec univerzalne storitve, ki zagotavlja univerzalni imenik oziroma univerzalno imeniško službo, takoj obvesti agencijo, če mu drug izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke ne sporoči podatkov iz prvega odstavka tega člena.

(4) Izvajalec univerzalne storitve, ki zagotavlja univerzalni imenik oziroma univerzalno imeniško službo, ne sme različno obravnavati podatkov, ki jih dobi od različnih izvajalcev javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke.

(5) Izvajalec univerzalne storitve iz prejšnjega odstavka ne sme izvajalcem javno dostopne medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke zaračunavati objave podatkov o njihovih naročnikih v univerzalnem imeniku in uporabe teh podatkov v univerzalni imeniški službi.

168. člen

(razpoložljivost univerzalne storitve)

(1) Vsem končnim uporabnikom na ozemlju Republike Slovenije mora biti zagotovljena univerzalna storitev iz 166. člena tega zakona.

(2) Agencija lahko imenuje enega ali več izvajalcev univerzalne storitve, kadar na podlagi analize stanja in predhodnega posvetovanja z zainteresirano javnostjo presodi, da storitev iz drugega odstavka prejšnjega člena na ozemlju Republike Slovenije ali njegovih delih ni mogoče zagotoviti v običajnih poslovnih okoliščinah ali z uporabo javnih sredstev. Agencija v okviru analize stanja upošteva tudi podatke iz evidence iz prvega odstavka 15. člena tega zakona in podatke o napovedi postavitve omrežij iz 18. člena tega zakona. Agencija lahko imenuje različne izvajalce univerzalne storitve za zagotavljanje različnih delov univerzalne storitve oziroma za pokrivanje različnih delov ozemlja Republike Slovenije.

(3) Če agencija na podlagi analize stanja in posvetovanja z zainteresirano javnostjo iz prejšnjega odstavka ugotovi, da za posamezen del univerzalne storitve oziroma za pokrivanje posameznega dela ozemlja Republike Slovenije ni treba imenovati izvajalca univerzalne storitve, mora v rednih časovnih intervalih, ki ne smejo biti daljši od treh let, preverjati, ali imenovanje izvajalca univerzalne storitve še vedno ni potrebno.

169. člen

(imenovanje izvajalca univerzalne storitve)

(1) Če v tem poglavju tega zakona ni drugače določeno, agencija določi izvajalca univerzalne storitve z odločbo za dobo pet let na podlagi smiselne uporabe določb V. poglavja tega zakona, ki ureja javni razpis.

(2) Predmet javnega razpisa je zagotavljanje različnih storitev, ki jih zajema univerzalna storitev, oziroma zagotavljanje univerzalne storitve na določenem območju ali na celotnem ozemlju Republike Slovenije.

(3) Pri oblikovanju meril za izbiro izvajalca univerzalne storitve agencija upošteva cilje zanesljivosti, kakovosti in stroškovne učinkovitosti izvajanja univerzalne storitve.

(4) Če javni razpis ne uspe, agencija za izvajalca univerzalne storitve določi tistega operaterja, ki ima:

- na področju dostopa do javnega komunikacijskega omrežja s pripadajočo infrastrukturo največjo pokritost ali
- največ naročnikov javnih komunikacijskih storitev na fiksni lokaciji ali
- največ naročnikov javno dostopne storitve dostopa do interneta s hitrostjo, kot je določena s splošnim aktom iz 180. člena tega zakona.

(5) Agencija mora v postopkih na podlagi tega člena upoštevati načela učinkovitosti, objektivnosti, preglednosti in nediskriminacije.

(6) Agencija mora najmanj šest mesecev pred potekom veljavnosti odločbe iz prvega odstavka tega člena na podlagi podatkov o izvajanju univerzalne storitve ugotoviti, ali je splošna dostopnost zmogljivosti in storitev, ki jih zajema univerzalna storitev, takšna, da je treba ponovno določiti izvajalca univerzalne storitve, pri čemer upošteva mnenje zainteresirane javnosti.

(7) Agencija obvešča Evropsko komisijo o obveznostih zagotavljanja univerzalne storitve, naloženih izvajalcu ali izvajalcem univerzalne storitve iz prvega odstavka tega člena.

170. člen

(prenos krajevnega dostopovnega omrežja)

(1) Izvajalec univerzalne storitve mora pred nameranim prenosom vseh ali znatnega dela sredstev svojega krajevnega dostopovnega omrežja na drugo pravno osebo z drugim lastnikom, pisno obvestiti agencijo.

(2) Agencija oceni učinke nameravanega prenosa na zagotavljanje storitve ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta in govorne komunikacijske storitve na fiksni lokaciji v skladu z drugim odstavkom 166. člena tega zakona. Agencija na podlagi svoje ocene lahko z odločbo naloži, spremeni ali razveljavi obveznosti za zagotavljanje univerzalne storitve. Če je zaradi prenosa treba na določenem območju ali po celotnem ozemlju Republike Slovenije

ponovno določiti izvajalca univerzalne storitve, mora agencija uporabiti postopek iz prejšnjega člena.

171. člen

(nadomestilo neto stroškov zagotavljanja univerzalne storitve)

(1) Izvajalec univerzalne storitve lahko zaprosi za nadomestilo neto stroškov izvajanja univerzalne storitve iz drugega odstavka 166. člena tega zakona.

(2) Neto stroški zagotavljanja univerzalne storitve se izračunajo kot razlika med neto stroški izbranega izvajalca, če deluje z obveznostmi izvajanja univerzalne storitve in če deluje brez teh obveznosti, pri tem pa se upošteva koristi, ki jih ima z izvajanjem univerzalne storitve, vključno z nematerialnimi koristmi. Agencija v splošnem aktu podrobneje predpiše način izračuna neto stroškov in nematerialne koristi, ki se upoštevajo pri izračunu neto stroškov zagotavljanja univerzalne storitve. Pri tem mora upoštevati opredeljena izhodišča, navedena v zakonodaji EU, ki urejajo univerzalno storitev.

(3) Izvajalec univerzalne storitve mora agenciji v 90 dneh po koncu poslovnega leta poslati računovodske evidence in informacije, ki so podlaga za izračun neto stroškov zagotavljanja univerzalne storitve. V nasprotnem primeru izgubi pravico do uveljavljanja neto stroškov.

(4) Agencija ali revizor, ki ga na stroške izvajalca univerzalne storitve izbere agencija v skladu z določili zakona, ki ureja javno naročanje, revidira ali preveri računovodske izkaze in informacije iz prejšnjega odstavka.

(5) Agencija presodi, ali je izvajanje univerzalne storitve lahko neupravičeno breme za izvajalca univerzalne storitve. V tem primeru izračuna neto stroške zagotavljanja univerzalne storitve. Če je bil izvajalec univerzalne storitve izbran na javnem razpisu, agencija pri izračunu upošteva stroške zagotavljanja univerzalne storitve, ki jih je le-ta ponudil na javnem razpisu. Agencija upošteva drugačne stroške, kot jih je na javnem razpisu ponudil izvajalec storitve samo v primeru, ko je prišlo do spremembe pogojev, ki so bili upoštevani pri javnem razpisu in ko izvajalec univerzalne storitve dokaže upravičenost odstopanj na objektivni in transparentni osnovi. Agencija objavi rezultate izračuna stroškov in rezultate revizije podatkov, ki ji jih je posredoval izvajalec univerzalne storitve.

(6) Če agencija na podlagi izračuna neto stroškov izvajanja univerzalne storitve ugotovi, da res predstavljajo neupravičeno breme, z odločbo določi višino nadomestila, ki ne sme presegati izračunanih neto stroškov.

(7) Izvajalcu univerzalne storitve se na podlagi njegove zahteve in pod pogoji iz tega člena izplačuje nadomestilo za izvajanje univerzalne storitve iz kompenzacijskega sklada, ki ga v tem primeru ustanovi in upravlja agencija.

172. člen

(kompenzacijski sklad in njegovo delovanje)

(1) Kompenzacijski sklad iz sedmega odstavka prejšnjega člena ustanovi agencija tako, da odpre poseben bančni račun in zanj vodi ločeno računovodsko evidenco.

(2) V kompenzacijski sklad iz prejšnjega odstavka morajo prispevati vsi operaterji, ki delujejo na območju Republike Slovenije in imajo letni prihodek iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev višji od dveh milijonov evrov, razen izvajalcev medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke.

(3) Višino prispevka za posameznega operaterja določi agencija na podlagi deleža njegovega prihodka iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev glede na prihodek iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij in izvajanja javnih komunikacijskih storitev vseh operaterjev iz prejšnjega odstavka na območju Republike Slovenije.

(4) Izvajalec univerzalne storitve, katerega izračunani prispevek v kompenzacijski sklad je manjši od izračunanega nadomestila za izvajanje obveznosti univerzalne storitve, ne prispeva v kompenzacijski sklad. Kot nadomestilo se mu izplača le razlika med izračunanim nadomestilom in izračunanim prispevkom.

(5) Zavezanci iz drugega odstavka tega člena prispevajo izračunano obveznost v kompenzacijski sklad na podlagi odločbe agencije. Agencija v odločbi določi tudi rok plačila, ki ne sme biti krajši od 30 dni.

(6) Operaterji vsako leto do 31. marca obvestijo agencijo o višini prihodkov, ki so jih imeli v preteklem letu iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij in izvajanja javnih komunikacijskih storitev. Če operater do tega roka tega ne stori, upošteva agencija kot prihodek iz drugega odstavka tega člena celotni prihodek operaterja iz preteklega leta, pridobljen na podlagi podatkov Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve.

(7) Če agencija utemeljeno sumi o resničnosti podatkov, ki jih je sporočil operater, lahko agencija ali kadar je to glede na obsežnost in zahtevnost ustrezno in sorazmerno revizor, ki ga agencija izbere v skladu z določili zakona, ki ureja javno naročanje, pregleda podatke in oceni prihodek. Stroške ocene nosi operater. Če ocenjeni prihodek bistveno odstopa od sporočenega prihodka iz prejšnjega odstavka, agencija pri izračunu upošteva ocenjeni prihodek.

(8) Podatki o nadomestilu neto stroškov zagotavljanja univerzalne storitve, načinu njihove razporeditve in uporabe ter delih, ki so bila financirana, so javni. Agencija v ta namen vsako leto objavi letno poročilo o nadomestilih neto stroškov zagotavljanja univerzalne storitve, izračunanih neto stroških, nematerialnih koristih, ki so bile upoštevane pri izračunu neto stroškov, in plačanih prispevkih.

173. člen

(zagotavljanje cenovne dostopnosti univerzalne storitve)

(1) Agencija spremlja razvoj in višino maloprodajnih cen storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona. Pri tem sodeluje z drugimi organi, pristojnimi za spremljanje razvoja in višine cen na trgu.

(2) Cene posameznih storitev, ki se izvajajo kot univerzalna storitev, in z njimi povezani pogoji morajo biti javno objavljeni, pregledni in nediskriminacijski.

(3) Agencija na podlagi zbranih podatkov iz prvega odstavka tega člena z odločbo od izvajalcev storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona, ki delujejo na območju Republike Slovenije zahteva, da za potrošnike z nizkimi dohodki oziroma posebnimi potrebami ponudi cenovne opcije ali pakete, ki se razlikujejo od tistih, ki jih sicer zagotavlja pod običajnimi komercialnimi pogoji, tako da jim dostop do omrežja in uporaba storitev iz drugega odstavka 163. člena tega zakona nista onemogočena. Navedeno zahteva, kadar na podlagi zbranih podatkov ugotovi, da so cene iz prvega odstavka tega člena previsoke glede na povprečno mesečno plačo v Republiki Sloveniji, kot jo objavi Statistični urad Republike Slovenije, in če rastejo za več kot pet odstotnih točk hitreje kot indeks življenjskih stroškov v preteklem letu. Agencija s splošnim aktom določi način upoštevanja navedenih meril.

(4) Agencija lahko izvajalca storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona na njegov predlog z odločbo izvzame iz obveznosti iz prejšnjega odstavka, če izvajalec storitev izkaže, da bi naložitev obveznosti zanj pomenila preveliko administrativno oziroma finančno breme.

(5) Izvajalci storitev iz tretjega odstavka tega člena morajo redno obveščati agencijo o podrobnostih cenovnih opcij in paketov. Če pogoji ponujanja cenovnih opcij in paketov niso v skladu s tretjim odstavkom tega člena oziroma niso pregledni in javno objavljeni, lahko agencija zahteva, da se takšne cenovne opcije ali paketi spremenijo ali ukinejo. Agencija pri tem sodeluje z drugimi organi, pristojnimi za spremljanje razvoja in višine cen na trgu.

(6) Izvajalcem storitev iz tretjega odstavka tega člena ob predložitvi ustreznih dokazil razliko med komercialno ceno storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona in ceno, do katere so upravičeni potrošniki z nizkimi dohodki in posebnimi potrebami v skladu s tretjim odstavkom tega člena, povrne ministrstvo, pristojno za socialne zadeve.

174. člen

(upravičenci do posebnih cenovnih opcij in paketov)

(1) Upravičenci do posebnih cenovnih opcij ali paketov iz tretjega odstavka prejšnjega člena so:

- prejemniki denarne socialne pomoči ali varstvenega dodatka po zakonu, ki ureja socialnovarstvene prejemke,
- prejemniki dodatka za pomoč in postrežbo po zakonu, ki ureja invalide, zakonu, ki ureja vojne invalide, zakonu, ki ureja vojne veterane ali zakonu, ki ureja socialno vključevanje invalidov,

- osebe z eno od naslednjih ugotovljenih okvar (najmanj 80% telesna okvara zaradi izgube vida, najmanj 60% telesna okvara zaradi izgube sluha ali najmanj 80% telesna okvara zaradi seštevka vseh telesnih okvar, pri čemer mora biti ena od njih najmanj 70%).

(2) Upravičenost iz prve in druge alineje prejšnjega odstavka se dokazuje s pravnomočno odločbo organa, s katero je bila ugotovljena upravičenost do socialne pomoči, varstvenega dodatka ali dodatka za pomoč in postrežbo.

(3) Upravičenost iz tretje alineje prvega odstavka tega člena tega se dokazuje:

- z odločbo ali sklepom pristojnega organa, s katerim je ugotovljena telesna okvara v skladu s predpisi, ki urejajo pravice invalidov,
- z odločbo oziroma potrdilom o priznanem odstotku vojne invalidnosti v skladu s predpisi, ki urejajo vojne invalide,
- z mnenjem izvedenskega organa Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije ali
- z odločbo o usmeritvi skladno z zakonom, ki ureja usmerjanje otrok s posebnimi potrebami, potrdilom upravne enote o članih gospodinjstva na začasnem ali stalnem naslovu naročnika in rojstnim listom ali dokončno odločbo pristojnega organa o skrbništvu ali rejništvu.

(4) Za potrošnika s posebnimi potrebami se šteje tudi zakoniti zastopnik, skrbnik ali rejnik otroka s posebnimi potrebami.

175. člen

(ukrepi za uporabnike invalide)

(1) Končni uporabniki invalidi so upravičeni do prilagojene terminalske opreme, ki končnim uporabnikom invalidom dejansko omogoča enakovredno uporabo in dostop do storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona, kakor ga imajo drugi končni uporabniki, vključno z enakovrednim dostopom do storitev v sili, v skladu s predpisom, ki ureja tehnične pripomočke za uporabnike invalide.

(2) Vlada z uredbo na usklajen predlog ministra in ministra, pristojnega za invalide, določi druge ukrepe, s katerimi se končnim uporabnikom invalidom zagotavlja enakovredno uporabo in dostop do storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona, kot ga imajo drugi končni uporabniki, vključno z enakovrednim dostopom do storitev v sili. Sredstva za financiranje ukrepov zagotovi ministrstvo, pristojno za invalide.

176. člen

(nadzor stroškov)

(1) Izvajalec storitev iz tretjega odstavka 173. člena tega zakona mora določiti cene in splošne pogoje tako, da naročnikom neke storitve, ki se izvaja kot univerzalna storitev, ni treba plačati še za zmogljivosti ali storitve, ki pri tej storitvi niso potrebne ali zahtevane.

(2) Izvajalec storitev iz prejšnjega odstavka mora svojim naročnikom zagotoviti naslednje možnosti za nadzor stroškov:

1. razčlenitev računa v skladu s 177. členom tega zakona,
2. brezplačno selektivno zaporo izhodnih klicev ali premijskih SMS ali MMS, ali, kjer je to tehnično mogoče, drugih vrst podobnih aplikacij, za preprečitev klicev ali premijskih SMS ali MMS ali, kjer je tehnično mogoče, drugih vrst podobnih aplikacij določene vrste ali klicev na določeno vrsto števil,
3. če naročnik tako zahteva, predplačniški sistem za plačilo dostopa do javnega komunikacijskega omrežja in uporabe govornih komunikacijskih storitev ali storitev dostopa do interneta za potrošnike,
4. obročno odplačevanje priključnine na javno komunikacijsko omrežje,
5. na zahtevo naročnika informacije o drugih nizko cenovnih tarifah, če so na voljo,
6. druge načine za nadzor izdatkov za govorne komunikacijske storitve ali storitve dostopa do interneta, vključno z brezplačnimi opozorili v primeru nenavadnih in prekomernih vzorcev porabe, če jih agencija v odločbi iz tretjega odstavka 173. člena tega zakona določi,
7. mehanizem, ki končnim uporabnikom omogoča deaktiviranje možnosti, da tretji ponudnik storitve izda račun za svoje proizvode ali storitve na podlagi računa ponudnika, ki zagotavlja storitev dostopa do interneta ali ponudnika javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev.

177. člen

(obveznost izdaje razčlenitve računa)

(1) Izvajalec storitev iz tretjega odstavka 173. člena tega zakona mora naročnikom, s katerimi ima sklenjeno naročniško razmerje, dati na razpolago takšno stopnjo razčlenitve računa, ki jim omogoči preverjanje in nadzor uporabe in zaračunanega zneska (osnovna stopnja razčlenitve računa). Ta razčlenitev ne sme obsegati klicev na brezplačne telefonske številke, vključno s številkami za komunikacijo v sili.

(2) Osnovna stopnja razčlenitve računa se naročnikom pošlje brezplačno in ob izstavitvi vsakega računa, razen če naročnik izvajalca storitve obvesti, da razčlenitve računa ne želi prejemati.

(3) Agencija lahko s splošnim aktom predpiše minimalen nabor elementov, ki morajo biti v osnovni stopnji razčlenitve računa ločeno navedeni.

(4) Na razčlenjenih računih morajo biti izrecno navedeni identiteta dobavitelja in trajanje storitve, ki jih ponudniki premijskih storitev zaračunajo končnemu uporabniku, razen če bi ta zahteval, da se te informacije ne navedejo.

(5) Izvajalec storitev iz tega člena se glede varovanja zasebnosti kličočih uporabnikov in klicanih naročnikov pri izdaji razčlenjenega računa ravna po določbah četrtega in petega odstavka 207. člena tega zakona.

(6) Ne glede na določbe zakona, ki ureja davek na dodano vrednost, izvajalec storitev naročniku pošlje račun v elektronski obliki, razen če naročnik zahteva papirnat račun.

178. člen

(omejitev ali odklopitev iz razlogov na strani naročnika)

(1) Izvajalec univerzalne storitev iz tretjega odstavka 173. člena tega zakona lahko omeji dostop do svojih storitev ali naročnika odklopi ter prekine naročniško pogodbo le, če ta ni poravnal zapadlih obveznosti ali je kršil druge pogoje, določene v naročniški pogodbi. Izvajalec storitev mora v splošnih pogojih določiti, kateri ukrep se izvede pri določenih kršitvah in rok, v katerem se izvede. Izbrani ukrep in rok morata biti sorazmerna tem kršitvam in nediskriminacijska.

(2) Ob kršitvah mora izvajalec storitev naročniku na zanesljiv način poslati opozorilo, v katerem navede razumen rok, v katerem mora naročnik prenehati s kršitvami ali poravnati svoje obveznosti, in ukrep, ki ga bo operater izvedel, če naročnik tudi po poteku tega roka ne bo prenehal s kršitvami ali ne bo poravnal svojih obveznosti.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka izvajalcu storitev ni treba predhodno obvestiti naročnika o izvedbi ukrepa, če kršitev pomeni takojšnjo in resno grožnjo za javni red, javno varnost ali javno zdravje in če je takšen ukrep predviden v splošnih pogojih. Neplačevanje računov se v nobenem primeru ne sme šteti za kršitev, ki bi zahtevala izvedbo ukrepa brez vnaprejšnjega obvestila.

(4) Če je to tehnično mogoče, mora izvajalec storitev omejiti dostop le do tistih storitev, glede katerih uporabnik krši naročniško pogodbo, razen v primeru zlorabe, večkrat ponavljajočih se zamud pri plačilu računov ali večkrat ponavljajočega se neplačevanja računov. Izvajalec storitev nosi breme dokazovanja tehnične nezmožnosti. Izvajalec storitev ne sme omejiti dostopa in uporabe enotne evropske telefonske številke za klice v sili 112, številke policije 113 in enotne evropske telefonske številke za prijavo pogrešanih otrok 116 000 in dostopa do interneta s prenosno hitrostjo v višini najmanj 30 odstotkov prenosne hitrosti iz prvega odstavka 180. člena tega zakona.

(5) Če izvajalec storitev naročniku nudi tudi blago in druge storitve, ki niso elektronske komunikacijske storitve, zaradi neplačila tega blaga ali storitev ne sme naročniku omejiti dostopa do elektronskih komunikacijskih storitev.

179. člen

(kakovost univerzalne storitve)

(1) Agencija s splošnim aktom predpiše kakovost univerzalne storitve, tako da zlasti določi parametre kakovosti, njihove mejne vrednosti in metode merjenja teh parametrov.

(2) Agencija v splošnem aktu iz prejšnjega odstavka predpiše tudi vsebino, obliko, način in pogostost objave podatkov o kakovosti univerzalne storitve.

(3) Izvajalci univerzalne storitve morajo podatke o kakovosti univerzalne storitve, vključno z vsako njihovo spremembo, poslati agenciji.

(4) Agencija nadzoruje kakovost univerzalne storitve in lahko ukrepa v skladu s postopkom iz 290. člena tega zakona.

(5) Če agencija utemeljeno sumi v resničnost podatkov iz tretjega odstavka tega člena, lahko agencija po uradni dolžnosti odredi neodvisno revizijo ali tej reviziji podoben pregled podatkov o kakovosti zagotavljanja univerzalne storitve na stroške določenega izvajalca univerzalne storitve.

(6) Če izmerjene vrednosti parametrov kakovosti določenega izvajalca univerzalne storitve najmanj trikrat zaporedoma ne dosežejo mejnih vrednosti, lahko agencija začne postopek izbire novega izvajalca univerzalne storitve.

180. člen

(prenosna hitrost)

(1) Agencija s splošnim aktom določi prenosno hitrost, primerno za širokopasovni dostop do interneta, ki končnim uporabnikom omogoča družbeno in ekonomsko udeležbo v družbi, in rok, v katerem jo je treba doseči, pri čemer ta rok ne sme biti daljši od dveh let. Agencija pri tem upošteva razmere v Republiki Sloveniji in minimalno pasovno širino, ki je na voljo večini končnih uporabnikov, ter poročilo BEREC o najboljših praksah.

(2) Prenosna hitrost iz prejšnjega odstavka mora omogočati uporabo naslednjih storitev:

1. elektronske pošte,
2. iskalnikov, ki omogočajo iskanje vseh vrst informacij,
3. osnovnih spletnih orodij za usposabljanje in izobraževanje,
4. spletnih časopisov ali novic,
5. nakupa ali naročila blaga ali storitev prek spleta,
6. iskanja zaposlitve in orodij za iskanje zaposlitve,
7. poklicnega mreženja,
8. spletnega bančništva,
9. storitev e-uprave,
10. družbenih medijev in takojšnjega sporočanja,
11. klicev in video klicev standardne kakovosti.

(3) Po poteku roka, določenega v splošnem aktu iz prvega odstavka tega člena, agencija ponovno preveri okoliščine, ki so pripeljale do določitve prenosne hitrosti, in po potrebi s splošnim aktom določi novo prenosno hitrost.

181. člen

(dodatne obvezne storitve)

(1) Vlada lahko z uredbo določi dodatne storitve, ki so poleg storitev iz drugega odstavka 166. člena tega zakona javno dostopne na vsem ozemlju Republike Slovenije, in njihovo kakovost, upoštevaje razvoj elektronskih komunikacij, obstoječo ponudbo javnih komunikacijskih storitev na trgu, strategijo razvoja države kot celote in interese končnih uporabnikov.

(2) Če neka dodatna storitev ni javno dostopna na določenem območju Republike Slovenije ali se tam ne izvaja s predpisano kakovostjo, je za to območje izbran izvajalec dodatne storitve.

(3) Izvajalca dodatne storitve določi agencija z odločbo na podlagi javnega razpisa ob smiselni uporabi določb V. poglavja tega zakona ter ob upoštevanju načel učinkovitosti, objektivnosti in preglednosti. Predmet javnega razpisa je izvajanje dodatne storitve na nekem območju Republike Slovenije. Pri izboru se kot merila upoštevajo zlasti sposobnost izvajanja dodatne storitve in stroški tega izvajanja.

(4) Izbrani izvajalec dodatne storitve mora to storitev izvajati stroškovno učinkovito in pod enakimi pogoji za vse uporabnike.

(5) Za financiranje dodatnih storitev se ne uporablja 172. člen tega zakona niti drug kompenzacijski mehanizem, ki bi vključeval prispevke operaterjev v Republiki Sloveniji. Ob smiselni uporabi 171. člena tega zakona nadomestila morebitnih neto stroškov izvajanja obvezne dodatne storitve financira ministrstvo.

182. člen

(nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja in obveznosti, ki jih naloži na njegovi podlagi.

XI. PRAVICE UPORABNIKOV

183. člen

(prepoved diskriminacije)

Pogodbeni pogoji in zahteve operaterja za dostop do omrežja ali storitev ali njihovo uporabo ne smejo vsebovati diskriminacijskih določil na podlagi državljanstva, prebivališča ali sedeža končnega uporabnika, razen če je razlikovanje objektivno upravičeno.

184. člen

(varstvo temeljnih pravic)

(1) Posameznemu končnemu uporabniku lahko dostop in uporabo storitev in aplikacij, ki se izvajajo po elektronskih komunikacijskih omrežjih, odvzame ali omeji samo sodišče v konkretnem kazenskem postopku z upoštevanjem načela sorazmernosti in v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek.

(2) Določba prejšnjega odstavka ne posega v pravice operaterja, da omeji dostop ali uporabo svojih storitev iz drugih razlogov pod pogoji, kakor je določeno s tem zakonom.

185. člen

(zavezanci)

(1) Razen določb prejšnjih členov se določbe tega poglavja ne uporabljajo za operaterje, ki so mikro družbe, kot jih določa zakon, ki ureja gospodarske družbe, če ti zagotavljajo le medosebne komunikacijske storitve, neodvisne od številke.

(2) Operater iz prejšnjega odstavka mora končne uporabnike o izvzetju iz prejšnjega odstavka obvestiti pred sklenitvijo pogodbe.

186. člen

(zagotavljanje informacij pred sklenitvijo pogodbe)

(1) Pred sklenitvijo pogodbe o javnih komunikacijskih storitvah mora izvajalec storitev potrošniku zagotoviti informacije, kot so zahtevane z zakonom, ki ureja varstvo potrošnikov, vključno z določbami, ki se nanašajo na sklepanje pogodb na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov izvajalca storitev, če se pogodba sklepa na tak način, ter informacije o:

1. morebitni zagotovljeni minimalni ravni kakovosti storitve oziroma če se ta ne nudi, ustrezna izjava,
2. morebitnih posebnih parametrov kakovosti za storitve, ki niso storitve dostopa do interneta,
3. morebitni priključnini in naročnini ter o cenah storitev, če se storitve zaračunavajo po porabi,
4. trajanju pogodbe ter pogojih za njeno podaljšanje, če ne gre za pogodbo za nedoločen čas,
5. času vezave, ki je potreben za to, da naročnik lahko uveljavlja pogoje iz posebne ponudbe,

6. morebitnih plačilih naročnika v primeru prekinitve pogodbe, vključno z morebitnimi plačili, ki se plačajo zaradi predčasne prekinitve pogodbe,
7. morebitnih plačilih stroškov povezanih z vračilom terminalske opreme, vključno z informacijami o odklepanju terminalske opreme in morebitnimi povračili stroškov, povezanih s terminalsko opremo,
8. nadomestilih v primeru zamud pri prenosu številke ali zlorabe zamenjave, in informacije o zadevnih postopkih,
9. pravici potrošnika, ki uporablja predplačniške storitve, da lahko v primeru zamenjave ponudnika storitve zahteva povrnitev preostalega dobroimetja v skladu s petim odstavkom 196. člena tega zakona,
10. pravicah potrošnikov do nadomestil in povračil za primer, če niso izpolnjene ravni kakovosti storitve iz pogodbe ali če se ponudnik neustrezno odzove na varnostni incident, grožnjo ali ranljivosti in
11. vrsti ukrepov v primeru incidentov v zvezi z varnostjo ali v primeru groženj ali ranljivosti omrežja.

(2) Izvajalec storitev dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev mora poleg informacij iz prejšnjega odstavka potrošniku zagotoviti tudi informacije o:

1. zakasnitvi (latenca), trepetanje (jitter) in izgubo paketov pri storitvah dostopa do interneta,
2. času vzpostavljanja začetne povezave, verjetnosti napake in zakasnitvi klicne signalizacije, v skladu s 199. členom tega zakona, če gre za javno dostopne medosebne komunikacijske storitve in je izvajalec sklenil ustrezen sporazum o ravni storitve z operaterjem omrežja,
3. morebitnih pogojih uporabe terminalske opreme, ki pa ne smejo posegati v pravice končnih uporabnikov do uporabe terminalske opreme po lastni izbiri v skladu s prvim odstavkom 3. člena Uredbe 2015/2120/EU,
4. morebitnih plačilih, povezanih z uporabo terminalske opreme iz prejšnje točke,
5. morebitnih posebnih cenovnih shemah znotraj ali izven pogodbe, pri čemer morajo informacije vključevati podatke o vrsti storitve, o že vključenih količinah v obračunsko obdobje (kot so MB, minute, sporočila) ter o cenah dodatnih količin,
6. možnosti prenosa neporabljenih količin iz prehodnega v naslednje obračunsko obdobje, kadar je za določeno cenovno shemo taka možnost predvidena s pogodbo,
7. ponujenih ukrepih za zagotavljanje preglednosti računov in spremljanja porabe,
8. cenah uporabe storitev ali klicev na številke, za katere veljajo posebni pogoji oblikovanja cen (npr. klici na prejemne številke, storitve pošiljanja zabavnih sporočil...),

9. cenah posameznih elementov paketa, če gre za paketne storitve ali pakete, ki vključujejo storitve in terminalsko opremo, in se posamezni elementi paketa (npr. terminalska oprema) tržijo tudi posamično,

10. vsebini, pogojih in cenah poprodajnih storitev, vzdrževanja in storitev pomoči uporabnikom,

11. možnostih in načinih pridobivanja najnovejših podatkov o vseh veljavnih tarifah in stroških vzdrževanja;

12. pogojih prekinitve pogodbe o paketnih storitvah ali o prekinitvi pogodbe za posamezne elemente, ki jih ta pogodba vključuje,

13. osebnih podatkih, ki se zberejo pred pričetkom zagotavljanja storitve in med njenim izvajanjem, pri čemer to ne posega v obveznosti, ki jih določa 13. člen Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (UL L št. 119 z dne 9. 5. 2016, str. 1),

14. izdelkih in storitvah, namenjenih končnim uporabnikom invalidom in o tem, kako se pridobijo najnovejše informacije glede tega in

15. načinu uvedbe postopkov za reševanje sporov iz 283. in 284. člena tega zakona.

(3) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora poleg informacij iz prejšnjih odstavkov zagotoviti tudi informacije o:

1. morebitnih omejitvah dostopa do interventnih storitev ali do informacij o lokaciji kličočega zaradi tehnične neizvedljivosti, če gre za javno dostopne medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke in te storitve omogočajo, da se klici opravijo na številke iz načrta oštevilčenja iz 97. člena tega zakona ali iz mednarodnega načrta oštevilčenja in

2. pravici naročnika, da se odloči, ali bo svoje osebne podatke vključil v imenik in o vrstah teh podatkov, če gre za javno dostopne medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke.

(4) Izvajalec storitev dostopa do interneta mora poleg informacij iz prvega in drugega odstavka tega člena zagotoviti tudi informacije o vsebinah iz prvega odstavka 4. člena Uredbe 2015/2120/EU.

(5) Informacije iz prejšnjih odstavkov morajo biti zagotovljene na jasen in razumljiv način in na trajnem nosilcu podatkov, kot je opredeljen v zakonu, ki ureja varstvo potrošnikov, oziroma če posredovanje na trajnem nosilcu podatkov ni izvedljivo, na način, ki omogoča, da lahko naslovnik dokument s temi informacijami enostavno prenese k sebi, če je v digitalni obliki. V tem primeru ga mora izvajalec storitev izrecno opozoriti, da je ta dokument na voljo in da ga je treba prenesti k sebi za namene dokumentacije, prihodnje uporabe in nespremenjene reprodukcije.

(6) Na zahtevo končnega uporabnika invalida mora izvajalec storitev informacije zagotoviti v obliki, ki končnemu uporabniku invalidu omogoča dostop do teh informacij, vključno s možnostjo strojnega branja.

(7) Določbe tega člena se uporabljajo tudi v primeru, ko se pogodba sklepa s končnimi uporabniki, ki so mikro družbe ali majhne družbe, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja gospodarske družbe, ali neprofitne organizacije, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja nevladne organizacije, razen če so se ti izrecno odpovedali uporabi tega člena. Mikro družbe in majhne družbe izvajalcu storitev predložijo izpis iz evidence Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence, iz katerega izhaja, da ustrezajo kriterijem za mikro družbe in majhne družbe iz zakona, ki ureja gospodarske družbe.

(8) Določbe tega člena se ne uporabljajo za sklepanje pogodb o zagotavljanju storitev prenosa stroj-stroj.

187. člen **(povzetek pogodbe)**

(1) Izvajalci javnih komunikacijskih storitev iz prejšnjega člena morajo pred sklenitvijo pogodbe potrošniku brezplačno zagotoviti strnjen in lahko berljiv povzetek pogodbe z glavnimi informacijami iz prvega do četrtega odstavka prejšnjega člena. Povzetek pogodbe mora vsebovati najmanj naslednje informacije:

1. ime in naslov ali firmo in sedež izvajalca storitev ter kontaktne podatke za morebitne pritožbe,
2. glavne značilnosti posamezne ponujene storitve,
3. cene za aktivacijo elektronske komunikacijske storitve in znesek vseh ponavljajočih se ali s potrošnjo povezanih pristojbin, kadar se storitev opravlja za neposredno denarno plačilo,
4. čas veljavnosti naročniške pogodbe in pogoje za njeno podaljšanje ter pogoje prekinitve naročniške pogodbe,
5. podatek o tem, v kolikšnem obsegu so izdelki in storitve oblikovani za končne uporabnike invalide in
6. za storitve dostopa do interneta povzetek informacij, zahtevanih v skladu s točkama (d) in (e) iz prvega odstavka 4. člena Uredbe (EU) št. 2015/2120.

(2) Izvajalci iz prejšnjega odstavka morajo uporabljati predlogo povzetka pogodbe iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2019/2243 z dne 17. decembra 2019 o določitvi predloge za povzetek pogodbe, ki jo morajo uporabljati ponudniki javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev v skladu z Direktivo (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 336 z dne 30. 12. 2019, str. 274).

(3) Če povzetka pogodbe iz prvega odstavka tega člena iz objektivnih tehničnih razlogov ni mogoče zagotoviti pred sklenitvijo pogodbe, ga izvajalec storitev potrošniku zagotovi brez nepotrebne odlašanja. V takem primeru pogodba prične veljati, ko potrošnik po prejemu povzetka pogodbe potrdi, da soglaša s pogodbo.

(4) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za sklepanje pogodb na daljavo in pogodb, sklenjenih izven poslovnih prostorov.

(5) Določbe tega člena se uporabljajo tudi v primeru, ko se pogodba sklepa s končnimi uporabniki, ki so mikro družbe ali majhne družbe, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja gospodarske družbe, ali neprofitne organizacije, razen, če so se ti izrecno odpovedali uporabi tega člena. Mikro družbe in majhne družbe izvajalcu storitev predložijo izpis iz evidence Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence, iz katerega izhaja, da ustrezajo kriterijem za mikro družbe in majhne družbe iz zakona, ki ureja gospodarske družbe.

(6) Določbe tega člena se ne uporabljajo v primeru sklepanja pogodb o zagotavljanju storitev prenosa stroj-stroj.

188. člen

(naročniška pogodba)

(1) Naročniška pogodba za javne komunikacijske storitve mora v jasni in razumljivi obliki vsebovati najmanj podatke o pogodbenih strankah, o storitvi in pogojih njenega izvajanja, njeni ceni in drugih morebitnih plačilih ter o trajanju pogodbe.

(2) Informacije iz 186. člena tega zakona in povzetek pogodbe iz prejšnjega člena postanejo sestavni del naročniške pogodbe. Njihova vsebina se ne spreminja, razen če se pogodbeni stranki izrecno dogovorita drugače.

189. člen

(paketne storitve)

(1) Če naročniška pogodba z naročnikom, ki je potrošnik, za paket storitev ali paket storitev in terminalsko opremo, vsebuje vsaj storitev dostopa do interneta ali javno dostopno medosebno komunikacijsko storitev na podlagi številke, se za vse elemente paketa uporabljajo določbe

187., 190., 191., 192., 193., 194. člena in prvega do tretjega odstavka 197. člena tega zakona, smiselno vključno s tistimi, za katere sicer te določbe ne bi veljale.

(2) Prejšnji odstavek se uporablja tudi za končne uporabnike, ki so mikro družbe ali majhne družbe, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja gospodarske družbe, ali neprofitne organizacije, razen če so se izrecno pisno odpovedali uporabi vseh ali nekaterih od teh določb. Mikro družbe in majhne družbe izvajalcu storitev predložijo izpis iz evidence Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence, iz katerega izhaja, da ustrezajo kriterijem za mikro družbe in majhne družbe iz zakona, ki ureja gospodarske družbe.

190. člen

(trajanje naročniške pogodbe in njena prekinitev)

(1) Končni uporabnik lahko sklene pogodbo z izvajalcem javnih komunikacijskih storitev za določen čas ali za nedoločen čas.

(2) Naročniška pogodba za določen čas se lahko sklene tudi z možnostjo samodejnega podaljšanja, pri čemer vsakokratni čas trajanja pogodbe ne sme presegati 24 mesecev. Izvajalec storitev mora vsaj 30 dni, preden se pogodba samodejno podaljša, naročnika na jasn način in na trajnem nosilcu podatkov obvestiti o prenehanju pogodbene obveznosti in o načinih odpovedi pogodbe. Hkrati z obvestilom mu mora izvajalec storitev svetovati glede najboljših cenovnih možnosti v zvezi s storitvami, ki jih ima naročene. Izvajalec storitev končnim uporabnikom svetuje glede najboljših tarif vsaj enkrat letno.

(3) Če se pogodba sklene za določen čas z možnostjo samodejnega podaljšanja, sme naročnik po samodejnem podaljšanju kadar koli prekiniti pogodbo z enomesečnim odpovednim rokom, in brez plačila kakršnih koli stroškov. V času trajanja odpovednega roka mora naročnik izvajalcu plačati opravljene storitve.

(4) Določbe tega člena se ne uporabljajo za naročniške pogodbe o medosebnih komunikacijskih storitvah, neodvisnih od številke, in za naročniške pogodbe o zagotavljanju storitev prenosa stroj-stroj.

191. člen

(obdobje vezave pri sklenitvi naročniške pogodbe)

(1) Naročniška pogodba z naročnikom, ki je potrošnik, ne sme določati začetnega zavezujočega obdobja vezave, ki presega 24 mesecev.

(2) Razširitev naročniške pogodbe na dodatne storitve ali terminalsko opremo, ki jih zagotavlja ali posreduje isti izvajalec storitev dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih

komunikacijskih storitev na podlagi številke, ne podaljša obdobja vezave prvotne pogodbe, razen če se je potrošnik pri naročanju dodatnih storitev ali terminalske opreme s tem izrecno strinjal.

(3) Ne glede na minimalno obdobje vezave pogoji in postopki za prekinitvev pogodbe ne smejo odvrčati od zamenjave izvajalca storitev. Po izteku zavezujočega obdobja vezave izvajalec storitev odpovedi pogodbe ne sme pogojevati s tehničnimi ali praktičnimi ovirami. Potrošniku se pri prehajanju med naročniškimi paketi pri istem izvajalcu storitev in pri prekinitvi naročniškega razmerja po poteku zavezujočega obdobja vezave ne smejo zaračunati administrativni stroški.

(4) Prvi in drugi odstavek tega člena se ne uporabljata za obdobje vezave pri sklepanju pogodbe na obroke, pri kateri se je potrošnik v ločeni pogodbi zavezal k obročnim plačilom izključno za postavitev fizične povezave, zlasti z zelo visoko zmogljivimi omrežji. Izjema se ne uporablja za terminalsko opremo ali opremo za dostop do interneta, kot so usmerjevalniki ali modemi, ki je vključena v pogodbo na obroke.

(5) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za naročnike, ki so mikro družbe ali majhne družbe, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja gospodarske družbe, in neprofitne organizacije, razen če so se uporabi določb tega člena izrecno odpovedali. Mikro družbe in majhne družbe izvajalcu storitev predložijo izpis iz evidence Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence, iz katerega izhaja, da ustrezajo kriterijem za mikro družbe in majhne družbe iz zakona, ki ureja gospodarske družbe.

(6) Določbe tega člena se ne uporabljajo za naročniške pogodbe o medosebnih komunikacijskih storitvah, neodvisnih od številke, in za naročniške pogodbe o zagotavljanju storitev prenosa stroj-stroj.

192. člen

(sprememba pogodbenih pogojev)

(1) O vsaki enostranski spremembi pogojev, določenih v naročniški pogodbi, mora izvajalec storitev obvestiti naročnike najmanj 30 dni pred predlagano uveljavitvijo sprememb. Pri tem morajo biti naročniki obveščeni, da imajo pravico v roku 60 dni od prejema obvestila odstopiti od naročniške pogodbe na način iz tretjega odstavka tega člena, če se s predlaganimi spremembami ne strinjajo. Izvajalec storitev mora obvestilo podati na jasn in razumljiv način na trajnem nosilcu podatkov. Agencija lahko s splošnim aktom predpiše obliko in način objave obvestila.

(2) Naročnik nima pravice odstopa od pogodbe iz prejšnjega odstavka, če je predlagana sprememba:

- izključno v korist končnega uporabnika ali

- zgolj administrativne narave in nima negativnih posledic za končnega uporabnika ali

- je potrebna zaradi uskladitve s tem zakonom oziroma na njegovi podlagi sprejetimi predpisi, drugimi predpisi in predpisi EU, ki se neposredno uporabljajo.

(3) Če naročnik izkoristi možnost odstopa od pogodbe, mu ni treba plačati stroškov prekinitve naročniškega razmerja oziroma drugih administrativnih stroškov, pogodbenih kazni, zneskov prejetih ugodnosti ali drugih dogovorjenih nadomestil.

(4) Določbe prejšnjega odstavka ne vplivajo in ne posegajo v zapadle in neplačane obveznosti naročnikov.

(5) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena naročnik plača nadomestilo za terminalsko opremo, ki jo je prejel po akcijski ceni in jo obdrži. Izvajalec storitev najkasneje ob plačilu sorazmernega dela vrednosti terminalske opreme odpravi morebitne ovire za uporabo terminalske opreme v drugem omrežju. Naročnik se lahko odloči, da bo izvajalcu storitev vrnil terminalsko opremo v stanju, v kakršnem mu je bila izročena, ob upoštevanju njene normalne rabe. Naročniku, ki želi izkoristiti odstopno upravičenje, lahko izvajalec storitev v zameno ponudi, da ohrani naročniško razmerje v veljavi pod pogoji, določenimi v obstoječi naročniški pogodbi.

(6) Kadar končni uporabnik obdrži terminalsko opremo v paketu, ki velja ob sklenitvi pogodbe, nadomestilo iz prejšnjega odstavka ne sme presegati njene vrednosti po načelu časovne porazdelitve, izračunane na podlagi vrednosti ob sklenitvi pogodbe, ali preostalega dela plačil za storitev do izteka vezave, odvisno od tega, kateri znesek je nižji. Agencija s splošnim aktom lahko uredi metodologijo izračuna sorazmernega dela vrednosti prejete terminalske opreme.

(7) Določbe tega člena se ne uporabljajo za izvajalce medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke.

(8) V primeru pogodb o zagotavljanju storitev prenosa stroj-stroj se določbe tega člena uporabljajo za potrošnike, mikro družbe in majhne družbe, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja gospodarske družbe, in neprofitne organizacije. Mikro družbe in majhne družbe izvajalcu storitev predložijo izpis iz evidence Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence, iz katerega izhaja, da ustrezajo kriterijem za mikro družbe in majhne družbe iz zakona, ki ureja gospodarske družbe.

193. člen

(nedelovanje ali slabše delovanje storitev)

(1) Če prihaja do stalnega ali pogosto ponavljajočega se znatnega razhajanja med dejanskim izvajanjem elektronske komunikacijske storitve, ki ni storitev dostopa do interneta ali medosebna komunikacijska storitev, neodvisna od številke, ter nivojem kakovosti, navedenim v pogodbi, naročnik, ki je potrošnik, obvesti izvajalca storitev o razhajanju. Če izvajalec v 15 dneh razhajanja med dejanskim izvajanjem in nivojem kakovosti, navedenim v pogodbi ne odpravi, ima potrošnik pravico odstopiti od pogodbe pod pogoji iz tretjega do petega odstavka prejšnjega člena.

(2) Če je naročniška pogodba sklenjena za paket storitev iz 189. člena tega zakona, se določba prejšnjega odstavka uporablja tudi glede preostalih elementov paketa.

194. člen

(zamenjava izvajalca storitev dostopa do interneta)

(1) Izvajalci storitev dostopa do interneta morajo svoje naročnike seznaniti z ustreznimi informacijami o zamenjavi izvajalca storitve dostopa do interneta, vključno z informacijami o nadomestilih za primer zamude ali zlorabe. Izvajalec mora svojemu naročniku posredovati konkretne informacije o zamenjavi takoj, ko ga ta sezani svojo namero, da bo prešel k drugemu izvajalcu storitev dostopa do interneta.

(2) Prenosni izvajalec mora ves čas postopka zamenjave zagotoviti neprekinjenost storitve, razen če dokaže, da to s tehničnega vidika ni izvedljivo. Breme dokazovanja tehnične neizvedljivosti je na strani prenosnega izvajalca. Dokler sprejemni izvajalec naročniku ne omogoči začetka delovanja storitev, mora prenosni izvajalec svojo storitev naročniku še naprej zagotavljati pod enakimi pogoji.

(3) Sprejemni izvajalec zagotovi, da se storitev dostopa do interneta začne izvajati v najkrajšem možnem času na datum in v časovnem okviru, kot je izrecno dogovorjen s končnim uporabnikom.

(4) Prekinitev delovanja storitve med postopkom zamenjave ne sme biti daljša od enega delovnega dne.

195. člen

(prenosljivost številke)

(1) Končnim uporabnikom morajo izvajalci storitev, ki temeljijo na številkah iz načrta telefonskega oštevilčenja iz 97. člena tega zakona, omogočiti, da lahko pri zamenjavi izvajalca storitev ohranijo svoje številke v naslednjih primerih:

- pri geografskih številkah na točno določeni lokaciji,
- pri negeografskih številkah na vsaki lokaciji.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka izvajalcu ni treba zagotoviti prenosa številke iz omrežja, ki zagotavlja storitve na fiksni lokaciji, v mobilno omrežje ali v obratni smeri.

(3) O datumu izvedbe prenosa številke se končni uporabnik in sprejemni izvajalec izrecno dogovorita. Številka mora biti v omrežju sprejemnega izvajalca aktivirana v enem delovnem dnevu od dogovorjenega datuma.

(4) Prenosni izvajalec mora vse do aktivacije številke v omrežju sprejemnega izvajalca še naprej zagotavljati storitve pod enakimi pogoji. Prekinitev delovanja storitev ne sme biti daljša od enega delovnega dne.

(5) Če postopek prenosa številke ni uspešen, prenosni izvajalec ponovno aktivira številko in povezane storitve končnega uporabnika, dokler prenos ni uspešno izveden.

(6) Zagotavljanje prenosljivosti številke je strošek operaterjev. Cene, ki si jih v zvezi s prenosljivostjo številke med seboj zaračunavajo operaterji, morajo biti stroškovno naravnane. Postopek prenosa številke je za končnega uporabnika brezplačen.

(7) Končni uporabnik lahko prenese številko na drugega izvajalca po določbah tega člena tudi po odpovedi naročniške pogodbe, in sicer v roku najmanj enega meseca od dneva, ko je odpoved pričela učinkovati, razen če se je tej pravici odpovedal.

(8) Operater mora do 15. januarja v tekočem letu agenciji poslati izpis skupnega števila vseh številke po vrstah in blokih, ki so bile prenesene k drugim operaterjem oziroma prenesene k njemu, in sicer s stanjem na dan 31. decembra preteklega leta, kakor ga je pridobil od upravljavca centralne zbirke podatkov prenesenih številke. Za pošiljanje podatkov o prenesenih številkah agenciji lahko operater pooblasti tudi upravljavca centralne zbirke podatkov prenesenih številke.

196. člen

(postopek zamenjave izvajalca storitev dostopa do interneta oziroma prenosa številke)

(1) Končni uporabnik zamenjavo izvajalca dostopa do interneta oziroma prenos številke sproži pri sprejemnem izvajalcu. Prenosni izvajalec mora s sprejemnim izvajalcem sodelovati v dobri veri in ne sme ovirati postopka zamenjave oziroma prenosa. Izvajalca ne smeta povzročati zamud v postopku zamenjave in prenosa, ne smeta zlorabljati postopka in prenesti številke ali zamenjati končnih uporabnikov brez njihovega izrecnega soglasja.

(2) Po uspešno izvedenem postopku zamenjave izvajalca storitev dostopa do interneta se pogodba med naročnikom in prenosnim izvajalcem storitev dostopa do interneta samodejno šteje za razvezano.

(3) Po uspešno izvedenem prenosu številke se pogodba med naročnikom in prenosnim izvajalcem glede storitev, ki temeljijo na številkah in načrta telefonskega oštevilčenja, samodejno šteje za razvezano. Glede morebitnih preostalih storitev se pogodba šteje za razvezano le, če je naročnik to izrecno zahteval.

(4) Izvajalec, ki ne spoštuje obveznosti iz 194. do 196. člena tega zakona ter v primeru zamud in zlorab pri postopku zamenjave in v primeru, da se storitev ne opravi v dogovorjenem roku oziroma na dogovorjen datum, mora končnemu uporabniku izplačati ustrezno nadomestilo.

(5) Naročnik, ki je potrošnik, lahko v primeru predplačniških storitev od prenosnega izvajalca ob predložitvi ustreznega dokazila, iz katerega izhaja povezava z določeno številko, zahteva povračilo morebitnega preostalega dobroimetja. Prenosni izvajalec sme v zvezi s izplačilom zaračunati administrativne stroške le pod pogojem, da so bili ti v naprej dogovorjeni s pogodbo. Pri tem višina teh stroškov ne sme presegati dejanskih stroškov, ki jih ima prenosni izvajalec z izplačilom dobroimetja.

(6) Agencija s splošnim aktom podrobneje uredi način zamenjave in prenosa, višino oziroma način izračuna nadomestil ter tehnične in druge zahteve za izpolnjevanje določb 194. do 196. člena tega zakona, s čimer zagotovi učinkovitost in enostavnost postopka zamenjave in prenosa. Navedeno vključuje zahtevo, kadar je to tehnično izvedljivo, da se prenos izvede na daljavo, razen če končni uporabnik zahteva drugače. Agencija s splošnim aktom določi tudi ukrepe za zagotovitev obveščенosti in zaščite končnih uporabnikov v postopku zamenjave oziroma prenosa.

197. člen

(preglednost in objava informacij)

(1) Agencija in organi, pristojni za nadzor nad delovanjem trga, spodbujajo izvajalce storitev dostopa do interneta in javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev da objavljajo pregledne, primerljive, ustrezne informacije o veljavnih cenah in tarifah, o vseh plačilih povezanih s prekinitvijo pogodbe ter o splošnih pogojih dostopa do javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev in uporabe teh storitev za končne uporabnike. Take informacije morajo biti objavljene v jasni in razumljivi obliki in se morajo posodablјati.

(2) Agencija zagotovi, da so objavljene naslednje informacije o izvajalcih storitev dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev:

1. ime ali firma in naslov ali sedež ponudnika,

2. opis ponujenih storitev:

- obseg ponujenih storitev in glavne značilnosti posamezne ponujene storitve, vključno z minimalnimi ravnmi kakovosti storitve, kadar se nudi, in omejitvami, ki jih naloži izvajalec za uporabo zagotovljene terminalske opreme,
- tarife z navedbo ponujenih storitev, vključno z informacijami o komunikacijskem obsegu (kot so omejitve porabe podatkov, število minut klicev, število sporočil) posebnih tarifnih shem in veljavnimi tarifami za dodatne komunikacijske enote, številke ali storitve, za katere veljajo posebni cenovni pogoji, dajatvami za dostop in vzdrževanje. vrstami dajatev za uporabo, posebnimi in ciljnim tarifnimi shemami, pa tudi z vsemi dodatnimi dajatvami ter stroški, povezanimi s terminalsko opremo,
- ponujene poprodajne storitve, storitve vzdrževanja in pomoči potrošnikom ter njihovi kontaktni podatki,
- splošni pogodbeni pogoji, vključno s časovno veljavnostjo naročniške pogodbe, pristojbinami zaradi predčasne prekinitve pogodbe, pravicami v zvezi s prekinitvijo paketnih ponudb ali njihovih elementov in postopkom ter neposrednimi dajatvami v zvezi s prenosljivostjo številok in drugih elementov oštevilčenja, če je to primerno,
- podrobnosti o izdelkih in storitvah, vključno s funkcijami, praksami, politikami in postopki ter spremembami pri opravljanju storitev, ki so oblikovane posebej za končne uporabnike invalide,

- v primeru ponudnikov medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke informacije o dostopu do interventnih storitev in informacije o lokaciji kličočega ali vsakršne omejitve slednjih,
- v primeru ponudnikov medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, informacije o tem, v kolikšni meri se zagotavlja dostop do interventnih storitev in

3. mehanizmi reševanja sporov, vključno s tistimi, ki jih je razvil operater.

(3) Agencija s splošnim aktom predpiše, katere informacije iz prejšnjega odstavka morajo zagotavljati izvajalci storitev dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev sami. Agencija lahko predpiše tudi dodatne zahteve glede oblike in načina objave informacij.

(4) Informacije morajo biti zagotovljene na način in v obliki, ki končnemu uporabniku invalidu omogoča dostop do teh informacij, vključno s možnostjo strojnega branja.

(5) Končni uporabniki morajo imeti možnost brezplačnega dostopa do neodvisnega orodja za primerjavo, s katerim lahko primerjajo in ocenjujejo prednosti različnih izvajalcev storitev dostopa do interneta in javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke in kadar je ustrezno tudi številčno neodvisne javno dostopne medosebne komunikacijske storitve. Objavljeni podatki morajo biti nepristranski in morajo na enem mestu omogočati najmanj primerjavo cen, tarif in parametrov kakovosti iz 199. člena tega zakona.

(6) Orodje za primerjavo iz prejšnjega odstavka mora izpolnjevati naslednja merila:

1. biti mora operativno neodvisno od izvajalcev storitev,
2. jasno mora biti naveden lastnik in upravljavalec orodja,
3. jasno določena objektivna merila za primerjavo,
4. uporabljen mora biti preprost in nedvoumen jezik,
5. zagotovljene morajo biti točne in posodobljene informacije s časovno določitvijo zadnje posodobitve,
6. omogočati mora vsem izvajalcem, da dajo na razpolago informacije o svojih storitvah,
7. zajemati mora širok nabor ponudb, ki pokrivajo znaten del trga; kadar informacije ne zagotavljajo popolnega pregleda nad trgom, je treba pred prikazom rezultatov to jasno navesti,
8. zagotavljati mora učinkovit postopek za prijavo napačnih informacij in
9. omogočati mora primerjavo cen, tarif in kakovosti opravljanja storitev med ponudbami, ki so na voljo potrošnikom.

(7) Agencija na zahtevo ponudnika orodja za primerjavo potrdi skladnost orodja z merili iz prejšnjega odstavka.

(8) Izvajalci storitev dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev morajo na zahtevo omogočiti dostop do informacij, ki jih v skladu s tem členom objavljajo v odprtih oblikah zapisov, da se omogoči brezplačna uporaba informacij za namen priprave orodij za primerjavo.

(9) Če na trgu ni nobenega orodja za primerjavo, ki bi izpolnjeval merila iz šestega odstavka tega člena, takšno orodje zagotovi agencija. Izvajalci storitev dostopa do interneta in medosebnih komunikacijskih storitev morajo agenciji zagotoviti informacije, ki jih potrebuje za pripravo in vzdrževanje orodja.

(10) Agencija lahko, kjer je to primerno, operaterje spodbuja tudi k samoregulativnim oziroma koregulativnim ukrepom, kot je na primer sklepanje prostovoljnih kodeksov ravnanja.

198. člen

(spremljanje in nadzor porabe storitev)

(1) Izvajalec storitev dostopa do interneta in javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev mora naročniku, ki je potrošnik, zagotoviti možnosti za spremljanje in nadzor porabe storitev, če naročnik za te storitve plačuje na podlagi dejanske časovne ali količinske porabe. Izvajalec v ta namen naročnika brezplačno obvesti pred in ob dosegu količinske oziroma finančne meje, ki jo določi agencija s splošnim aktom. Izvajalec mora zagotoviti tudi, da lahko naročnik možnost obveščanja kadar koli izklopi.

(2) Izvajalec mora pred sklenitvijo naročniške pogodbe in ves čas trajanja naročniškega razmerja svojim naročnikom redno zagotavljati jasne in razumljive informacije o možnostih iz prejšnjega odstavka.

(3) Agencija s splošnim aktom iz prvega odstavka tega člena podrobneje uredi način izvajanja tega člena. Z namenom zagotavljanja učinkovitega varstva končnih uporabnikov lahko agencija s splošnim aktom predpiše tudi zagotavljanje informacij o ravni porabe v zvezi s premijskimi storitvami in drugimi storitvami, za katere veljajo posebni pogoji oblikovanja cen.

(4) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za naročnike, ki so mikro družbe ali majhne družbe, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja gospodarske družbe, in neprofitne organizacije, razen če se uporabi teh določb niso izrecno odpovedali. Mikro družbe in majhne družbe izvajalcu storitev predložijo izpis iz evidence Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence, iz katerega izhaja, da ustrezajo kriterijem za mikro družbe in majhne družbe iz zakona, ki ureja gospodarske družbe.

199. člen

(kakovost javnih komunikacijskih storitev)

(1) Agencija lahko s splošnim aktom predpiše, da morajo izvajalci storitev dostopa do interneta in javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev, ki nadzorujejo vsaj nekatere elemente omrežja, objaviti primerljive, celovite, zanesljive, uporabniku prijazne informacije o kakovosti svojih storitev, ki jih redno posodablajo. Na enak način se morajo zagotavljati tudi informacije o ukrepih za zagotovitev enakovrednosti pri dostopu za končne uporabnike invalide. Agencija lahko predpiše, da morajo izvajalci javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev obvestiti potrošnika, če je kakovost storitev, ki jih zagotavljajo, odvisna od zunanjih dejavnikov, kot je nadzor prenosa signalov ali omrežna povezljivost.

(2) Izvajalci javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev pred objavo informacije na njihovo zahtevo predložijo tudi agenciji in drugim pristojnim organom.

(3) Agencija s splošnim aktom podrobneje uredi izvajanje tega člena, zlasti določi parametre kakovosti storitev, ki jih je treba meriti, in ustrezne metode merjenja ter vsebino, obliko in način objave informacij, vključno z morebitnimi mehanizmi za potrjevanje kakovosti. Pri tem v največji možni meri upošteva smernice BEREC.

(4) Agencija lahko s splošnim aktom predpiše način določanja nadomestil, ki jih izvajalci iz prvega odstavka tega člena povrnejo svojim končnim uporabnikom ob nedelovanju ali slabši kakovosti delovanja javnih komunikacijskih storitev.

(5) Agencija pri izvajanju tega člena sodeluje z organom, pristojnim za nadzor na trgu.

200. člen

(komunikacije v sili)

(1) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke, ki omogoča opravljanje notranjih klicev na številko ali številke iz načrta oštevilčenja iz 97. člena tega zakona ali mednarodnega načrta oštevilčenja, mora zagotoviti, da imajo končni uporabniki teh storitev vključno z uporabniki javnih telefonskih govorilnic, brezplačno in brez uporabe plačilnih sredstev možnost dostopa do interventnih storitev na številkah za komunikacije v sili prek komunikacije v sili na najprimernejši center za sprejem komunikacije v sili.

(2) Ministrstvo lahko s svojimi ukrepi spodbuja dostop do interventnih storitev tudi iz elektronskih komunikacijskih omrežij, ki niso javna komunikacijska omrežja, vendar omogočajo klice v javna komunikacijska omrežja. Ukrepi veljajo zlasti za primere, ko fizične ali pravne osebe, ki nadzirajo oziroma upravljajo to omrežje, ne zagotavljajo alternativnega in enostavnega dostopa do interventnih storitev.

(3) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora uporabnikom invalidom omogočiti komunikacijo v sili z uporabo govornih in znakovnih jezikov ter drugih oblik negovorjenih jezikov. Izvajalec zagotavlja tovrstno komunikacijo v sili na način in v obsegu, kot je to tehnično mogoče. Če izvajalec zatrjuje, da ne more zagotavljati obveznosti v skladu s prejšnjima stavkoma, nosi breme dokazovanja tehnične nezmožnosti zagotavljanja tovrstne komunikacije v sili.

(4) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora brezplačno zagotoviti prenos komunikacije v sili centru za sprejem komunikacije v sili, vključno z vso potrebno komunikacijsko opremo do omrežne priključne točke centra. Zaradi zagotavljanja neprekinjenega delovanja prenosa komunikacije v sili izvajalec zagotovi do centrov tudi brezplačne nadomestne poti, vključno z opremo oziroma na način, da organu ni treba izvesti programske ali strojne nadgradnje. Izvajalec nosi breme dokazovanja obsega tehnične nezmožnosti. Za prenos in zaključevanje komunikacije v sili operaterji lahko dogovorijo skupne prenosne poti, vključno z nadomestnimi potmi.

(5) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora ob vsaki komunikaciji na enotno evropsko telefonsko številko za klice v sili 112, številko policije 113 in enotno evropsko telefonsko številko za prijavo pogrešanih otrok 116 000 najprimernejšemu centru za sprejem komunikacije v sili, takoj in brezplačno posredovati informacije o številki in lokaciji kličočega. Informacije vključujejo informacije iz omrežja iz podatkovnih zbirk ter, če so na voljo, informacije o lokaciji kličočega, pridobljene iz mobilnih naprav. Izvajalec posreduje vse podatke v obsegu, kot je to tehnično mogoče. Izvajalec nosi breme dokazovanja obsega tehnične nezmožnosti.

(6) Zaradi zagotavljanja čim bolj natančne lokacije kličočega, še zlasti za kličočce iz večstanovanjskih stavb, se šteje kot informacija o lokaciji kličočega iz prejšnjega odstavka, če izvajalec s temi informacijami razpolaga, tudi:

- za fizične osebe: osebno ime in naslov naročnika fiksnega priključka oziroma naročnika mobilne storitve, vključno s številko dela stavbe,

- za pravne osebe: firma in naslov naročnika fiksnega priključka, vključno s številko dela stavbe.

(7) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora v mobilnih prizemnih omrežjih brezplačno zagotoviti prenos govornega klica ter standardizirani minimalni sklop podatkov sistema klica v sili iz vozil (eKlic) najprimernejšemu centru za centru za obveščanje, ki ga obravnava. Za zagotavljanje te obveznosti morajo ustrezno nadgraditi svoje omrežje, da prepozna klic v sili iz vozil (eKlic) in ga posreduje centru za obveščanje, ki ga obravnava.

(8) Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora obveščati svoje uporabnike o obstoju in uporabi številke za komunikacijo v sili, pa tudi o načinih zagotavljanja dostopnosti, z objavo na svojih spletnih straneh in v imeniku na vidnem mestu. Obvestilo mora vsebovati opozorilo, da se klici na številke za komunikacijo v sili snemajo, in informacijo o naboru podatkov, do katerih so organi, ki obravnavajo komunikacije v sili, upravičeni v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov. Svoje naročnike mora ob vstopu v omrežje druge države članice EU obvestiti o obstoju in uporabi enotne evropske številke za klic v sili 112 ter o elementih dostopnosti s SMS sporočilom. Ob predhodnem dogovoru z operaterjem gostujočega uporabnika, gostujočega uporabnika ob vstopu v svoje omrežje obvesti o obstoju in uporabi številke za klic v sili 112 s SMS sporočilom, če je to tehnično mogoče. Vsebino obvestila določi organ, pristojen za obravnavo komunikacije v sili na enotno evropsko številko za klic v sili 112. Obvestila se morajo zagotoviti v obliki, ki je dostopna končnim uporabnikom invalidom z različnimi oblikami oviranosti.

(9) Ne glede na določbo prvega odstavka 222. člena tega zakona operaterji za odhodne klice z enotne evropske telefonske številke za klice v sili 112, številke policije 113 in enotne evropske telefonske številke za prijavo pogrešanih otrok 116 000, kolikor je to tehnično mogoče, omogočijo enoznačno prikazovanje odhodnega klica v obliki tromestne številke klica 112, 113 ali 116 000. Operaterji nosijo breme dokazovanja tehnične nezmožnosti.

(10) Ne glede na določbo desetega odstavka 214. člena tega zakona pri klicu na številko za komunikacijo v sili kličočega o snemanju pogovora ob samem klicu ni treba obvestiti.

(11) Agencija v soglasju z ministrom, pristojnim za zaščito in reševanje, in ministrom, pristojnim za notranje zadeve, s splošnim aktom predpiše kakovost storitve za enotno evropsko telefonsko številko za klice v sili 112, številko policije 113 in enotno evropsko telefonsko številko za prijavo pogrešanih otrok 116 000, tako da zlasti določi parametre kakovosti, njihove mejne vrednosti in metode merjenja teh parametrov ter merila za zagotavljanje točnih in zanesljivih podatkov o lokaciji kličočega.

(12) Zloraba komunikacije v sili je prepovedana. Komunikacijo v sili zlorabi, kdor kljub opozorilu centra za sprejem komunikacije v sili, da zlorablja komunikacijo v sili, najmanj trikrat v enem dnevu kliče številko za komunikacijo v sili.

201. člen

(javno obveščanje in alarmiranje)

(1) Izvajalec javno dostopnih mobilnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora na zahtevo organa, pristojnega za zaščito in reševanje, v primeru aktualnih ali bližajočih se naravnih in drugih nesreč proti plačilu zagotoviti, da se prek javnega mobilnega omrežja omogoči obveščanje in alarmiranje končnih uporabnikov, ki se nahajajo na območju, ki ga tak organ določi.

(2) Izvajalec iz prejšnjega odstavka mora zaradi preprečevanja negativnih posledic za zdravje oziroma premoženje posameznikov organu, pristojnem za zaščito in reševanje, na njegovo zahtevo posredovati informacijo o številu uporabnikov mobilnih telefonov, ki se nahajajo na območju iz prejšnjega odstavka, če je to tehnično mogoče. Izvajalec nosi breme dokazovanja tehnične nezmožnosti.

202. člen

(ukrepi za uporabnike invalide)

(1) Vlada lahko na usklajen predlog ministra in ministra, pristojnega za invalide, če oceni, da je to potrebno, z uredbo določi zahteve, ki jih morajo izpolnjevati izvajalci javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev, da se končnim uporabnikom invalidom zagotovi dostop do elektronskih komunikacijskih storitev, vključno z zadevnimi pogodbenimi informacijami, zagotovljenimi v skladu s 186. členom tega zakona, ki je enakovreden dostopu večine končnih uporabnikov, in možnost, da izbirajo med izvajalci in storitvami, ki so na voljo večini končnih uporabnikov.

(2) Republika Slovenija v skladu z zakonom, ki ureja medije, posebej podpira ustvarjanje in razširjanje programskih vsebin namenjenih slepim in gluhim ter gluhoslepim v njim prilagojenih tehnikah ter razvoj ustrezne tehnične infrastrukture.

(3) Ministrstvo, pristojno za urejanje pogojev in zahtev za dajanje proizvodov na trg, s svojimi ukrepi spodbuja k zagotavljanju razpoložljivosti ustrezne terminalske opreme, ki končnim uporabnikom invalidom nudi potrebne storitve in funkcije.

203. člen

(medobratovalnost digitalne televizijske opreme)

(1) Ministrstvo spodbuja ponudnike digitalnih televizijskih storitev, naj, kadar je to ustrezno, omogočijo medobratovalnost digitalne televizijske opreme, ki jo zagotovijo končnim uporabnikom svojih storitev

(2) Končni uporabnik po izteku pogodbe s ponudnikom digitalnih televizijskih storitev digitalno televizijsko opremo lahko vrne ponudniku, razen če je oprema povsem medobratovalna z digitalnimi televizijskimi storitvami drugih ponudnikov. Ponudnik digitalnih televizijskih storitev nosi breme dokazovanja medobratovalnosti. Postopek za vrnitev opreme mora biti enostaven in brezplačen za končnega uporabnika.

(3) Agencija s splošnim aktom predpiše zahteve za medsebojno delovanje digitalnih interaktivnih televizijskih storitev in digitalne televizijske opreme, ki jo uporabljajo potrošniki.

204. člen

(radijska in terminalska oprema)

(1) Uporabniki ne smejo na javno komunikacijsko omrežje priključiti radijske ali terminalske opreme, ki ne ustreza zahtevam iz predpisov, ki urejajo radijsko opremo, predpisov o elektromagnetni združljivosti in predpisov o nizkonapetostni električni opremi.

(2) Operaterji ne smejo zavrniti razumne zahteve za priključitev uporabnikove radijske ali terminalske opreme, ki ustreza zahtevam iz predpisov, ki urejajo radijsko opremo, predpisov o elektromagnetni združljivosti in predpisov o nizkonapetostni električni opremi.

205. člen

(imeniki in imeniška služba)

(1) Naročniki javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke imajo pravico do vpisa v univerzalni imenik iz 167. člena tega zakona.

(2) Naročniki iz prejšnjega odstavka, ki želijo biti vpisani v univerzalni imenik, imajo pravico, da so njihove informacije na voljo ponudnikom imeniških storitev oziroma imenikov.

(3) Izvajalci medosebnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom ne smejo preprečiti dostopa preko klica ali kratkega sporočila do ustreznih imeniških služb v drugih državah članicah EU.

(4) Izvajalci medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke, ki končnim uporabnikom dodeljujejo številke iz načrta oštevilčenja, morajo izpolniti vse razumne zahteve, da za zagotavljanje javno dostopnih imeniških storitev in imenikov, vključno z univerzalno imeniško službo in univerzalnim imenikom, dajo na voljo ustrezne informacije v dogovorjeni obliki in pod pravičnimi, objektivnimi, stroškovno naravnanimi in nediskriminacijskimi pogoji. V primeru spora med izvajalci medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke in ponudniki imeniških storitev oziroma imenikov odloči agencija na podlagi 282. in 283. člena tega zakona.

(5) Agencija lahko operaterjem, ki nadzorujejo dostop do končnih uporabnikov, z odločbo naloži obveznosti in pogoje v zvezi z zagotavljanjem imeniških storitev v skladu s postopkom iz 130. člena tega zakona.

206. člen

(dodatne zmogljivosti in obveznosti)

Če agencija na podlagi posvetovanja z zainteresirano javnostjo ugotovi, da na celotnem ozemlju Republike Slovenije ali na njegovem delu ni zadostnega zagotavljanja spodaj naštetih zmogljivosti oziroma upoštevanja obveznosti, lahko s splošnim aktom predpiše, da morajo izvajalci, ki zagotavljajo storitve dostopa do interneta ali javno dostopne medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke:

1. če je to tehnično izvedljivo, omogočiti prikaz identitete kličočega priključka in zagotoviti podatke in signale, da omogočijo identifikacijo kličočega in tonsko izbiranje pri klicih v druge države članice EU,
2. če je to tehnično izvedljivo, po prekinitvi pogodbe o dostopu do interneta na zahtevo uporabnika brezplačno omogočiti dostop do elektronske pošte, prejete na elektronski naslov ali naslove izvajalca, v obdobju, ki ga določi agencija kot primerne za preusmeritev elektronske pošte, ali pa v tem obdobju preusmeriti elektronsko pošto, poslano na ta naslov ali naslove, na nov elektronski naslov ali naslove, ki jih navede končni uporabnik,
3. omogočiti vse ali le nekatere izmed možnosti za nadzor stroškov iz 176. člena tega zakona, vključno z možnostmi za nadzor stroškov za podatkovne storitve,
4. upoštevati obveznosti iz 178. člena tega zakona.

207. člen

(razčlenjeni račun)

(1) Vsi naročniki storitev dostopa do interneta ali medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke imajo pravico najmanj do nerazčlenjenega računa, ki ga izvajalec storitev naročniku pošlje na način iz šestega odstavka 177. člena tega zakona.

(2) Če izvajalci storitev iz prejšnjega odstavka v skladu s svojimi splošnimi pogoji oziroma v skladu s splošnim aktom iz prejšnjega člena nudijo storitev razčlenjenega računa, se zanje smiselno uporabljajo določbe 176. člena tega zakona.

(3) Vse razčlenitve računa, ki presegajo osnovno stopnjo razčlenitve računa iz prvega odstavka 177. člena tega zakona, ki jih nudi operater, morajo biti opredeljene v splošnih pogojih. Če jih operater nudi odplačno, morajo biti njihove cene določene v višini dejanskih stroškov, ki jih imajo operaterji z zahtevano dodatno razčlenitvijo. Navedeno ne posega v možnost drugih uporabnikov in naročnikov, da posamične storitve plačujejo posebej, kjer je to tehnično mogoče, in v tem primeru niso vključene v razčlenjeni račun.

(4) Operater na zahtevo naročnika izda razčlenjeni račun iz prejšnjega odstavka s takšno stopnjo členitve klicanih števil, da je zagotovljeno varovanje zasebnosti kličočih uporabnikov, ki so fizične osebe, in klicanih naročnikov tako, da se izpustijo ali prekrijejo zadnja tri mesta klicanih telefonskih števil. Klicanih števil operaterju ni treba prikriti:

- pri razčlenjenem računu za klice med telefonskimi številkami istega naročnika,

- če je naročnik potrošnik ali

- če naročnik, ki je fizična ali pravna oseba, ki na trgu opravlja gospodarsko ali drugo samostojno dejavnost, zahteva nezakriti razčlenjeni račun in zahtevi priloži dokument, iz katerega je razvidno, kateremu uporabniku je bila dodeljena številka, za katero zahteva razčlenjeni račun, in uporabnikovo soglasje za razkritje klicanih števil, iz katerega izhaja, da je dano zaradi dokazovanja utemeljenosti prekoračitve dogovorjenih stroškov službenega telefona. Operater razčlenjeni račun posreduje uporabniku, ki lahko telefonske številke klicev, opravljenih za zasebne namene, na računu prekrije.

(5) Operater mora zahtevo v zvezi s posredovanjem razčlenjenih računov z neprikritimi klicanimi številkami v skladu s 3. alinejo prejšnjega odstavka hraniti eno leto po dnevu posredovanja in jo na zahtevo predložiti na vpogled pristojnim organom.

208. člen

(omejitev ali prekinitev zaradi razlogov na strani operaterja)

(1) Operater lahko brez soglasja uporabnikov začasno omeji ali prekine dostop do svojih storitev, če je to potrebno zaradi dograditve, posodobitve ali vzdrževanja ali če je prišlo do napake ali okvare.

(2) Operater mora najaviti omejitve ali prekinitve zaradi dograditve, posodobitve ali vzdrževanja v sredstvih javnega obveščanja vsaj en dan vnaprej in istočasno obvestiti agencijo, o večjih omejitvah ali prekinitvah zaradi okvar ali napak pa mora nemudoma obvestiti uporabnike in agencijo.

(3) Omejitve ali prekinitve smejo trajati le toliko časa, kolikor je potrebno zaradi izvedbe ustreznih del oziroma odprave napake ali okvare.

(4) Agencija s splošnim aktom podrobneje uredi način izvajanja tega člena.

209. člen

(pravica do ugovora in spor)

(1) Vsak končni uporabnik ima pravico do ugovora zoper odločitve ali ravnanje operaterja v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki jih določajo ta zakon in na njegovi podlagi izdani predpisi, ter pogodbe o zagotavljanju elektronskih komunikacijskih omrežij oziroma storitev na ustrezen organ ali telo, ki ga ustanovi operater.

(2) Organizacije, ki lahko vložijo tožbo po zakonu, ki ureja kolektivne tožbe, smejo vložiti ugovor zaradi kršitve splošnih pogojev in cen operaterjev pri poslovanju z uporabniki in potrošniki, kot tudi postopati po določbah od petega do devetega odstavka tega člena.

(3) Operater mora vsako prijavo napake v zvezi s svojo odločitvijo ali ravnanjem iz prvega odstavka tega člena, ki jo končni uporabnik sporoči s klicem na telefonsko številko operaterja, ki je namenjena sprejemu takih klicev, zabeležiti.

(4) Ugovor mora končni uporabnik vložiti v 15 dneh od dneva, ko je izvedel za izpodbijano odločitev ali ravnanje iz prvega odstavka tega člena, vendar najpozneje v 60 dneh od dne, ko se je zgodila sporna odločitev ali ravnanje, ki je predmet ugovora, pri čemer se šteje, da je ugovor pravočasen tudi, če je vložen zadnji dan pritožbenega roka priporočeno po pošti. Če bi se rok iztekel na soboto, nedeljo, praznik ali dela prost dan, je ugovor pravočasen, če je vložen prvi naslednji delovni dan.

(5) Ugovor se lahko vloži tudi s klicem na telefonsko številko operaterja, ki je namenjena sprejemu prijav napak. Pooblaščen oseba operaterja, ki sprejema telefonske klice v zvezi s prijavo napak, mora zabeležiti vse podatke, ki so pomembni za vložitev tovrstnega ugovora. Šteje se, da je operater prejel ugovor na dan, ko je bil sporočen s klicem na telefonsko številko operaterja.

(6) Če je končni uporabnik poslal ugovor po elektronski pošti, lahko operater pošlje svojo odločitev o ugovoru po elektronski pošti na naslov, s katerega ga je končni uporabnik poslal, ali na elektronski naslov, ki ga je končni uporabnik navedel v svojem elektronskem ugovoru.

(7) Operater mora v svoji odločitvi izrecno navesti, da gre za njegovo končno odločitev, in v pravnem pouku pojasniti možnost uvedbe postopka pred agencijo in za potrošnika tudi pred izvajalcem izvensodnega reševanja potrošniških sporov, ki izpolnjuje pogoje in zagotavlja postopek skladno z zakonom, ki ureja izvensodno reševanje potrošniških sporov, če operater priznava takšno pristojnost izvajalcev za reševanje potrošniških sporov, ter navesti rok za vložitev tega predloga. V primeru, da operater ne priznava nobenega izvajalca izvensodnega reševanja potrošniških sporov kot pristojnega za reševanje potrošniškega spora, mora potrošnika na to v pravnem pouku posebej opozoriti.

(8) Odločitev glede ugovora mora operater poslati končnemu uporabniku na način, s katerim je mogoče dokazati njeno vročitev. V primeru vročanja po elektronski pošti, se dokazovanje vročitve presoja po določbah zakona, ki ureja elektronsko poslovanje in elektronski podpis.

(9) Če operater v 15 dneh po vložitvi ugovora temu ne ugodi, lahko končni uporabnik v 15 dneh po vročitvi odločitve vloži predlog za rešitev spora na agencijo.

(10) Če operater v 15 dneh od vložitve ugovora o njem ne odloči, lahko končni uporabnik vloži predlog za rešitev spora v 30 dneh po vložitvi ugovora pri operaterju.

(11) Končni uporabnik lahko vloži predlog za rešitev spora na agencijo, tudi kadar operater ugodi njegovemu ugovoru, pa nato svojih obveznosti ne izpolni v 15 dneh od vročitve odločitve. Končni uporabnik v tem primeru lahko vloži predlog za rešitev spora v 15 dneh po poteku roka za izpolnitev obveznosti.

(12) Če se postopek pred izvajalcem izvensodnega reševanja potrošniških sporov ne konča z zavezujočo odločbo skladno z zakonom, ki ureja izvensodno reševanje potrošniških sporov, lahko potrošnik ne glede na roke iz devetega, desetega in enajstega odstavka tega člena v 15 dneh od dneva, ko je bil ta postopek končan, vloži predlog za rešitev spora pred agencijo.

(13) Agencija s sklepom zavrže predlog za rešitev spora, če predlog ni vložen v rokih iz devetega, desetega, enajstega ali dvanajstega odstavka tega člena.

(14) Če naročnik na podlagi tega člena vloži ugovor oziroma predlaga rešitev spora po postopku iz 283. člena tega zakona ali če potrošnik sproži postopek po zakonu, ki ureja izvensodno reševanje potrošniških sporov, do končne rešitve spora oziroma do dokončne odločitve agencije operater zaradi neplačila obveznosti ne sme omejiti dostopa do svojih storitev ali naročnika odklopiti ter prekiniti naročniške pogodbe, če je naročnik v roku poravnal nesporni del računa ali znesek, ki ustreza povprečni vrednosti zadnjih treh nespornih računov.

(15) Agencija obravnava predlog za rešitev spora po postopku iz 283. člena tega zakona.

(16) Način in postopek reševanja ugovorov končnih uporabnikov mora operater podrobneje določiti v splošnih pogojih.

210. člen

(nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja. Pri nadzoru izvajanja prvega odstavka 204. člena tega zakona nadzira le delovanje radijske ali terminalske opreme v delovanju ter pri tem sodeluje in usklajeno deluje z inšpektorjem, pristojnim na nadzor blaga na trgu, ob smiselni uporabi 288. člena tega zakona.

XII. OBDELAVA OSEBNIH PODATKOV IN VARSTVO ZASEBNOSTI ELEKTRONSKIH KOMUNIKACIJ

211. člen

(pojem uporabnika ter upravljavca in vključene storitve)

(1) Uporabnik za potrebe tega poglavja je fizična oseba, ki uporablja javno komunikacijsko storitev v zasebne ali poslovne namene, čeprav ni nujno, da je naročena nanjo.

(2) Upravljavec za potrebe tega poglavja pomeni upravljavca osebnih podatkov v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

(3) To poglavje ureja obdelavo osebnih podatkov v zvezi z zagotavljanjem javnih komunikacijskih storitev v javnih komunikacijskih omrežjih, vključno z javnimi komunikacijskimi omrežji, ki podpirajo zbiranje podatkov in identifikacijske naprave.

212. člen

(splošne določbe o varnosti obdelave)

(1) Izvajalci javnih komunikacijskih storitev morajo sprejeti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe za zagotovitev zavarovanja svojih storitev. Če je potrebno za zagotovitev zavarovanja svojih storitev v delu, ki se nanaša na varnost omrežja, sprejmejo ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe skupaj s ponudnikom javnega komunikacijskega omrežja.

(2) Ukrepi morajo ob upoštevanju tehnološkega razvoja in stroškov njihove izvedbe zagotoviti takšno raven varnosti in zavarovanja, ki ustreza predvidenemu tveganju. Tveganje predstavlja zlasti vsako dejanje, storitev ali izdelek, ki posega v tajnost, zaupnost in varnost elektronskega komunikacijskega omrežja ali elektronske komunikacijske storitve, s tem ko spremeni dostopnost, vsebino, ceno ali kakovost storitve, in ki ga lahko operater sam ali skupaj z drugimi operaterji učinkovito onemogoči.

(3) Ukrepi iz prejšnjega odstavka morajo vsaj:

- zagotoviti, da ima dostop do osebnih podatkov le pooblaščen osebje za z zakonom dovoljene namene,
- varovati shranjene ali poslane osebne podatke pred nenamernim ali nezakonitim uničenjem, nenamerno izgubo ali spremembo ter nepooblaščenim ali nezakonitim shranjevanjem, obdelavo, dostopom ali razkritjem, in
- zagotavljati izvajanje varnostne politike pri obdelavi osebnih podatkov.

(4) Agencija izvaja občasne preglede ukrepov izvajalcev javnih komunikacijskih storitev in lahko izdaja priporočila o najboljših praksah glede ravni zavarovanja, ki bi jo ti ukrepi morali doseči.

(5) Agencija lahko za izvajanje tega člena izda splošni akt. Takšen predlog lahko agenciji poda tudi organ, pristojen za informacijsko varnost.

213. člen

(dolžnost obveščanja naročnikov pri posebnem tveganju za varnost omrežja)

(1) Pri posebnem tveganju za varnost omrežja mora izvajalec javnih komunikacijskih storitev takoj, ko za to tveganje izve, z objavo na svojih spletnih straneh in na drug primeren način obvestiti naročnike o takem tveganju. Če tveganje presega obseg ukrepov, ki jih izvajalec storitve lahko sprejme, mora hkrati obvestiti naročnike o vseh možnih sredstvih za odpravo tveganja, vključno z navedbo verjetnih stroškov, ter jim omogočiti hiter in učinkovit dostop do zaščitnih ukrepov.

(2) Pri zlorabah, ki jih storijo tretje osebe in ki niso nastale po krivdi naročnikov ali uporabnikov, izvajalci javnih komunikacijskih storitev prevzamejo stroške zagotavljanja javnih komunikacijskih storitev, ki jim nastanejo kot posledica teh zlorab. Šteje se, da zloraba ni nastala po krivdi naročnika ali uporabnika, kadar je ta uporabil vse razumne ukrepe za zaščito in spoštoval navodila, o katerih ga je obvestil izvajalec javnih komunikacijskih storitev v skladu s prejšnjim odstavkom.

214. člen

(zaupnost komunikacij)

(1) Zaupnost komunikacij se zagotavlja s tem zakonom z namenom varovanja pričakovane zasebnosti na področju uporabe elektronskih komunikacij, zagotavljanja svobode komuniciranja in svobode izražanja. Zaupnost komunikacij se nanaša na:

1. vsebino komunikacij,
2. podatke o prometu in lokacijske podatke, povezane s komunikacijo iz prejšnje točke,
3. dejstva in okoliščine v zvezi s prekinitvijo povezave ali s tem, da povezava ni bila vzpostavljena.

(2) Operater in vsakdo, ki sodeluje pri zagotavljanju in izvajanju njegove dejavnosti, mora varovati zaupnost komunikacij tudi po prenehanju opravljanja dejavnosti, pri kateri je bil zavezan k varovanju zaupnosti.

(3) Zavezanci iz prejšnjega odstavka smejo pridobiti informacije o komunikacijah iz prvega odstavka tega člena le v obsegu, ki je nujno potreben za izvajanje določenih javnih komunikacijskih storitev, in smejo te informacije uporabljati ali posredovati drugim le zaradi izvajanja teh storitev.

(4) Če morajo operaterji v skladu s prejšnjim odstavkom pridobiti informacije o vsebini komunikacij, posneti ali shraniti komunikacije in z njimi povezane podatke o prometu, morajo o tem ob sklenitvi naročniške pogodbe oziroma ob začetku izvajanja javne komunikacijske storitve seznaniti naročnika oziroma uporabnika, informacije o vsebini komunikacije oziroma komunikacijo pa zbrisati takoj, ko je to tehnično izvedljivo in ko ti podatki niso več potrebni za izvedbo določene javne komunikacijske storitve.

(5) Vse oblike nadzora oziroma prestrezanja komunikacij, ki jih izvajajo tretje osebe in te niso uporabniki, udeleženi v komunikaciji, kot so poslušanje, prestrezanje, snemanje, shranjevanje in posredovanje komunikacij iz prvega odstavka tega člena brez soglasja zadevnih uporabnikov, so prepovedane, razen če je to dovoljeno v skladu s prejšnjim odstavkom ali v

skladu z 220. ter 228. členom tega zakona oziroma če je taka oblika nadzora oziroma prestrezanja nujno potrebna za prenos sporočil (npr. telefaks sporočila, elektronska pošta, elektronski predali, glasovna pošta, storitev SMS).

(6) Snemanje in shranjevanje komunikacij brez predhodne privolitve udeležencev komunikacije je prepovedano tudi uporabnikom, kadar gre za komunikacije, kjer taka obdelava podatkov ni običajna in je udeleženci komunikacije zaradi njene narave ne pričakujejo in ne morejo vnaprej pričakovati.

(7) Ne glede na določbe petega odstavka tega člena je dovoljeno snemanje komunikacij in z njimi povezanih podatkov o prometu v okviru zakonite poslovne prakse zato, da se zagotovi dokaz o tržni transakciji ali kateri koli drugi poslovni komunikaciji, pod pogojem, da so stranke v komunikaciji predhodno obveščene o snemanju, njegovem namenu in trajanju hrambe posnetka (npr. avtomatski odzivniki). Posneto sporočilo je treba nemudoma izbrisati, najpozneje do poteka dobe, v kateri se posel lahko zakonito izpodbija.

(8) Obvestilo o snemanju mora biti dano po istovrstnem mediju in v enaki obliki, kakor poteka snemana komunikacija.

(9) Ne glede na določbo sedmega odstavka tega člena obvestilo o snemanju ni potrebno v primeru klicev na operativno telefonsko številko, ki ni namenjena javnosti in s katero upravlja izvajalec bistvenih storitev, ki je določen na podlagi zakona, ki ureja informacijsko varnost. Izvajalec bistvenih storitev mora v varnostni dokumentaciji opredeliti pomen in način rabe operativne telefonske številke.

(10) Ne glede na določbe petega odstavka tega člena je snemanje vsebine komunikacij in pridobivanje povezanih podatkov iz prvega odstavka tega člena dovoljeno tudi v okviru organizacij in državnih organov, ki so pristojni za izvajanje obveščevalnih in varnostnih nalog, nalog policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči pod pogojem, da so kličoči uporabniki predhodno obveščeni o snemanju, njegovem namenu in trajanju hranjenja posnetka (npr. avtomatski odzivniki). Drugim državnim organom pa je dovoljeno snemanje vsebine komunikacij, če tako določa zakon.

215. člen

(podatki o naročnikih)

(1) Izvajalci storitev lahko o svojih naročnikih zbirajo naslednje podatke:

1. osebno ime oziroma firmo naročnika in njeno organizacijsko obliko,
2. naslov naročnika, vključno z delom stavbe,
3. naročniško številko in druge elemente oštevilčenja, ki se uporabljajo za vzpostavitev zveze do naročnika,
4. na željo naročnika akademski, znanstveni ali strokovni naziv, naslov njegove spletne strani in druge vrste njegovih osebnih stikov (npr. IM-naslov) ali njegov e-naslov,
5. davčno številko za fizično osebo ter davčno in matično številko za pravno osebo,

6. na podlagi plačila naročnika še dodatne podatke, če to želi naročnik in se s tem ne poseže v pravice tretjih oseb.

(2) Zbrane podatke iz prejšnjega odstavka lahko izvajalci storitev obdelujejo le za:

1. sklepanje, izvajanje, spremljanje in prekinitev naročniške pogodbe,
2. zaračunavanje storitev,
3. pripravo in izdajanje imenikov po tem zakonu,
4. zagotavljanje informacij o lokaciji kličočega pri klicih na številke za komunikacijo v sili,
5. na podlagi soglasja naročnika tudi za druge zakonite namene.

(3) Podatke iz prvega odstavka tega člena lahko izvajalci storitev iz prvega odstavka po prenehanju naročniškega razmerja hranijo do popolnega poplčila storitev, vendar najdlje do preteka zastaralnega roka za svoje terjatve za izvajanje storitev, razen v primerih, ko je s tem zakonom določen daljši rok hrambe glede spremljanja in nadzora porabe podatkovnih storitev (198. člen), glede javnega obveščanja in alarmiranja (201. člen), glede notranjih postopkov (216. člen), glede zavarovanja in neizbrisne registracije posredovanja prometnih in lokacijskih podatkov v primerih varovanja življenja in telesa (221. člen), glede sledenja zlonamernih ali nadležnih klicev (223. člen) ter glede zakonitega prestrezanja komunikacij (peti odstavek 228. člena).

216. člen

(notranji postopki)

(1) Z namenom zagotavljanja varnosti obdelave osebnih podatkov in ob upoštevanju tretjega odstavka 212. člena tega zakona, morajo izvajalci storitev vzpostaviti notranje postopke o odzivanju na zahteve pristojnih organov za dostop do osebnih podatkov uporabnikov na podlagi področnih zakonov. O odzivanju na te zahteve morajo voditi triletno neizbrisno evidenco, ki vključuje podatke o številu prejetih zahtev in vlagateljih, o pravni podlagi teh zahtev in svojem odzivu nanje, to je, ali so bili podatki posredovani ali ne.

(2) Izvajalci storitev morajo informacijskemu pooblaščenцу na njegovo zahtevo predložiti informacije o notranjih postopkih iz prejšnjega odstavka ter podatke o številu prejetih zahtev in vlagateljih, o pravni podlagi teh zahtev in svojem odzivu nanje.

217. člen

(imeniki)

(1) Preden se naročnikovi podatki vključijo v tiskan ali elektronski imenik, ki je dostopen javnosti ali ga uporabljajo imeniške službe, morajo biti naročniki brezplačno obveščeni o namenu tega imenika ter o vseh nadaljnjih možnostih uporabe teh podatkov, predvsem na podlagi iskalnih funkcij. Stroške obveščanja nosi izdajatelj imenika.

(2) Naročniki morajo imeti možnost, da sami s predhodnim soglasjem odločijo, ali bodo njihovi osebni podatki, določeni v prvem odstavku 215. člena tega zakona, vpisani v javni imenik, in kateri od teh podatkov naj bodo vpisani. Če se naročniki odločijo, da bodo njihovi osebni podatki vpisani v javni imenik, se v tem primeru v imenik obvezno vpišejo podatki iz 1. in 2. točke prvega odstavka 215. člena tega zakona ter naročnikova telefonska številka. Naročniki smejo preveriti vpisane podatke, zahtevati njihovo spremembo ali njihov izbris.

(3) Naročniki morajo imeti možnost, da prepovedo uporabo svojih osebnih podatkov za klice, ki imajo komercialni ali raziskovalni namen. Naročnik lahko prepove uporabo svojih osebnih podatkov za oba ali samo za enega od navedenih namenov ob vpisu v imenik ali kadar koli pozneje. Izdajatelj imenika mora prepoved uporabe naročnikovih osebnih podatkov za določen namen nedvoumno označiti v imeniku. Če je naročnik prepoved uporabe posredoval po vpisu v imenik ali jo je vsebinsko spremenil, mora izdajatelj imenika spremembo v imeniku označiti takoj ob prvi naslednji izdaji.

(4) Zavrnitev vpisa v javni imenik, preverjanje, sprememba ali izbris osebnih podatkov iz drugega odstavka tega člena kakor tudi vpis prepovedi uporabe naročnikovih osebnih podatkov za namena iz prejšnjega odstavka ali vpisi sprememb te prepovedi morajo biti za naročnika brezplačni.

(5) Pravne ali fizične osebe, ki opravljajo klice, ki imajo komercialni ali raziskovalni namen, morajo ob posameznem klicu upoštevati prepoved uporabe naročnikovih osebnih podatkov, označene v zadnjem javno objavljenem elektronskem imeniku, če se te označbe razlikujejo od označb v tiskanem imeniku istega izdajatelja.

218. člen

(podatki o prometu)

(1) Podatki o prometu, ki se nanašajo na naročnike in uporabnike ter jih je operater obdelal in shranil, morajo biti izbrisani ali spremenjeni tako, da se ne dajo povezati z določeno ali določljivo osebo takoj, ko niso več potrebni za prenos sporočil, razen v primerih podatkov, pri katerih je po tem zakonu določen daljši rok hrambe glede spremljanja in nadzora porabe podatkovnih storitev (198. člen), glede javnega obveščanja in alarmiranja (201. člen), glede notranjih postopkov (216. člen), glede zavarovanja in neizbrisne registracije posredovanja prometnih in lokacijskih podatkov v primerih varovanja življenja in telesa (221. člen), glede sledenja zlonamernih ali nadležnih klicev (223. člen), ter glede zakonitega prestrezanja komunikacij (peti odstavek 228. člena).

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko operater do popolnega plačila storitve, vendar najdlje do preteka zastaralnega roka, hrani in obdeluje podatke o prometu, ki jih potrebuje za obračun in za plačila v zvezi z medomrežnim povezovanjem.

(3) Izvajalec javne komunikacijske storitve lahko zaradi trženja elektronskih komunikacijskih storitev ali izvajanja storitev z dodano vrednostjo obdeluje podatke iz prvega odstavka tega člena v obsegu in trajanju, potrebnem za takšno trženje ali storitve, samo na podlagi predhodnega soglasja naročnika ali uporabnika, na katerega se ti podatki nanašajo. Naročniki oziroma uporabniki morajo biti pred danim soglasjem obveščeni o vrstah podatkov o prometu, ki se obdelujejo, ter namenu in trajanju takšne obdelave. Uporabnik ali naročnik ima pravico,

da kadar koli prekliče to soglasje.

(4) Izvajalec storitve mora za namene iz drugega odstavka tega člena zaradi seznanitve naročnikov in uporabnikov v splošnih pogojih navesti, kateri prometni podatki se bodo obdelovali in koliko časa.

(5) Podatke o prometu smejo v skladu s prejšnjimi odstavki tega člena obdelovati le pooblaščen osebe, ki pod nadzorstvom operaterja skrbijo za zaračunavanje ali upravljanje prometa, odgovarjajo na vprašanja porabnikov, odkrivajo prevare, tržijo elektronske komunikacijske storitve ali zagotavljajo storitve z dodano vrednostjo, pri čemer mora biti ta obdelava omejena na obseg, ki je potreben za namene takih dejavnosti.

(6) Ne glede na določbe prvega, drugega, tretjega in petega odstavka tega člena operater na pisno zahtevo, ki je vložena zaradi reševanja sporov, zlasti sporov v zvezi z medsebojnim povezovanjem ali zaračunavanjem, in v skladu z veljavno zakonodajo, agenciji, izvajalcu izvensodnega reševanja potrošniških sporov skladno z zakonom, ki ureja izvensodno reševanje potrošniških sporov, ali pristojnemu sodišču posreduje podatke o prometu.

(7) Agencija nadzira izvajanje določb tega člena najmanj enkrat na dve leti.

219. člen

(lokacijski podatki, ki niso hkrati podatki o prometu)

(1) Lokacijske podatke, ki niso hkrati podatki o prometu in se nanašajo na uporabnike ali naročnike, se sme obdelovati le v takšni obliki, da se ne dajo povezati z določeno ali določljivo osebo, ali pa na podlagi predhodnega soglasja uporabnika ali naročnika v obsegu in trajanju, ki sta potrebna za izvedbo storitve z dodano vrednostjo. Uporabnik ali naročnik lahko to soglasje kadar koli prekliče.

(2) Uporabnik ali naročnik mora biti pred izdajo soglasja v zvezi z obdelavo podatkov iz prejšnjega odstavka seznanjen z:

1. možnostjo zavrnitve soglasja,
2. vrsto teh podatkov, ki bodo obdelani,
3. namenom in trajanjem takšne obdelave,
4. možnostjo posredovanja teh lokacijskih podatkov tretji osebi zaradi izvedbe storitve z dodano vrednostjo.

(3) Uporabnik ali naročnik, ki je soglašal z obdelavo podatkov iz prvega odstavka tega člena, ima možnost, da na preprost in brezplačen način začasno zavrne obdelavo takšnih podatkov pri vsaki priključitvi na omrežje ali za vsak prenos komunikacije.

(4) Podatke iz prvega odstavka tega člena smejo v skladu s prejšnjimi odstavki tega člena obdelovati le osebe, ki so pod nadzorom operaterja ali tretje osebe, ki izvaja storitev z dodano vrednostjo, pri čemer mora biti ta obdelava omejena na to, kar je potrebno za izvedbo storitve z dodano vrednostjo.

(5) Pri klicih na enotno evropsko številko za klice v sili 112, številko policije 113 in enotno evropsko telefonsko številko za prijavo pogrešanih otrok 116 000 mora operater v skladu s petim odstavkom 200. člena tega zakona pristojnim organom posredovati lokacijske podatke iz prvega odstavka tega člena tudi v primerih, ko je uporabnik ali naročnik začasno zavrnil obdelavo podatkov iz prvega odstavka tega člena ali ni izdal soglasja za njihovo obdelavo.

(6) Določbe prvega do četrtega odstavka tega člena se ne uporabljajo za lokacijske podatke, ki niso hkrati podatki o prometu, za potrebe izvajanja 220. člena tega zakona.

220. člen

(posredovanje prometnih in lokacijskih podatkov v primerih varovanja življenja in telesa)

(1) Operater mora zaradi varstva življenjskih interesov posameznika policiji na podlagi njene pisne zahteve, če je to glede na okoliščine konkretnega primera nujno, posredovati podatke, potrebne za ugotovitev zadnje lokacije opreme za mobilno komunikacijo oziroma več zadnjih lokacij opreme, če je to tehnično mogoče, če:

1. obstaja utemeljena verjetnost, da je neposredno ogroženo življenje ali telo osebe, ki ima ali se domneva, da je imela pri sebi opremo za mobilno komunikacijo in je pridobitev teh podatkov nujna, da se prepreči smrt ali hujša telesna poškodba te osebe,

2. je pridobitev podatkov potrebna zato, da se najde oseba, ki ji je poslovna sposobnost odvzeta ali omejena oziroma ima ugotovljene zdravstvene težave, ki kažejo na nevarnost za njeno življenje ali telo, in ki je bila prijavljena kot pogrešana ter ima ali se domneva, da je imela pri sebi opremo za mobilno komunikacijo, ali

3. je pridobitev podatkov potrebna zato, da se najde otrok, ki so ga starši ali zakoniti zastopniki prijavili kot pogrešanega in ima ali se domneva, da je imel pri sebi opremo za mobilno komunikacijo.

(2) Obrazloženo zahtevo za posredovanje podatkov, potrebnih za ugotovitev zadnje lokacije opreme za mobilno komunikacijo, policija pošlje operaterju pisno, ali po elektronski pošti z uporabo kvalificiranih digitalnih potrdil, izjemoma pa lahko tudi po telefaksu, če je to glede na okoliščine zadeve nujno.

(3) Podatki, potrebni za ugotovitev zadnje lokacije opreme za mobilno komunikacijo posameznika, so podatki o lokacijski oznaki (ID celice) na začetku komunikacije in podatki, ki določajo zemljepisno lego celic z navedbo njihovih lokacijskih oznak (ID celice) med obdobjem, za katero se hranijo, podatki o komunikaciji ter drugi podatki, ki jih v zbirkah osebnih in drugih podatkov obdeluje operater in lahko omogočajo natančnejšo ugotovitev zadnje lokacije opreme za mobilno komunikacijo posameznika.

(4) Policija vso dokumentacijo in ugotovitve, ki so podlaga za podajo zahteve, in samo zahtevo iz prvega odstavka tega člena hrani na način in pod pogoji iz prvega odstavka 221. člena tega zakona ter zagotavlja neizbrisno registracijo izvedenih ukrepov in posegov v skladu z drugim odstavkom 221. člena tega zakona.

(5) Operater podatke, poslane na podlagi zahteve iz prvega odstavka tega člena, hrani na način in pod pogoji iz prvega odstavka 221. člena tega zakona ter zagotavlja neizbrisno registracijo izvedenih ukrepov in posegov v skladu z drugim odstavkom 221. člena tega zakona.

(6) Minister, pristojen za notranje zadeve, po predhodnem mnenju informacijskega pooblaščenca podrobneje predpiše način posredovanja zahteve, obdelave posredovanih podatkov, notranjega nadzora glede načina oziroma tehničnih vprašanj obdelave osebnih podatkov ter tehnične značilnosti informacijskega sistema za izvajanje nalog iz prvega odstavka tega člena.

(7) Na podlagi prejete zahteve iz prvega odstavka tega člena mora operater zahtevane podatke poslati vlagatelju zahteve v najkrajšem možnem času oziroma takoj, ko je to tehnično mogoče. Operater nosi breme dokazovanja tehnične nezmožnosti.

(8) Policija mora osebo, za katero je zahtevala in pridobila podatke o lokaciji v skladu s tem členom, o tem takoj, ko je to mogoče, pisno seznaniti, razen če bi to škodovalo interesom samega posameznika ali interesom drugih, njemu bližnjih posameznikov v primerih iz prvega odstavka tega člena, dokler traja takšno stanje, vendar ne več kakor eno leto.

(9) Policija ne sme posredovati pridobljenih podatkov po tem členu prijaviteljem pogošenih oseb in otrok iz 2. ali 3. točke prvega odstavka tega člena, če bi bila s posredovanjem teh podatkov ogrožena osebna varnost ali dostojanstvo oseb ali otrok, zlasti ob upoštevanju predpisov, ki urejajo zaščito prič, prepoved približevanja ali preprečevanje nasilja v družini.

(10) Inšpekcijski nadzor nad obdelavo podatkov iz prvega odstavka tega člena opravlja informacijski pooblaščenec najmanj enkrat letno.

221. člen

(zavarovanje podatkov in neizbrisna registracija)

(1) Policija mora vso dokumentacijo in ugotovitve iz četrtega odstavka prejšnjega člena ter zahtevo iz prvega odstavka prejšnjega člena, operaterji pa vse podatke iz petega odstavka prejšnjega člena zavarovati v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov. V zvezi s tem morajo sprejeti primerne tehnične in organizacijske ukrepe, s katerimi te podatke zaščitijo pred uničenjem, izgubo ali spremembo in nepooblaščenimi ali nezakonitimi oblikami hrambe, obdelave, dostopa ali razkritja.

(2) Operaterji in policija, ki lahko zahteva dostop do podatkov, potrebnih za ugotovitev zadnje lokacije opreme za mobilno komunikacijo skladno s prejšnjim členom, morajo zagotoviti desetletno neizbrisno registracijo izvedenih ukrepov in posegov na podlagi prejšnjega člena ter v okviru tega roka tudi hraniti pridobljene in izročene podatke od dneva, ko so bili ti podatki sporočeni policiji, ter jih varovati v skladu z oznako stopnje tajnosti zahteve.

(3) Inšpekcijski nadzor nad izvajanjem določb tega člena izvaja informacijski pooblaščenec najmanj enkrat letno.

222. člen

(prikaz identitete kličočega priključka in priključka v zvezi)

- (1) Če izvajalec storitve nudi prikaz identitete kličočega priključka, mora imeti pred vsakim klicem kličoči uporabnik možnost, da sam, z enostavnimi sredstvi in brezplačno prepreči prikaz identitete priključka, s katerega kliče. Naročnik pa lahko od izvajalca elektronskih komunikacijskih storitev to zahteva avtomatično in brezplačno za vse klice s svojih priključkov.
- (2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka morajo operaterji brezplačno razveljaviti preprečitev prikaza identitete kličočega priključka pri klicih na številko za komunikacijo v sili.
- (3) Če izvajalec storitve nudi prikaz identitete kličočega priključka, mora imeti klicani naročnik možnost, da sam z enostavnimi sredstvi in, ob razumni uporabi te funkcije, brezplačno za dohodne klice prepreči prikaz identitete kličočega priključka.
- (4) Če izvajalec storitve nudi prikaz identitete kličočega priključka in je identiteta kličočega priključka prikazana že pred vzpostavitvijo zveze, mora imeti klicani naročnik možnost, da z enostavnimi sredstvi zavrne dohodne klice, pri katerih je kličoči uporabnik ali naročnik preprečil prikaz identitete kličočega priključka.
- (5) Če izvajalec storitve nudi prikaz identitete priključka v zvezi, mora imeti klicani naročnik možnost, da brezplačno in z enostavnimi sredstvi prepreči kličočemu uporabniku prikaz identitete priključka v zvezi.
- (6) Izvajalec storitve mora v svojih splošnih pogojih objaviti možnost prikaza in preprečitve prikaza identitete kličočega priključka in priključka v zvezi.
- (7) Določba prvega odstavka tega člena se uporablja tudi za klice, ki izvirajo iz držav članic EU, in se zaključijo v tretjih državah. Določbe tretjega, četrtega in petega odstavka tega člena se uporabljajo tudi za dohodne klice, ki izvirajo iz tretjih držav.

223. člen

(sledenje zlonamernih ali nadležnih klicev)

- (1) Če naročnik pisno zahteva od operaterja, da izsledi zanj zlonamerne ali nadležne klice, sme operater začasno, vendar največ tri mesece, beležiti izvor vseh klicev, ki se zaključijo v omrežni priključni točki tega naročnika, tudi tistih, za katere se zahteva preprečitev prikaza identitete kličočega priključka.
- (2) Operater mora podatke o sledenju shraniti in o rezultatu sledenja, to je identifikacijski oznaki kličočega (npr. telefonska številka), pisno obvestiti naročnika, ki je zahteval sledenje zlonamernih ali nadležnih klicev.
- (3) Le v primeru, ko naročnik izkaže pravni interes za zaščito svojih pravic pred sodiščem, mu operater posreduje morebitne podatke, ki razkrijejo identiteto kličočega naročnika, o čemer pa obvesti tudi kličočega naročnika in informacijskega pooblaščenca.
- (4) Operaterji zagotavljajo hrambo podatkov, zbranih na podlagi tega člena, ob upoštevanju ukrepov iz tretjega odstavka 212. člena tega zakona za obdobje treh let od njihove izročitve naročniku.
- (5) Informacijski pooblaščenec nadzira izvajanje določb tega člena.

224. člen
(preusmeritev klicev)

Operater mora naročniku omogočiti, da z uporabo preprostih sredstev in brezplačno prepreči avtomatsko preusmeritev klicev od tretjih oseb na svoj terminal.

225. člen
(piškotki)

(1) Shranjevanje podatkov ali pridobivanje dostopa do podatkov, shranjenih v terminalski opremi naročnika ali uporabnika, je dovoljeno samo pod pogojem, da je naročnik ali uporabnik v to privolil potem, ko je bil predhodno jasno in izčrpno obveščen o upravljavcu in namenih obdelave teh podatkov v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka je dovoljeno tehnično shranjevanje podatkov ali dostop do njih izključno zaradi prenosa sporočila po elektronskem komunikacijskem omrežju, ali če je to nujno potrebno za zagotovitev storitve informacijske družbe, ki jo naročnik ali uporabnik izrecno zahtevata.

(3) Če je tehnično izvedljivo in učinkovito ter v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, se šteje, da uporabnik lahko izrazi svojo privolitev iz prvega odstavka tega člena tudi z uporabo ustreznih nastavitvev v brskalniku ali drugih aplikacijah. Privolitev uporabnika ali naročnika pomeni osebno privolitev v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

(4) Kadar gre za kršitev pravil o obveščanju in privolitvi posameznika iz prvega odstavka tega člena ter hkrati za kršitev predpisov, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, se uporabljajo določbe tega zakona.

(5) Inšpekcijski nadzor nad izvajanjem določb tega člena opravlja informacijski pooblaščenec.

226. člen
(neželena komunikacija)

(1) Uporaba samodejnih klicnih in komunikacijskih sistemov za opravljanje klicev na naročnikovo telefonsko številko brez človekovega posredovanja (npr. klicni avtomati, SMS, MMS), telefaksov ali elektronske pošte za namene neposrednega trženja je dovoljena samo na podlagi naročnikovega ali uporabnikovega predhodnega soglasja.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka lahko fizična ali pravna oseba, ki od kupca svojih izdelkov ali storitev pridobi njegov elektronski naslov za elektronsko pošto, ta naslov uporablja za neposredno trženje svojih podobnih izdelkov ali storitev pod pogojem, da kupcu ponuja

jasno in izrecno možnost, da brezplačno in enostavno zavrne takšno uporabo svojega elektronskega naslova takrat, ko so ti podatki za stike pridobljeni in ob vsakem sporočilu v primeru, da kupec ni zavrnil takšne uporabe že na začetku.

(3) Uporaba drugačnih sredstev za neposredno trženje z uporabo elektronskih komunikacij, kakor so določena v prejšnjih dveh odstavkih, je dovoljena le s soglasjem naročnika ali uporabnika. Zavrnitev soglasja mora biti za zadevnega naročnika ali uporabnika brezplačna. Pri uporabi govornih telefonskih klicev je treba upoštevati tudi določbe tretjega, četrtega in petega odstavka 217. člena tega zakona.

(4) Prvi in tretji odstavek tega člena se uporabljata za naročnike, ki so fizične osebe.

(5) Prepovedano je pošiljanje elektronske pošte za namene neposrednega trženja v nasprotju z zakonom, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu, tako, da se skrije ali prikrije identiteta pošiljatelja, v imenu katerega se sporočilo pošilja, in brez veljavnega naslova, na katerega lahko prejemnik pošlje zahtevo za prenehanje pošiljanja takih sporočil. Prav tako je prepovedano pošiljanje elektronske pošte za namene neposrednega trženja, ki vabi prejemnike, da obišejo spletne strani, ki so v nasprotju s prej navedenim zakonom.

(6) Fizična ali pravna oseba lahko uporabi elektronski naslov fizičnih oseb za elektronsko pošto, če ta elektronski naslov pravna oseba javno objavi kot svoj kontaktni elektronski naslov.

(7) Ne glede na morebitni postopek nadzora zaradi kršitev določb tega člena ima pravni interes za vložitev civilne tožbe oziroma začasne odredbe zoper kršitelja določb tega člena vsaka s kršitvijo oškodovana fizična ali pravna oseba, tudi izvajalec storitev, ki ščiti svoje poslovne interese in interese svojih strank.

227. člen

(kršitev varnosti osebnih podatkov)

(1) Ob kršitvah varnosti osebnih podatkov mora izvajalec javnih komunikacijskih storitev o tem nemudoma obvestiti agencijo.

(2) Če je verjetno, da kršitev varnosti osebnih podatkov škodljivo vpliva na osebne podatke in zasebnost naročnika ali posameznika, mora izvajalec iz prejšnjega odstavka brez neupravičenega odlašanja o tej kršitvi obvestiti tudi zadevnega naročnika ali posameznika.

(3) Obveščanje iz prejšnjega odstavka ni potrebno, kadar je izvajalec javne komunikacijske storitve agenciji zadovoljivo dokazal, da je izvedel ustrezne tehnične zaščitne ukrepe in so bili ti ukrepi uporabljeni za podatke, na katere se je nanašala kršitev varnosti. Z uporabo teh ukrepov mora izvajalec javne komunikacijske storitve zagotoviti, da so ti podatki nerazpoznavni vsem, ki jim dostop do njih ni dovoljen.

(4) Kadar izvajalec javne komunikacijske storitve zadevnega naročnika ali posameznika ni obvestil o kršitvi varnosti osebnih podatkov, mu lahko agencija po preučitvi morebitnih škodljivih učinkov takšne kršitve naloži, da o tej kršitvi obvesti zadevnega naročnika ali posameznika. O izpolnitvi te obveznosti izvajalec javne komunikacijske storitve obvesti agencijo.

(5) Obvestilo naročniku ali posamezniku iz drugega ali četrtega odstavka tega člena mora

vsebovati najmanj opis kršitve varnosti osebnih podatkov, naslove za stike za pridobitev več informacij in priporočene ukrepe za ublažitev morebitnih škodljivih učinkov kršitve varnosti osebnih podatkov. Obvestilo agenciji iz prvega odstavka tega člena pa mora poleg navedenega vsebovati tudi opis posledic kršitve varnosti osebnih podatkov in ukrepov, ki jih je izvajalec javne komunikacijske storitve predlagal ali sprejel za obravnavanje tovrstne kršitve.

(6) Za izvrševanje določb tega člena agencija lahko izda splošni akt glede okoliščin, v katerih morajo izvajalci javnih komunikacijskih storitev izdati obvestilo o kršitvi varnosti osebnih podatkov, oblike takega obvestila in načina obveščanja. Agencija mora pri tem upoštevati morebitne zadevne tehnične izvedbene ukrepe, ki jih je sprejela Evropska komisija.

(7) Izvajalci javnih komunikacijskih storitev morajo hraniti zadosten popis podatkov o kršitvah varnosti osebnih podatkov. Popis podatkov mora zato vključevati dejstva, ki se nanašajo na kršitve, njihove učinke, vključno z oceno števila oškodovanih oseb, in sprejete popravne ukrepe, kar agenciji omogoča, da preveri izpolnjevanje določb tega člena. Popis lahko vključuje samo informacije, ki so potrebne za ta namen.

228. člen

(zakonito prestrezanje komunikacij)

(1) Operater mora omogočiti zakonito prestrezanje komunikacij na določeni točki javnega komunikacijskega omrežja takoj, ko prejme prepis tistega dela izreka odredbe pristojnega organa, v katerem je navedba točke javnega komunikacijskega omrežja, na kateri naj se izvaja zakonito prestrezanje komunikacij, odrejeno trajanje tega ukrepa ter drugi podatki, povezani z načinom in obsegom tega ukrepa.

(2) Prepis odredbe iz prejšnjega odstavka opravi organ, ki je odredbo izdal.

(3) Operater mora omogočiti zakonito prestrezanje komunikacij na način, v obsegu in trajanju, kakor je določeno v prepisu izreka odredbe iz prvega odstavka tega člena.

(4) Izjemoma mora operater omogočiti zakonito prestrezanje komunikacij na podlagi ustne odredbe, če je tako določeno v zakonu, v katerem so določeni tudi pogoji in okoliščine za izdajo ustne odredbe. Pisni odpravek ustne odredbe se operaterju vroči čim prej, vendar najkasneje v roku 48 ur po njegovi izdaji.

(5) Operaterji morajo zagotoviti tridesetletno neizbrisno registracijo vsakega zakonitega prestrezanja komunikacij, ki vključuje podatke iz prvega oziroma četrtega odstavka tega člena in podatke o izvršitvi odredbe (kdo jo je izvršil, trajanje prestrezanja) ter jih v okviru tega roka varovati v skladu z oznako stopnje tajnosti prepisa odredbe. Organ, ki skladno z odredbo iz tretjega odstavka tega člena izvaja nadzor komunikacij, hrani te podatke v skladu s predpisom, ki ureja njegovo delovanje.

(6) Operater mora v svojem omrežju na svoje stroške zagotoviti ustrezno opremo in primerne vmesnike, ki v njegovem omrežju omogočajo zakonito prestrezanje komunikacij. Pri prestrezanju komunikacij v mednarodnih elektronskih komunikacijskih omrežjih v skladu z zakonom, ki ureja Slovensko obveščevalno varnostno agencijo, mora operater omrežja na

svoje stroške zagotoviti ustrezno opremo in izročilne vmesnike, ki v njegovem omrežju omogočajo zakonito prestrezanje mednarodnih komunikacij, ali ustrezne prenosne poti do izročilnih vmesnikov v nadzornem centru pristojnega organa.

(7) Minister v soglasju z ministrom, pristojnim za notranje zadeve, ministrom, pristojnim za obrambo in direktorjem Slovensko obveščevalno-varnostne agencije predpiše funkcionalnost opreme in določi primerne vmesnike iz prejšnjega odstavka.

(8) Agencija nadzira izpolnitev obveznosti operaterjev iz tega člena, kar ne posega v pristojnosti nadzora zakonitega prestrezanja s strani pristojnih organov na podlagi drugih zakonov.

229. člen

(nadzor)

Agencija ob upoštevanju omejitev iz 228. člena tega zakona nadzira izvajanje določb tega poglavja, razen določb 216., 220., 221., 223. in 225. člena tega zakona, kjer nadzor izvaja informacijski pooblaščenec.

XIII. AGENCIJA

1. Splošne določbe

1.1 Splošno

230. člen

(agencija)

(1) Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: agencija) je pravna oseba javnega prava.

(2) Agencija je pri izvajanju nalog iz svoje pristojnosti samostojna.

(3) V imenu Republike Slovenije izvršuje pravice in obveznosti ustanovitelja vlada.

231. člen

(delovanje agencije)

(1) Agencija izvaja naloge, ki so določene s tem zakonom in drugimi zakoni s področja njenega delovanja ter na njihovi podlagi sprejetimi podzakonskimi akti. Pri tem zasleduje razvojne cilje, ki izhajajo iz strateških dokumentov Republike Slovenije s področja njenega delovanja.

(2) Agencija mora naloge iz svoje pristojnosti izvajati nepristransko, pregledno in pravočasno v okviru zakonsko določenih rokov.

(3) Agencija pri izvajanju nalog zagotavljanja konkurence iz IX. poglavja tega zakona, reševanja sporov iz prvega odstavka 282. člena tega zakona, oblikovanju trga in konkurence v postopkih dodelitve pravic uporabe radijskih frekvenc, izvajanju nalog, s katerimi se prispeva k varstvu pravic končnih uporabnikov, izvajanju nalog iz 268. člena tega zakona, izvajanju nalog iz 171. in 172. člena tega zakona in zagotavljanja prenosljivosti števil iz 195. in 196. člena tega zakona ne sme zaprositi ali prejemati navodil od drugih državnih organov. Navedeno ne vpliva na možnost njenega posvetovanja z organom, pristojnim za varstvo konkurence, organom, pristojnim za varstvo potrošnikov, in na sodelovanje z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo, BEREC in RSPG v skladu s tem zakonom.

(4) Organizacijo in poslovanje agencije ureja statut.

232. člen

(akti agencije)

(1) Agencija izdaja splošne akte o vprašanjih s področja svojih pristojnosti.

(2) Agencija lahko s splošnim aktom podrobneje uredi vprašanja, ki se pojavijo pri izvrševanju posameznih določb zakonov, s področij v njeni pristojnosti.

(3) Agencija izdaja splošne akte za izvrševanje predpisov EU.

(4) Agencija v okviru svojih regulativnih pristojnosti izdaja priporočila, s katerimi naslovnikom nezavezujoče priporočila določena ravnanja.

(5) Agencija odloča o posamičnih zadevah s področja svojih pristojnosti z odločbo ali sklepom.

(6) Statut in splošni akti agencije za izvajanje javnih pooblastil se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije, priporočila pa na spletni strani agencije.

233. člen

(organi agencije)

Organa agencije sta svet agencije in direktor agencije.

1.2 Svet agencije

234. člen

(sestava in imenovanje članov sveta agencije)

(1) Svet agencije sestavlja pet članov.

(2) Člane sveta agencije imenuje vlada na podlagi javnega razpisa, ki ga izvede ministrstvo.

(3) Predsednika sveta agencije izvolijo člani sveta agencija med seboj z večino glasov in na tajnem glasovanju.

(4) Vlada pri imenovanju kandidatov za člane sveta agencije uporablja merilo strokovnosti in usposobljenosti osebe.

235. člen

(mandat in pogoji za člane sveta agencije)

(1) Člani sveta agencije so imenovani za dobo petih let in so lahko ponovno imenovani.

(2) Za člana sveta agencije je lahko imenovana oseba, ki

1. je državljan Republike Slovenije,
2. je poslovno sposobna,
3. ima najmanj izobrazbo, pridobljeno po študijskih programih za pridobitev izobrazbe druge stopnje ali raven izobrazbe, pridobljene po študijskih programih, ki v skladu z zakonom ustrezajo izobrazbi druge stopnje ustrezne smeri,
4. ima najmanj pet let delovnih izkušenj na delovnem mestu, ki zahteva izobrazbo iz prejšnje alineje,
5. je strokovnjak na področju delovanja oziroma poslovanja agencije,
6. ni bila pravnomočno obsojena zaradi naklepne kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti, na nepogojno kazen zapora v trajanju več kakor šest mesecev,
7. predloži izjavo o interesih in povezavah iz prvega odstavka 236. člena tega zakona.

236. člen

(izjava o interesih in povezavah člana sveta agencije)

(1) Kandidat za člana sveta agencije mora podati izjavo, s katero razkrije svoje interese in povezave, ki jih ima kot samostojni podjetnik posameznik, imetnik lastniškega deleža v gospodarski družbi oziroma član v upravnih in nadzornih organih družb, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali so njihovi dobavitelji elektronske komunikacijske opreme. Pri tem mora razkriti zlasti informacije o statusu samostojnega podjetnika posameznika, o lastniških deležih v gospodarskih družbah in o članstvu v upravnih in nadzornih organih teh družb. Prav tako mora razkriti kakršnekoli druge okoliščine, ki bi lahko vplivale na objektivno in nepristransko opravljanje nalog člana sveta agencije.

(2) Član sveta agencije mora izjavo iz prejšnjega odstavka v 30 dneh po imenovanju posredovati agenciji, ki jo objavi na svoji spletni strani.

(3) Ob vsaki spremembi interesov in povezav iz prvega odstavka tega člena je član sveta agencije dolžan obvestiti agencijo, ki to objavi na način iz prejšnjega odstavka, o tem takoj pisno obvestiti svet agencije ter prenehati z delom v zadevah, v katerih bi ti interesi in povezave lahko vplivali na objektivno in nepristransko opravljanje njegovih nalog.

(4) Če katerikoli član sveta agencije oceni, da obstajajo povezave in interesi člana sveta agencije iz prvega odstavka tega člena, ki jih ni navedel kot kandidat za člana sveta agencije ali o katerih ni obvestil sveta agencije v skladu s prejšnjim odstavkom ali o katerih je v skladu

s prejšnjim odstavkom obvestil svet agencijo, bi pa lahko vplivale na objektivno in nepristransko opravljanje njegovih nalog, predlaga svetu agencije, da o tem obvesti Komisijo za preprečevanje korupcije. V postopku odločanja sveta agencije o tem predlogu ne sme sodelovati član sveta agencije na katerega se ti interesi in povezave nanašajo. Pred odločitvijo svet agencije pridobi mnenje člana sveta agencije, o katerem teče postopek.

237. člen **(nezdružljivost)**

Člani sveta agencije ne morejo biti:

1. člani organov političnih strank,
2. funkcionarji po zakonu, ki ureja sistem plač v javnem sektorju,
3. osebe, ki so zaposlene ali so člani upravnega ali nadzornega organa pravne osebe, ki opravlja dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali imajo lastninske deleže v pravnih osebah, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali v pravnih osebah, ki imajo lastninski delež v takih pravnih osebah,
4. osebe, katerih zakonec, zunajzakonski partner ter sorodnik v ravni vrsti do vključno drugega kolena je član upravnega ali nadzornega organa pravne osebe, ki opravlja dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali ima lastninske deleže v pravnih osebah, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali v pravnih osebah, ki ima lastninski delež v takih pravnih osebah.

238. člen **(pristojnosti in odgovornosti sveta agencije)**

(1) Svet agencije:

- sprejema svoj poslovnik,
- sprejema program dela in finančni načrt ter letno poročilo,
- spremlja uresničevanje programa dela in finančnega načrta,
- daje soglasje k statutu, ki ga sprejeme direktor agencije,
- predlaga razrešitev direktorja agencije,
- predlaga začasno prepoved opravljanja nalog direktorja agencije,
- predlaga predčasno razrešitev članov sveta agencije.

(2) Člani sveta agencije oziroma osebe, ki jih svet agencije pooblasti, lahko pregledujejo poslovne knjige kot so opredeljene v slovenskih računovodskih standardih in knjigovodske listine agencije.

(3) Člani sveta agencije varujejo zaupnost podatkov agencije skladno s tem zakonom in drugimi zakoni s področja njenega delovanja, vključno s poslovnimi skrivnostmi drugih pravnih oseb, do katerih imajo dostop pri izvajanju svojih nalog.

(4) Direktor mora svetu agencije vedno na njegovo zahtevo predložiti poročilo o poslovanju agencije in druge informacije, ki jih svet agencije potrebuje za izvajanje svojih pristojnosti.

(5) Svet agencije lahko direktorju predlaga izboljšave poslovanja agencije, opozori na morebitne nepravilnosti poslovanja agencije oziroma o tem obvesti pristojne organe.

(6) Svet agencije pri izvajanju svojih pristojnosti iz prvega odstavka tega člena ne sme posegati v vsebino in postopke sprejemanja drugih splošnih in posamičnih aktov ter priporočil agencije ter v z njimi povezane strokovne naloge.

239. člen

(predčasna razrešitev člana sveta)

(1) Član sveta agencije je predčasno razrešen, če

1. to sam zahteva,
2. ne izpolnjuje več z zakonom določenih pogojev za imenovanje,
3. če trajno izgubi delovno možnost za opravljanje dela,
4. če nastopi položaj nezdržljivosti iz 237. člena tega zakona,
5. če več kot pol leta ne opravlja svojih nalog.

(2) Člane sveta agencije predčasno razreši z upravno odločbo vlada na lastno pobudo ali na obrazložen predlog sveta agencije.

(3) Če razrešitev člana sveta agencije predlaga svet agencije, svet agencije sprejme obrazložen predlog za predčasno razrešitev člana sveta agencije po postopku, ki je določen s statutom agencije. V postopku predčasne razrešitve ne sme sodelovati član sveta agencije, katerega razrešitev se predlaga. Pred odločitvijo svet agencije pridobi mnenje člana sveta agencije, katerega razrešitev je predlagana.

(4) Zoper odločitev o razrešitvi je zagotovljeno sodno varstvo v upravnem sporu.

240. člen

(sklic seje in odločanje sveta agencije)

(1) Svet agencije dela in odloča na sejah najmanj štirikrat letno, ki jih sklicuje predsednik sveta agencije na lastno pobudo, na zahtevo vsaj dveh članov sveta agencije ali na zahtevo direktorja agencije. Zahteva članov sveta agencije in direktorja mora biti posebej obrazložena.

(2) Svet agencije sprejema odločitve po posvetovanju z glasovanjem na seji. Odločitev je sprejeta, če zanjo glasuje večina vseh članov sveta agencije. O seji sveta agencije se sestavi zapisnik.

241. člen

(pravice in obveznosti članov sveta agencije)

(1) Člani sveta morajo pri svojem delu ravnati nepristransko in s skrbnostjo dobrega gospodarstvenika ter varovati poslovno skrivnost agencije.

(2) Člani sveta agencije so upravičeni do sejin in povračil drugih stroškov v skladu s predpisom vlade, izdanim na podlagi zakona, ki ureja javne agencije. Sredstva, pogoje za delo in informiranje zagotovi agencija.

(3) Člani sveta so odgovorni za škodo, ki je nastala kot posledica kršitve njihove dolžnosti.

1.3 Direktor agencije

242. člen

(imenovanje direktorja in vršilca dolžnosti direktorja)

(1) Direktorja agencije imenuje vlada na predlog ministra po predhodno izvedenem javnem natečaju.

(2) Javni natečaj se objavi na spletnih straneh agencije in na spletnih straneh ministrstva, pristojnega za upravo, lahko pa tudi v dnevem tisku oziroma v Uradnem listu Republike Slovenije. Javni natečaj mora biti objavljen največ 90 in najmanj 60 dni pred potekom mandata trenutnega direktorja agencije.

(3) Javni natečaj, ki se začne na predlog ministra, izvede posebna natečajna komisija, ki jo imenuje uradniški svet.

(4) Zoper odločbo o imenovanju ni pritožbe, zagotovljeno pa je sodno varstvo v upravnem sporu, pri čemer pristojno sodišče o tem odloča prednostno.

(5) Če direktor umre, je razrešen ali mu je potekel mandat in novi direktor še ni imenovan, imenuje vlada brez javnega natečaja vršilca dolžnosti direktorja do imenovanja novega direktorja, vendar najdlje za šest mesecev. Glede pogojev za imenovanje in razlogov za predčasno razrešitev se za vršilca dolžnosti direktorja uporabljajo določbe 243. in 248. člena tega zakona.

(6) Pri začasni prepovedi opravljanja nalog direktorja iz 249. člena tega zakona je imenovan vršilec dolžnosti do prenehanja tega ukrepa.

243. člen

(mandat in pogoji za imenovanje direktorja)

(1) Za direktorja je lahko imenovana oseba, ki:

1. je državljan Republike Slovenije,

2. je poslovno sposobna,
3. ima najmanj izobrazbo, pridobljeno po študijskih programih za pridobitev izobrazbe druge stopnje ali raven izobrazbe, pridobljene po študijskih programih, ki v skladu z zakonom ustrezajo izobrazbi druge stopnje ustrezne smeri,
4. ima najmanj deset let delovnih izkušenj na delovnem mestu, ki zahteva izobrazbo iz prejšnje alineje,
5. je priznan strokovnjak na področjih, ki so v pristojnosti delovanja agencije,
6. ima vodstvene, organizacijske in mednarodne izkušnje,
7. ima višjo raven znanja angleškega jezika,
8. ni bila pravnomočno obsojena zaradi naklepnega kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti, na nepogojno kazen zapora v trajanju več kakor šest mesecev oziroma ni bila pravnomočno obsojena zaradi kaznivega dejanja zoper uradno dolžnost in javna pooblastila,
9. zoper njo ni uveden kazenski postopek zaradi naklepnega kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti,
10. izpolnjuje zahteve iz 244. in 245. člena zakona,
11. predloži izjavo o interesih in povezavah iz prvega odstavka 246. člena tega zakona.

(2) Direktor je imenovan za dobo petih let in je lahko ponovno imenovan po predhodno izvedenem javnem natečaju.

(3) Vlada ob upoštevanju določb tretjega odstavka 231. člena tega zakona sklene z direktorjem pogodbo o zaposlitvi, v kateri se določijo tudi pričakovani cilji in rezultati direktorja.

244. člen

(opravljanje drugih dejavnosti in nasprotje interesov)

(1) Za vse javne uslužbence agencije veljajo omejitve glede opravljanja drugih dejavnosti in nasprotja interesov, kot je to za uradnike določeno v zakonu, ki ureja javne uslužbence.

(2) Direktor in njegovi namestniki, njihov zakonec ali zunajzakonski partner ter sorodnik v ravni vrsti do vključno drugega kolena ne smejo:

1. sami kot fizične osebe opravljati dejavnosti na področju, ki ga je pristojna urejati agencija,
2. biti člani upravnega ali nadzornega organa pravne osebe, ki opravlja dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija,
3. imeti lastniških deležev v pravnih osebah, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali v pravnih osebah, ki imajo lastniški delež v takih pravnih osebah.

245. člen

(omejitev poslovanja)

(1) Direktor in njegovi namestniki ne smejo:

1. sami kot fizične osebe poslovno sodelovati s fizičnimi ali pravnimi osebami, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija,
2. biti člani upravnega ali nadzornega organa pravne osebe, ki poslovno sodeluje s fizičnimi ali pravnimi osebami, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija,
3. imeti lastniških deležev v pravnih osebah, ki poslovno sodelujejo s fizičnimi ali pravnimi osebami, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali v pravnih osebah, ki imajo lastniški delež v takih pravnih osebah.

(2) Prepovedano poslovno sodelovanje iz prejšnjega odstavka ne vključuje poslovnega sodelovanja zaradi uporabe javno dostopnih storitev, ki jih zagotavljajo fizične ali pravne osebe, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija.

246. člen

(izjava o interesih in povezavah kandidata za direktorja)

(1) Kandidat za direktorja mora podati izjavo, s katero razkrije svoje interese in povezave, ki jih ima kot samostojni podjetnik posameznik, imetnik lastniškega deleža v gospodarski družbi oziroma član v upravnih in nadzornih organih družb, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali ki so njihovi dobavitelji elektronske komunikacijske opreme. Pri tem mora razkriti zlasti informacije o statusu samostojnega podjetnika posameznika, o lastniških deležih v gospodarskih družbah in o članstvu v upravnih in nadzornih organih teh družb. Prav tako mora razkriti kakršnekoli druge okoliščine, ki bi lahko vplivale na objektivno in nepristransko opravljanje njegovih nalog.

(2) Direktor mora izjavo iz prejšnjega odstavka v 30 dneh po imenovanju posredovati agenciji, ki jo objavi na svoji spletni strani.

(3) Ob vsaki spremembi interesov in povezav iz prvega odstavka tega člena, je direktor dolžan obvestiti agencijo, ki to objavi na način iz prejšnjega odstavka, o tem takoj pisno obvestiti svet agencije in vlado ter prenehati z delom v zadevah, v katerih bi ti interesi in povezave lahko vplivali na objektivno in nepristransko opravljanje njegovih nalog.

(4) Če katerikoli član sveta agencije oceni, da obstajajo povezave in interesi direktorja iz prvega odstavka tega člena, ki jih ni navedel kot kandidat za direktorja ali o katerih ni obvestil sveta agencije in vlade v skladu s prejšnjim odstavkom ali o katerih je v skladu s prejšnjim odstavkom obvestil svet agencije in vlado, bi pa lahko vplivale na objektivno in nepristransko opravljanje njegovih nalog, predlaga svetu agencije, da o tem obvesti Komisijo za preprečevanje korupcije. Pred odločitvijo svet agencije pridobi mnenje direktorja. Komisijo za preprečevanje korupcije lahko, če oceni, da obstajajo takšne povezave in interesi direktorja, obvesti tudi vlada.

247. člen

(pristojnosti in odgovornosti direktorja agencije)

(1) Direktor agencije:

1. zastopa in predstavlja agencijo,
2. vodi njeno poslovanje in organizira njeno delo ter sprejme statut agencije,
3. vodi postopke in daje pooblastila za vodenje postopkov v zadevah iz pristojnosti agencije,
4. izdaja posamične akte ter sprejema splošne akte in priporočila iz pristojnosti agencije,
5. varuje zaupnost podatkov agencije skladno s tem zakonom in drugimi zakoni s področja njenega delovanja, vključno s poslovnimi skrivnostmi drugih pravnih oseb, do katerih ima dostop pri izvajanju svojih nalog,
6. pripravi in predloži svetu agencije v sprejem predlog programa dela, finančnega načrta in letnega poročila ter sodeluje s svetom agencije v skladu z njunimi pristojnostmi,
7. sodeluje s posvetovalnimi sveti s področja delovanja agencije v skladu z njihovimi pristojnostmi.

(2) Direktor lahko izmed vodij sektorjev na agenciji imenuje do dva namestnika, ki v odsotnosti direktorja ter v primeru prenehanja z delom iz tretjega odstavka prejšnjega člena na podlagi njegovega pooblastila vodita, predstavljata in zastopata agencijo.

(3) Direktor agenciji odgovarja za škodo, ki jo je povzročil s svojim nevestnim ali protipravnim ravnanjem, po splošnih pravilih odškodninske odgovornosti.

248. člen

(predčasna razrešitev direktorja)

(1) Direktor je predčasno razrešen le, če:

1. to sam zahteva,
2. ne izpolnjuje več pogojev za imenovanje iz prvega odstavka 243. člena, razen pogoja iz 9. točke prvega odstavka 243. člena tega zakona,
3. če trajno izgubi delovno zmožnost za opravljanje dela na delovnem mestu direktorja.

(2) Direktor je lahko predčasno razrešen tudi, če Računsko sodišče Republike Slovenije v skladu s svojimi pristojnostmi po zakonu, ki ureja računsko sodišče, da poziv za njegovo razrešitev.

(3) Direktorja razreši vlada na lastno pobudo ali na predlog sveta agencije, če obstajajo razlogi iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) O razlogih za predčasno razrešitev mora biti direktor obveščen, hkrati pa mora imeti možnost zagovora.

(5) Vlada razreši direktorja z upravno odločbo, v kateri mora obrazložiti razloge za svojo odločitev.

(6) Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ni pritožbe, zagotovljeno pa je sodno varstvo v upravnem sporu, pri čemer pristojno sodišče odloča prednostno.

(7) Informacijo o razrešitvi direktorja vlada javno objavi. V primeru, da ta informacija ne vsebuje utemeljitve vseh razlogov za razrešitev, mora vlada na zahtevo razrešenega direktorja odločbo iz petega odstavka v celoti javno objaviti na svojih spletnih straneh.

(8) Razrešeni direktor, ki je imel pred imenovanjem na agenciji sklenjeno pogodbo o zaposlitvi, je razporejen na prosto delovno mesto v agenciji, ki ustreza njegovi delovni usposobljenosti, za čas, za katerega je imel sklenjeno pogodbo o zaposlitvi. Če takšnega delovnega mesta ni, mu vlada v skladu z zakonom, ki ureja delovna razmerja, odpove pogodbo o zaposlitvi v skladu z določbami o redni odpovedi.

(9) Če je direktor predčasno razrešen, ker ne izpolnjuje več pogojev za njegovo imenovanje iz 8. ali 10. točke prvega odstavka 243. člena tega zakona, gre za razrešitev iz krivdnih razlogov in za odpoved pogodbe o zaposlitvi iz krivdnih razlogov v skladu z zakonom, ki ureja delovna razmerja.

249. člen

(začasna prepoved opravljanja nalog direktorja)

(1) Vlada na lastno pobudo ali na predlog sveta agencije z upravno odločbo odloči o začasni prepovedi opravljanja nalog direktorja, če je zoper njega:

1. v zvezi z njegovim delom uveden kazenski postopek zaradi utemeljenega suma storitve kaznivega dejanja iz 257., 257. a, 261. ali 263. člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 6/16-popr., 54/15, 38/16, 27/17 in 23/20) ali
2. vložena pravnomočna obtožnica zaradi naklepne kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti, za katerega je kot glavna kazen predpisana zaporna kazen najmanj šest mesecev.

(2) V primerih iz prvega odstavka tega člena se direktorju začasno odvzamejo pooblastila, hkrati pa se mu ponudi sklenitev pogodbe o zaposlitvi za drugo delovno mesto v agenciji. Le v primerih, ko ni mogoče drugače zagotoviti zakonitosti poslovanja agencije oziroma nepristranskosti njenega odločanja, se direktorju začasno odvzamejo pooblastila direktorja in se mu hkrati prepove delo v agenciji.

(3) Začasna prepoved opravljanja nalog direktorja iz prvega odstavka tega člena traja do:

1. dokončne odločitve vlade o njegovi razrešitvi,
2. poteka njegovega mandata ali

3. pravnomočno končanega kazenskega postopka.

(4) O razlogih za začasno prepoved opravljanja nalog direktorja mora biti direktor obveščen, hkrati pa mora imeti možnost zagovora.

(5) Vlada o začasni prepovedi opravljanja nalog direktorja odloči z upravno odločbo, zoper katero je zagotovljeno sodno varstvo v upravnem sporu.

(6) Če je direktorju začasno v celoti prepovedano opravljanje dela v agenciji, mu v času prepovedi pripada 50 % osnovne plače, ki bi jo prejemal, če bi opravljal naloge direktorja agencije. Če je direktorju ponujena sklenitev pogodbe o zaposlitvi za drugo delovno mesto v agenciji in to sprejme, mu v tem času pripada plača za to delovno mesto. Če takšno ponudbo zavrne, pravice iz tega odstavka nima.

(7) Če se postopek zaradi kaznivega dejanja iz prvega odstavka tega člena pred kazenskim sodiščem pravnomočno konča tako, da ni podlage za razrešitev direktorja po tem zakonu, se z dnem pravnomočnosti sodne odločbe odpravijo posledice ukrepa iz prvega odstavka tega člena.

1.4 Delovanje agencije

250. člen

(število zaposlenih)

Agencija za izvajanje svojih pristojnosti v programu dela določi ustrezno število zaposlenih glede na njene potrebe dela.

251. člen

(plače zaposlenih)

Za plače zaposlenih v agenciji veljajo predpisi, ki urejajo sistem plač v javnem sektorju.

252. člen

(financiranje agencije)

(1) Agencija se financira izključno s prihodki od plačil, ki so določena s tem zakonom in z drugimi zakoni s področij njenega delovanja.

(2) Presežek prihodkov nad odhodki agencije v zvezi z izvrševanjem njenih nalog se izloči v rezerve agencije v višini, določeni s finančnim načrtom agencije za leto, v katerem je bil presežek realiziran. Ostanek presežka se usmeri v znižanje plačil zavezancev na način, da se kot saldo plačil iz preteklega leta upošteva pri izdaji tarife o vrednosti točke za plačila agenciji.

253. člen

(postopek sprejemanja programa dela in finančnega načrta)

(1) Ministrstva, pristojna za posamezna področja delovanja agencije, lahko agenciji do 31. maja tekočega leta pošljejo strateške usmeritve za pripravo programa dela in finančnega načrta za prihodnje koledarsko leto.

(2) Agencija osnutek programa dela in finančnega načrta za prihodnje koledarsko leto najpozneje do 31. julija tekočega leta predloži v javno obravnavo v skladu z 269. členom tega zakona.

(3) Direktor najpozneje do 30. septembra tekočega leta predloži svetu agencije v sprejem predlog programa dela in finančni načrt za prihodnje koledarsko leto.

(4) Svet agencije do 31. oktobra tekočega leta predloži sprejet program dela v seznanitev in finančni načrt v soglasje vladi.

254. člen

(nadzor nad delom agencije)

(1) Statut agencije potrdi vlada.

(2) K finančnemu načrtu agencije daje soglasje vlada.

(3) Agencija mora voditi računovodstvo ločeno po področjih svojega urejanja v skladu z zakonom, ki ureja računovodstvo, in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi. Računovodske izkaze in poslovno poročilo agencije mora pregledati pooblaščen revizor.

(4) Agencija mora vsako leto pripraviti letno poročilo, h kateremu vlada da soglasje, in z njima seznaniti državni zbor. Letno poročilo je sestavljeno iz poročila o delu in poslovnega poročila.

(5) Nadzor nad zakonitostjo dela agencije opravlja ministrstvo, pristojno za posamezno delovno področje, na katerem deluje agencija. Ta nadzor ne zajema možnosti poseganja v vsebino splošnih ali konkretnih pravnih aktov, ki jih je izdala agencija v zvezi z izvajanjem njenih pristojnosti na podlagi tega ali drugih zakonov s področij njenega delovanja.

(6) Nadzor nad zakonitostjo, namembnostjo, učinkovito in uspešno rabo sredstev agencije opravlja računsko sodišče. Računsko sodišče poročilo o opravljenem nadzoru objavi na svojih spletnih straneh.

(7) Ministrstvo, pristojno za upravo, izvaja nadzor nad izvajanjem predpisov o upravnem postopku.

255. člen

(postopek pred agencijo)

(1) Agencija vodi postopek in izdaja odločbe ter druge posamične akte po zakonu, ki ureja splošni upravni postopek, če s tem zakonom ni določeno drugače. Kadar ta zakon določa, da

se odločba ali drug posamični akt izda po javnem razpisu, agencija izvede pred uvedbo upravnega postopka postopek javnega razpisa po tem zakonu.

(2) Za odločanje v posamičnih zadevah lahko direktor pooblasti osebo v agenciji, ki izpolnjuje pogoje za odločanje v splošnem upravnem postopku.

(3) Odločba ali drug posamičen akt agencije, izdan v upravnem postopku, sta dokončna, če ta ali drug zakon s področja njenega delovanja ne določa drugače.

(4) Zoper odločbo ali drug posamičen akt agencije iz prejšnjega odstavka so dovoljena le tista izredna pravna sredstva po zakonu, ki ureja splošni upravni postopek, za katera je pristojna agencija.

(5) Agencija sama opravlja upravno izvršbo svojih izvršljivih odločb in lahko pri tem izreka ustrezne globe ter uporablja prisilne ukrepe, ki so predpisani z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Upravno izvršbo denarnih obveznosti opravi davčni organ po postopku, predpisanem za izvršbo davčnih obveznosti.

256. člen

(sodno varstvo)

(1) Zoper dokončne odločbe ali druge posamične akte agencije je zagotovljeno sodno varstvo v skladu z zakonom, ki ureja upravni spor.

(2) Tožba v upravnem sporu zoper akte, ki jih izda agencija na podlagi tega zakona, se vložijo pri Upravnem sodišču Republike Slovenije v Ljubljani. V sporu odloča upravno sodišče s sedežem v Ljubljani.

(3) Postopki v zvezi s tožbami v upravnem sporu iz prejšnjega odstavka so hitri. Sodišče o njih odloča prednostno, kar velja tudi za sodišče, ki odloča o pravnih sredstvih.

257. člen

(zbiranje podatkov v zvezi s postopkom pred upravnim sodiščem)

(1) Upravno sodišče zbira podatke o številu in splošnem predmetu tožb v upravnem sporu, trajanju postopkov pred sodiščem od vložitve tožbe do pravnomočne sodne odločbe ter o številu odločitev o začasnih odredbah, ki jih je izdalo sodišče v zvezi z elektronskimi komunikacijami.

(2) Upravno sodišče pošlje podatke iz prejšnjega odstavka za tekoče leto ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, najpozneje do 31. januarja naslednje leto.

(3) Ministrstvo, pristojno za pravosodje, prejete podatke posreduje Evropski komisiji in BEREC na njuno utemeljeno zahtevo.

2. Cilji agencije na področju elektronskih komunikacij

258. člen

(splošni cilji in načela)

(1) Agencija mora pri opravljanju svojih nalog sprejeti vse ukrepe, ki so primerni za doseg ciljev iz 259. do 261. člena tega zakona, pri čemer morajo biti ukrepi sorazmerni ciljem, ki se zasledujejo.

(2) Ukrepi, ki jih sprejema agencija, morajo biti čim bolj tehnološko nevtralni, razen če z določbami tega zakona in na njegovi podlagi sprejetimi podzakonskimi predpisi, ki urejajo radiofrekvenčni spekter, ni določeno drugače.

(3) Agencija mora v okviru svojih pristojnosti prispevati k uresničevanju usmeritev, ki so namenjene spodbujanju svobode izražanja in obveščanja, kulturne in jezikovne raznolikosti ter pluralnosti medijev.

(4) Agencija in drugi državni organi po potrebi pomagajo Evropski komisiji pri določanju referenčnih meril in poročanju o učinkovitosti držav članic EU za doseg ciljev iz 259. do 261. člena tega zakona.

259. člen

(spodbujanje konkurence in povezljivosti ter dostopa do zelo visokozmogljivih omrežij)

(1) Agencija pospešuje učinkovito konkurenco pri zagotavljanju elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih zmogljivosti, vključno z učinkovito konkurenco na področju infrastrukture, ter pri zagotavljanju elektronskih komunikacijskih storitev in pripadajočih storitev.

(2) Agencija in ministrstvo spodbujata povezljivost in dostop do zelo visoko zmogljivih omrežij, vključno s fiksnimi, mobilnimi in brezžičnimi omrežji ter njihovo uporabo za državljane in podjetja v EU.

260. člen

(spodbujanje razvoja notranjega trga)

Agencija prispeva k razvoju notranjega trga med drugim tako, da:

1. odpravi preostale ovire in omogoči usklajene pogoje za naložbe in zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij, pripadajočih zmogljivosti in storitev ter elektronskih komunikacijskih storitev na ravni EU,
2. daje prednost dejanski, učinkoviti in koordinirani uporabi radiofrekvenčnega spektra, odprtim inovacijam, vzpostavitvi in razvoju vseevropskih omrežij, zagotavljanju, razpoložljivosti in medobratovalnosti vseevropskih storitev in povezljivosti med obema koncema,
3. sodeluje pri oblikovanju skupnih pravil in predvidljivih regulativnih pristopov.

261. člen

(podpiranje interesov državljanov)

Agencija podpira interese državljanov med drugim tako, da zlasti:

1. spodbuja povezljivost ter splošno razpoložljivost in uporabo zelo visokozmogljivih omrežij, vključno s fiksnimi, mobilnimi in brezžičnimi omrežji, ter elektronskih komunikacijskih storitev,
2. omogoči čim večje koristi pri izbiri, ceni in kakovosti na podlagi učinkovite konkurence,
3. zagotovi visoko in enotno zaščito končnih uporabnikov s posebnimi sektorskimi pravili,
4. zagotovi možnosti izbire in enakovrednega dostopa za končne uporabnike invalide,
5. poskrbi za visoko raven varstva potrošnikov pri poslovanju z operaterji, zlasti z zagotovitvijo preprostega postopka reševanja sporov, obravnava potrebe posebnih družbenih skupin, še posebej uporabnikov invalidov, starejših uporabnikov in uporabnikov s posebnimi socialnimi potrebami,
6. poskrbi za ohranjanje celovitosti javnih komunikacijskih omrežij ter varnosti teh omrežij in javnih komunikacijskih storitev,
7. spodbuja ohranitev odprtega in nevtralnega značaja interneta.

262. člen

(regulativna načela)

Agencija pri uresničevanju ciljev iz 258. do 261. člena tega zakona uporabi nepristranska, objektivna, pregledna, nediskriminacijska in sorazmerna regulativna načela kot so:

1. spodbujanje regulativne predvidljivosti z izvajanjem doslednega regulativnega pristopa v primernih obdobjih pregleda ter s sodelovanjem z drugimi nacionalnimi regulativnimi organi in drugimi pristojnimi organi, BEREC, RSPG in Evropsko komisijo
2. zagotavljanje, da v podobnih razmerah ni diskriminacije pri obravnavi fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in storitve,
3. uporaba predpisov na tehnološko nevtralen način, kolikor je to v skladu z doseganjem ciljev iz 258. do 261. člena tega zakona,
4. spodbujanje učinkovitega vlaganja in inovacij na področju novih in izboljšanih infrastruktur, vključno z zagotavljanjem, da vse obveznosti dostopa ustrezno upoštevajo tveganje, ki ga sprejmejo podjetja, ki vlagajo, in z omogočanjem različnih dogovorov o sodelovanju med vlagatelji in strankami, ki iščejo dostop, da razpršijo naložbeno tveganje in hkrati zagotovijo, da se ohranita konkurenčnost na trgu in načelo nediskriminacije,

5. ustrezno upoštevanje različnih pogojev glede konkurence in uporabnikov, ki obstajajo na različnih geografskih območjih države, vključno z lokalno infrastrukturo, ki jo na nepridobitni podlagi uporabljajo fizične osebe,
6. nalaganje predhodnih regulativnih obveznosti le, če ni učinkovite in trajnostne konkurence, in z omilitvijo in odpravo teh obveznosti takoj, ko je ta pogoj izpolnjen.

263. člen

(neodvisnost delovanja)

Agencija mora pristojnosti na področju elektronskih komunikacij izvajati neodvisno od fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma izvajajo elektronske komunikacijske storitve.

3. Pristojnosti agencije na področju elektronskih komunikacij

264. člen

(uradne evidence)

(1) Agencija vodi uradne evidence:

1. operaterjev,
2. imetnikov odločb o dodelitvi radijskih frekvenc,
3. imetnikov odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja,
4. imetnikov radioamaterskih dovoljenj.

(2) Uradne evidence iz prejšnjega odstavka vodi agencija kot med seboj povezano informatizirano zbirko podatkov.

(3) V uradni evidenci operaterjev agencija vodi naslednje podatke:

1. ime, naslov, davčno številko za fizične osebe,
2. firmo, sedež, matično številko, registrsko številko za pravne osebe,
3. o obvestilu, o javnem komunikacijskem omrežju oziroma javni komunikacijski storitvi,
4. o datumu začetka, spremembe ali prenehanja zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij in izvajanja javnih komunikacijskih storitev,
5. o odločbi o ugotovitvi, da gre za operaterja s pomembno tržno močjo,
6. o poravnavanju obveznosti operaterjev, ki izvirajo iz tega zakona,
7. o kaznovanju zaradi kršitev določil tega zakona.

(4) V uradni evidenci imetnikov odločb o dodelitvi radijskih frekvenc agencija vodi naslednje podatke:

1. ime, naslov, davčno številko za fizične osebe,

2. firmo, sedež, matično številko, registrsko številko za pravne osebe,
3. o odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc, o elektronskem komunikacijskem omrežju, oziroma elektronski komunikacijski storitvi, za katero se uporablja dodeljena radijska frekvenca, o datumu prenehanja veljavnosti te odločbe in druge podatke iz te odločbe,
4. o poravnavanju obveznosti imetnika odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ki izvirajo iz tega zakona,
5. o kaznovanju imetnika odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc zaradi kršitev določil tega zakona.

(5) V uradni evidenci imetnikov odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja agencija vodi naslednje podatke:

1. ime, naslov, davčno številko za fizične osebe,
2. firmo, sedež, matično številko, registrsko številko za pravne osebe,
3. o odločbi o dodelitvi elementov oštevilčenja, o elektronskem komunikacijskem omrežju oziroma elektronski komunikacijski storitvi, za katero se uporabljajo dodeljeni elementi oštevilčenja, o datumu prenehanja veljavnosti te odločbe ter druge podatke iz te odločbe,
4. o poravnavanju obveznosti imetnika ali imetnikov odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki izvirajo iz tega zakona,
5. o kaznovanju imetnikov odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja zaradi kršitev določil tega zakona.

(6) V uradni evidenci imetnikov radioamaterskih dovoljenj agencija vodi naslednje podatke:

1. ime, naslov, davčno številko za fizične osebe,
2. firmo, sedež, matično številko za pravne osebe,
3. o dodeljenem klicnem znaku.

(7) Agencija lahko v tem členu navedene podatke pridobiva tudi iz uradnih evidenc drugih državnih organov in neposredno po elektronski poti.

(8) Agencija vodi podatke iz tretjega odstavka tega člena, dokler operater zagotavlja javna komunikacijska omrežja oziroma izvaja javne komunikacijske storitve na podlagi tega zakona, nato pa jih hrani trajno. Podatke iz četrtega in petega odstavka tega člena pa agencija vodi ves čas, dokler ima fizična ali pravna oseba pravico uporabljati radijske frekvence oziroma uporabljati številke, nato pa jih hrani trajno.

265. člen

(obveznost dajanja podatkov in informacij agenciji)

(1) Vse fizične in pravne osebe, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma izvajajo elektronske komunikacijske storitve, pripadajoče zmogljivosti ali pripadajoče storitve, morajo dati agenciji na podlagi njene pisne zahteve na voljo vse podatke in informacije, s

katerimi razpolagajo, vključno z listinami in finančnimi podatki, ki jih agencija potrebuje za izvajanje svojih pristojnosti po tem zakonu, med drugim za:

1. sistematično ali posamično preverjanje izpolnjevanja zahtev, povezanih z učinkovito uporabo radijskih frekvenc ali elementov oštevilčenja, s prispevki za financiranje univerzalne storitve ali plačil na podlagi obvestila, za uporabo radijskih frekvenc, za uporabo elementov oštevilčenja oziroma plačil za učinkovito rabo omejene naravne dobrine,
2. posamično preverjanje izpolnjevanja določb tega zakona ali posamičnih aktov agencije,
3. oceno varnosti storitev in omrežij operaterjev, vključno z dokumentiranimi varnostnimi politikami,
4. reševanje sporov po določbah tega zakona,
5. izvedbo postopkov, povezanih z vlogami za dodelitev pravic uporabe omejenih dobrin na podlagi tega zakona,
6. objavo primerjalnih pregledov kakovosti in cen storitev v korist potrošnikov,
7. jasno opredeljene statistične namene,
8. izvedbo analiz upoštevnihi trgov in izvajanje drugih pristojnosti na področju zagotavljanja konkurence,
9. izvedbo njenih pristojnosti na področju gradnje, vključno s poizvedovanjem o napovedih postavitve omrežij iz 18. in 19. člena tega zakona,
10. varovanje učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra in elementov oštevilčenja ter zagotavljanja njihovega učinkovitega upravljanja,
11. ocenjevanje prihodnjega razvoja omrežij ali storitev, ki bi lahko vplival na veleprodajne
12. storitve, ki so na voljo konkurentom, na ozemeljsko pokritost, na povezljivost, ki je na voljo končnim uporabnikom, ali na določitev območij v skladu s tretjim odstavkom 18. člena tega zakona,
13. odgovarjanje na obrazložene zahteve BEREC po informacijah.

(2) V zvezi s pravicami uporabe radiofrekvenčnega spektra se podatki in informacije iz prejšnjega odstavka nanašajo zlasti na uspešno in učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra ter na izpolnjevanje obveznosti glede pokritosti in kakovosti storitev, povezanih s pravicami uporabe radiofrekvenčnega spektra in njihovim preverjanjem.

(3) Pri izvajanju pristojnosti iz prvega odstavka tega člena ima agencija predvsem pravico, da od fizičnih in pravnih oseb iz prejšnjega odstavka zahteva, da ji morajo predložiti tudi informacije in podatke o prihodnjem razvoju omrežja ali storitev, če bi ta lahko vplival na veleprodajne storitve, ki jih dajo na voljo konkurentom, ter podatke in informacije o elektronskih komunikacijskih omrežjih in pripadajočih zmogljivostih, ki so razčlenjene na lokalni ravni in so dovolj natančne, da omogočajo izvajanje nalog v skladu s 18. in 19. členom tega zakona. Agencija lahko od operaterjev s pomembno tržno močjo na veleprodajnih trgih tudi zahteva,

da predložijo računovodske podatke o maloprodajnih trgih, ki so povezani s temi veleprodajnimi trgi.

(4) Agencija lahko od drugih regulativnih organov ali drugih pristojnih organov zahteva podatke in informacije, ki jih potrebuje za izvajanje svojih pristojnosti.

(5) Zahtevani podatki in informacije morajo biti sorazmerni namenu, za katerega bodo uporabljeni. Agencija mora v zahtevi navesti namen uporabe zahtevanih podatkov in informacij in jih obravnavati v skladu s četrtem odstavkom 266. člena tega zakona.

(6) Osebe iz prvega odstavka tega člena morajo agenciji predložiti podatke in informacije brezplačno ter v obsegu in nemudoma oziroma v roku, določenem v zahtevi agencije. Nepravočasno sporočanje podatkov in informacij ter sporočanje napačnih, nepopolnih podatkov ali informacij v nasprotju z zahtevo agencije se šteje za kršitev dolžnosti dajanja zahtevanih podatkov in informacij.

(7) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za druga podjetja, ki delujejo v sektorju elektronskih komunikacij ali sorodnih sektorjih, če agencija na podlagi podatkov in informacij, zbranih v skladu s prvim odstavkom tega člena, ne more zadovoljivo opravljati svojih nalog v skladu s tem zakonom in predpisi EU.

(8) Agencija ne sme zahtevati podatkov in informacij, ki jih je od oseb iz prvega odstavka tega člena zahteval že BEREC na podlagi 40. člena Uredbe (EU) 2018/1971 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o ustanovitvi Organa evropskih regulatorjev za elektronske komunikacije (BEREC) in Agencije za podporo BEREC-u (Urad BEREC), spremembi Uredbe (EU) 2015/2120 ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1211/2009 (UL L št. 321 z dne 17. 12. 2018, str.1) in jih dal na voljo agenciji.

266. člen

(posredovanje in ravnanje s podatki)

(1) Agencija mora Evropski komisiji na njeno utemeljeno zahtevo poslati podatke in informacije iz prejšnjega člena, ki jih Evropska komisija potrebuje za izvajanje svojih nalog in so sorazmerne izvajanju teh nalog.

(2) Če je agencija zahtevane podatke in informacije predhodno pridobila od določene osebe iz prvega oziroma sedmega odstavka prejšnjega člena ali organa iz četrtega odstavka prejšnjega člena, mora to osebo oziroma organ pred izročitvijo teh podatkov in informacij o tem obvestiti in ji pojasniti, da Evropska komisija lahko te podatke in informacije posreduje tudi drugim regulativnim organom. Če ta oseba oziroma organ utemeljeno nasprotuje, da bodo ti podatki in informacije posredovani drugim organom urejanja, mora agencija o tem obvestiti Evropsko komisijo.

(3) Agencija lahko da podatke in informacije, pridobljene od oseb iz prvega oziroma sedmega odstavka prejšnjega člena ali organov iz četrtega odstavka prejšnjega člena, na voljo drugim regulativnim organom ali drugim pristojnim organom, BEREC ter drugim pristojnim mednarodnim organizacijam na njihovo utemeljeno zahtevo, če jih potrebuje za izvajanje

svojih nalog in so sorazmerne izvajanju teh nalog. Drugi regulativni organi in drugi pristojni organi morajo poskrbeti, da se ohrani stopnja njihove zaupnosti.

(4) Pri posredovanju in uporabi zaupnih podatkov in informacij, vključno s podatki in informacijami zbranimi pri izvajanju nalog v skladu z 18. in 19. členom tega zakona, mora agencija poskrbeti, da se ohrani stopnja njihove zaupnosti. Zaupne podatke in informacije, ki jih agencija pridobi od drugega regulativnega organa, lahko uporabi le za namen, za katerega jih je zahtevala.

(5) Agencija na svoji spletni strani objavi podatke in informacije, ki jih zbira in ki prispevajo k odprtosti in konkurenčnosti trga, v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, zakonom, ki ureja poslovno skrivnost, in v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov ter v skladu s predpisi EU o poslovni tajnosti in varstvu osebnih podatkov.

(6) Agencija s splošnim aktom podrobneje uredi način izvajanja prejšnjega in tega člena. Pri tem zlasti uredi način zbiranja podatkov in informacij, varovanja poslovnih skrivnosti in način dostopa do objav iz prejšnjega odstavka.

267. člen

(uporaba standardov in specifikacij)

(1) Za zagotavljanje storitev, tehničnih vmesnikov in omrežnih funkcij in kadar je to nujno potrebno za zagotovitev medsebojnega vzajemnega delovanja storitev, povezljivosti med koncema, lažje zamenjave ponudnikov in prenosljivosti elementov oštevilčenja ter boljšo izbiro za uporabnike, agencija in drugi pristojni državni organi spodbujajo uporabo standardov in specifikacij s seznama neobveznih standardov in specifikacij, ki ga sestavi Evropska komisija ter objavi v Uradnem listu EU.

(2) Do objave standardov in specifikacij v skladu s prejšnjim odstavkom agencija in drugi pristojni državni organi spodbujajo uporabo standardov in specifikacij, ki so jih sprejele evropske organizacije za standarde, kot so Evropski odbor za standardizacijo (CEN), Evropski odbor za elektrotehnično standardizacijo (CENELEC) in Evropski inštitut za telekomunikacijske standarde (ETSI).

(3) Če standardi in specifikacije iz prejšnjega odstavka ne obstajajo, agencija in drugi pristojni državni organi spodbujajo uvedbo mednarodnih standardov ali priporočil, ki jih sprejme Mednarodna telekomunikacijska zveza (ITU), Evropska konferenca poštnih in telekomunikacijskih uprav (CEPT), Mednarodna organizacija za standardizacijo (ISO) ali Mednarodna komisija za elektrotehniko (IEC).

(4) Noben standard ali specifikacija iz tega člena ne preprečuje dostopa, ki ga je mogoče, kadar je to izvedljivo, zahtevati na podlagi tega zakona.

268. člen

(nevtralnost interneta)

(1) Agencija spodbuja ohranitev odprtega in nevtralnega značaja interneta ter možnost dostopa in razširjanja informacij ali uporabe aplikacij in storitev po lastni izbiri končnih uporabnikov.

(2) Operaterji omrežij in izvajalci storitev dostopa do interneta si kar najbolj prizadevajo za ohranitev odprtega in nevtralnega značaja interneta, s tem da ne smejo omejevati, zadrževati ali upočasnjevati internetnega prometa na ravni posameznih storitev ali aplikacij, jih neenako obravnavati ali izvajati ukrepov za njihovo razvrednotenje, razen v primeru:

1. nujnih ukrepov v primeru izjemnih stanj v skladu s 123. členom tega zakona,
2. nujnih ukrepov za omejevanje neželenih komunikacij v skladu z 226. členom tega zakona,
3. odločbe sodišča.

(3) Ukrepi iz 1. in 2. točke prejšnjega odstavka morajo biti sorazmerni, nediskriminacijski, časovno omejeni in v obsegu, ki je nujno potreben.

4. Javnost dela na področju elektronskih komunikacij

269. člen

(vpliv javnosti)

(1) Agencija in drugi državni organi morajo pri oblikovanju politike na trgu elektronskih komunikacij pred sprejetjem ukrepov, ki bodo pomembno vplivali na ta trg, in pri sprejemanju predpisov ter strateških dokumentov pridobiti in primerno upoštevati mnenje zainteresirane javnosti.

(2) Agencija in drugi državni organi morajo pred sprejetjem aktov in predpisov ter strateških dokumentov iz prejšnjega odstavka njihove predloge objaviti in zbirati mnenja v objavljenem roku, ki ne sme biti krajši od 30 dni.

(3) Po poteku roka iz drugega odstavka tega člena in pred sprejetjem akta, predpisa ali strateškega dokumenta iz prvega odstavka tega člena mora agencija ali drug državni organ na spletnih straneh objaviti pridobljena mnenja in pripombe ter v objavi navesti način, kako so bila upoštevana, ali razloge, zaradi katerih niso bila upoštevana. Pri tem se informacije in podatki, ki so zaupne narave, ne objavijo.

(4) Državni organi agencijo obvestijo o svojih javnih posvetovanjih iz drugega odstavka tega člena. Agencija na svojih spletnih straneh objavi povezavo na javno posvetovanje teh organov.

(5) Vse informacije in dokumenti iz tega člena morajo biti objavljeni na spletnih straneh, ki so v skladu z zakonom, ki ureja dostopnost spletišč in mobilnih aplikacij, dostopna končnim uporabnikom invalidom.

270. člen

(javnost dela agencije)

(1) Delovanje agencije je javno.

(2) Program dela agencije, njen finančni načrt in letno poročilo ter letno poročilo o stanju trga elektronskih komunikacij se objavijo na spletnih straneh agencije.

(3) Agencija mora v statutu z namenom izvajanja določbe prvega odstavka podrobneje določiti:

1. pravila v zvezi s postopkom za zbiranje mnenj na podlagi prejšnjega člena tega zakona, v katerem opredeli vsaj način in mesto objave aktov iz prvega odstavka prejšnjega člena tega zakona in rezultatov posvetovanja ter obliko sprejemanja mnenj zainteresirane javnosti,

2. način dostopa do podatkov in informacij, ki jih mora agencija objavljati, ter drugih javnih podatkov in informacij,

3. obliko sodelovanja s predstavniki potrošniških in invalidskih organizacij ter organizacij drugih uporabnikov javnih komunikacijskih storitev.

(4) Agencija zagotavlja informacije javnega značaja v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

(5) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka so podatki, ki so si jih stranke izmenjale v postopkih posredovanja iz 285. člena tega zakona, izvzeti od dostopa, razen če se vpletene stranke z razkritjem teh podatkov izrecno strinjajo.

271. člen

(objava podatkov in informacij)

(1) Agencija mora na svojih spletnih straneh objavljati podatke in informacije najmanj o:

1. sklenjenih pogodbah o medomrežnem povezovanju operaterjev s pomembno tržno močjo,
2. vzorčnih ponudbah tistih operaterjev omrežij, ki jih morajo oblikovati in objaviti,
3. izračunih nadomestila in stroškov za zagotavljanje univerzalne storitve,
4. odločbah o pravicah uporabe radijskih frekvenc in elementov oštevilčenja,
5. izdanih radioamaterskih dovoljenjih,
6. nameravanem in izvedenem prenosu pravice do uporabe radijskih frekvenc in elementov oštevilčenja,
7. javnih pozivih za pridobitev mnenj zainteresirane javnosti na podlagi tega zakona,
8. javnih razpisih, ki jih vodi agencija na podlagi tega zakona,
9. odločbah, ki se nanašajo na spore med fizičnimi in pravnimi osebami, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve,
10. odločbah, ki se nanašajo na spore med fizičnimi in pravnimi osebami, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve, in končnimi uporabniki,
11. končanih postopkih nadzora,

12. strategijah, ki jih sprejme na podlagi tega zakona.

(2) Agencija na svojih spletnih straneh spodbuja ozaveščenost uporabnikov o obstoju in pomenu številke za komunikacijo v sili in drugih telefonskih številke z dodano družbeno vrednostjo, ki se začnejo s 116.

(3) Agencija na svojih spletnih straneh objavi povezavo do informacij o pogojih in postopkih za izdajo dovoljenj, potrebnih za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij, objavljenih v informacijskem sistemu za podporo poslovnim subjektom, ki ga upravlja ministrstvo, pristojno za javno upravo, ter do evidence iz prvega odstavka 15. člena tega zakona.

(4) Ne glede na način objave iz prvega odstavka tega člena mora agencija zagotoviti objavo tudi kako drugače, če tako določa drug zakon.

(5) Agencija mora pri objavi podatkov in informacij primerno upoštevati prepoved razkritja poslovnih skrivnosti in osebnih podatkov.

5. Sodelovanje agencije z drugimi organi na področju elektronskih komunikacij

5.1 Vloga Evropske komisije in BEREC

272. člen

(obveznost upoštevanja priporočil Evropske komisije)

Agencija mora pri opravljanju svojih nalog upoštevati priporočila Evropske komisije, izdana za usklajitev uporabe določb direktiv iz drugega odstavka 2. člena tega zakona. Če se agencija odloči, da ne bo upoštevala priporočila, o tem obvesti Evropsko komisijo in navede razloge za svoje stališče.

273. člen

(upoštevanje mnenj in stališč BEREC)

Agencija pri spodbujanju boljšega regulativnega usklajevanja in večje skladnosti ter ob sprejemanju odločitev o svojih nacionalnih trgih podpira in v kar največjem obsegu upošteva mnenja in skupna stališča BEREC.

5.2 Sodelovanje agencije z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC

274. člen

(sodelovanje in posvetovanje)

(1) Zaradi skladne uporabe evropskega regulativnega okvira za elektronske komunikacije agencija sodeluje z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC. Agencija lahko

med drugim BEREC predloži obrazloženo zahtevo za izvedbo analize čeznacionalnega povpraševanja v skladu s prvim odstavkom 66. člena Direktive 2018/1972/EU.

(2) Agencija se mora posvetovati z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC pred sprejetjem ukrepa, ki se nanaša na:

- določitev upoštevnega trga ali
- postopek tržne analize ali
- naložitev, spremembo ali preklic določenih obveznosti iz poglavja o zagotavljanju konkurence

in bi ukrep lahko vplival na trgovinsko menjavo med državami članicami EU.

(3) V ta namen mora agencija obrazloženi osnutek ukrepa iz prejšnjega odstavka hkrati sporočiti z uradnim obvestilom drugim regulativnim organom, Evropski komisiji in BEREC, ter jim omogočiti, da v enem mesecu sporočijo svoje pripombe.

(4) Agencija opravi posvetovanje iz drugega odstavka tega člena po končanem posvetovanju z zainteresirano javnostjo iz 269. člena tega zakona in predloži drugim regulativnim organom, Evropski komisiji in BEREC tudi že pridobljena mnenja in pripombe javnosti, razen če je drugače določeno v priporočilih ali smernicah Evropske komisije, v katerih so opredeljena oblika, štetje rokov, vsebina in podrobne informacije v zvezi z uradnim obvestilom iz prejšnjega odstavka, ter okoliščine, v katerih uradno obvestilo ni potrebno.

(5) Agencija lahko po poteku roka iz tretjega odstavka tega člena sprejme osnutek ukrepa, pri čemer mora v kar največjem obsegu upoštevati pripombe, prejete od drugih regulativnih organov, Evropske komisije in BEREC.

(6) Agencija lahko osnutek ukrepa kadar koli umakne.

(7) Agencija mora vse sprejete končne ukrepe iz drugega odstavka tega člena sporočiti Evropski komisiji in BEREC.

275. člen

(postopek sodelovanja in posvetovanja pred sprejetjem ukrepa, ki se nanaša na določitev upoštevnega trga ali postopek tržne analize)

(1) Če Evropska komisija v enomesečnem roku iz tretjega odstavka prejšnjega člena sporoči, da bi predlagani osnutek ukrepa iz prve ali druge alineje drugega odstavka prejšnjega člena oviral delovanje enotnega trga ali da resno dvomi o njegovi združljivosti z veljavno zakonodajo EU, mora agencija odložiti sprejetje predlaganega ukrepa za dodatna dva meseca.

(2) Če Evropska komisija v tem času sprejme odločitev, na podlagi katere mora agencija umakniti osnutek ukrepa, agencija osnutek ukrepa spremeni ali umakne v šestih mesecih po izdaji odločitve Evropske komisije. Če je osnutek ukrepa spremenjen, začne agencija v skladu s postopki iz 269. člena tega zakona javno posvetovanje in Evropsko komisijo v skladu z določbo iz drugega odstavka prejšnjega člena ponovno uradno obvesti o osnutku ukrepa.

276. člen

(postopek sodelovanja in posvetovanja pred sprejetjem ukrepa, ki se nanaša na naložitev, spremembo ali preklic določenih obveznosti)

(1) Če Evropska komisija v enomesečnem roku iz tretjega odstavka 274. člena tega zakona sporoči, da bi predlagani ukrep iz tretje alineje drugega odstavka 274. člena tega zakona oviral delovanje enotnega trga ali da resno dvomi o njegovi združljivosti z veljavno zakonodajo EU, mora agencija za dodatne tri mesece odložiti sprejetje predlaganega ukrepa.

(2) V obdobju treh mesecev agencija tesno sodeluje z Evropsko komisijo in BEREC, da se opredeli najustreznejši in najučinkovitejši ukrep glede na cilje, ki se zasledujejo na notranjem trgu za elektronske komunikacije.

(3) V obdobju iz prejšnjega odstavka lahko agencija predlagani ukrep spremeni ali umakne, pri čemer v kar največjem obsegu upošteva sporočilo Evropske komisije in morebitno mnenje ali nasvet BEREC, lahko pa predlagani ukrep ohrani.

(4) Če po poteku obdobja treh mesecev iz drugega odstavka tega člena Evropska komisija izda priporočilo, naj agencija spremeni ali umakne predlagani ukrep, agencija na podlagi tega priporočila v enem mesecu sprejme končni ukrep in ga sporoči Evropski komisiji in BEREC. Enomesečni rok se lahko podaljša, če je to potrebno za ponovno izvedbo javnega posvetovanja.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se lahko agencija odloči, da priporočila Evropske komisije ne bo upoštevala in predlaganega ukrepa ne bo spremenila ali umaknila, kar mora ustrezno obrazložiti.

277. člen

(priglasitev nujnih in izrednih ukrepov)

(1) Če je to potrebno zaradi takojšnjega varstva konkurence ali pravic uporabnikov, lahko agencija izjemoma brez posvetovanja v skladu z drugim do četrtem odstavkom 274. člena in prvim odstavkom 275. člena tega zakona sprejme začasni ukrep, ki pa mora biti sorazmeren s cilji, ki jih želi doseči. Agencija mora začasni ukrep skupaj z vsemi razlogi za njegovo sprejetje nemudoma poslati drugim regulativnim organom, Evropski komisiji in BEREC.

(2) Če želi agencija začasni ukrep iz prejšnjega odstavka spremeniti v stalnega ali podaljšati njegovo veljavnost, mora upoštevati drugi do četrty odstavek 274. člena in prvi odstavek 275. člena tega zakona.

278. člen

(forum za medsebojni strokovni pregled)

(1) Kadar je predmet javnega razpisa podelitev radijskih frekvenc, za katere so bili v skladu z Odločbo 676/2002/ES določeni harmonizirani pogoji za njihovo uporabo za brezžična

širokopasovna omrežja in storitve, agencija ob objavi osnutka javnega razpisa obvesti RSPG ter navede, ali oziroma kdaj bo zahtevala sklic foruma za medsebojni strokovni pregled.

(2) Agencija med forumom iz prejšnjega odstavka pojasni, kako osnutek javnega razpisa:

- podpira razvoj notranjega trga, čezmejno opravljanje storitev, zagotavlja čim večje koristi za potrošnike in dosega cilje iz 258. do 262. člena tega zakona ter cilje iz V. poglavja tega zakona, iz Odločbe 676/2002/ES in Sklepa št. 243/2012/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2012 o vzpostavitvi večletnega programa politike radijskega spektra (UL L št. 81 z dne 21. 3. 2012, str. 7),
- zagotavlja dejansko in učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra,
- zagotavlja stabilne in predvidljive naložbene pogoje za obstoječe in potencialne uporabnike radiofrekvenčnega spektra pri postavitvi omrežij za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki temeljijo na radiofrekvenčnem spektru.

(3) Agencija lahko od RSPG zahteva, da sprejme poročilo o izpolnjevanju ciljev iz prejšnjega odstavka ter predstavitvi mnenj, izmenjanih v forumu.

(4) Agencija lahko po forumu od RSPG zahteva, da sprejme mnenje o osnutku javnega razpisa.

5.3 Sodelovanje agencije in drugih pristojnih državnih organov ali organizacij javnega sektorja

279. člen

(splošno)

(1) Kadar so za določeno področje, za katero je na podlagi tega zakona pristojna agencija, pristojni tudi drugi državni organi, morajo agencija in pristojni drugi državni organi med seboj sodelovati in se posvetovati.

(2) Organi iz prejšnjega odstavka z namenom spodbujanja regulativnega sodelovanja pri opravljanju svojih pristojnosti sodelujejo tudi z drugimi regulativnimi organi in pristojnimi organi drugih držav članic EU.

280. člen

(sodelovanje agencije z organom, pristojnim za varstvo konkurence)

(1) Agencija in organ, pristojen za varstvo konkurence, si morata izmenjavati podatke in informacije, ki jih potrebujeta za izvajanje svojih pristojnosti. Pri tem morata ohraniti stopnjo njihove zaupnosti in upoštevati predpise o varstvu podatkov.

(2) Podatki in informacije iz prejšnjega odstavka morajo biti omejeni le na to, kar je primerno in sorazmerno namenu, zaradi katerega pride do njihove izmenjave.

(3) Pri analiziranju upoštevnih trgov in določanju pomembne tržne moči po tem zakonu agencija sodeluje z organom, pristojnim za varstvo konkurence, kar pa ne posega v njeno izključno pristojnost sprejemanja odločitev na tem področju.

281. člen

(sodelovanje z informacijskim pooblaščenecem)

Informacijski pooblaščenec lahko v postopkih, ki so po tem zakonu v njegovi pristojnosti, zaprosi agencijo za sodelovanje.

XIV. REŠEVANJE SPOROV

282. člen

(pristojnost za reševanje sporov)

(1) Agencija rešuje spore med subjekti na trgu elektronskih komunikacij v Republiki Sloveniji, kakršni so:

- spori med fizičnimi in pravnimi osebami, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve oziroma spori med fizičnimi in pravnimi osebami, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve in ponudniki pripadajočih zmogljivosti, če se spori nanašajo na pravice in obstoječe obveznosti, ki jih določajo ta zakon, na njegovi podlagi izdani predpisi, splošni in posamični akti (medoperaterski spori),
- spori med fizičnimi in pravnimi osebami, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in storitve ter končnimi uporabniki, če se spori nanašajo na pravice in obveznosti, ki jih določajo ta zakon, na njegovi podlagi izdani predpisi, ter pravice in obveznosti iz pogodb o zagotavljanju elektronskih komunikacijskih omrežij oziroma storitev (spori končnih uporabnikov),
- spori med operaterji multipleksa ter spori med operaterji multipleksa in ponudniki vsebin.

(2) Spori med fizičnimi in pravnimi osebami, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve, in drugimi fizičnimi in pravnimi osebami, ki imajo koristi od obveznosti dostopa oziroma medomrežnega povezovanja, ki je bila naložena ali dogovorjena v skladu s tem zakonom ali na njegovi podlagi izdanim splošnim ali posamičnim aktom agencije, se rešujejo kot medoperaterski spori.

(3) Med spore končnih uporabnikov iz druge alineje prvega odstavka tega člena sodijo tudi spori glede terminalske opreme, ki je v lasti in pod upravljavskim nadzorom operaterja in je potrebna za zagotavljanje storitev, določenih v naročniški pogodbi. Agencija ne rešuje sporov glede nakupa terminalske opreme in uveljavljanja stvarnih napak terminalske opreme.

(4) Reševanje sporov iz prejšnjih odstavkov ne posega v morebitno sodno pristojnost.

283. člen

(postopek reševanja spora)

(1) Agencija si prizadeva rešiti spor s posredovanjem v skladu z določili postopka iz 285. člena tega zakona.

(2) Če katera od strank nasprotuje posredovanju agencije ali to ne pripelje do poravnave ali sporazuma med strankami in o zadevi ni bil sprožen sodni postopek, agencija nadaljuje postopek reševanja spora ter o sporu odloči z odločbo.

(3) Če stranka v predlogu za rešitev spora uveljavlja dva ali več zahtevkov, ki so v medsebojni zvezi, lahko agencija ugotovi naslednjemu zahtevku, če spozna, da tisti zahtevek, ki ga stranka uveljavlja pred njim, ni utemeljen.

(4) Stranka lahko predlog za rešitev spora spremeni oziroma razširi ves čas posredovalnega postopka iz 285. člena tega zakona, ne more pa tega storiti po koncu ustne obravnave. Agencija lahko spremembo oziroma razširitev dovoli tudi po koncu ustne obravnave, če presodi, da bilo to koristno za rešitev spora med strankama.

(5) V postopku reševanja sporov agencija uporablja določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, kadar s tem zakonom ni določeno drugače.

(6) Ne glede na določbe drugih predpisov v postopku reševanja sporov iz druge alineje prvega odstavka prejšnjega člena vsaka stranka nosi stroške, ki so ji nastali v postopku.

(7) Če katera koli stranka med postopkom reševanja spora pred agencijo o isti zadevi začne pravdo pred pristojnim sodiščem ali zahtevek za rešitev spora umakne, se postopek reševanja spora pred agencijo ustavi.

(8) Če stranka, ki je zahtevala začetek postopka, ne pride na ustno obravnavo, čeprav je bila nanjo pravilno vabljen, in v določenem roku ne odgovori na prejeti zapisnik o opravljeni ustni obravnavi, se šteje, da je umaknila zahtevek. Agencija mora vlagatelja zahteve za rešitev spora opozoriti na posledice, ki ga doletijo, če v določenem roku ne odgovori na predloženi zapisnik.

(9) Agencija izda odločbo čim prej, najpozneje pa v štirih mesecih od uvedbe postopka reševanja spora.

(10) Agencija mora odločiti na podlagi zakona, podzakonskih predpisov in splošnih aktov ter v skladu s cilji, ki jih na podlagi 258., 259., 260. in 261. člena tega zakona zasleduje na trgu, zlasti glede zagotavljanja učinkovite konkurence in zaščite interesov uporabnikov. V postopku reševanja sporov morajo stranke polno sodelovati z agencijo. Fizične in pravne osebe, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve, ali druge stranke v sporu morajo v skladu s 4. točko prvega odstavka 265. člena tega zakona agenciji na njeno pisno zahtevo dati na voljo vse potrebne informacije, s katerimi razpolagajo.

(11) Agencija mora odločbe, ki se nanašajo na spore iz prve in tretje alineje prvega odstavka in iz drugega odstavka 282. člena tega zakona in spore iz prvega odstavka 286. člena tega zakona, javno objaviti v obliki, ki upošteva prepoved objave poslovnih skrivnosti strank, razen če stranke predlagajo objavo svojih poslovnih skrivnosti. Agencija na svojih spletnih straneh objavlja tudi informacije o sporih iz druge alineje prvega odstavka prejšnjega člena tega

zakona, ki jih obravnava, pri čemer pa ne sme objaviti osebnih podatkov ali poslovnih skrivnosti.

284. člen

(reševanje čezmejnih sporov)

(1) V sporu med subjekti na trgu elektronskih komunikacij, ki nastane v različnih državah članicah EU, lahko vsaka stranka spor predloži agenciji.

(2) Za postopek reševanja sporov po tem členu se smiselno uporabljajo določbe 282. in 283. člena tega zakona.

(3) Kadar se spor iz prvega odstavka tega člena nanaša na trgovino med državami članicami, agencija o sporu uradno obvesti BEREC.

(4) Agencija pred sprejetjem ukrepov za rešitev spora počaka na mnenje BEREC, ki ga upošteva v čim večji meri. Agencija izda odločbo v enem mesecu od prejema mnenja BEREC.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka, agencija v izjemnih okoliščinah, ko je treba takoj ukrepati za zavarovanje konkurence ali zaščito interesov končnih uporabnikov, lahko na predlog stranke ali po uradni dolžnosti sprejme začasne ukrepe.

(6) Določbe tega člena se ne uporabljajo za spore, povezane s koordinacijo radiofrekvenčnega spektra iz 33. člena tega zakona.

285. člen

(posredovanje)

(1) Agencija v osmih dneh po prejemu predloga za rešitev spora ene od sprtih strani ali v primeru 130. člena tega zakona tudi po uradni dolžnosti pisno obvesti sprti strani o uvedbi posredovalnega postopka in pogojih za reševanje spora z odločbo agencije iz drugega odstavka 283. člena tega zakona, če do sporazuma ne pride.

(2) Agencija ima v posredovalnem postopku vlogo posrednika in vodi celoten postopek tako, da upošteva načela nepristranskosti, enakosti, zakonitosti, pravičnosti in zaupnosti ter cilje, ki jih zasleduje v skladu z 258., 259., 260. in 261. členom tega zakona.

(3) Če agencija končnemu uporabniku, ki je vlagatelj zahteve za rešitev spora iz druge alineje prvega odstavka 282. člena tega zakona, predloži predlog sporazumne rešitve, ki ga je pripravila fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja in storitve, in s katerim ta v celoti ugotovi zahtevku končnega uporabnika, vlagatelj pa na ta predlog v za to določenem roku ne odgovori, se šteje, da se strinja s ponujeno rešitvijo in je umaknil zahtevek. Agencija mora v predloženem predlogu sporazumne rešitve vlagatelja zahteve za rešitev spora opozoriti na posledice, če ne odgovori v roku, določenem v predloženem predlogu.

(4) Posredovalni postopek je zaupne narave, kar mora spoštovati vsakdo, kdor v njem kakor koli sodeluje.

(5) Agencija lahko pravila posredovanja natančneje opredeli v splošnem aktu.

286. člen

(reševanje sporov zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij)

(1) Agencija z namenom spodbujanja učinkovitejše gradnje in postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij ter souporabe obstoječe fizične infrastrukture v primerih, določenih v šestem odstavku 11. člena, drugem odstavku 12. člena, šestem odstavku 16. člena, petem odstavku 137. člena in sedmem odstavku 139. člena tega zakona (spori zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij) po določbah tega člena rešuje:

- spore med operaterji omrežij,
- spore med operaterji omrežij in drugimi infrastrukturnimi operaterji,
- spore med operaterji omrežij in investitorji v javna komunikacijska omrežja oziroma investitorji v druge vrste gospodarske javne infrastrukture,
- spore med operaterji omrežja in imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture ter
- spore med operaterji omrežja in lastniki oziroma upravljavci fizične infrastrukture iz drugega odstavka 75. člena tega zakona.

(2) Reševanje sporov iz prejšnjega odstavka ne posega v morebitno sodno pristojnost.

(3) Če o zadevi ni bil sprožen sodni postopek, agencija odloči o sporu z odločbo ob uporabi tretjega, četrtega, petega, sedmega in osmega odstavka 283. člena tega zakona.

(4) Pri reševanju sporov iz druge in tretje alineje prvega odstavka tega člena se lahko agencija posvetuje z regulativnimi organi s področja delovanja drugih infrastrukturnih operaterjev.

(5) V primeru uvedbe spora iz drugega odstavka 12. člena tega zakona agencija na predlog zainteresiranega soinvestitorja izda začasno odredbo, s katero se do izdaje odločbe, vendar največ za dva meseca zadrži izvajanje gradbenih del. Agencija izdajo začasne odredbe lahko veže na pogoj, da zainteresirani soinvestitor da zavarovanje za škodo, ki utegne nastati investitorju, če ne pride do skupne gradnje.

(6) Agencija izda odločbo čim prej, najpozneje pa v štirih mesecih od uvedbe postopka reševanja spora v primeru spora na podlagi drugega odstavka 75. člena tega zakona in spora na podlagi sedmega odstavka 139. člena tega zakona glede dostopa do obstoječe fizične infrastrukture ter v dveh mesecih od uvedbe postopka reševanja spora v primerih, kot so določeni v šestem odstavku 11. člena, drugem odstavku 12. člena, šestem odstavku 16. člena in petem odstavku 137. člena tega zakona.

(7) Agencija v postopku reševanja spora lahko uporabi postopek iz prejšnjega člena, pri čemer mora biti odločba v vsakem primeru izdana v rokih iz prejšnjega odstavka.

(8) V postopku reševanja sporov morajo stranke dosledno sodelovati z agencijo in ji na njeno pisno zahtevo dati na voljo vse potrebne informacije, s katerimi razpolagajo.

XV. NADZOR IN ODLOČANJE O PREKRŠKIH

287. člen

(pristojnost za nadzor)

(1) Agencija nadzira izvajanje določb tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov ter splošnih aktov, razen v primerih, ki spadajo v pristojnosti informacijskega pooblaščenca na podlagi 229. člena tega zakona. Agencija opravlja tudi nadzor nad izvajanjem vseh posamičnih aktov in ukrepov, ki jih sprejema na podlagi tega zakona ter na njegovi podlagi sprejetih predpisov in splošnih aktov.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek agencija ne nadzira določb IV. poglavja tega zakona, razen tretjega, petega in devetega odstavka 27. člena in drugega odstavka 29. člena.

(3) Agencija na ozemlju Republike Slovenije nadzira tudi izvajanje določb predpisov EU s področja elektronskih komunikacij, ki imajo neposredni učinek v pravnem redu Republike Slovenije in hkrati določajo nadzor njihovega izvajanja s strani nacionalnih regulativnih organov s področja elektronskih komunikacij, kot tudi sankcioniranje na ravni držav članic.

288. člen

(sodelovanje med organi nadzora)

Agencija in informacijski pooblaščenec se morata obveščati o izvedenih ukrepih nadzora, drug drugemu zagotavljati podatke, potrebne za izvajanje nadzora, in medsebojno strokovno sodelovati.

289. člen

(postopek nadzora)

(1) V postopku nadzora po tem zakonu se uporabljajo določbe zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor, če s tem zakonom ni določeno drugače.

(2) Če izvaja nadzor informacijski pooblaščenec, se v postopku nadzora uporabljajo tudi določbe predpisov, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

290. člen

(postopek nadzora fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve)

(1) Če agencija pri nadzoru fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve, ugotovi nepravilnosti pri izvajanju določb tega zakona ter na njegovi podlagi izdanih predpisov, splošnih aktov in posamičnih aktov ali ukrepov, ki jih sama sprejema, te osebe o tem pisno obvesti in jim da možnost, da se o zadevi izrečejo v razumnem roku.

(2) Agencija lahko po prejemu odgovora ali po poteku roka za odgovor iz prejšnjega odstavka zahteva ustavitev kršitve iz prejšnjega odstavka tega člena takoj ali v razumnem roku ter hkrati sprejme ustrezne in sorazmerne ukrepe za zagotovitev odprave nepravilnosti.

(3) Z odločbo, izdano v postopku nadzora, ki vsebuje ukrepe in razloge za odpravo nepravilnosti ter razumen rok za izpolnitev naloženih ukrepov, lahko agencija naloži tudi prekinitev ali odložitev zagotavljanja storitev ali paketa storitev, ki bi lahko, če bi se nadaljevale, zelo škodile konkurenci, vse dokler oseba iz prvega odstavka tega člena ne izpolni obveznosti dostopa na podlagi analize trga, ki se izvede v skladu s 147. členom tega zakona.

(4) Agencija lahko izda odločbo o ugotovitvi obstoja kršitve določb tega zakona ter na njegovi podlagi izdanih predpisov, splošnih aktov ali ukrepov, ki jih sama sprejme, tudi v primerih, ko je kršitev že prenehala. Z odločbo, izdano v postopku nadzora, lahko agencija fizični ali pravni osebi naloži ukrepe, ki so potrebni za odpravo kršitve oziroma odpravo njenih posledic, med njimi še zlasti povrnitev preveč zaračunanih zneskov ali retroaktivno ureditev pogodbenega razmerja.

(5) V primeru kršitev 149. člena in 1. in 2. točke prvega odstavka 265. člena tega zakona se ne uporabljajo določbe prvega in drugega odstavka tega člena.

(6) Če ukrepi iz drugega odstavka tega člena v določenem roku niso bili izpolnjeni, lahko agencija ob resnih in ponavljajočih se kršitvah osebi iz prvega odstavka tega člena z odločbo prepove nadaljnje zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev ali pa začasno ali trajno odvzame pravico uporabe radijskih frekvenc ali elementov oštevilčenja.

(7) Agencija lahko v primeru kršitve iz prejšnjega odstavka osebi iz prvega odstavka tega člena izreče globo za prekršek za obdobje kršitve, četudi je bila kršitev morebiti pozneje odpravljena.

(8) Ne glede na določbo prvega, drugega in petega odstavka tega člena lahko agencija, če ima dokaze o kršitvi, ki pomeni takojšnjo in resno grožnjo za javni red, javno varnost in življenje ter zdravje ljudi ali bo povzročila resne gospodarske ali obratovalne težave drugim izvajalcem ali uporabnikom elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev ali drugim uporabnikom radijskega spektra, sprejme nujne začasne ukrepe za odpravo tega stanja pred sprejetjem končne odločbe in ne da bi prej določila rok za odpravo nepravilnosti ali dala možnost izreči se o zadevi. V tem primeru dobi oseba iz prvega odstavka tega člena možnost, da se o zadevi izreče in predlaga rešitev, vendar šele po sprejetju nujnih začasnih ukrepov.

291. člen

(trajanje začasnih ukrepov)

Začasni ukrepi iz osmega odstavka prejšnjega člena veljajo največ tri mesece, ki pa se lahko v primeru, da izvršilni postopki niso bili končani, podaljšajo za nadaljnje obdobje do treh mesecev.

292. člen

(pooblašcene osebe agencije)

(1) Naloge nadzora agencije na podlagi tega poglavja opravljajo osebe, ki so zaposlene na agenciji in imajo za to pooblastilo ministra (v nadaljnjem besedilu: pooblaščenec osebe agencije).

(2) Pooblastilo za opravljanje nalog nadzora se izkazuje s službeno izkaznico, ki jo izda minister.

(3) Pooblaščenec osebe agencije morajo izpolnjevati pogoje, ki jih predpisuje zakon, ki ureja inšpekcijski nadzor za inšpektorje.

(4) Osebe iz prvega odstavka tega člena samostojno opravljajo naloge nadzora po tem zakonu, vodijo upravni postopek ter izdajajo odločbe in sklepe v upravnem postopku. Za druga pooblastila, pristojnosti, postopek in ukrepanje se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor.

293. člen

(pravna sredstva)

(1) Odločba agencije in informacijskega pooblaščenca, izdana v postopku nadzora na podlagi tega zakona, je v upravnem postopku dokončna. Zoper odločbo se lahko vložijo tožbe v upravnem sporu.

(2) Tožba v upravnem sporu zoper dokončno odločbo, izdana v postopku nadzora po tem zakonu, se vložijo na sedežu Upravnega sodišča Republike Slovenije.

(3) Sodišče prve stopnje in sodišče, ki odloča o pravnih sredstvih, odločata o tožbah v upravnem sporu po tem zakonu prednostno.

(4) Agencija na svojih spletnih straneh objavlja informacije o odločitvah sodišč iz drugega in tretjega odstavka tega člena o vloženi pravnih sredstvih zoper odločbe agencije iz prvega odstavka tega člena.

294. člen

(prekrškovni organi)

(1) Agencija in informacijski pooblaščenec odločata o prekrških za kršitve tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov kot prekrškovni organ v skladu z zakonom, ki ureja prekrške, vsak na svojem področju, ki ga nadzoruje.

(2) Prekrškovni postopki iz prejšnjega odstavka se rešujejo po hitrem postopku v skladu z zakonom, ki ureja prekrške.

(3) Prekrškovni organ lahko za prekrške iz tega zakona izreče globo v znesku, višjem od najnižje predpisane mere za posamezni prekršek.

(4) Za nadzor pooblaščenec osebe agencije so hkrati tudi pooblaščenec uradne osebe, ki vodijo postopek prekrškovnega organa in v njem odločajo, vse pod pogoji in v skladu z zakonom, ki ureja prekrške.

XVI. SVET ZA ELEKTRONSKE KOMUNIKACIJE

295. člen

(Svet za elektronske komunikacije Republike Slovenije)

(1) Svet za elektronske komunikacije Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: svet) je organ za svetovanje pri usmerjanju razvoja elektronskih komunikacij in pri varstvu interesov potrošnikov na področju elektronskih komunikacij v Republiki Sloveniji, ki ga ustanovi državni zbor.

(2) Svet ima 11 članov, ki jih za dobo pet let imenuje državni zbor. Pri tem štiri člane imenuje izmed predstavnikov potrošniških, reprezentativnih invalidskih organizacij na predlog nacionalnega sveta invalidskih organizacij in izobraževalnih institucij, tako da je imenovan najmanj po en predstavnik iz omenjenih organizacij, preostalih sedem članov pa izmed različnih strokovnjakov s področja elektronskih komunikacij.

(3) Predsednika ali predsednico (v nadaljnjem besedilu: predsednik sveta) in namestnika ali namestnico predsednika sveta imenujejo člani sveta izmed sebe.

(4) Člani sveta ne smejo biti:

1. člani organov političnih strank,
2. funkcionarji po zakonu, ki ureja sistem plač v javnem sektorju,
3. javni uslužbenci v državnih organih,
4. osebe, ki so zaposlene pri operaterju ali so člani nadzornega sveta ali upravnega odbora organizacije, ki opravlja dejavnost s področja urejanja iz pristojnosti agencije, ali imajo lastninske deleže v organizacijah, ki opravljajo dejavnost, ki je neposredno predmet urejanja iz pristojnosti agencije, ali v organizacijah, ki imajo lastninski delež v takih organizacijah,
5. osebe, katerih zakonec, zunajzakonski partner ali partner v skladu z zakonom, ki ureja istospolno partnersko skupnost, ter sorodnik v ravni vrsti do vključno drugega kolena je član nadzornega sveta ali upravnega odbora organizacije, ki opravlja dejavnost s področja urejanja iz pristojnosti agencije, ali ima lastninske deleže v organizaciji, ki opravlja dejavnost, ki je neposredno predmet urejanja iz pristojnosti agencije, ali v organizaciji, ki ima lastninski delež v taki organizaciji.

(5) Člani sveta imajo pravico do povračila stroškov in do nagrade za svoje delo. Višino nagrade določi državni zbor. Sredstva, pogoje za delo in informiranje sveta zagotovi agencija.

(6) Svet ima sekretarja, ki pomaga predsedniku sveta pri pripravi in izvedbi seje ter opravlja druge strokovne in administrativne naloge, ki so potrebne za nemoteno delo sveta. Sekretarja na predlog direktorja agencije imenuje svet izmed zaposlenih v agenciji. Sekretar je upravičen do 70 odstotkov sejnine člana sveta iz prejšnjega odstavka.

296. člen

(delovanje sveta)

(1) Svet sprejme svoj poslovnik.

(2) Svet se mora sestati na seji najmanj dvakrat letno. Seja se skliče, če direktor agencije ali vsaj štirje člani pisno zahtevajo sklic. Predsednik sveta lahko kadar koli skliče sejo.

(3) Sejam sveta lahko prisostvujeta direktor agencije oziroma njegovi pooblaščenca in minister oziroma predstavniki ministrstva.

(4) Seja sveta je sklepčna, če je navzoča več kakor polovica članov. Sklepi se sprejemajo z navadno večino navzočih članov.

297. člen (naloge sveta)

(1) Svet daje mnenja, priporočila in predloge glede zadev na področju elektronskih komunikacij, vključno glede varstva potrošnikov, invalidov in uporabnikov s posebnimi socialnimi potrebami na tem področju. Agencija lahko glede zadev s področja elektronskih komunikacij svet zaprosi za mnenje. Mnenja, priporočila in predlogi sveta za agencijo niso zavezujoči, mora pa se do njih opredeliti.

(2) Svet sme zahtevati informacije, razen osebnih podatkov, od agencije, državnih organov in drugih akterjev na področju elektronskih komunikacij. Pri uporabi zaupnih informacij mora svet poskrbeti, da se ohrani stopnja njihove zaupnosti.

(3) Mnenja, priporočila in predloge iz prvega odstavka tega člena agencija objavi na svojih spletnih straneh.

XVII. KAZENSKÉ DOLOČBE

298. člen (prekrški)

(1) Z globo do pet odstotkov letnega prometa, ustvarjenega na trgu javnih komunikacijskih omrežij oziroma javnih komunikacijskih storitev v predhodnem poslovnem letu, se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih z zagotavljanjem preglednosti, ali ne ravna v skladu z objavljeno vzorčno ponudbo za medomrežno povezovanje oziroma operaterski dostop ali ne izpolni obveznosti objave vzorčne ponudbe (149. člen),

2. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih z zagotavljanjem enakega obravnavanja (150. člen),

3. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih z ločitvijo računovodskih evidenc (151. člen),

4. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih z dopustitvijo dostopa do komunikacijskih objektov (152. člen),
5. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih z dopustitvijo operaterskega dostopa do določenih omrežnih zmogljivosti in njihove uporabe (153. člen),
6. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih s cenovnim nadzorom ali stroškovnim računovodstvom (154. člen),
7. ne upošteva določenih najvišjih cen zaključevanja klicev (155. člen),
8. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih z regulacijo storitev (157. člen),
9. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih s funkcijsko ločitvijo (158. člen)
10. ne izpolni naloženih obveznosti, povezanih s preходом z obstoječe infrastrukture (162. člen).

(2) Z globo od 1.000 do 10.000 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 5.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

299. člen

(prekrški)

(1) Z globo od 1.000 do 20.000 eurov se kaznuje pravna oseba, z globo od 50.000 do 400.000 eurov pa se za prekršek kaznuje pravna oseba, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, če:

1. pisno ne obvesti agencije pred začetkom, spremembo ali prenehanjem zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev (prvi in deveti odstavek 5. člena),
2. ne zagotavlja elektronskih komunikacijskih omrežij oziroma ne izvaja elektronskih komunikacijskih storitev v pravno samostojni družbi ali ne vodi ločenih računovodskih evidenc za dejavnosti, povezane z izvajanjem in zagotavljanjem elektronskih komunikacijskih storitev ali omrežij (prvi odstavek 8. člena),
3. ne sporoči agenciji namere o načrtovani gradnji in poziva zainteresiranim soinvestitorjem v skladu s prvim odstavkom 11. člena tega zakona,
4. ne predloži informacij pod sorazmernimi, nediskriminacijskimi in preglednimi pogoji v roku in pod pogoji iz petega odstavka 11. člena tega zakona,
5. zainteresiranim soinvestitorjem ne ponudi sklenitve ustrezne pogodbe v skladu z drugim odstavkom 12. člena tega zakona,
6. ne načrtuje svojega omrežja v skladu s četrnim odstavkom 12. člena tega zakona,
7. pri gradnji gospodarske javne infrastrukture ne položi dovolj zmogljive proste kabelske kanalizacije oziroma je pod enakimi pogoji ne da na voljo vsem fizičnim ali pravnim

- osebam, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo (osmi odstavek 12. člena),
8. ne pošlje podatkov ali pošlje napačne podatke organu, pristojnemu za geodetske zadeve, v skladu s prvim, četrtem in sedmim odstavkom 15. člena tega zakona,
 9. ne odobri dostopa v roku in pod pogoji iz drugega odstavka 16. člena tega zakona,
 10. ne odobri prošnje za pregled v roku in pod pogoji iz četrtega odstavka 16. člena tega zakona,
 11. s podatki, ki jih pridobi na podlagi 16. člena tega zakona ne ravna v skladu s predpisi s področja tajnih podatkov, predpisi, ki urejajo varovanje poslovnih skrivnosti, in predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, oziroma ne sprejme ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov za varovanje zaupnosti, tajnosti ter operativnih in poslovnih skrivnosti (peti odstavek 16. člena),
 12. naklepno ali iz zavestne malomarnosti posreduje zavajajoče, napačne ali nepopolne informacije v okviru poizvedovanja po tržnem interesu za gradnjo visokozmogljivih omrežij iz 19. člena tega zakona,
 13. ne uporablja radijskih frekvenc v skladu z določili splošnega akta iz prvega in drugega odstavka 35. člena tega zakona,
 14. uporablja radijske frekvence v nasprotju z določili splošnega akta iz prvega do četrtega odstavka 39. člena tega zakona,
 15. ne deluje v skladu z odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc iz prvega odstavka 63. člena tega zakona ali ne izpolnjuje pogojev iz 5. točke prvega odstavka 63. člena tega zakona, ki so določeni v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc ,
 16. pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji ali zunaj Republike Slovenije ne deluje v skladu z odločbo, izdano na podlagi skupnega izbirnega postopka, ki so ga izvedle pristojne institucije EU na podlagi predpisa EU (tretji odstavek 63. člena in 11. točka prvega odstavka 64. člena),
 17. je imetnik odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc in brez predhodnega soglasja agencije prenese pravico do uporabe teh radijskih frekvenc ali odda pravico do uporabe teh radijskih frekvenc v najem (68. člen),
 18. kopiči radijske frekvence z namenom omejevati konkurenco na trgu (73. člen),
 19. uporablja elemente oštevilčenja brez veljavne odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja (98. člen),
 20. dodeljene številke na podlagi pravnega posla dodeljuje v uporabo izvajalcem storitev in pri tem zaračuna več kakor le dejanske stroške oziroma dela razlike med izvajalci storitev glede blokov števil, ki se uporabljajo za dostop do njihovih storitev (deveti odstavek 100. člena),
 21. imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja brez predhodnega soglasja agencije prenese pravico do uporabe teh elementov oštevilčenja (prvi odstavek 105. člena),
 22. ne sprejme sistema upravljanja varnosti z ukrepi, ki vključujejo SUVI in SUNP, v skladu s 114. členom tega zakona,

23. ne določi SUVI ali SUNP kot poslovno skrivnost ali ju ne izvaja, spremlja in redno izboljšuje vključno s pripadajočimi ukrepi, ki jih vsebujeta, v skladu z drugim in četrtem odstavkom 114. člena tega zakona,
24. ne sprejme, pregleduje ali posodobi SUNP v delu, ki se nanaša na komunikacije v sili, s predhodno odobritvijo pristojnih organov, ki so odgovorni za delovanje centrov za sprejem komunikacije v sili v skladu s petim odstavkom 114. člena tega zakona,
25. ne upošteva dodatnih varnostnih zahtev in omejitev iz 115. člena tega zakona,
26. na predpisani način ne obvesti določenih subjektov v skladu s prvim odstavkom 117. člena tega zakona o varnostnih incidentih,
27. ne obvesti svojih uporabnikov v skladu z osmim odstavkom 117. člena tega zakona,
28. ne ravna v skladu z odločbo iz tretjega odstavka 119. člena tega zakona,
29. ne ravna v skladu z odločbo iz četrtega odstavka 120. člena tega zakona,
30. ne ravna skladno z zahtevo agencije in predpisanim postopkom za revizijo varnosti iz 122. člena tega zakona,
31. za primere izjemnih stanj ne vzpostavi, dokumentira, izvaja ali vzdržuje procese, postopke in kontrole za zagotavljanje SUNP, vključno z zagotavljanjem nadomestnih poti v skladu s prvim odstavkom 123. člena tega zakona,
32. ne vzpostavi in vzdržuje ustrezne zmogljivosti, ukrepe in dogovore z drugimi operaterji v skladu z drugim odstavkom 123. člena tega zakona,
33. ne izvaja, spremlja ali redno ne izboljšuje ukrepe, načrte in zmogljivosti v skladu s tretjim odstavkom 123. člena tega zakona,
34. v delu, ko se SUNP za primer izjemnih stanj nanaša na komunikacije v sili, ga ne sprejme, ne pregleda ali po potrebi ne posodobi s predhodno odobritvijo določenih organov v skladu s četrtem odstavkom 123. člena tega zakona,
35. v primeru izjemnih stanj ne zagotavlja prednostno delovanje delov omrežja, storitev in povezav v skladu s prvim odstavkom 124. člena tega zakona,
36. ne prilagodi svojega omrežja tako, da omogoča funkcijo prednosti v skladu z drugim odstavkom 124. člena ali ne zagotavlja prednosti uporabnikom, ki imajo pravico do omrežnih priključnih točk s prednostjo v skladu z uredbo iz tretjega odstavka 124. člena tega zakona,
37. ob naravnih in drugih nesrečah, razglašeni epidemiji ali ob katastrofalnem izpadu omrežja ne izvede drugih ukrepov oziroma omejitev ali prekinitev delovanja v skladu s sprejetimi ukrepi vlade (četrti odstavek 124. člena),
38. ne sprejme ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov, ki omogočajo, da so njihove dejavnosti v primeru izjemnih stanj čim manj motene ter jih ne izvaja ves čas trajanja okoliščin, zaradi katerih so bili sprejeti (prvi odstavek 125. člena),
39. ne zagotavlja neprekinjenega dostopa do številka za komunikacijo v sili in uporabe teh številka (drugi odstavek 125. člena),
40. ne sprejme notranjega akta v skladu s prvim odstavkom 126. člena tega zakona,

41. se ne pogaja o medomrežnem povezovanju (prvi odstavek 130. člena),
42. ne varuje zaupnosti podatkov pri sklepanju pogodb o medomrežnem povezovanju oziroma operaterskem dostopu (tretji odstavek 130. člena),
43. ne izvrši odločbe agencije iz četrtega odstavka 130. člena tega zakona,
44. ne izpolni obveznosti iz odločbe iz prvega odstavka 131. člena tega zakona,
45. ne izpolni obveznosti iz odločbe iz 132. člena tega zakona v zvezi z zagotovitvijo dostopa do vmesnikov aplikacijskega programa ali elektronskega programskega vodnika ali tega ne zagotovi pod poštenimi, upravičenimi in nediskriminacijskimi pogoji,
46. ne izpolni obveznosti, povezanih s souporabo pasivne infrastrukture oziroma sklenitvijo lokalno omejenih sporazumov o nacionalnem gostovanju (prvi odstavek 133. člena),
47. ne zagotovi tehničnih storitev pod poštenimi, upravičenimi in nediskriminacijskimi pogoji (prvi odstavek 134. člena),
48. pri zagotavljanju pogojno dostopnih storitev teh računovodsko ne loči od drugih dejavnosti (drugi odstavek 134. člena),
49. pravic industrijske lastnine za izdelke in sisteme s pogojnim dostopom pod pravičnimi, upravičenimi in nediskriminacijskimi pogoji ne podeli proizvajalcem uporabniške opreme (tretji odstavek 134. člena),
50. s kakršnimi koli pogoji prepreči izdelovalcu, da v isti izdelek vključi skupni vmesnik, ki dopušča priključitev na druge dostopne sisteme, ali elemente, ki so značilni za druge dostopne sisteme (tretji odstavek 134. člena),
51. ne razvršča programov v skladu s 135. členom tega zakona,
52. ne izvrši odločbe agencije o odreditvi skupne uporabe iz petega odstavka 136. člena ali odločbe o naložitvi obveznosti skupne uporabe iz prvega in drugega odstavka 138. člena tega zakona,
53. ne ponudi sklenitve ustreznega dogovora v zvezi z dostopom do razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture v skladu s pogoji iz 137. člena tega zakona,
54. na prošnjo operaterja omrežja ne pripravi ponudbe za skupno uporabo zmogljivosti pod poštenimi in razumnimi pogoji (četrti odstavek 139. člena in 140. člen),
55. ne uresničuje pravice skupne uporabe v skladu s 141. členom tega zakona,
56. ne obvesti agencije v skladu s prvim odstavkom 159. člena tega zakona,
57. ne izpolni zavez, ki so v odločbi iz petega odstavka 160. člena tega zakona določene kot zavezujoče,
58. ne obvesti agencije o spremembi okoliščin v skladu s četrtem odstavkom 161. člena tega zakona,
59. ne obvesti agencije v skladu s prvim odstavkom 162. člena tega zakona,
60. cene storitev, ki jih izvaja kot univerzalno storitev, niso enake na celotnem ozemlju Republike Slovenije (četrti odstavek 166. člena),
61. ne zagotavlja univerzalne storitve, ki ji je bila naložena z odločbo agencije (prvi in četrti odstavek 169. člena),

62. je izvajalec univerzalne storitve in pred prenosom sredstev krajevnega dostopovnega omrežja na drugo pravno osebo z drugim lastnikom pisno ne obvesti agencije (prvi odstavek 170. člena),
63. svojega prispevka izračunane obveznosti ne plača v kompenzacijski sklad v roku in višini, ki ju z odločbo določi agencija (peti odstavek 172. člena),
64. v roku, ki je določen s tem zakonom, ne obvesti agencije o prihodkih iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev (šesti odstavek 172. člena),
65. ovira agencijo pri pregledu podatkov in oceni prihodkov (sedmi odstavek 172. člena),
66. cene posameznih storitev, ki se izvajajo kot univerzalna storitev, in z njimi povezani pogoji niso javno objavljeni, pregledni in nediskriminacijski (drugi odstavek 173. člena),
67. ne spoštuje odločbe agencije iz tretjega odstavka 173. člena tega zakona o zagotavljanju posebnih cenovnih opcij ali paketov za potrošnike z nizkimi dohodki oziroma posebnimi potrebami,
68. cen in splošnih pogojev ni določila tako, da naročnikom neke storitve, ki se izvaja kot univerzalna storitev, ni treba plačati še za zmogljivosti ali storitve, ki pri tej storitvi niso potrebne ali zahtevane (prvi odstavek 176. člena),
69. svojim naročnikom ne omogoči prenosljivosti številke (prvi odstavek 195. člena),
70. ne izvede prenosa številke in njenega aktiviranja v roku določenem v tretjem odstavku 195. člena tega zakona,
71. prenos številke drugemu operaterju naročniku zaračuna v nasprotju s šestim odstavkom 195. člena tega zakona,
72. cene medomrežnega povezovanja niso stroškovno naravnane (šesti odstavek 195. člena),
73. povzroči zamude v postopku zamenjave izvajalca dostopa do interneta ali prenosa številke, zlorabi postopek ali prenese številka ali zamenja končne uporabnike brez njihovega izrecnega soglasja (prvi odstavek 196. člena),
74. naročniku, ki je potrošnik, ne povrne preostalega dobroimetja v skladu s petim odstavkom 196. člena tega zakona,
75. ne zagotavlja informacij glede storitev dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev v skladu s splošnim aktom iz tretjega odstavka 197. člena tega zakona ,
76. informacij ne zagotovi na način in v obliki, ki končnemu uporabniku invalidu omogoča dostop do teh informacij (četrti odstavek 197. člena),
77. ne spoštuje določb splošnega akta iz prvega odstavka 199. člena tega zakona,
78. svojim uporabnikom ne omogoči brezplačnega dostopa do interventnih storitev na številkah za komunikacije v sili prek komunikacije v sili (prvi odstavek 200. člena),
79. ne omogoči uporabnikom invalidom klicev v sili z uporabo govornih in znakovnih jezikov ter drugih oblik negovorjenih jezikov na način in v obsegu, kakor je to tehnično mogoče (tretji odstavek 200. člena),

80. brezplačno ne zagotovi prenosa komunikacije v sili in nadomestnih poti v skladu s četrtem odstavkom 200. člena tega zakona,
81. v skladu s tehničnimi zmožnostmi najprimernejšemu centru za sprejem komunikacije v sili ne pošlje podatkov o številki in lokaciji kličočega (peti odstavek 200. člena),
82. ne zagotovi prenosa govornega klica ter standardizirani minimalni sklop podatkov sistema klica v sili iz vozil (e-klic) najprimernejšemu centru za sprejem komunikacije v sili (sedmi odstavek 200. člena),
83. ne obvešča uporabnikov v skladu z osmim odstavkom 200. člena tega zakona,
84. za odhodne klice z enotne evropske telefonske številke za klice v sili 112, številke policije 113 in enotne evropske telefonske številke za prijavo pogrešanih otrok 116 000 v skladu s tehničnimi možnostmi ne omogoči enoznačnega prikazovanja odhodnega klica v obliki tromestne številke klica 112,113 ali 116 (deveti odstavek 200. člena),
85. ne zagotovi obveščanja in alarmiranja končnih uporabnikov prek javnega mobilnega omrežja na območju, ki ga določi organ, pristojen za zaščito in reševanje (prvi odstavek 201. člena),
86. ne spoštuje predpisanih zahtev za medsebojno delovanje digitalnih interaktivnih televizijskih storitev in digitalne televizijske opreme, ki jo uporabljajo potrošniki (tretji odstavek 203. člena),
87. ne najavi omejitve ali prekinitve dostopa do svojih storitev ali ne obvesti uporabnikov in agencije o večjih omejitvah ali prekinitvah zaradi okvar ali napak (drugi odstavek 208. člena),
88. naročniku, ki je v roku poravnal nesporni del računa ali znesek, ki ustreza povprečni vrednosti zadnjih treh nespornih računov, pred končno rešitvijo spora oziroma pred dokončno odločitvijo agencije zaradi neplačila obveznosti omeji dostop do svojih storitev ali naročnika odklopi ter prekine naročniško razmerje, čeprav je naročnik vložil ugovor oziroma predlagal rešitev spora ali če je potrošnik sprožil postopek po zakonu, ki ureja izvensodno reševanje potrošniških sporov (štirinajsti odstavek 209. člena),
89. ne sprejme ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov za zagotovitev zavarovanja svojih storitev (prvi odstavek 212. člena),
90. ne sprejme takih ukrepov, ki zagotovijo takšno raven varnosti in zavarovanja, ki ustreza predvidenemu tveganju (drugi odstavek 212. člena),
91. ne opozori uporabnikov na posebna tveganja za varnost omrežja ali storitev takoj, ko za tveganje izve, ali jih ne obvesti o vseh mogočih sredstvih za odpravo tveganja in verjetnih stroških ali uporabnikom ne omogoči hitrega in učinkovitega dostopa do zaščitnih ukrepov (prvi odstavek 213. člena),
92. ne varuje zaupnosti elektronskih komunikacij tudi po prenehanju opravljanja dejavnosti, pri kateri je bil zavezan k varovanju zaupnosti (drugi odstavek 214. člena),
93. sebi ali komu drugemu pridobi informacije o komunikacijah v obsegu, ki presega nujno potrebnost za izvajanje določenih javnih komunikacijskih storitev in teh informacij ne uporablja ali posreduje drugim le zaradi izvajanja teh storitev (tretji odstavek 214. člena),

94. ne seznanijo naročnika oziroma uporabnika in ne izbriše informacij o vsebini komunikacije oziroma komunikacije v skladu s četrtem odstavkom 214. člena tega zakona,
95. nadzoruje oziroma preprečuje komunikacije, kadar to ni izrecno dovoljeno s tem zakonom (peti odstavek 214. člena),
96. snema in shranjuje komunikacije v nasprotju s šestim odstavkom 214. člena tega zakona,
97. stranke v komunikaciji niso bile predhodno pravilno obveščene o snemanju, njegovem namenu in trajanju hrambe posnetka ali posneto sporočilo ni bilo pravočasno izbrisano v skladu s sedmim odstavkom 214. člena tega zakona,
98. obvestilo o snemanju ni dano po istovrstnem mediju in v enaki obliki, kakor poteka snemana komunikacija (osmi odstavek 214. člena),
99. ne vzpostavi svojih notranjih postopkov in ne zagotavlja neizbrisne evidence o odzivanju na zahteve za dostop do osebnih podatkov naročnikov v skladu s prvim odstavkom 216. člena tega zakona,
100. podatkov o prometu po končani zvezi ne izbriše ali ne naredi tako, da se ne dajo povezati z določeno ali določljivo osebo (prvi odstavek 218. člena),
101. ne pridobi naročnikovega oziroma uporabnikovega predhodnega soglasja v skladu s tretjim odstavkom 218. člena tega zakona in jih pred danim soglasjem ne obvesti v skladu s tretjim odstavkom 218. člena tega zakona,
102. podatke o prometu namesto oseb, ki so pod nadzorstvom operaterja, obdeluje kdo drug (peti odstavek 218. člena),
103. na pisno zahtevo, ki je vložena zaradi reševanja sporov, in v skladu z veljavno zakonodajo, agenciji, izvajalcu izvensodnega reševanja potrošniških sporov ali pristojnemu sodišču ne pošlje podatkov o prometu (šesti odstavek 218. člena)
104. ne obdeluje lokacijskih podatkov le v takšni obliki, da se ne dajo povezati z določeno ali določljivo osebo, ali pa na podlagi predhodnega soglasja uporabnika ali naročnika v obsegu ali trajanju, ki sta potrebna za izvedbo storitve z dodano vrednostjo (prvi odstavek 219. člena),
105. uporabniku ali naročniku krši pravico do preklica podanega soglasja za obdelavo lokacijskih podatkov za namene izvajanja storitve z dodano vrednostjo (prvi odstavek 219. člena),
106. lokacijske podatke ne obdelujejo le osebe, ki so pod nadzorom operaterja ali tretje osebe, ki izvajajo storitev z dodano vrednostjo (četrti odstavek 219. člena),
107. ne hrani podatkov iz prvega odstavka 220. člena tega zakona na način in pod pogoji iz 221. člena tega zakona ali ne zagotavlja neizbrisne registracije izvedenih ukrepov in posegov v skladu z drugim odstavkom 221. člena tega zakona (peti odstavek 220. člena),
108. na podlagi prejete zahteve vlagatelja temu podatkov ne pošlje v najkrajšem možnem času oziroma takoj, ko je to tehnično mogoče (sedmi odstavek 220. člena),
109. ob kršitvah varnosti osebnih podatkov o tem nemudoma ne obvesti agencije (prvi odstavek 227. člena)

110. brez neupravičenega odlašanja ne obvesti zadevnega naročnika ali posameznika o kršitvi varnosti osebnih podatkov, če je verjetno, da ta kršitev škodljivo vpliva na osebne podatke in zasebnost naročnika ali posameznika (drugi odstavek 227. člena),
111. ne izpolni s strani agencije naložene obveznosti obveščanja zadevnega naročnika ali posameznika o kršitvi varnosti osebnih podatkov oziroma o izpolnitvi ne obvesti agencije (četrti odstavek 227. člena),
112. obvestilo naročniku ali posamezniku o kršitvi varnosti osebnih podatkov ne vsebuje predpisane vsebine (peti odstavek 227. člena),
113. ne hrani zadostnega popisa podatkov o kršitvah varnosti osebnih podatkov (sedmi odstavek 227. člena),
114. ne začne zakonitega prestrežanja komunikacij po prejemu prepisa izreka odredbe pristojnega organa oziroma ustne odredbe (prvi in četrti odstavek 228. člena),
115. ne izvaja zakonitega prestrežanja komunikacij na način, v obsegu in trajanju, kakor je določeno v prepisu izreka odredbe ali v ustni odredbi (tretji in četrti odstavek 228. člena),
116. ne zagotovi tridesetletne neizbrisne registracije prestrežanja ali podatkov ne varuje v skladu z oznako stopnje tajnosti prepisa odredbe (peti odstavek 228. člena),
117. ne zagotovi ustrezne opreme in primernih vmesnikov ali ustreznih prenosnih poti do izročilnih vmesnikov v nadzornem centru pristojnega organa (šesti odstavek 228. člena),
118. ovira pooblaščenec osebe agencije oziroma informacijskega pooblaščenca pri opravljanju nalog upravnega nadzora (287. do 291. člen).

(2) Z globo od 1.000 do 20.000 eurov se kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 10.000 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika oziroma posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 500 do 10.000 eurov se kaznuje odgovorna oseba v državnem organu ali samoupravni lokalni skupnosti, ki stori prekršek iz 3., 4. ali 5. točke prvega odstavka tega člena.

(5) Z globo od 1.000 do 5.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(6) Pri določanju globe za prekršek iz 12. točke prvega odstavka tega člena se upošteva, ali je imelo ravnanje storilca negativne posledice za konkurenco in zlasti ali je storilec v nasprotju s prvotno posredovanimi informacijami ali njihovimi posodobitvami postavil, razširil ali nadgradil omrežja oziroma omrežja ni postavil ter spremembe načrta ni objektivno utemeljil.

300. člen

(prekrški)

(1) Z globo od 500 do 15.000 eurov se kaznuje pravna oseba, z globo od 20.000 do 50.000 eurov pa se za prekršek kaznuje pravna oseba, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, če:

1. gradi komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo v nasprotju s sedmim odstavkom 10. člena tega zakona,
2. pri gradnji ali rekonstrukciji večstanovanjskih in nestanovanjskih stavb stavbne fizične infrastrukture ne projektira in gradi v skladu z osmim odstavkom 10. člena tega zakona,
3. upravičenj iz prvega odstavka 26. člena tega zakona ne izvršuje tako, da le v najnujnejšem obsegu moti lastnika nepremičnine in obremenjuje služeče zemljišče (drugi odstavek 26. člena),
4. sklenjena pogodba o služnosti ne vsebuje vseh obveznih sestavin iz tretjega, petega in devetega odstavka 27. člena tega zakona,
5. operaterjem pod preglednimi, poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji ne omogoči dostopa do fizične infrastrukture v svoji lasti ali upravljanju, ki je tehnično primerna za na namestitvev maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk ali je potrebna za povezovanje takih dostopovnih točk s hrbetničnim omrežjem (drugi odstavek 75. člena),
6. končnim uporabnikom enostransko omeji ali prepreči dostopanje po lastni izbiri do radijskih lokalnih omrežij, ki jih zagotavljajo tretje osebe, ali da prek radijskih lokalnih omrežij drugim končnim uporabnikom dovolijo vzajemno ali splošnejše dostopanje do omrežji takšnih ponudnikov (peti odstavek 76. člena),
7. gradi omrežje v nasprotju z 79. členom tega zakona,
8. ne izpolni obveznosti, povezanih v z ločitvijo računovodskih evidenc, oziroma dejavnosti, povezanih z upravljanjem multipleksa ne zagotavlja v ločeni pravno organizacijski enoti (82. člen),
9. ne omogoča enakih in nediskriminacijskih pogojev za dostop do multipleksa (83. člen),
10. uporablja radijske frekvence za multipleks brez veljavne odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc ali v nasprotju z odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks (84. člen),
11. razpolaga s prostimi kapacitetami multipleksa, namenjenega javni radioteleviziji, v nasprotju z drugim odstavkom 85. člena tega zakona,
12. da na trg radijski sprejemnik, ki ne ustreza zahtevam iz 93. člena tega zakona,
13. ne pošlje vseh podatkov o pravnih poslih v zvezi z dodeljenimi številkami agenciji (deveti odstavek 100. člena),
14. ne deluje v skladu z odločbo o dodelitvi številke iz prvega odstavka 101. člena tega zakona,
15. ne obvesti svojih naročnikov v skladu s prvim odstavkom 108. člena tega zakona,
16. ne omogoči končnim uporabnikom, da lahko kličejo na vse številke, ki se zagotavljajo v EU, vključno z enotnimi mednarodnimi številkami brezplačnih telefonskih klicev, ter

dostopajo do in uporabljajo storitve z uporabo negeografskih števil znotraj EU, kadar je to ekonomsko izvedljivo (prvi odstavek 112. člena),

17. ne obvešča redno agencije o podrobnosti cenovnih opcij in paketov v skladu s petim odstavkom 173. člena tega zakona,
18. svojim naročnikom ne zagotavlja možnosti za nadzor stroškov v skladu z drugim odstavkom 176. člena tega zakona,
19. ne omogoča take stopnje razčlenitve računa, ki omogoča preverjanje in nadzor uporabe in zaračunanega zneska (prvi odstavek 177. člena in drugi odstavek 207. člena),
20. naročnikom osnovne stopnje razčlenitve računa ne omogoča brezplačno (drugi odstavek 177. člena in drugi odstavek 207. člena),
21. ne upošteva naročnikove zahteve o neprejetanju razčlenjenega računa (drugi odstavek 177. člena in drugi odstavek 207. člena),
22. osnovna stopnja razčlenitve računa ne vsebuje elementov, določenih s splošnim aktom iz tretjega odstavka 177. člena tega zakona,
23. omeji dostop do svojih storitev ali naročnika odklopi ter prekine naročniško pogodbo iz razlogov, ki niso določeni v njenih splošnih pogojih (prvi odstavek 178. člena),
24. ukrep, ki ga izvede, ni določen v splošnih pogojih oziroma ni sorazmeren s kršitvami ali je diskriminacijski (prvi odstavek 178. člena),
25. ne opozori uporabnika v skladu z drugim odstavkom 178. člena tega zakona,
26. zaradi neplačevanja računov izvede ukrep iz tretjega odstavka 178. člena tega zakona brez vnaprejšnjega obvestila,
27. ne odklopi uporabnika le od neplačane ali premalo plačane storitve, pa je tak odklop tehnično izvedljiv (četrti odstavek 178. člena),
28. naročniku omeji dostop do elektronskih komunikacijskih storitev v nasprotju s petim odstavkom 178. člena tega zakona,
29. ne ravna v skladu s 183. členom tega zakona,
30. pred sklenitvijo pogodbe ne zagotovi informacij iz prvega do četrtega odstavka 186. člena tega zakona,
31. informacij pred sklenitvijo ne zagotovi v skladu s petim in šestim odstavkom 186. člena tega zakona,
32. ne zagotovi povzetka pogodbe ali povzetek ne vsebuje vseh informacij iz prvega odstavka 187. člena tega zakona,
33. naročniška pogodba ne vsebuje vseh predpisanih elementov (prvi odstavek 188. člena),
34. ne spoštuje najdaljšega trajanja pogodbe, sklenjene za določen čas, iz drugega odstavka 190. člena tega zakona, ali začetnega zavezujočega obdobja vezave iz prvega odstavka 191. člena tega zakona,

35. ne obvesti naročnika o prenehanju pogodbene obveznosti in o načinih odpovedi pogodbe na jasn način in na trajnem nosilcu podatkov oziroma mu ne svetuje glede najboljših cenovnih možnosti v zvezi s storitvami, ki jih ima naročene (drugi odstavek 190. člena) ,
36. ne obvešča svojih naročnikov v skladu s prvim odstavkom 192. člena tega zakona,
37. naročnikom ob odstopu od naročniške pogodbe ne omogoči izbire v skladu s petim odstavkom 192. člena tega zakona,
38. naročniku, ki je potrošnik, ne zagotovi možnosti za spremljanje in nadzor porabe storitev v skladu s prvim odstavkom 198. člena tega zakona,
39. svojim naročnikom ne zagotavlja redno jasnih in razumljivih informacij o možnostih za spremljanje in nadzor porabe storitev (drugi odstavek 198. člena),
40. ne omogoči predpisanega tonskega izbiranja oziroma prikaza identitete kličočega priključka, kjer je to tehnično izvedljivo (1. točka 206. člena),
41. po prekinitvi pogodbe o dostopu do interneta na zahtevo uporabnika brezplačno ne omogoči dostopa do elektronske pošte (2. točka 206. člena),
42. ne omogoči predpisanih možnosti za nadzor stroškov (3. točka 206. člena),
43. ne upošteva predpisanih obveznosti v zvezi z omejitvijo ali odklopom zaradi razlogov na strani naročnika (4. točka 206. člena),
44. v splošnih pogojih ne opredeli razčlenitev računa, ki presegajo osnovno stopnjo razčlenitve računa v skladu s tretjim odstavkom 207. člena tega zakona,
45. pri izdaji razčlenjenega računa ne upošteva pravil za varovanje zasebnosti (četrti odstavek 207. člena),
46. zahteve v zvezi s posredovanjem razčlenjenih računov z neprekritimi klicnimi številkami ne hrani v skladu s petim odstavkom 207. člena tega zakona,
47. operater ustrezno ne zabeleži prijave napake končnega uporabnika (tretji odstavek 209. člena),
48. zbrane podatke uporablja v nasprotju z drugim ali tretjim odstavkom 215. člena tega zakona,
49. naročnikov predhodno in brezplačno ne obvesti o namenu imenika iz prvega odstavka 217. člena tega zakona in nadaljnjih možnostih uporabe naročnikovih podatkov (prvi odstavek 217. člena),
50. naročnikom ne da možnosti za odločitev o vpisu v javni imenik (drugi odstavek 217. člena),
51. v zakonskem roku ne označi prepovedi uporabe naročnikovih osebnih podatkov za komercialne ali raziskovalne namene (tretji odstavek 217. člena),
52. zavrnitev vpisa v javni naročniški imenik, preverjanje, sprememba ali izbris osebnih podatkov oziroma vpis prepovedi uporabe naročnikovih osebnih podatkov za namen iz tretjega odstavka 217. člena tega zakona ni brezplačna (četrti odstavek 217. člena),

53. kljub naročnikovi prepovedi uporabe njegovih osebnih podatkov za klice, ki imajo komercialni ali raziskovalni namen, te podatke za ta namen uporablja (peti odstavek 217. člena),
54. v svojih splošnih pogojih ne navede, kateri prometni podatki se bodo obdelovali ali koliko časa (četrti odstavek 218. člena),
55. ne seznanja uporabnika pred njegovim soglasjem z možnostjo zavrnitve soglasja, vrsto lokacijskih podatkov, ki se bodo obdelovali, namenom in trajanjem obdelovanja lokacijskih podatkov in možnostjo posredovanja teh lokacijskih podatkov tretjim osebam (drugi odstavek 219. člena),
56. ne daje naročniku oziroma uporabniku možnosti, da kadar koli enostavno in brezplačno začasno prepreči obdelovanje lokacijskih podatkov pri vsaki priključitvi na omrežje ali za vsak prenos komunikacije (tretji odstavek 219. člena),
57. v primeru nudenja prikaza identitete kličočega priključka kličočemu uporabniku ne daje možnosti, da sam, z enostavnimi sredstvi in brezplačno prepreči prikaz identitete priključka s katerega kliče (prvi odstavek 222. člena),
58. v primeru nudenja prikaza identitete kličočega priključka naročniku na podlagi njegove zahteve ne omogoča avtomatične in brezplačne preprečitve prikaza identitete priključka za vse klice s svojih priključkov (prvi odstavek 222. člena),
59. brezplačno ne razveljavi preprečitev prikaza identitete kličočega priključka pri klicih na številko za komunikacijo v sili ne glede na določbe prvega odstavka 222. člena (drugi odstavek 222. člena),
60. v primeru nudenja prikaza identitete kličočega priključka klicanemu naročniku ne zagotavlja možnosti, da sam, z enostavnimi sredstvi in, ob razumni uporabi te funkcije, brezplačno za dohodne klice prepreči prikaz identitete kličočega priključka (tretji odstavek 222. člena),
61. v primeru nudenja prikaza identitete kličočega priključka in če je identiteta kličočega priključka prikazana že pred vzpostavitvijo zveze, klicanemu naročniku ne zagotavlja možnosti, da z enostavnimi sredstvi zavrne dohodne klice, pri katerih je kličoči uporabnik ali naročnik preprečil prikaz identitete kličočega priključka (četrti odstavek 222. člena),
62. v primeru nudenja prikaza identitete priključka v zvezi klicanemu naročniku ne zagotavlja možnosti, da brezplačno in z enostavnimi sredstvi prepreči kličočemu uporabniku prikaz identitete priključka v zvezi (peti odstavek 222. člena),
63. v svojih splošnih pogojih ne objavi možnosti prikaza in preprečitve prikaza identitete kličočega priključka in priključka v zvezi (šesti odstavek 222. člena),
64. ne omogoča, da se določba prvega odstavka 222. člena tega zakona uporablja tudi za klice, ki izvirajo iz držav članic EU, in se zaključijo v tretjih državah, ter ne omogoča, da se določbe tretjega, četrtega in petega odstavka 222. člena tega zakona uporabljajo tudi za dohodne klice, ki izvirajo iz tretjih držav (sedmi odstavek 222. člena),
65. ne zagotavlja možnosti sledenja zlonamernih ali nadležnih klicev v skladu s prvim, drugim in tretjim odstavkom 223. člena tega zakona,

66. ne zagotavlja hrambe podatkov v skladu s četrnim odstavkom 223. člena tega zakona,

67. agenciji ne pošlje zahtevanih podatkov v obsegu in roku v skladu z 265. členom tega zakona,

68. omejuje, zadržuje ali upočasnjuje internetni promet v nasprotju z drugim ali tretjim odstavkom 268. člena tega zakona.

(2) Z globo od 500 do 15.000 eurov se kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 200 do 2.000 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika oziroma posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 250 do 3.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega zakona.

301. člen

(prekrški)

(1) Z globo od 200 do 1.000 eurov se kaznuje pravna oseba, z globo od 1.000 do 20.000 eurov pa se za prekršek kaznuje pravna oseba, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, če:

1. v zakonsko določenem roku o spremembi podatkov, določenih z zakonom, ne obvesti agencije (četrti odstavek 5. člena),
2. v zakonsko določenem roku agenciji ne predloži zahtevanih podatkov ali predloži napačne podatke o višini letnega prihodka, ki ga ima iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev (četrti odstavek 6. člena),
3. v zakonskem roku ne sporoči spremembe podatkov o imetniku pravice uporabe radijskih frekvenc oziroma spremembe imena programa (peti odstavek 63. člena),
4. v zakonskem roku ne sporoči spremembe podatkov o imetniku pravice uporabe elementov oštevilčenja (drugi odstavek 101. člena),
5. kakovost univerzalne storitve odstopa od kakovosti, ki jo ponuja za druge primerljive storitve (peti odstavek 166. člena),
6. ne ravna v skladu z vsebino splošnega akta iz 179. člena tega zakona oziroma ne pošlje podatkov o kakovosti univerzalne storitve, skupaj z vsako njihovo spremembo, agenciji,
7. na javno komunikacijsko omrežje priključi radijsko ali terminalsko opremo v nasprotju z določbo prvega odstavka 204. člena tega zakona,

8. zavrne priključitev radijske ali terminalske opreme v nasprotju z določbo drugega odstavka 204. člena tega zakona,
9. ne omogoči vsem svojim naročnikom vpisa v univerzalni imenik, ki se zagotavlja v okviru univerzalne storitve (prvi odstavek 205. člena),
10. vsem uporabnikom ne zagotovi dostopa do ustreznih imeniških služb v drugih državah članicah EU (tretji odstavek 205. člena),
11. ne da na voljo ustreznih informacij za potrebe zagotavljanja javno dostopnih imenikov ali imeniške službe pod pravičnimi, objektivnimi, stroškovno usmerjenimi in nediskriminacijskimi pogoji (četrti odstavek 205. člena),
12. v obrazložitvi ne navede, da gre za njegovo končno odločitev in v pravnem pouku ne pojasni možnosti uvedbe postopka pred agencijo oziroma izvajalcem izvensodnega reševanja potrošniških sporov ter ne navede roka za vložitev takšnega predloga (sedmi odstavek 209. člena),
13. pri izvajanju elektronske komunikacijske storitve, ki omogoča preusmeritev klicev, ne omogoči naročnikom, da za posamezen klic ali priključek, z uporabo preprostih sredstev in brezplačno prepreči avtomatsko preusmeritev klicev od tretjih oseb na svoj terminal (224. člen),
14. obdeluje podatke uporabnika, pridobljene na način iz prvega odstavka 225. člena tega zakona, brez uporabnikove predhodne privolitve in brez predhodnega jasnega in izčrpnega obvestila uporabniku o upravljavcu in namenih obdelave teh podatkov (prvi odstavek 225. člena),
15. uporablja samodejne klicne in komunikacijske sisteme za opravljanje klicev na naročnikovo telefonsko številko brez človekovega posredovanja (npr. klicni avtomati, SMS, MMS), telefakse ali elektronsko pošto za namene neposrednega trženja brez naročnikovega ali uporabnikovega predhodnega soglasja (prvi odstavek 226. člena),
16. pridobljen elektronski naslov kupca uporablja za neposredno trženje svojih izdelkov ali storitev brez, da bi kupcu nudil jasno in izrecno možnost, da brezplačno in enostavno zavrne takšno uporabo svojega elektronskega naslova takrat, ko so ti podatki za stike pridobljeni in ob vsakem sporočilu v primeru, da kupec ni zavrnil takšne uporabe že na začetku (drugi odstavek 226. člena),
17. uporablja drugačna sredstva za neposredno trženje z uporabo elektronskih komunikacij, kakor so določena v prvem in drugem odstavku 226. člena tega zakona, brez soglasja naročnika ali uporabnika (tretji odstavek 226. člena),
18. zavrnitev soglasja za zadevnega naročnika ali uporabnika ni brezplačna (tretji odstavek 226. člena),
19. pri uporabi govornih telefonskih klicev ne upošteva določb tretjega, četrtega in petega odstavka 217. člena tega zakona (tretji odstavek 226. člena),
20. pri neposrednem trženju z uporabo elektronskih komunikacij uporablja skrito ali prikrito identiteto ali neveljavni naslov ter vabi prejemnike, da obišejo spletne strani, ki so v

nasprotju z zakonom, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu (peti odstavek 226. člena).

(2) Z globo od 200 do 1.000 eurov se kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 100 do 500 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika oziroma posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 300 do 1.000 eurov se kaznuje posameznik, ki storit prekršek iz prvega odstavka tega člena.

302. člen

(prekrški)

(1) Z globo od 500 do 5.000 eurov se kaznuje pravna oseba, če uporablja radijske frekvence, predvidene za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev brez veljavnega radioamaterskega dovoljenja ali brez veljavnega radioamaterskega dovoljenja CEPT (prvi in drugi odstavek 40. člena), ali če uporablja radijske frekvence, predvidene za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev, v nasprotju z določili splošnega akta agencije (peti odstavek 40. člena).

(2) Z globo od 100 do 500 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, če stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 200 do 500 eurov se kaznuje posameznik:

1. če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena ali

2. če kljub opozorilu centra za sprejem komunikacije v sili, da zlorablja komunikacijo v sili, najmanj trikrat v enem dnevu kliče številko za komunikacijo v sili (dvanajsti odstavek 200. člena).

XVIII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

303. člen

(obstoječa obvestila)

Fizične in pravne osebe, ki so pisno obvestile agencijo na podlagi prvega odstavka 5. člena Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 109/12, 110/13, 40/14 – ZIN-B, 54/14 – odl. US, 81/15 in 40/17, v nadaljnjem besedilu: Zakon o elektronskih komunikacijah), da nameravajo zagotavljati javna komunikacijska omrežja oziroma izvajati javne komunikacijske storitve, še naprej opravljajo dejavnost v obsegu, na način in pod pogoji določenimi v tem zakonu.

304. člen

(obstoječa omrežja na tujem zemljišču)

(1) Lastniki zemljišč, po katerih potekajo ali na katerih se gradijo ali postavljajo elektronska komunikacijska omrežja, morajo dovoliti nadaljnjo uporabo svojih zemljišč za potrebe gradnje ali postavitve, vzdrževanja in obratovanja elektronskega komunikacijskega omrežja, če so sami ali njihovi pravni predniki pisno izrazili strinjanje s takšno uporabo ali če pravico gradnje lahko izkažejo z gradbenim dovoljenjem.

(2) Pravica operaterja, ki izhaja iz obveznosti lastnikov zemljišča iz prejšnjega odstavka, vsebuje upravičenja, ki jih vsebuje služnost po tem zakonu, izvrševati pa jo je treba v skladu s določbami 26. člena tega zakona.

305. člen

(obstoječe odločbe in postopki)

(1) Odločbe, izdane na podlagi Zakona o elektronskih komunikacijah, se lahko spremenijo, razveljavijo ali prenehajo veljati pod pogoji in na način, kakor so določeni s tem zakonom.

(2) Postopki, ki sta jih vodila Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije in Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije na podlagi Zakona o elektronskih komunikacijah in ki do uveljavitve tega zakona še niso dokončani, se nadaljujejo v skladu z določbami tega zakona.

306. člen

(podaljšanje odločb o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom)

(1) Ne glede na določbo 66. člena tega zakona se lahko odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom, ki so bile izdane po 21. decembru 2020 in pred uveljavitvijo tega zakona, na predlog imetnika z odločbo podaljšajo za pet let. Z odločbo, ki jo agencija izda po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, se podaljša pravica uporabe posameznih radiofrekvenčnih pasov in določi sorazmeren znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine.

(2) V primeru podaljšanja odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc iz prejšnjega odstavka se določen znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc, plača po 10 letih od izdaje prvotne odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. Ta je prihodek proračuna. Znesek plačila se določi v sorazmerni vrednosti zneska za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, plačanega ob izdaji prvotne odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, ter se ga revalorizira s časovno vrednostjo denarja.

(3) Vloga za podaljšanje odločbe iz prvega odstavka tega člena mora biti na agencijo vložena najkasneje v enem letu od uveljavitve tega zakona.

307. člen

(objava informacij o pravicah uporabe radijskih frekvenc, ki jih je mogoče prenesti ali oddati v najem)

Agencija informacije iz sedmega odstavka 68. člena tega zakona objavi na svojih spletnih straneh v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

308. člen

(zahteve za medobratovalnost drugih radijskih sprejemnikov)

Zahteve za medobratovalnost drugih radijskih sprejemnikov iz drugega odstavka 93. člena tega zakona se uporabljajo od 1. januarja 2023.

309. člen

(objava pregleda zasedenosti elementov oštevilčenja)

Agencija prvi pregled zasedenosti elementov oštevilčenja iz četrtega odstavka 97. člena tega zakona objavi v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

310. člen

(zagotavljanje opreme in storitev s strani dobaviteljev z visokim tveganjem)

- (1) Operater mobilnega komunikacijskega omrežja iz prvega odstavka 115. člena tega zakona izvede oceno tveganj za dobavitelje njegove obstoječe opreme in za njegove obstoječe ponudnike storitev podpore tretje ravni v skladu z drugim, tretjim in četrtem odstavkom 115. člena tega zakona najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi splošnega akta iz šestega odstavka 115. člena tega zakona.
- (2) Ne glede na ugotovljena tveganja iz prejšnjega odstavka glede dobaviteljev njegove obstoječe opreme in ne glede na omejitve uporabe opreme tveganih dobaviteljev iz petega odstavka 115. člena tega zakona lahko operater iz prejšnjega odstavka uporablja obstoječo opremo dobaviteljev z visokim tveganjem do konca njene življenjske dobe, vendar najdlje še pet let po preteku roka iz prejšnjega odstavka.
- (3) Ne glede na ugotovljena tveganja iz prvega odstavka tega člena glede njegovih ponudnikov storitev podpore tretje ravni in ne glede na omejitve uporabe takšnih storitev s strani dobaviteljev z visokim tveganjem iz petega odstavka 115. člena tega zakona lahko operater iz prvega odstavka tega člena ohrani zagotavljanje storitev podpore tretje strani s strani dobaviteljev z visokim tveganjem do izteka medsebojnih pogodb, vendar najdlje še pet let po objavi informacije iz petega odstavka 116. člena tega zakona.

311. člen

(objava smernic in informacij o postopkih za medomrežno povezovanje in operaterski dostop)

Agencija smernice in informacije o postopkih za medomrežno povezovanje in operaterski dostop iz osmega odstavka 130. člena tega zakona objavi na svojih spletnih straneh v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

312. člen

(veljavnost odločbe o imenovanju izvajalca univerzalne storitve)

Dosedanji izvajalec univerzalne storitve po uveljavitvi tega zakona še naprej izvaja univerzalno storitev na podlagi odločbe, izdane v skladu z Zakonom o elektronskih komunikacijah, do poteka veljavnosti te odločbe.

313. člen

(uskladitev pravilnika)

Minister, pristojen za invalide, uskladi Pravilnik o tehničnih pripomočkih in prilagoditvah vozila (Uradni list RS, št. 71/14, 37/17 in 57/18) z določbo prvega odstavka 175. člena tega zakona v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona.

314. člen

(javno obveščanje in alarmiranje)

Izvajalci javno dostopnih mobilnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke zagotovijo obveščanje in alarmiranje končnih uporabnikov prek javnega mobilnega omrežja v skladu z 201. členom tega zakona najkasneje do 21. junija 2022.

315. člen

(uskladitev splošnih pogojev)

Operaterji morajo svoje splošne pogoje prilagoditi določbam tega zakona v štirih mesecih po njegovi uveljavitvi.

316. člen

(izdaja podzakonskih aktov)

Rok za izdajo podzakonskih aktov, ki so po tem zakonu obvezni, je največ šest mesecev po uveljavitvi tega zakona.

317. člen
(prenehanje veljavnosti)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati naslednji podzakonski predpisi, izdani na podlagi Zakona o elektronskih komunikacijah:

1. Splošni akt o razčlenjenem računu (Uradni list RS, št. 99/13),
2. Splošni akt o načrtu uporabe radijskih frekvenc (NURF-4) (Uradni list RS, št. 10/18 in 46/19),
3. Splošni akt o varnosti omrežij in storitev (Uradni list RS, št. 75/13 in 64/15),
4. Splošni akt o pogojih za uporabo radijskih frekvenc, namenjenih radioamaterski in radioamaterski satelitski storitvi (Uradni list RS, št. 68/13 in 48/18),
5. Splošni akt o načinu upoštevanja meril glede nudenja cenovnih opcij in za določitev paketov za potrošnike z nizkimi dohodki oziroma s posebnimi potrebami v okviru zagotavljanja univerzalne storitve (Uradni list RS, št. 62/13),
6. Splošni akt o zbiranju, uporabi in dajanju podatkov o razvoju trga elektronskih komunikacij (Uradni list RS, št. 77/16 in 58/19),
7. Splošni akt o obliki in načinu objave obvestila o spremembi pogojev iz naročniške pogodbe (Uradni list RS, št. 62/13 in 43/17),
8. Splošni akt o posredovalnem postopku (Uradni list RS, št. 62/13),
9. Splošni akt o zahtevah za medsebojno delovanje digitalnih interaktivnih televizijskih storitev in digitalne televizijske opreme, ki jo uporabljajo potrošniki (Uradni list RS, št. 44/13),
10. Sklep o ustanovitvi Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 41/13 in 66/17),
11. Splošni akt o razvrščanju programov v javnih digitalnih televizijskih omrežjih (Uradni list RS, št. 48/13),
12. Splošni akt o načinu izračuna plačil za uporabo elementov oštevilčenja (Uradni list RS, št. 31/13, 21/16, 15/17 in 72/18),
13. Splošni akt o načinu izračuna plačil za uporabo radijskih frekvenc (Uradni list RS, št. 30/13 (33/13 popr., 40/13 popr.), 81/14, 21/16, 63/16, 64/19)
14. Splošni akt o prenosljivosti številok (Uradni list RS, št. 62/13, št. 23/18 in 77/18),
15. Splošni akt o načrtu oštevilčenja (Uradni list RS, št. 62/13 , 107/13- popr., in 41/18),
16. Splošni akt o prenosni hitrosti, primerni za funkcionalni dostop do interneta (Uradni list RS, št. 27/18),
17. Splošni akt o kakovosti univerzalne storitve (Uradni list RS, št. 27/18),
18. Splošni akt o vsebini in obliki obvestila o zagotavljanju javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanju javnih komunikacijskih storitev (Uradni list RS, št. 62/13),
19. Splošni akt o velikosti številskih blokov, za pridobitev katerih je treba vlogi priložiti projekt (Uradni list RS, 62/13 in 72/18),
20. Splošni akt o vsebini in obliki vloge za izdajo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja (Uradni list RS, št. 62/13 in 72/18),
21. Splošni akt o načinu izračuna neto stroškov univerzalne storitve (Uradni list RS, št. 27/18),
22. Splošni akt o preglednosti v zvezi z načrtovanimi gradbenimi deli in o skupni gradnji gospodarske javne infrastrukture (Uradni list RS, št. 9/18),
23. Splošni akt o dostopu do obstoječe fizične infrastrukture (Uradni list RS, št. 12/18),

24. Splošni akt o minimalnih zahtevah pri načrtovanju in izvedbi dostopovnih in razdelilnih točk (Uradni list RS, št. 39/18),
25. Splošni akt o spremljanju in nadzoru porabe podatkovnih storitev (Uradni list RS, št. 9/18),
26. Splošni akt o storitvah dostopa do interneta in s tem povezanih pravic končnih uporabnikov (Uradni list RS, št. 54/19),
27. Splošni akt o uporabi sistema RDS in identifikaciji v DAB omrežjih (Uradni list RS, št. 67/15),
28. Splošni akt o omejitvah signalov analognih zvokovnih radiodifuznih postaj (Uradni list RS, št. 44/13),
29. Statut Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 43/18)
30. Uredba o načrtu razporeditve radiofrekvenčnih pasov (Uradni list RS, št. 69/13, 1/17 in 170/20),
31. Uredba o ukrepih za končne uporabnike invalide (Uradni list RS, št. 38/14),
32. Uredba o pravici do omrežnih priključnih točk s prednostjo (Uradni list RS, št. 79/13),
33. Pravilnik o načinu izvajanja 153. člena Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 73/13),
34. Pravilnik o kakovosti storitve za enotno evropsko telefonsko številko za klice v sili 112 in številko policije 113 (Uradni list RS, št. 17/18),
35. Pravilnik o enostavnih komunikacijskih objektih in vzdrževanju komunikacijskih objektov (Uradni list RS, št. 77/13),
36. Pravilnik o opremi in vmesnikih za zakonito prestrezanje informacij (Uradni list RS, št. 89/13),
37. Pravilnik o vodenju in vsebini podatkov o komunikacijskih omrežjih in pripadajoči infrastrukturi, omrežnih priključnih točkah in drugih elektronskih komunikacijskih omrežjih (Uradni list RS, št. 19/18),
38. Pravilnik o službeni izkaznici pooblaščene osebe Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 11/15).

(2) Podzakonski predpisi iz prejšnjega odstavka se uporabljajo do izdaje podzakonskih predpisov na podlagi tega zakona.

318. člen **(prenehanje veljavnosti)**

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o elektronskih komunikacijah in naslednji podzakonski predpisi, izdani na njegovi podlagi:

1. Splošni akt o pretvorbi števil v ENUM – številke (Uradni list RS, št. 62/13),
2. Splošni akt o elementih vzorčne ponudbe za veleprodajni lokalni dostop na fiksni lokaciji (Uradni list RS, št. 6/19),
3. Splošni akt o elementih vzorčne ponudbe za razvezan dostop do krajevne zanke (Uradni list RS, št. 62/13),

4. Pravilnik o kategorijah potrošnikov, ki so upravičeni do posebnih cenovnih opcij ali paketov (Uradni list RS, št. 105/13).
- (2) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o digitalni radiodifuziji (Uradni list RS, št. 102/07, 85/10, 47/12 in 109/12 – ZEKom-1).

319. člen
(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati trideseti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV ČLENOV

OBRAZLOŽITVE K PREDLOGU ZAKONA O ELEKTRONSKIH KOMUNIKACIJAH (EVA 2019-3130-0004)

I. SPLOŠNE DOLOČBE

V poglavju o splošnih določbah predlog zakona enako kot v obstoječem Zakonu o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 109/12, 110/13, 40/14 – ZIN-B, 54/14 – odl. US, 81/15 in 40/17; v nadaljevanju: ZEKom-1) določa vsebino zakona, njegov namen in opredeljuje uporabljene izraze.

K 1. členu (vsebina zakona)

Predlog člena pojasnjuje vsebino zakona, ki je povzeta po 1. členu ZEKom-1. Predlog člena prek svojih določb ureja vse vidike prenosa sporočil po vseh vrstah elektronskih komunikacijskih omrežij s pomočjo elektronskih storitev, v vsebino teh sporočil pa ne posega. Predlog zakona zato ureja pogoje za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in za izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev, ureja zagotavljanje univerzalne storitve, zagotavljanje konkurence, upravljanje radiofrekvenčnega spektra in elementov oštevilčenja, določa pogoje za omejitev lastninske pravice, določa pravice uporabnikov, ureja varnost omrežij in storitev in njihovo delovanje v izjemnih stanjih, ureja pravico do komunikacijske zasebnosti uporabnikov javnih komunikacijskih storitev, ureja reševanje sporov med subjekti na trgu elektronskih komunikacij, ureja pristojnost in organizacijo in delovanje Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljevanju: agencija) kot nacionalnega regulativnega organa ter pristojnost drugih organov, ki opravljajo naloge po tem zakonu, in ureja druga vprašanja, povezana z elektronskimi komunikacijami.

Na pobudo agencije in Sveta za radiodifuzijo se zaradi obsoletnosti določb, ki so bile že konzumirane in se nanašajo na prehod iz analognega na digitalno radiodifuzijo televizijskih programom, ki je že zaključen, s predlogom zakona razveljavlja Zakon o digitalni radiodifuziji (Uradni list RS, št. 102/07, 85/10, 47/12 in 109/12 – ZEKom-1; v nadaljnjem besedilu: ZDRad). Preostale določbe, ki so še relevantne za upravljanje radiofrekvenčnega spektra za digitalno radiodifuzijo radiodifuzijo, se ob upoštevanju potrebnih popravkov prenesejo v ta zakon.

K 2. členu (namen zakona)

Predlog člena pojasnjuje namen zakona podobno kot v ZEKom-1. Glavni namen zakona je pospeševanje razvoja elektronskih komunikacijskih omrežij, vključno s spodbujanjem investicij z nižanjem stroškov gradnje oziroma postavitve teh omrežij ter razvoja storitev v Republiki Sloveniji, in s tem gospodarskega in družbenega razvoja v državi, vključno z razvojem informacijske družbe, dostop do zelo visokozmogljivih omrežij in njihova uporaba za vse državljane in podjetja v Evropski uniji, kot tudi razvijanje notranjega trga EU in uveljavljanje legitimnih interesov vseh njenih državljanov. Glede na navedeno zakon stremi k zagotavljanju učinkovite konkurence, učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra in elementov oštevilčenja, univerzalne storitve in k varstvu pravic končnih uporabnikov. Poseben poudarek je dan skrbi za skupine, ki so pri dostopu do elektronskih komunikacij prikrajšane zaradi socialnega položaja ali invalidnosti (uporabniki invalidi in uporabniki s posebnimi socialnimi potrebami), ter zagotavljanju pravice do komunikacijske zasebnosti uporabnikov javnih komunikacijskih storitev.

V primerjavi z ZEKom-1 je v skladu s cilji Direktive 2018/1972/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2018/1972/EU) izpostavljen dodaten cilj glede povezljivosti, in sicer dostop do zelo visokozmogljivih omrežij in njihova uporaba za vse državljane in podjetja v Evropski uniji. Cilj glede povezljivosti na eni strani pomeni prizadevanja za gospodarsko vzdržna omrežja in storitve s čim večjo možno zmogljivostjo na določenem območju in na drugi strani prizadevanja za teritorialno kohezijo v smislu združevanja zmogljivosti, ki so na voljo na različnih območjih. Kriza zaradi COVID-19 je še dodatno pokazala, da je povezljivost za prebivalstvo in podjetja bistvena. Elektronska komunikacijska omrežja, zlasti zelo visokozmogljiva omrežja, so imela ključno vlogo pri odzivu na krizo, saj so omogočila delo, šolanje, zdravstvo ter osebno komunikacijo in razvedrilo na daljavo.

V drugem odstavku 2. člena predloga so skladno z zahtevami direktiv in Navodili za pripravo nacionalnih predpisov, s katerimi se izvajajo odločbe in sklepi Evropske unije ter prenašajo določbe direktiv Evropske unije v pravni red Republike Slovenije. Direktiva 2018/192/EU, ki je bila sprejeta konec leta 2018, je posegla v obstoječ regulativni okvir za področje elektronskih komunikacij, in sicer spreminja štiri direktive tega okvira, in sicer Direktivo 2000/2/ES, Direktivo 2002/20/ES, Direktivo 2002/21/ES in Direktivo 2002/22/ES, kot so bile spremenjene z Direktivama 2009/136/ES in 2009/140/ES. Poleg te direktive se s predlogom zakona prenašajo še Direktiva 2002/58/ES, v katero Direktiva 2018/1972/EU ni posegla, Direktiva 2002/77/ES in Direktiva 2014/61/EU.

K 3. členu (pomen izrazov)

V predlogu člena se pojasnjujejo uporabljeni izrazi podobno kot v ZEKom-1 ob upoštevanju novih oziroma spremenjenih opredelitev, ki jih je prinesla Direktiva 2018/1972/EU v skladu z načelom tehnološke nevtralnosti ali tehnološkim razvojem. Prav tako so bile prevzete relevantne opredelitve izrazov iz ZDRad (digitalna radiodifuzija, multipleks, operater multipleksa in ponudnik vsebin). Posamezne opredelitve izrazov, ki se v predlogu tega zakona ne uporabljajo več, so izpuščene tudi med opredelitvami izrazov.

Tako predlog zakona ne uporablja več izraza »javno dostopna telefonska storitev«, pod katerim smo doslej razumeli tradicionalne analogne telefonske storitve, temveč je izraz nadomeščen s sodobnejšim in tehnološko bolj nevtralnim izrazom »govorne komunikacijske storitve«. Prav tako se spreminja opredelitev »elektronske komunikacijske storitve«, ki obsega tri vrste storitev, ki se lahko deloma pokrivajo, in sicer storitev dostopa do interneta v skladu z opredelitvijo iz 2. točke drugega odstavka 2. člena Uredbe 2015/2120/EU, medosebne komunikacijske storitve (te ločimo v dve kategoriji, in sicer medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke in številčno neodvisne medosebne komunikacijske storitve) ter storitve, ki obsegajo v celoti ali pretežno prenos signalov. Elektronska komunikacijska storitev se običajno izvaja za plačilo, pri čemer je treba pojem plačila razlagati širše, in sicer v skladu z uvodno izjavo 16 k Direktivi 2018/1972/EU zajema tudi na primer primere, ko izvajalec storitev od končnega uporabnika zahteva osebne podatke v smislu Uredbe 2016/679/EU ali druge podatke, končni uporabnik pa te podatke zavestno (posredno ali neposredno) posreduje izvajalcu. Zajemati bi moral tudi primere, ko končni uporabnik dovoli dostop do informacij, ne da bi jih aktivno posredoval, na primer do osebnih podatkov, vključno z naslovom IP, ali drugih informacij, ki se generirajo samodejno, kot so informacije, kij jih zbirajo in posredujejo piškotki.

Medosebne komunikacijske storitve so storitve, ki omogočajo medosebno in interaktivno izmenjavo informacij, obsegajo pa storitve, kot so tradicionalni govorni klici med dvema posameznikoma, pa tudi vse vrste elektronske pošte, storitve sporočanja in skupinski klepet.

Medosebne komunikacijske storitve obsegajo samo komunikacijo med omejenim (določnim) številom končnih uporabnikov, ki jih izbere pobudnik komunikacije. Storitve, ki ne ustrezajo tem značilnostim, kot so na primer linearna radiodifuzija, video na zahtevo, spletna mesta, družabna omrežja, blogi ali izmenjava informacij med napravami, se ne bi smele šteti za medosebne komunikacijske storitve.

Za medosebne komunikacijske storitve, neodvisne od številke, (t. i. OTT storitve) se uporablja samo določen nabor obveznosti, kadar je to v javnem interesu. Kot izhaja iz uvodne izjave 18 k Direktivi 2018/1972/EU, je upravičeno, da se medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke obravnava drugače kot številčno neodvisne, saj prve potekajo v javno zagotovljenem interoperabilnem sistemu in imajo koristi od njega.

Zaradi prenosa Direktive 2018/1972/EU so nove tudi naslednje opredelitve izrazov: center za sprejem komunikacije v sili, harmonizirani radiofrekvenčni spekter, informacija o lokaciji kličočega, interventna storitev, komunikacija v sili, maloobmočna brezžična dostopovna točka, najprimernejši center za sprejem komunikacije v sili, radijsko lokalno omrežje, souporaba radiofrekvenčnega spektra, storitev celotnega pogovora, terminalska oprema, varnost omrežij in storitev, varnostni incident in zelo visokozmogljivo omrežje. Ob slednjem opozarjamo, da je razlikovanje med zelo visokozmogljivim omrežjem (iz Direktive 2018/1972/EU) in širokopasovnim omrežjem visokih hitrosti (iz Direktive 2014/61/EU) namensko. Gre za dve vrsti omrežij, pri čemer je prvo omrežje podmnožica drugega (zelo visokozmogljiva omrežja so tudi širokopasovna omrežja visokih hitrosti, medtem ko obratno to ne velja vedno). Opredelitvi izrazov tako nista medsebojno zamenljivi.

V zvezi z opredelitvijo komunikacij v sili v skladu z uvodno izjavo 285 k Direktivi 2018/1972/EU pojasnjujemo, da so komunikacije v sili komunikacijska sredstva, ki med drugim vključujejo govorne komunikacijske storitve, SMS sporočila, video komunikacije ali druge vrste komunikacij, ki jih je center za sprejem komunikacije v sili tehnično sposoben sprejeti, na primer besedilo v realnem času, storitve celotnega pogovora ali prenosa besedila.

Zaradi načina prenosa Direktive 2018/1972/EU na področju varnosti omrežij in storitev v sektorju elektronskih komunikacij ob hkratnem približevanju ureditve sistemskemu zakonu v Republiki Sloveniji za področje informacijske varnosti (Zakon o informacijski varnosti, Uradni list RS, št. 30/18; v nadaljnjem besedilu ZInfV) z njegovimi podzakonskimi predpisi in sistemskemu zakonu s področja kritične infrastrukture (Zakon o kritični infrastrukturi, Uradni list RS, št. [75/17](#); v nadaljnjem besedilu ZKI) ter zaradi dodatnega nacionalnega urejanju področja varnosti omrežij in storitev ter delovanja v izjemnih stanjih v sektorju elektronskih komunikacij, je bilo (glede na obstoječo ureditev v ZEKom-1) treba dodati še naslednje opredelitve izrazov: kibernetška varnost, kibernetški napad, ključni deli nacionalnovarnostnega sistema, ponudniki storitev podpore tretje ravni, sistem upravljanja neprekinjenega poslovanja (SUNP), sistem upravljanja varovanja informacij (SUVI), sistem upravljanja varnosti (vključuje SUVI in SUNP), storitev podpore tretje ravni, varnost omrežij in storitev, varnostni incident in upravljavci kritične infrastrukture.

Opredelitev infrastrukturnega operaterja ostaja nespremenjena. Kljub temu zaradi večje jasnosti pojasnjujemo, katere subjekte opredelitev zajema. Infrastrukturni operater je torej operater omrežja elektronskih komunikacij ter fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja fizično infrastrukturo, namenjeno zagotavljanju gospodarske javne infrastrukture, kot je opredeljena s področno zakonodajo. Gre za zagotavljanje storitev proizvodnje, prenosa ali distribucije plina,

električne energije, vključno z javno razsvetljavo, ogrevanja, vode, vključno z odstranjevanjem ali čiščenjem odpadnih voda ter odplak in drenažnimi storitvami ter zagotavljanje prevoznih storitev, vključno z železnicami, cestami, pristanišči in letališči.

II. POGOJI ZA ZAGOTAVLJANJE ELEKTRONSKIH KOMUNIKACIJSKIH OMREŽIJ IN STORITEV

K 4. členu (zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev)

Predlog člena ohranja vsebino 4. člena ZEKom-1, v skladu s katero lahko vsakdo zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja oziroma izvaja elektronske komunikacijske storitve, če pri tem ne krši zakona in njegovih podzakonskih predpisov in v skladu z drugo veljavno zakonodajo, če s tem ne ogroža javnega reda, življenja in zdravja ljudi ter javne varnosti in obrambe države.

K 5. členu (obvestilo)

Predlog člena večinoma ohranja vsebino 5. člena ZEKom-1. V skladu s pristopom splošne odobritve, kot je določen z regulativnim okvirom EU, se za zagotavljanje javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanje javnih komunikacijskih storitev ne zahteva posebna odločba oziroma drug upravni akt. Operaterji, razen izvajalcev medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, morajo le agencijo predhodno obvestiti o začetku, spremembi ali prenehanju zagotavljanja javnega komunikacijskega omrežja ali izvajanja javne komunikacijske storitve. Ker se za medosebne komunikacijske storitve, neodvisne od številke, ne uporabljajo elementi oštevilčenja, prav tako pa ne potekajo v javno zagotovljenem interoperabilnem sistemu, ni primerno, da bi se za take vrste storitev uporabljal režim splošne odobritve. Glede na navedeno izvajalcem teh storitev ni treba obveščati agencije niti niso zavezanci za plačilo agenciji na podlagi obvestila.

V tretjem odstavku so določeni podatki, ki jih mora vsebovati obvestilo, pri čemer je vsebina povzeta po določbi četrtega odstavka 12. člena Direktive 2018/1972/EU. V skladu z direktivo države članice namreč ne smejo nalagati dodatnih informacij. Vsebinsko in obliko obvestila bo agencija določila s splošnim aktom, pri čemer bo morala upoštevati tudi smernice BEREC. Podatke iz obvestila agencija potrebuje za vzdrževanje uradne evidence operaterjev in za opravljanje nalog nadzora. V skladu z določbo osmega odstavka pa bo morala agencija o vpisu operaterja v uradno evidenco obvestiti tudi BEREC, ki naj bi z namenom učinkovitega čezmejnega usklajevanja, zlasti za vseevropske operaterje, vzpostavil in vzdrževal zbirko podatkov teh uradnih obvestil.

Po prejemu obvestila agencija operaterja vpiše v uradno evidenco in pošlje operaterju potrdilo o tem vpisu. Vpis v evidenco operaterjev nima konstitutivnega učinka in ni pogoj za izvrševanje pravic, ki jih ima operater po tem zakonu, temveč je zgolj deklarativne narave.

V skladu s predlaganim desetim odstavkom agencija po uradni dolžnosti iz uradne evidence izbriše operaterja, ki jo je obvestil o nameravanem prenehanju zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev. Prav tako agencija po uradni dolžnosti iz evidence izbriše operaterja, ki je sicer ni obvestil o prenehanju zagotavljanja omrežij ali storitev, vendar pa agencija na podlagi vpogleda v Poslovni register Slovenije ugotovi, da subjekt ne obstaja več. Gre za primere, ko agencija na podlagi vpogleda v Poslovni register Slovenije ugotovi, da subjekt ne obstaja več, ima zaprte vse poslovne račune, ne sprejema uradnih pošilk, vendar pa ne obvesti agencije o nameravanem

prenehanju dejavnost. Agencija bo takšnega operaterja lahko izbrisala iz uradne evidence operaterjev in s tem zmanjšala stroške, ohranjala preglednost in ažurnost podatkov.

K 6. členu (plačilo na podlagi obvestila)

Predlog člena ureja plačila na podlagi obvestila, kar je bilo doslej urejeno v 6. členu ZEKom-1. Zavezanci za plačilo agenciji so vsi operaterji, ki zagotavljajo javna komunikacijska omrežja oziroma izvajajo javne komunikacijske storitve, razen medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, in so o tem skladno s prvim odstavkom 5. člena predloga zakona obvestili agencijo. Ker za izvajalce medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, ne velja pristop splošne avtorizacije in tako nimajo obveznost obvestiti agencije, tudi niso zavezanci za letno plačilo agenciji. Z zbranimi plačili agencija krije administrativne stroške, ki nastanejo z izvrševanjem določb tega zakona, kot so stroški mednarodnega sodelovanja, usklajevanja in standardizacije, analize trga, nadzоровanja izpolnjevanja obveznosti in drugega nadzora ter stroške priprave in uveljavitve odločb in podzakonskih aktov, sprejetih na podlagi tega zakona. Ta plačila pa ne krijejo stroškov upravljanja in nadzora radiofrekvenčnega spektra in elementov oštevilčenja ter nalog iz poglavja o digitalni radiodifuziji, saj so za ta namen posebej zavezanci za letno plačilo agenciji imetniki odločb o dodelitvi radijskih frekvenc oziroma imetniki odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja. Ključ za določitev višine plačil v osnovi ostaja enak kot v ZEKom-1, torej se plačilo odmerja na podlagi prihodkov iz zagotavljanja javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja javnih komunikacijskih storitev ob upoštevanju izjem, kot jih je prevedela novela ZEKom-1C iz leta 2017 (glede prihodkov iz javnih komunikacijskih storitev mednarodnega prometa, ki v celoti izvira in se zaključijo zunaj Republike Slovenije).

Kadar agencija utemeljeno sumi o resničnosti podatkov, ki jih je sporočil operater, lahko pregleda podatke in oceni prihodek. Kadar gre za obsežen in zahteven primer, agencija v ta namen lahko na stroške operaterja izbere pooblaščenega revizorja, pri čemer mora upoštevati pravila o javnem naročanju.

K 7. členu (odmera plačil in njihovo plačevanje)

Predlog člena ureja odmero plačil in njihovo plačevanje na enak način, kot je bila vsebina urejena v 7. členu ZEKom-1. Plačila agencija za vsakega posameznega zavezanca odmeri z odločbo o odmeri plačila. Plačilo se odmeri enkrat letno, in sicer vnaprej za celotno koledarsko leto. V prvem letu, ko nastopi obveznost plačila, je zavezanec dolžan plačati le sorazmeren del plačila za mesece od nastanka obveznosti do konca leta. Enako velja za primere, ko je zavezanec prenehal zagotavljati javna komunikacijska omrežja oziroma izvajati javne komunikacijske storitve med letom, in sicer mora plačati sorazmerno plačilo za cele mesece od začetka leta do prenehanja obveznosti (vendar ne manj kot eno dvanajstino plačila).

K 8. členu (operaterji s posebnimi in izključnimi pravicami)

Določba o operaterjih s posebnimi ali izključnimi pravicami je nespremenjena glede na ureditev v 89. členu ZEKom-1 in sledi ureditvi iz 17. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 9. členu (nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja, torej izvaja nadzor nad zagotavljanjem javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanjem javnih komunikacijskih storitev.

III. GRADNJA OMREŽIJ IN PRIPADAJOČE INFRASTRUKTURE

Poglavje o gradnji omrežij ter pripadajoče infrastrukture večinoma ohranja vsebino ZEKom-1. Poglavje je bilo temeljiteje prenovljeno in dopolnjeno z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o elektronskih komunikacijah iz leta 2017 (ZEKom-1C), katerega prvenstvena naloga je bil prenos Direktive 2014/61/EU v pravni red RS.

K 10. členu (prostorsko načrtovanje, gradnja in vzdrževanje)

Predlog člena deloma ohranja vsebino 9. člena ZEKom-1. Javno komunikacijsko omrežje in pripadajoča infrastruktura se štejeta za gospodarsko javno infrastrukturo, kar je skladno z ureditvijo s področja urejanja prostora. V skladu s 5. točko prvega odstavka 3. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 61/17; v nadaljevanju: ZUreP-2) so gospodarska javna infrastruktura objekti ali omrežja, ki so namenjeni opravljanju gospodarskih javnih služb v skladu z zakonom ter objekti ali omrežja za druge namene v javnem interesu, ki so kot taki določeni z zakonom ali odlokom lokalne skupnosti, kakor tudi drugi objekti in omrežja v splošni rabi.

Javna obravnava osnutka predloga zakona je izpostavila številne pomanjkljivosti veljavne ureditve, kjer za področje elektronskih komunikacij ni določen nosilec urejanja prostora. Glede na navedeno se predlaga določitev ministrstva, pristojnega za elektronske komunikacije, za nosilca urejanja prostora za področje načrtovanja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture. S tem se stremi k poenotenju pogojev za gradnjo javnih komunikacijskih omrežij v prostorskih aktih. Omogočeno bo upoštevanje vidika elektronskih komunikacij tudi pri sprejemanju državnega prostorskega načrta pri umeščanju večjih gradbenih projektov v prostor, kar bo pomembno zlasti v luči gradnje 5G omrežij. Pravočasno načrtovanje gradnje javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture v sklopu drugih gradbenih projektov lahko bistveno zmanjša stroške gradnje in prispeva k zmanjšanju vplivov na okolje.

Gradnja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture, gradnja elektronskih komunikacijskih omrežij za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči ter drugih elektronskih omrežij in pripadajoče infrastrukture na nepremičninah v lasti oseb javnega prava je v javno korist. V postopkih razlastitve oziroma drugega omejevanja lastninske pravice po določbah tega zakona se namreč uporabljajo predpisi o urejanju prostora, kolikor ni s tem zakonom določeno drugače. ZUreP-2 določa, da je razlastitev oziroma omejitev lastninske pravice dovoljena le v javno korist in pod pogoji, ki jih je treba izkazati. Z zakonsko določbo, da je gradnja teh komunikacijskih omrežij v javno korist, je tako omogočeno sprožiti postopek razlastitve oziroma ustanovitve služnosti na tujih nepremičninah.

Kot doslej se spodbuja razvoj elektronskih komunikacij v smislu gradnje oziroma postavitve zmogljivosti tudi z določitvijo, da se vzdrževanje na komunikacijskih objektih šteje za vzdrževalna dela v javno korist v smislu predpisov o gradnji objektov. Vzdrževalna dela v javno korist so eksemplifikativno naštet, ostala vzdrževalna dela pa predpiše minister, pristojen za elektronske komunikacije, skupaj z določitvijo enostavnih komunikacijskih objektov, za katera v skladu s predpisi o gradnji objektov ni treba pridobiti gradbenega dovoljenja.

Gradnja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture je v javno korist. Gre za omrežja, ki imajo velik gospodarski in družbeni pomen, zato se na predlog operaterjev v javni obravnavi osnutka predloga zakona v novem šestem odstavku določa, da je za izdajo gradbenega dovoljenja za komunikacijske objekte, za katere je v skladu s predpisi o gradnji objektov treba pridobiti gradbeno dovoljenje, pristojno ministrstvo, pristojno za gradbene zadeve, kjer imajo združenega več potrebnega strokovnega znanja kot na ravni upravnih enot.

Predlagana rešitev je skladna z 10. točko tretjega odstavka 7. člena Gradbenega zakona (Uradni list RS, št. 61/17, 72717-popr., 65/20 in 15/21 – ZDUOP), ki določa, da so objekti državnega pomena tudi objekti, za katere je s posebnim predpisom za izdajo gradbenega dovoljenja določena pristojnost ministrstva.

Vsa komunikacijska omrežja in pripadajoča infrastruktura morajo, kjer dejanske in tehnične možnosti to dopuščajo, biti zgrajena tako, da omogočajo skupno uporabo.

Sedmi odstavek 61. člena Direktive 2018/1972/EU določa pristojnost nacionalnih regulativnih organov za določitev lokacije omrežnih priključnih točk ob upoštevanju smernic BEREC. Glede na navedeno je v enajstem odstavku vzpostavljena pravna podlaga za sprejem splošnega akta agencije, s katerim ta opredeli lokacije omrežnih priključnih točk.

K 11. členu (preglednost v zvezi z načrtovanimi gradbenimi deli)

Predlog člena večinoma ohranja določbo 9.a člena ZEKom-1, ki v skladu z vsebino 4. člena Direktive 2014/61/EU določa ukrepe za zagotavljanje preglednosti v zvezi z načrtovanimi gradbenimi deli. Infrastrukturni operater je zavezan, da agenciji, ki v tem delu deluje kot enotna informacijska točka v skladu s tretjim odstavkom 4. člena Direktive 2014/61/EU, sporoči namero o načrtovani gradnji skupaj s pozivom zainteresiranim soinvestitorjem v komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo, da izrazijo interes za vključitev teh omrežij v načrtovanje in za skupno gradnjo. V primerjavi z ZEKom-1 se podaljšujejo roki za sporočanje o nameri gradnje (vsaj 60 dni pred izdajo naročila za izdelavo projektne dokumentacije, ki je potrebna za pridobitev gradbenega dovoljenja, če gradbeno dovoljenje ni potrebno, pa vsaj 90 dni pred predvidenim začetkom izvajanja gradbenih del), saj kratki roki lahko zmanjšujejo možnost skupne gradnje zaradi spreminjana prvotno načrtovane gradnje.

Ker v določenih primerih investicije iz prvega odstavka člena predloga lahko izvajajo tudi druge entitete, ki jih ni mogoče uvrstiti pod definicijo infrastrukturnega operaterja, to so subjekti znotraj javnega sektorja (npr. lokalne skupnosti), obveznost iz prvega odstavka velja tudi za druge investitorje v javna komunikacijska omrežja in investitorje v druge vrste gospodarsko javno infrastrukturo.

Pri nekaterih gradbenih delih določitev obveznosti sporočanja namere in čakanje na morebitnega soinvestitorja ni primerno. To velja zlasti za nujna vzdrževalna dela, ki morajo biti glede na svojo naravo ob ukrepih zaradi odprave napak in v drugih urgentnih stanjih izvedena takoj. Podobno velja za določene primere drugih vzdrževalnih del v javno korist (npr. zamenjave, predstavitev, nadgradnje priključkov, zamenjava naprav na različnih vrstah infrastrukture), kjer na primer glede na ozek odsek, na katerem se bodo opravljala dela, ni upravičeno pričakovati izraženega interesa po soinvestitorstvu in posledično sinergijskih učinkov, sporočanje namere in čakanje na morebiten odziv pa bi lahko neupravičeno odložilo izvedbo del. Glede na to je v tretjem odstavku določena izjema od sporočanja namere načrtovane gradnje za gradbena dela neznatnega pomena z vidika vrednosti, obsega ali trajanja, kjer ni možnosti za doseganje sinergijskih učinkov. Tako možnost sicer dopušča tudi Direktiva 2014/61/EU v petem odstavku 5. člena.

Vsebina sporočila o načrtovani gradnji je določena v skladu s prvim odstavkom 4. člena Direktive 2014/61/EU in zajema informacije o lokaciji in vrsti del, vključenih elementih omrežja, predvidenem datumu začetka del in njihovem trajanju ter kontaktni točki (podatki, na katerih je operater dosegljiv).

Operater omrežja lahko zaprosi infrastrukturnega operaterja za informacije, če jih ta ni že sam javno objavil v elektronski obliki (npr. na njegovih spletnih straneh) ali če niso dostopne na spletnih straneh agencije v okviru objavljenih pozivov investitorjem. Peti odstavek predloga člena v skladu z Direktivo 2014/61/EU tudi določa, da se lahko zaprosi za informacije za tekoča ali načrtovana dela na fizični infrastrukturi, za katera je bilo gradbeno dovoljenje že izdano ali postopek za izdajo gradbenega dovoljenja že teče ali je vložitev vloge za izdajo gradbenega dovoljenja predvidena v naslednjih šestih mesecih.

Če se operater omrežja in infrastrukturni operater ne moreta sama dogovoriti o dostopu do podatkov, o sporu na podlagi zahteve enega od njiju odloča agencija po postopku iz 286. člena tega predloga.

K 12. členu (skupna gradnja)

Predlog člena ureja skupno gradnjo, ki je bila doslej urejena v 10. členu ZEKom-1. V primerjavi z ZEKom-1 se nekoliko spreminja dolžnost obveščanja agencije o skupni gradnji. Obveščanje ni več dolžnost investitorja, temveč zainteresiranega soinvestitorja, ki je prijavil interes za skupno gradnjo, pri čemer obveščanje ni vezano na sklenjeno pogodbo, temveč na dejansko realizacijo skupne gradnje. Zainteresirani soinvestitor mora agencijo obvestiti najkasneje v 30 dneh po začetku gradnje. Po navedbah agencije je ta namreč obveščena o relativno majhnem številu sklenjenih pogodb o skupni gradnji, pri čemer po informacijah s terena do skupne gradnje sicer prihaja pogosteje.

Z vidika jasnosti in pravne varnosti se na koncu sedmega odstavka dodaja, da obveznost položitve dovolj zmogljive proste kabelske kanalizacije ne velja v primeru gradnje z javnimi sredstvi iz 20. člena tega predloga, to je z javnimi sredstvi za gradnjo širokopasovnega omrežja. V tem primeru na teh območjih namreč res ne ni zgrajenih ustreznih širokopasovnih komunikacijskih omrežij (sicer ne prišlo do angažmaja javnih sredstev za ta namen), vendar pa bo po izgradnji teh omrežij omogočen priklop vseh zainteresiranih uporabnikov kot tudi dostop vseh operaterjev do tega omrežja (tako zgrajena omrežja morajo biti namreč odprta). Z uporabo proste kabelske kanalizacije s strani tretjih oseb bi se tako porušil ekonomski model, na katerem temelji gradnja takšnega širokopasovnega omrežja in zasebni investitor v gradnjo vloženi sredstev ne bi mogel povrniti. Agencija lahko s splošnim aktom, ki ga izda za izvajanje tega in prejšnjega člena, določi še druge izjeme za primere, ko naložitev obveznosti ne bila sorazmerna glede na predvidene koristi od položitve prazne kabelske kanalizacije (na primer primeri gozdnih cest, situacije, ko predvidena gradbena dela ne vključujejo izkopov).

K 13. členu (prestavitev ali sprememba drugih napeljav ali poznejša gradnja drugih napeljav)

Predlog člena ohranja določbo 12. člena ZEKom-1 o prestavitvi ali spremembi drugih napeljav ali poznejši gradnji drugih napeljav. Operater lahko pod zakonsko določenimi pogoji v zahtevi za ustanovitev služnosti zahteva premestitev ali spremembo obstoječih drugih napeljav, pri čemer nosi stroške takšne premestitve ali spremembe.

K 14. členu (prestavitev in zaščita obstoječih komunikacijskih omrežij)

Predlog člena ohranja določbo 13. člena ZEKom-1. Določba o prestavitvi in zaščiti obstoječih objektov elektronskega komunikacijskega omrežja je osnova za zagotavljanje integritete, varnosti in nemotenega delovanja omrežja, saj se s prisotnostjo lastnika omrežja ter z njegovim strokovnim nadzorom pri izvedbi del prepreči nestrokovne posege v omrežja. V primeru nestrokovnega posega v omrežje lahko namreč pride do poškodb ter s tem do prekinitve

prometa, posledično pa do škode tako pri elektronskem komunikacijskem omrežju kot pri uporabnikih.

V skladu s tretjim odstavkom stroški predstavitve ali zaščite ne glede na določbe drugih zakonov bremenijo investitorja gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav, če investitor gradnje komunalnih in drugih objektov, naprav in napeljav ter lastnik omrežja, ki ga je treba predstaviti in zaščititi, s pogodbo ne določita drugače. Specialna ureditev velja ne glede na določbe drugih področnih zakonodaj, npr. drugega odstavka 67. člena Zakona o cestah (Uradni list RS, št. 109/10, 48/12, 36/14 – odl. US, 46/15 in 10/18), ki predvideva, da stroške predstavitve ali preureditve objektov in naprav krije njihov upravljavec, razen če to ni v nasprotju s pogoji iz soglasja direkcije za njihovo gradnjo. V skladu s predlagano določbo stroške predstavitve in zaščite, tudi v primeru gradnje/rekonstrukcije državnih in občinskih cest, krije investitor gradnje in ne lastnik omrežja.

K 15. členu (vpis v evidenco)

Predlog člena je nespremenjen v primerjavi s 14. členom ZEKom-1. Večje spremembe glede vpisa zahtevanih podatkov o komunikacijskih omrežjih in pripadajoči infrastrukturi v Zbirni kataster gospodarske javne infrastrukture (ZKGJI), ki ga vodi Geodetska uprava Republike Slovenije, je namreč prinesla že novela ZEKom-1C iz leta 2017, ki je v pravni red RS prenesla zahteve Direktive 2014/61/EU glede zagotavljanja dostopa do osnovnih informacij o obstoječi fizični infrastrukturi, ki je na razpolago. Podatke o lokaciji in trasi, vrsti in trenutni uporabi komunikacijskega omrežja ter pripadajoče infrastrukture, vključno s številom pripadajočih vodov, mora investitor ali upravljavec omrežja sporočiti Geodetski upravi RS. Obveznost vpisa velja za investitorje ali upravljavce vseh komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture (tako javnih kot drugih elektronskih komunikacijskih omrežij), razen za omrežja in pripadajočo infrastrukturo za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči. Investitorji ali upravljavci teh omrežij niso zavezani k pošiljanju podatkov za vpis v evidenco, lahko pa to storijo po lastni presoji. Tako kot je po eni strani razlog za dopustitev izjeme v tajnosti nekaterih podatkov s področja obrambe, tako je po drugi strani namreč v interesu teh investitorjev ali upravljavcev, da se nekatere informacije o obstoječi fizični infrastrukturi vendarle vpišejo zaradi varovanja te infrastrukture, kadar pride do gradbenih in vzdrževalnih del drugih subjektov na območju, kjer je postavljena ta fizična infrastruktura.

Direktiva 2014/61/EU zahteva, da so na enotni informacijski točki objavljeni tudi podatki o kontaktnih točkah operaterjev. Ker se iz tehničnih razlogov podatkov o kontaktni točki po posameznem objektu ne more voditi v zbirnem katastru, se zavezuje agencija, da od zavezancev za vpis podatkov v kataster pridobi podatke o njihovih kontaktnih točkah (podatek o kontaktu, na katerem je investitor oziroma upravljavec dostopen, npr. elektronski naslov, telefonska številka) in seznam s podatki o kontaktnih točkah objavi na spletnih straneh agencije.

Četrty odstavek določa obveznost sporočanja podatkov o obstoječem stanju in zmogljivosti omrežne priključne točke na fiksni lokaciji. Ti podatki morajo biti javno dostopni, da se omogoči izvajalcem storitev, da bodo lahko ponudili svoje storitve na že obstoječi infrastrukturi, hkrati pa se ti podatki uporabljajo tudi za angažiranje javnih sredstev za gradnjo širokopasovnih omrežij.

Vzpostavljena je pravna podlaga sprejem pravilnika ministra (kot že v ZEKom-1).

Agencija lahko za potrebe izvajanja tega zakona brez podvajanja obveznosti pošiljanja podatkov zahteva podatke o razpoložljivosti omrežij in objektov iz prvega odstavka tega člena.

Pri tem mora agencija smiselno upoštevati 265. in 266. člen tega predloga, ki določata pravila zbiranja in dajanja podatkov in informacij.

Zaradi možnosti doseganja večjih sinergijskih učinkov pri investicijah v gradnjo širokopasovnih omrežij na osnovi boljšega pregleda nad obstoječo in razpoložljivo infrastrukturo je določena obveznost infrastrukturnih operaterjev, da sporočijo podatke za vpis v ZKGJI tudi za elektronska komunikacijska omrežja, ki niso javna (uporaba za lastne interne poslovne potrebe).

K 16. členu (dostop operaterja omrežja do podatkov o obstoječi fizični infrastrukturi)

Predlog člena ohranja vsebino 14.a člena ZEKom-1, ki prenaša 4. člen Direktive 2014/61/EU zvezi z zagotavljanjem preglednosti podatkov o obstoječi fizični infrastrukturi. Infrastrukturni operater mora omogočiti dostop do podatkov o obstoječi fizični infrastrukturi (če podatki niso vpisani v Zbirni kataster) v dveh mesecih od prejema pisne prošnje operaterja omrežja, pri čemer lahko dostop do podatkov zavrne, če je to potrebno zaradi varnosti in celovitosti omrežij, nacionalne varnosti, javnega zdravja ali varnosti. Podatke mora zagotoviti v obliki, kot sicer velja za vpis v evidenco na podlagi prejšnjega člena. Operaterju omrežja je omogočen tudi pregled na kraju samem. V skladu z osmim odstavkom 4. člena Direktive 2014/61/EU se zavezuje operaterja omrežja, da sprejme ustrezne ukrepe za varovanje zaupnosti ter operativnih in poslovnih skrivnosti. Ker 140. člen tega predloga operaterju omrežja omogoča dostop do neuporabljenih optičnih vlaken investitorja ali upravljavca druge gospodarske javne infrastrukture, je treba zagotoviti tudi dostop do podatkov o neuporabljenih optičnih vlaknih. Glede na navedeno se v skladu s sedmim odstavkom določbe tega člena smiselno uporabljajo tudi za podatke o neuporabljenih optičnih vlaknih.

K 17. členu (varovalni pas sistemov elektronskih komunikacij)

Predlog člena na novo določa varovalni pas za elektronske komunikacije. Deseti odstavek 112. člena Gradbenega zakona (Uradni list RS, št. 61/17) je v okviru prehodnih določb do uskladitve z drugimi predpisi, vendar najkasneje do 1. junija 2021, predvidel varovalni pas tri metre tudi za vode, namenjene telekomunikacijskim storitvam, vključno s kablenskimi razdelilnimi sistemom. Po tem datumu se torej predvideva ureditev s področnimi predpisi. Določba o varovalnem pasu je primerljiva z načinom urejanja varovalnega pasu elektrike in sistemov zemeljskega plina iz Energetskega zakona (Uradni list RS, št. 60/19 – uradno prečiščeno besedilo in 65/20). Pogoji, pod katerimi se v varovalnem pasu sme graditi, in pogoje, pod katerimi se smejo izvajati dela na območju varovalnih pasov, bodo določeni v pravilniku, ki ga bo izdal minister, pristojen za elektronske komunikacije, v soglasju z ministrom, pristojnim za prostor in graditev.

K 18. členu (napoved postavitve omrežij)

Direktiva 2018/1972/EU v 22. členu prinaša novo določbo o geografskem pregledu postavitve omrežij. Določba je sestavljena iz dveh delov, in sicer iz geografskega pregleda o dosegu obstoječih elektronskih komunikacijskih omrežij, ki lahko zagotavljajo storitve širokopasovnega dostopa, in napovedi o dosegu širokopasovnih omrežij, tudi zelo visokozmogljivih omrežij v določenem obdobju. Prvi del je v Republiki Sloveniji že ustrezno implementiran prek 14. člena ZEKom-1, ki določa obveznost vpisa podatkov o elektronskih komunikacijskih omrežjih v ustrezno evidenco pri GURS, in tudi realizirana v praksi.

Za potrebe dodeljevanja javnih sredstev za gradnjo širokopasovnih omrežij je ZEKom-1 v 11.a členu urejal poizvedovanje po tržnem interesu za gradnjo širokopasovnih omrežij. 22. člen

Direktive 2018/1972/EU je v tem pogledu nekoliko širši. Glede na navedeno se namesto dosedanjega 11.a člena predlagajo novi členi, ki bodo zaobjeli vse vidike, kot jih predvideva regulativni okvir, in hkrati ohranili podlago za pridobivanje potrebnih informacij za namen dodeljevanja javnih sredstev za gradnjo visokozmogljivih dostopovnih omrežij.

Agencija bo najmanj vsaka tri leta morala objaviti javni poziv za poizvedovanje po nameri investitorjev, da bodo v roku, ki ga določi agencija in ni krajši od treh let, gradili zelo visokozmogljiva omrežja ali bodo nadgradili ali razširili obstoječa omrežja tako, da bodo omogočala hitrost najmanj 100 Mb/s. V slednjem primeru gre za obstoječa bakrena in druga omrežja, ki v vseh pogledih niso nujno enako zmogljiva kot zelo visokozmogljiva omrežja.

Za lažje izvajanje tega člena se pričakuje tudi sprejem smernic BEREC, ki bodo agenciji v pomoč pri izvajanju nalog. Smernice bodo temeljile na obstoječih izkušnjah nacionalnih regulativnih oziroma drugih pristojnih organov pri tovrstnih pregledih.

K 19. členu (poizvedovanje po tržnem interesu za gradnjo visokozmogljivih omrežij)

Kadar bo organ javnega sredstva dodeljeval javna sredstva za namen gradnje širokopasovnih omrežij (npr. ko ministrstvo dodeljuje javna sredstva v okviru GOŠO razpisov), bo agencijo zaprosil za izvedbo poizvedovanja po tržnem interesu za gradnjo visokozmogljivih omrežij oziroma nadgradnji ali razširitvi obstoječih omrežij tako, da bodo omogočale prenosne hitrosti najmanj 100 Mb/s v smeri proti uporabniku v naslednjih treh letih. Tehnična izvedba poizvedovanja bo tako na strani agencije, ko bi bo operaterje obveščala tudi o morebitnem prekrivajočem tržnem interesu. Podrobnosti izvajanja tega člena bo določila agencija s splošnim aktom.

V skladu s predlogom desetega odstavka bo agencija morala na svojih spletnih straneh objavljati podatke o območjih s podhranjeno infrastrukturo in podatke o izkazanih namerah za gradnjo na podlagi prejšnjega in tega člena, kar bo povečalo preglednost in operaterjem omogočilo, da bodo pri oblikovanju svojih poslovnih načrtov lahko ocenili, kakšno konkurenco lahko pričakujejo od drugih omrežij.

K 20. členu (uporaba javnih sredstev)

Za gradnjo visokozmogljivih dostopovnih omrežij se lahko uporabijo javna sredstva bodisi na podlagi nacionalnih predpisov bodisi na podlagi predpisov Evropske unije. Trenutno se sredstva dodeljujejo na podlagi Uredbe Komisije (EU) št. 651/2014 z dne 17. junija 2014 o razglasitvi nekaterih vrst pomoči za združljive z notranjim trgom pri uporabi 107. in 108. člena Pogodbe, zadnjič spremenjene z Uredbo Komisije (EU) 2020/972, ki pa je v postopku spreminjanja oziroma dopolnjevanja na ravni Evropske unije. Zaradi lažjega spreminjanja pravil dodeljevanja javnih sredstev za gradnjo visokozmogljivih dostopovnih omrežij v skladu s hitro spreminjajočo se sekundarno zakonodajo EU se namesto urejanja vsebine v samem zakonu (kot je to urejeno v 11. členu ZEKom-1) vzpostavlja pravna podlaga za sprejem uredbe, s katero bo vlada podrobneje določila pogoje za uporabo javnih sredstev.

K 21. členu (sklepanje pogodb o tržnem interesu)

Predlog člena ohranja vsebino 11.a člena ZEKom-1 ob upoštevanju potrebnih popravkov glede na prenos same izvedbe poizvedovanja po tržnem interesu z ministrstva na agencijo. Ker bi poleg ministrstva javna sredstva na podlagi prejšnjega člena lahko dodeljevali tudi drugi organi javnega sektorja (npr. lokalne skupnosti), je pristojnost sklepanja pogodb o izkazanem tržnem interesu z investitorjem zapisana generično za organe javnega sektorja. V pogodbi se lahko določi tudi pogodbeni kazni za primer neizpolnitve izkazanega tržnega interesa. V primeru,

da javna sredstva dodeljuje lokalna skupnost, lahko pooblasti ministrstvo za sklepanje pogodb po tem členu, saj manjše lokalne skupnosti morda ne razpolagajo z dovolj tehničnega znanja oziroma kadrovskimi resursi.

K 22. členu (nadzor)

Nadzor nad določbami poglavja o gradnji opravlja agencija, pri tem pa, kjer je to primerno in potrebno, sodeluje z inšpektorjem, pristojnim za gradbene zadeve. Sodelovanje med pristojnimi inšpekcijskimi organi je sicer predvideno tudi po zakonu, ki ureja inšpekcijski nadzor.

IV. RAZLASTITEV IN OMEJITVE LASTNINSKE PRAVICE

Poglavje o razlastitvi in omejitvi lastninske pravice vsebuje določbe IV. poglavja ZEKom-1, pri čemer ne prinaša vsebinskih sprememb glede na obstoječo ureditev.

K 23. členu (odvzem ali omejitev lastninske ali druge stvarne pravice pri gradnji javnih komunikacijskih omrežij)

Predlog v tem deli vsebinsko v celoti povzema rešitve 16. člena ZEKom-1. Lastninsko ali drugo stvarno pravico na nepremičninah se lahko odvzame ali omeji v javno korist, kadar je to potrebno zaradi gradnje, postavitve, obratovanja ali vzdrževanja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture. Kot razlastitveni oziroma služnostni upravičenec tako lahko v skladu s petim odstavkom tega člena nastopa poleg lokalnih skupnosti in RS, ki so kot upravičenci določeni že z ZUreP, tudi fizična ali pravna oseba, ki zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja in želi na tuji nepremičnini, nad ali pod njo izvesti dela iz prvega odstavka (gradnja, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture). Zaradi potrebe po čimprejšnji gradnji gre pri odločanju o razlastitvi ali ustanovitvi služnosti v korist operaterja omrežja vedno za nujen primer v smislu ZUreP.

V petem odstavku je tako kot doslej urejen institut ugotavljanja prevlade ene javne koristi nad drugo. Ker je veliko nepremičnin, za katere bi bila potrebna pridobitev služnosti za namen gradnje, postavitve, obratovanja ali vzdrževanja javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture, v lasti Republike Slovenije, je bila že z ZEKom-1C predlagana rešitev, v skladu s katero je v določenih primerih možna ustanovitev služnosti tudi na nepremičninah v lasti Republike Slovenije za ta namen. V primerih, ko ne pride do pogodbene ustanovitve služnosti (ko posamezen upravljavec državnega premoženja torej ne želi skleniti takšne pogodbe), o morebitni ustanovitvi služnosti na predlog operaterja omrežja, ki želi pridobiti služnost, odloča Vlada RS v postopku prevlade ene javne koristi nad drugo (upoštevati je namreč potrebno tudi zasledovanje drugih javnih koristi, npr. varstvo kmetijskih zemljišč in gozdov). Vlada RS tako odloča o koliziji javnih interesov in bodisi upravljavcu državnega premoženja naloži sklenitev pogodbe bodisi predlog operaterja omrežja zavrne.

K 24. členu (omrežja za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči)

Predlog člena ohranja določbo 17. člena ZEKom-1 in dodeljuje komunikacijskim omrežjem za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči enak položaj glede pravic gradnje, postavitve, obratovanja ali njihovega vzdrževanja kot javnim komunikacijskim omrežjem in pripadajoči infrastrukturi. Tako je graditev, postavitve, obratovanje in vzdrževanje elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči v javno korist (tako na nepremičninah v lasti oseb javnega prava kot na nepremičninah v zasebni lasti). Lastnik tovrstnega omrežja tako v

postopku razlastitve ali ustanovitve služnosti nastopa kot razlastitveni oziroma služnostni upravičenec.

K 25. členu (ustanovitev služnosti na nepremičninah v lasti oseb javnega prava ob zgraditvi elektronskih komunikacijskih omrežij, ki niso javna komunikacijska omrežja)

Predlog člena ohranja določbo 18. člena ZEKom-1. Gradnja, postavitve, obratovanje ali vzdrževanje elektronskih komunikacijskih omrežij, ki niso javna in niso za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči, je v javno korist po tem zakonu, če je izvedena na nepremičninah v lasti oseb javnega prava. V takšnem primeru lastnik omrežja nastopa kot služnostni ali razlastitveni upravičenec.

K 26. členu (služnost)

Predlog člena ohranja določbo 19. člena ZEKom.1. Služnost po tem zakonu je tako posebna oblika stvarne služnosti v javno korist, ki vsebuje upravičenja, naštetja v prvem odstavku tega člena.

K 27. členu (ustanovitev služnosti)

Predlog člena ohranja vsebino 20. člena ZEKom-1 o ustanovitvi služnosti. Služnost se lahko sklene za čas obratovanja elektronskega komunikacijskega omrežja in pripadajoče infrastrukture, kar pomeni, da gre za specialno določbo glede na zakon, ki ureja stvarne pravice. Služnostni upravičenec mora najprej poskusiti ustanoviti služnost sporazumno s predložitvijo predloga pogodbe, s katero predlaga tudi denarno nadomestilo. V primerih, ki se nanašajo na omejitev lastninske ali druge stvarne pravice na nepremičninah pri gradnji, postavitvi, obratovanju ali vzdrževanju javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture iz 23. člena tega predloga, je obvezna sestavina pogodbe tudi določilo o dopustnosti skupne uporabe. Ostali operaterji elektronskih komunikacijskih omrežij, ki se z lastnikom komunikacijskega objekta dogovorijo za njegovo skupno uporabo, imajo pravico prehoda služne nepremičnine in dostopa do komunikacijskega objekta. Poudarjeno je, da ima imetnik pravice skupne uporabe upravičenja iz 26. člena tega predloga v obsegu, kot je to potrebno za izvajanje njegove pravice skupne uporabe. V skladu z določbo osmega odstavka je tudi v primeru pogodbe o ustanovitvi služnosti v korist drugega infrastrukturnega operaterja (za potrebe gradnje druge gospodarske javne infrastrukture) obvezna sestavina pogodbe o ustanovitvi služnosti določilo o dopustnosti skupne uporabe s strani operaterja omrežja, kar je treba upoštevati tudi pri višini denarnega nadomestila za služnost. Na ta način je omogočena skupna uporaba obstoječe fizične infrastrukture brez nepotrebnega odlašanja, ki bi ga povzročilo ponovno pridobivanje služnosti s strani operaterja omrežja. Višina denarnega nadomestila je s četrtem odstavkom tega člena omejena navzgor, medtem ko je v tem okviru omogočeno svobodno dogovarjanje, saj ima lahko služnostni upravičenec interes, da bo lažje dostopal do komunikacijskega omrežja, kar se bo lahko odrazilo tudi pri višini denarnega nadomestila (torej je lahko nadomestilo tudi nižje od zmanjšane vrednosti služne nepremičnine ali dejanske škode in izgubljenega dobička). V primeru gradnje javnih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture iz javnih sredstev na nepremičninah v lasti države ali samoupravne lokalne skupnosti je služnost neodplačna.

V primerjavi z ZEKom-1 je dodana nova določba petega odstavka, s katero se po analogiji dosedanega tretjega odstavka za primer skupne uporabe v primeru ustanovitve služnosti na nepremičninah v lasti države ali samoupravne lokalne skupnosti kot obvezna sestavina pogodbe v korist operaterja omrežja določa tudi določilo o dopustnosti skupne gradnje s strani drugega operaterja omrežja. Dopustnost skupne gradnje velja zgolj na isti trasi, kot je

dogovorjena s pogodbo med prvotnim investitorjem in lastnikom nepremičnine. Obvezna sestavina pogodbe je tudi določilo o višini denarnega nadomestila, ki ga zainteresirani soinvestitor plača lastniku nepremičnine v primeru skupne gradnje. S predlagano rešitvijo se skuša odgovoriti na težave pri dogovarjanju in izvedbi skupne gradnje, na katere so opozorili deležniki v javni obravnavi osnutka zakona. Čakanje na ponovno pridobivanje služnosti s strani zainteresiranega soinvestitorja namreč podaljšuje čas gradnje oziroma celo zavira skupno gradnjo.

K 28. členu (pogoji za odločanje pristojnega organa)

Predlog člena ohranja vsebino 21. člena ZEKom-1. Določene so okoliščine, ki jih mora pristojni upravni organ upoštevati pri odločanju o ustanovitvi služnosti.

K 29. členu (odločba pristojnega upravnega organa)

Predlog člena ohranja vsebino 22. člena ZEKom-1. Določene so sestavine odločbe o ustanovitvi služnosti, ki jo izda pristojni upravni organ.

K 30. členu (prenehanje služnosti)

Določba o prenehanju služnosti se ne spreminja glede na 23. člen ZEKom-1. Čas trajanja služnosti je vezan na namen, zaradi katerega je bila služnost ustanovljena, zato služnost lahko preneha le iz razlogov, naštetih v prvem in drugem odstavku tega člena.

V. UPRAVLJANJE Z RADIOFREKVENČNIM SPEKTROM

Poglavje o radiofrekvenčnem spektru je strukturno in vsebinsko povzeto po V. poglavju ZEKom-1. Spremembe so večinoma posledica sprememb, ki izhajajo iz Direktive 2018/1972/EU.

K 31. členu (upravljanje radiofrekvenčnega spektra)

Predlog člena ohranja vsebino 24. člena ZEKom-1. Radiofrekvenčni spekter je treba obravnavati kot omejen naravni vir, ki ima pomembno tržno in gospodarsko vrednost. V javnem interesu je, da se radiofrekvenčni spekter z gospodarskega, družbenega in okoljskega vidika upravlja kar najbolj smotrno in učinkovito ob upoštevanju pomembne vloge radiofrekvenčnega spektra za elektronske komunikacije, ciljev kulturne raznolikosti in medijskega pluralizma ter družbene in teritorialne kohezije.

Upravljanje radiofrekvenčnega spektra je na podlagi javnega pooblastila zaupano agenciji, ki mora upoštevati strateške dokumente RS (kot je na primer strategija upravljanja z radiofrekvenčnim spektrom) oziroma strateške usmeritve pristojnega ministrstva (npr. t. i. »policy letters«). Agencija mora upoštevati tudi strateške dokumente EU. Postopek sprejemanja strategije ne sme biti ovira za izvajanje nalog agencije na področju upravljanja z radiofrekvenčnim spektrom.

Na predlog agencije je v drugem odstavku dodana določba, da državni organi, ki skrbijo za nemoteno in učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra in pravic Republike Slovenije do orbitalnih pozicij, pri tem v največji možni meri upoštevajo priporočila ITU. Na mednarodni ravni so sprejeti številni akti, ki vzpostavljajo (minimalna) pravila upravljanja z radiofrekvenčnim spektrom. Med te sodijo tudi priporočila ITU, od katerih je eno pomembnejših Priporočilo ITU-R BS.412, ki ureja področje radiofrekvenčnega spektra za FM radio in vsebuje na mednarodni ravni splošno uporabljene minimalne vrednosti signala oziroma električne poljske jakosti za kakovosten sprejem ter potrebna zaščitna razmerja, ki se (v največji možni meri) uporabljajo tako v Republiki Sloveniji kot v drugih državah. S predlagano določbo bo vzpostavljena podlaga, da bo agencija lahko priporočila upoštevala pri pripravi strokovnega gradiva za predlog uredbe iz 34. člena predloga zakona, kot tudi pri odločanju v posamičnih zadevah.

Agencija je na podlagi četrtega odstavka pooblaščen, da sprejme nujne in sorazmerne ukrepe za zaščito nemotenega delovanja radiofrekvenčnega spektra v Republiki Sloveniji, kadar prihaja do čezmejnega škodljivega motenja, povzročenega z radijskim oddajanjem v drugi državi, ki je v nasprotju z mednarodnopravnimi akti, uveljavljenimi v Republiki Sloveniji. Poudariti je treba, da gre za skrajšen ukrep (ko ni drugih možnih rešitev za preprečitev škodljivega motenja), ki mora biti v skladu z načelom sorazmernosti omejen na najmanjšo možno mero. Agencija bi tako npr. lahko spremenila določene parametre odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc njihovim imetnikom v Republiki Sloveniji, ki zaradi čezmejnega škodljivega motenja ne morejo nemoteno oddajati radijskega signala.

K 32. členu (splošna načela upravljanja radiofrekvenčnega spektra)

Predlog člena določa obveznost agencije in pristojnih državnih organov (npr. ministrstvo, pristojno za elektronske komunikacije), da spodbujajo harmonizacijo uporabe radiofrekvenčnega spektra za elektronska komunikacijska omrežja in storitve. Gre za novo določbo, ki prenaša drugi odstavek 45. člena Direktive 2018/1972/EU. Pri tem so primeroma naštetih cilji, za katere si morajo organi, ki skrbijo za upravljanje radiofrekvenčnega spektra, prizadevati. Med drugim morajo spodbujati hiter razvoj novih brezžičnih komunikacijskih tehnologij, vključno z medsektorskim pristopom, kadar je to primerno. Elektronske komunikacije namreč postajajo nepogrešljive za vedno več sektorjev oziroma področij. Internet stvari kaže, kako se prenos radijskih signalov, na katerih temeljijo elektronske komunikacije, še naprej razvija in oblikuje družbeno in poslovno realnost. Da bi v čim večji meri izkoristili ta razvoj, je treba uvesti in usmerjati nove brezžične komunikacijske tehnologije in aplikacije na področju upravljanja radiofrekvenčnega spektra. Ker se povečuje povpraševanje po teh tehnologijah, ki uporabljajo radiofrekvenčni spekter, in ker jih je mogoče izboljšati s povezovanjem z elektronskimi komunikacijami, bo v prihodnje pri upravljanju radiofrekvenčnega spektra treba upoštevati tudi za medsektorski vidik, da se izboljša učinkovitost uporabe radiofrekvenčnega spektra. V zvezi s prizadevanjem za doslednost in predvidljivost v zvezi z uporabo radiofrekvenčnega spektra zaradi varovanja javnega zdravja je treba pojasniti, da je treba pri tem upoštevati veljavne predpise, ki urejajo elektromagnetno sevanje v naravnem in življenjskem okolju, to je trenutno Uredba o elektromagnetnem sevanju v naravnem in življenjskem okolju (Uradni list RS, št. 70/96 in 41/04 – ZVO-1). Agencija sama ne razpolaga s potrebnim znanjem s področja varovanja javnega zdravja pred

elektromagnetnim sevanjem, zato v postopku sprejemanja splošnega akta o načrtu uporabe radijskih frekvenc, s katerim se lahko določijo izjeme od načela tehnološke nevtralnosti, upošteva morebitne usmeritve ministrstva, pristojnega za okolje, v čigar pristojnosti je navedena uredba, ali ministrstva, pristojnega za zdravje.

K 33. členu (strateško načrtovanje in usklajevanje politike radiofrekvenčnega spektra ter njegova čezmejna koordinacija)

Predlog člena ohranja določbo 25. člena ZEKom-1. Gre za prenos 4. člena Direktive 2018/1972/EU (prej 8.a člen Okvirne direktive), ki zavezuje države članice, da sodelujejo med seboj in z Evropsko komisijo pri strateškem načrtovanju, koordinaciji in usklajevanju uporabe radiofrekvenčnega spektra v EU. Čeprav so za upravljanje radiofrekvenčnega spektra pristojne države članice, lahko strateško načrtovanje, koordinacija in po potrebi usklajevanje na ravni EU prispevajo k temu, da uporabniki radiofrekvenčnega spektra do konca izkoristijo notranji trg in da so lahko interesi EU po vsem svetu učinkovito zaščiteni. Prvi program za politiko radiofrekvenčnega spektra je bil že vzpostavljen s Sklepom št. 243/2012/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2012.

V primerjavi z obstoječo določbo je dodan nov tretji odstavek, ki izpostavlja sodelovanje agencije in pristojnih državnih organov (npr. ministrstva, pristojnega za elektronske komunikacije) v okviru Skupine za politiko radiofrekvenčnega spektra. Gre za svetovalno skupino EK na visoki ravni, ki je bila ustanovljena s Sklepom 2002/622/ES, da bi prispevala k razvoju notranjega trga in podpirala razvoj politike radiofrekvenčnega spektra na ravni EU ob upoštevanju gospodarskih, političnih, kulturnih, strateških, zdravstvenih in socialnih vprašanj ter tehničnih parametrov. Naloga Skupine je pomoč in svetovanje EK v zvezi s politiko radiofrekvenčnega spektra na različnih področjih politike EU. Skupina bi morala svetovati tudi EP in Svetu na njuno zahtevo. Poleg tega pa naj bi Skupina v prihodnje predstavljala tudi forum, v okviru katerega bodo države članice usklajevale izpolnjevanje svojih obveznosti glede radiofrekvenčnega spektra, ki izhajajo iz Direktive 2018/1972/EU, imela pa naj bi tudi osrednjo vlogo na področjih, ki so ključna za notranji trg, kot sta čezmejno usklajevanje in standardizacija.

Predlog člena v novem četrtem in petem odstavku v skladu z 28. členom Direktive 2018/1972/EU (koordinacija radiofrekvenčnega spektra med državami članicami) določa obveznost agencije in pristojnih državnih organov, da sodelujejo s pristojnimi organi drugih držav članic ter v okviru Skupine za politiko radiofrekvenčnega spektra z namenom, da se vsem državam članicam omogoči nemotena uporaba harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra. Ministrstvo, pristojno za elektronske komunikacije, se pooblašča, da zaprosi Skupino za politiko radiofrekvenčnega spektra za pomoč pri razreševanju problemov vezanih na čezmejno koordinacijo ali čezmejno škodljivo motenje. Takšen predlog lahko ministrstvu poda tudi agencija.

K 34. členu (načrt razporeditve radiofrekvenčnih pasov)

Načrt razporeditve radiofrekvenčnih pasov se kot doslej (26. člen ZEKom-1) sprejme z vladno uredbo. Strokovno gradivo za predlog uredbe pripravi agencija in ga predloži ministrstvu, pristojnem za elektronske komunikacije, ki nato v skladu s Poslovníkom Vlade Republike Slovenije predlog uredbe predloži v vladni postopek. Pri pripravi gradiva mora agencija upoštevati mednarodnopravne akte, uveljavljene v Republiki Sloveniji, vključno s Pravilnikom o radiokomunikacijah Mednarodne telekomunikacijske zveze in drugimi sporazumi, sprejetimi v okviru te mednarodne organizacije, ki se uporabljajo za radiofrekvenčni spekter. Navedeni dokumenti so še posebej omenjeni v 45. členu Direktive 2018/1972/EU, ki govori o upravljanju radiofrekvnečnega spektra.

K 35. členu (načrt uporabe radijskih frekvenc)

Predlog člena predvideva sprejem načrta uporabe radijskih frekvenc s splošnim aktom agencije, pri čemer je ohranjena vsebina 27. člena ZEKom-1.

Glede na to, da Direktiva 2018/1972/EU v določenih delih predvideva posebno obravnavo harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra (spekter, za katerega so bili s tehničnimi izvedbenimi ukrepi v skladu s 4. členom Odločbe 676/2002/ES določeni harmonizirani pogoji v zvezi z njegovo razpoložljivostjo in učinkovito uporabo), in posledično tudi predlog tega zakona določa posebna pravila za obravnavo harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra, mora agencija v splošnem aktu o načrtu uporabe radijskih frekvenc jasno označiti, kdaj gre za harmoniziran radiofrekvenčni spekter.

K 36. členu (tehnološka nevtralnost)

Predlog člena ohranja vsebino 28. člena ZEKom-1. Gre za prenos četrtega odstavka 45. člena Direktive 2018/1972/EU o tehnološki nevtralnosti. Gre za načelo, ki je bilo vpeljano s spremembami regulativnega okvira iz leta 2009 in teži k povečani prožnosti upravljanja in dostopa do spektra. Načelo tehnološke nevtralnosti uporabnikom omogoča izbor najboljših tehnologij za uporabo v radiofrekvenčnih pasovih, ki so v splošnem aktu o načrtu uporabe opredeljeni kot razpoložljivi za elektronske komunikacijske storitve. Agencija lahko omeji uporabo določenih tehnologij, ki se uporabljajo za elektronske komunikacijske storitve, če je to utemeljeno s potrebo po preprečevanju škodljivega motenja, npr. z uvedbo emisijskih mask in ravni moči, po zagotovitvi varovanja javnega zdravja z omejitvijo izpostavljenosti elektromagnetnim poljem, pravnega delovanja storitev z ustrezno ravno tehnološke kakovosti storitev, pri čemer ni nujno izključena možnost uporabe več kot ene storitve v istem pasu radiofrekvenčnega spektra, pravilne souporabe spektra, zlasti v primeru radijskih frekvenc, za katere ni treba pridobiti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, učinkoviti rabi spektra ali zasledovanju ciljev javnega interesa.

Morebitne omejitve iz razloga varovanja javnega zdravja pred elektromagnetnimi polji agencija določi, če dobi takšno usmeritev ministrstva, pristojnega za okolje, ali ministrstva, pristojnega za zdravje. Agencija sama namreč ne razpolaga s potrebnim znanjem s področja varovanja javnega zdravja pred elektromagnetnimi polji.

K 37. členu (storitvena nevtralnost)

Predlog člena ohranja vsebino 29. člena ZEKom-1 o uvedbi načela storitvene nevtralnosti, ki je bilo enako kot načelo tehnološke nevtralnosti vpeljana s spremembami regulativnega okvira iz leta 2009. Omenjeno načelo v skladu s petim odstavkom 45. člena Direktive 2018/1972/EU uporabnikom omogoča svobodno izbiro storitev, ki jih želijo ponuditi v radiofrekvenčnih pasovih, ki so v splošnem aktu o načrtu uporabe radijskih frekvenc opredeljeni kot razpoložljivi za elektronske komunikacijske storitve. V načrtu uporabe radijskih frekvenc se lahko predpiše zagotavljanje posebne storitve v določenem radiofrekvenčnem pasu, če je to potrebno za izpolnitev jasno opredeljenih ciljev splošnega interesa. Predlog zakona kot takšne cilje opredeljuje varovanje življenja, potrebo po spodbujanju socialne, regionalne in teritorialne kohezije, preprečevanje neučinkovite uporabe spektra ter spodbujanje kulturne in jezikovne raznolikosti ter medijskega pluralizma z dodeljevanjem radijskih frekvenc za radiodifuzijo. Takšne omejitve pa ne smejo povzročiti izključne uporabe določenih storitev, temveč se jim mora zgolj dati prednost, tako da se druge storitve hkrati lahko izvajajo v določenem radiofrekvenčnem pasu. Izjemoma agencija lahko v načrtu uporabe radijskih frekvenc prepove zagotavljanje katere koli druge storitve v določenem pasu, če je to potrebno za varovanje življenja.

K 38. členu (pregled omejitev in ukrepov v zvezi z zagotavljanjem tehnološke in storitvene nevtralnosti)

Predlog člena ohranja vsebino 30. člena ZEKom-1 in agenciji v skladu s šestim odstavkom 45. člena Direktive 2018/1972/EU nalaga redno preverjanje utemeljenosti omejitev in ukrepov v zvezi z zagotavljanjem tehnološke in storitvene nevtralnosti. Omejitve namreč pridejo v poštev le v primerih, ko je to nujno potrebno zaradi izpolnjevanja ciljev splošnega interesa, zato je primerno, da se v rednih časovnih intervalih, ki ne smejo biti daljši od treh let, izvede ustrezen pregled. Izsledke pregleda mora agencija objaviti na svojih spletnih straneh.

K 39. členu (uporaba radijskih frekvenc)

Predlog člena glede uporabe radijskih frekvenc v osnovi ohranja pristop, kot je bil določen že z 31. členom ZEKom-1 v skladu s spremembami regulativnega okvira EU iz leta 2009, ki so dale prednost splošni odobritvi pred izdajo individualnih odločb o dodelitvi radijskih frekvenc. Pristop splošne odobritve za uporabo radiofrekvenčnega spektra lahko omogoči najučinkovitejšo uporabo spektra, spodbuja inovacije in krepi konkurenco, kljub temu pa je v določenih okoliščinah primernejša izdaja odločb o dodelitvi radijskih frekvenc. Agencija tako s splošnim aktom o načrtu uporabe radijskih frekvenc določi, katere radijske frekvence se lahko

uporabljajo na podlagi splošne odobritve ob upoštevanju tehničnih pogojev za uporabo teh radijskih frekvenc, za katere radijske frekvence pa je treba pridobiti odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc. Individualna odobritev se zahteva le, kadar je to nujno potrebno za preprečevanje škodljivega motenja, zaradi posebnih značilnosti posameznih radijskih frekvenc (npr. kadar zaradi ugodnih lastnosti širjenja radiofrekvenčnega spektra ali predvidene moči prenosa splošna odobritev ne more odpraviti težav motnje ob upoštevanju zahtevane kakovosti storitev), oblikovanja zanesljivih pogojev za souporabo spektra, kadar je to primerno, zagotavljanja tehnične kakovosti komunikacij ali storitev, varovanja učinkovite uporabe spektra oziroma zasledovanja ciljev javnega interesa pri dodeljevanju radijskih frekvenc za radiodifuzijo. Agencija lahko za posamezne radijske frekvence določi tudi kombinacijo obeh režimov.

Agencija v splošnem aktu določi tudi, v katerih radiofrekvenčnih pasovih je dovoljena souporaba in določi pogoje takšne souporabe.

K 40. členu (izvajanje radioamaterskih storitev)

Predlog člena ohranja vsebino 32. člena ZEKom-1 o izvajanju radioamaterskih storitev. Radijske frekvence, ki so s splošnim aktom o načrtu uporabe radijskih frekvenc predvidene za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev, lahko radioamaterji uporabljajo na podlagi radioamaterskega dovoljenja. Navedeno pomeni, da ne potrebujejo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, temveč zgolj veljavno radioamatersko dovoljenje, s katerim jim agencija dodeli klicni znak. Za izdajo radioamaterskega dovoljenja lahko poleg radioamaterjev posameznikov zaprosijo tudi društva ali zveze društev, v katere se združujejo radioamaterji. Tujim radioamaterjem z veljavnimi radioamaterskim dovoljenjem Evropske konference uprav za pošto in telekomunikacije (CEPT) ni treba pridobiti še slovenskega radioamaterskega dovoljenja. Četrty odstavek določa obvezne sestavine radioamaterskega dovoljenja. Agencija s splošnim aktom podrobneje uredi način izvajanja tega člena.

K 41. členu (postopek za izdajo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Postopek izdaje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc (kadar je potrebna individualna odobritev) ostaja podoben kot v 33. členu ZEKom-1. Javni razpis se tako izvede, kadar se na podlagi posvetovanja z zainteresirano javnostjo ugotovi, da se učinkovita uporaba radijskih frekvenc lahko doseže le z omejitvijo izdanih odločb. Izjema velja za radijske frekvence za radiodifuzijo in radijske frekvence za zagotavljanje prizemnih brezžičnih širokopasovnih elektronskih komunikacijskih storitev in ostalih javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom za nacionalno pokrivanje (na primer radijske frekvence za MMDS in M2M), ki se vedno dodelijo prek javnega razpisa, torej brez izvedbe predhodnega posvetovanja z zainteresirano javnostjo. Navedeno omogoča, da se takšne frekvence vedno dodeljujejo na enak način na podlagi preglednega postopka v obliki javnega razpisa in ne le v primerih, ki je na podlagi javnega poziva že jasno, da povpraševanje presega ponudbo. V primeru podeljevanja radijskih frekvenc za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom za regionalno oziroma lokalno uporabe, se pred morebitnim razpisom izvede

postopek pridobivanja mnenj zainteresirane javnosti. Če agencija prejme pobudo zainteresiranega za uporabo razpoložljivih radijskih frekvenc za radiodifuzijo ali zagotavljanje prizemnih brezžičnih širokopasovnih elektronskih komunikacijskih storitev ali ostalih javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom za nacionalno pokrivanje za javni razpis, se mora v 30 dneh pisno opredeliti do prejete pobude.

Tretji odstavek 48. člena Direktive 2018/1972/EU določa izjeme glede zahtev po odprtem postopku, kadar je podelitev individualnih pravic uporabe radiofrekvenčnega spektra ponudnikom storitev razširjanja vsebin radijskih in televizijskih programov potrebna za doseganje ciljev v splošnem interesu, kakor ga določijo države članice v skladu s pravom Unije. Glede na navedeno agencija lahko izda odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc brez javnega razpisa v skladu s 85. členom tega zakona (posebna ureditev dodeljevanja radijskih frekvenc za multipleks za namene javne radiotelevizije).

Ne glede na zgornje izjeme se radijske frekvence, ki so namenjene za potrebe meritev, atestiranje in drugih preizkusov radijske opreme ter radijske frekvence, namenjene za prireditve, vedno dodeljujejo brez izvedbe javnega razpisa.

K 42. členu (usklajeno dodeljevanje radijskih frekvenc v zvezi s skupnimi izbirnimi postopki)

Predlog člena ohranja vsebino 34. člena ZEKom-1 o usklajenem dodeljevanju radijskih frekvenc v zvezi s skupnimi izbirnimi postopki. Določba je namenjena lažjemu izvajanju Odločbe 626/2008/ES EP in Sveta z dne 30. junija 2008 o izbiri in odobritvi sistemov, ki zagotavljajo mobilne satelitske storitve (v nadaljnjem besedilu: odločba o MSS) v povezavi z na njeni podlagi izdano izbirno odločbo Evropske komisije (Odločba 2009/449/ES z dne 13. maja 2009 o izbiri vseevropskih sistemov, ki zagotavljajo mobilne satelitske storitve (MSS)). Izbirna odločba Evropske komisije, ki je naslovljena tudi na države članice, vsebinsko v 3. členu določa le izbrane prosilce in frekvence, ki jih bo vsak izbrani prosilec lahko uporabljal v vsaki državi članici v skladu z naslovom III odločbe o MSS. Četudi je odločba MSS direktno uporabljiva in ne zahteva kakršnega koli prilagajanja zakonodaje držav članic in notifikacije le-te, pa je zaradi lažjega izvajanja obveznosti, ki jih imajo v primeru odločbe MSS (in tudi možnih bodočih primerov podobnih predpisov s strani Evropske unije) tudi države članice, na mestu ureditev v zakonu. Notranje pravna ureditev namreč ni bila v zadostni meri prožna, da bi izvajanje takšnih predpisov lahko potekalo brez večjih težav.

K 43. členu (skupni izbirni postopek)

Predlog člena prenaša določbo 37. člena Direktive 2018/1972/EU o skupnem postopku odobritve za podelitev individualnih pravic uporabe radiofrekvenčnega spektra. Gre za institut, ki ga imajo države članice možnost uporabiti pri dodeljevanju pravic uporabe radijskih frekvenc v primerih, ko pričakovana uporaba vključuje čezmejne primere. Takšen primer bi bil meddržavni projekt, pri katerem bi agencija javni razpis za dodelitev radijskih frekvenc vodila istočasno s pristojnimi organi ene ali več drugih držav članic.

K 44. členu (koordinirani časovni načrt dodelitve radiofrekvenčnega spektra)

Predlog člena prenaša določbo 53. člena Direktive 2018/1972/EU, ki ureja koordinirani časovni načrt dodelitve radiofrekvenčnega spektra. Gre za primere harmonizirane uporabe radiofrekvenčnega spektra, ko se na ravni EU določi skupni rok za dodelitev pravic rabe harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra. S tem se preprečijo čezmejne motnje, koristno je pa tudi, da se lahko do konca izkoristijo povezani tehnični harmonizacijski ukrepi za trg opreme in postavitve zelo visokozmogljivih omrežij in storitev. V tretjem do petem odstavku so v skladu z možnostmi iz Direktive 2018/1972/EU predvidene okoliščine, pod katerimi se lahko dodelitev zadevnega radiofrekvenčnega spektra odloži.

K 45. členu (izdaja odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena ohranja vsebino 33. člena ZEKom-1 in določa sestavine, ki jih mora vsebovati vloga za začetek postopka za pridobitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, rok, v katerem mora agencija izdati odločbo in tudi taksativno naštevati razloge, zaradi katerih agencija lahko zavrne izdajo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. Agencija tako v primerih, ko ni potreben javni razpis, izda odločbo le z uporabo splošnega upravnega postopka, in sicer v največ 42 dneh po vložitvi vloge za pridobitev odločbe. Rok za izdajo odločbe je določen skladno s šestim odstavkom 48. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 46. členu (pridobitev mnenj zainteresirane javnosti)

V tem členu je urejeno posvetovanje z zainteresirano javnostjo, pri čemer je privzeta vsebina 36. člena ZEKom-1. Gre za prenos 7. člena Direktive o odobritvi. Agencija mora na svojih spletnih straneh objaviti javni poziv za pridobitev mnenj zainteresirane javnosti, kadar oceni, da bi interes za določene radijske frekvence lahko presegel njihovo razpoložljivost. Agencija je zavezana pregledati omejitve pravic uporabe, ki se podelijo za radijske frekvence, v rednih časovnih intervalih, ki ne smejo biti daljši od treh let. Dodatni mora javni poziv objaviti vedno, kadar od zainteresiranega za uporabo določenih radijskih frekvenc prejme pobudo za javni razpis.

K 47. členu (alternativna uporaba harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra)

Predlog člena pomeni novost v primerjavi z ZEKom-1. Institut alternativne uporabe spektra uvaja Direktiva 2018/1972/EU, ki v tretjem odstavku 45. člena pod določenimi pogoji omogoča alternativno uporabo harmoniziranega radiofrekvenčnega spektra, če na trgu na nacionalni ali regionalni ravni ni povpraševanja po uporabi tega pasu. Povpraševanje po harmoniziranem radiofrekvenčnem spektru namreč ni enotno v vseh delih EU. Če torej agencija na podlagi posvetovanja z zainteresirano javnostjo ali v konkretnem postopku javnega razpisa ugotovi, da ni interesa za uporabo tega dela spektra za harmoniziran namen, ga lahko z odločbo dodeli

za drug namen (ki pa mora biti vnaprej predviden s splošnim aktom o načrtu uporabe radijskih frekvenc), če takšna uporaba ne vpliva na razpoložljivost oziroma uporabo teh radijskih frekvenc v drugih državah članicah. Agencija mora pri tem upoštevati pogoje, ki izhajajo iz Direktive 2018/1972/EU. Agencija mora redno preverjati dopustnost alternativne uporabe, in sicer vsaki dve leti po uradni dolžnosti oziroma vedno, kadar prejme zahtevo za uporabo pasu v skladu s harmoniziranimi pogoji.

K 48. členu (uporaba določb pri izvajanju javnega razpisa)

Predlog člena ohranja vsebino 37. člena ZEKom-1 glede uporabe določb pri izvajanju javnega razpisa, v skladu z veljavno ureditvijo ureja uporabo določb pri izvajanju javnega razpisa. V samem postopku javnega razpisa se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, razen določb o izločitvi. Glede na to, da so v razpisno komisijo lahko imenovane tudi osebe, ki niso zaposlene na agenciji, je v tretjem odstavku iz razloga jasnosti zapisano, da se določbe o izločitvi uradne osebe uporabljajo za člane komisije tudi, če niso uradne osebe, zaposlene na agenciji. Navedeno je potrebno, ker tretjih oseb glede konfliktov interesov ne vežejo določbe, ki veljajo za javne uslužbence (te se namreč uporabljajo za zaposlene na agenciji).

K 49. členu (sklep o uvedbi javnega razpisa)

Skupek predlaganih členov (od 49. do 52. člena predloga zakona) predpisuje postopek izvedbe javnega razpisa, ki ga objavi agencija, kadar je to potrebno zaradi izsledkov posvetovanja z zainteresirano javnostjo oziroma če gre za radijske frekvence, namenjene radiodifuziji in radijske frekvence za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom. Predlog določb natančno določa potek in značilnosti javnega razpisa, in sicer med drugim sestavine sklepa o uvedbi javnega razpisa, rok za predložitev ponudb in vsebino razpisne dokumentacije. Nadalje vsebuje določbe o javnem odpiranju ponudb in njihovem pregledu in ocenjevanju. Vsebina členov je večinoma nespremenjena v primerjavi z 38. do 41. členom ZEKom-1. V 7. točki prvega odstavka 49. člena predloga je dodano, da lahko namesto kraja, časa in osebe, pri kateri interesenti lahko dvignejo razpisno dokumentacijo, ceno razpisne dokumentacije in način plačila te dokumentacije, agencija objavi povezavo na spletno stran, kjer je objavljena razpisna dokumentacija.

K 50. členu (rok za predložitev ponudb)

Glej obrazložitev k 49. členu.

K 51. členu (razpisna dokumentacija)

Glej obrazložitev k 49. členu.

K 52. členu (posebne določbe o javnem odpiranju ponudb)

Glej obrazložitev k 49. členu.

K 53. členu (dopolnitev ponudb)

Predlog člena ohranja vsebino 42. člena ZEKom-1 in omogoča dopolnitev formalno nepopolnih ponudb, s čimer se skuša preprečiti izločitev vsebinsko kvalitetnih ponudb zaradi manjših formalnih pomanjkljivosti. Dopustnost dopolnitve se nanaša zgolj na formalne pomanjkljivosti, medtem ko vsebina ponudbe v delih, ki so predmet ocenjevanja, ne more biti predmet dopolnitve.

K 54. členu (pregled in ocenjevanje ponudb)

Predlog člena glede pregleda in ocenjevanja ponudb ohranja vsebino 43. člena ZEKom-1. Določba ureja delo razpisne komisije in Sveta za radiodifuzijo po končanem javnem odpiranju ponudb. V primeru podeljevanja radijskih frekvenc za analogno radiodifuzijo razpisna komisija v celoti oceni prispele ponudbe, nato pa popolne ponudbe in poročilo o njihovi oceni pošlje Svetu za radiodifuzijo, ki jih pregleda in agenciji predloži obrazložen predlog izbire.

K 55. členu (javni razpis za pripravo javne dražbe)

Predlog zakona v 55. do 58. členu vsebuje določbe o javni dražbi, ki se bistveno ne spreminjajo glede na ZEKom-1. Predlagani člen ponuja možnost izvedbe javne dražbe kot alternative javnemu razpisu v primerih, ko je edino merilo za izbiro najugodnejše ponudbe ponujena cena. V primerih dodeljevanja radijskih frekvenc, ko je edino merilo za izbiro cena oziroma znesek, ki ga je interesent pripravljen plačati kot nadomestilo za uporabo spektra, je namreč bolj kot javni razpis primeren pristop z vključitvijo javne dražbe, na kateri se spekter ponudi interesentu, ki zanj ponudi največ, kar poznajo tudi druge primerjalne ureditve. Odločitev, ali se bo v konkretnem primeru odločila za izvedbo javnega razpisa ali javne dražbe, je v pristojnosti agencije, ki v javnem interesu upravlja z radiofrekvenčnim spektrom.

V drugem odstavku so navedene sestavine, ki jih mora dodatno vsebovati sklep o uvedbi javnega razpisa, če se po opravljenem javnem razpisu opravi javna dražba.

K 56. členu (način izvedbe javne dražbe)

Predlog člena določa način izvedbe javne dražbe. Javno dražbo vodi predsednik razpisne komisije ali njegov namestnik. Predlog člena v drugem odstavku našteva običajne načine izvedbe javne dražbe (ustno, pisno, z elektronskimi aplikacijami), dopušča pa tudi drug primeren način. Komisija pred začetkom licitiranja določi tudi najmanjši dvig plačila za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, ki ne sme biti nižji od enega odstotka izklicne cene. Dražitelju ali dražiteljem z najvišjo ponudbo se izda pisni sklep o ugotovitvi najvišje ponudbe z navedbo roka, v katerem morajo to plačilo plačati. Predsednik komisije ali njegov namestnik ima možnost, da dražitelje izloči iz javne dražbe, če ugotovi, da sta se dva ali več dražiteljev dogovorili o načinu licitiranja ali njegovem rezultatu oziroma licitirajo usklajeno. O izločitvi dražiteljev mora izdati pisni sklep, ki je postopkovne narave, zato zoper ta sklep ni možno samostojno sodno varstvo. Izločeni dražitelji pa imajo seveda možnost vložiti upravnega spora zoper odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, saj imajo v skladu s prvim odstavkom 59.

člena predloga položaj stranke vsi ponudniki, ki so v roku, določenem v javnem razpisu, predložili pravilno označene ponudbe.

K 57. členu (elektronske dražbe)

Predlog člena ohranja določbo 45.a člena ZEKom-1 o elektronskih dražbah. V členu so predvidene izjeme od načina izvedbe javne dražbe za primere, ko se javna dražba opravi z elektronskimi aplikacijami, ki so namenjene elektronskim dražbam. Določba tretjega odstavka 56. člena predloga, ki predpisuje, da lahko dražitelj sproti in neposredno spremlja potek javne dražbe ter da brez ovir in neposredno daje ponudbe uradni osebi, je ustrezna za ustno ali pisno licitiranje, ne pa tudi za elektronske dražbe. Pri elektronskih dražbah namreč ni neposrednega stika med dražitelji in predsednikom razpisne komisije, ki vodi javno dražbo, prav tako pa elektronske dražbe ne omogočajo sprotne in neposredne spremljanja javne dražbe. Peti odstavek 56. člena predloga nadalje posega v pravila in način izvedbe javne dražbe in agenciji onemogoča, da izbere tip dražbe, katere sestavni del bi bilo pravilo prve cene. Glede na navedeno se v primeru elektronskih dražb ne uporabljata tretji in peti odstavek 56. člena tega predloga.

K 58. členu (nepodeljene radijske frekvence)

Predlog člena ohranja določbo 46. člena ZEKom-1. Če na javni dražbi niso bile podeljene vse radijske frekvence, lahko agencija za preostale radijske frekvence izvede postopek posvetovanja z zainteresirano javnostjo oziroma ponovi javni razpis.

K 59. členu (uporaba določb zakona, ki ureja splošni upravni postopek)

Predlog člena ohranja nespremenjeno določbo 47. člena ZEKom-1. Po prejemu poročila komisije o oceni ponudb se v postopku uporabljajo določbe splošnega upravnega postopka. V primeru izvedbe javne dražbe se upravni postopek uvede šele potem, ko dražitelj ali dražitelji, ki so na javni dražbi uspeli, plačajo plačilo za učinkovito rabo omejene naravne dobrine skladno s sklepom o ugotovitvi najvišje ponudbe.

K 60. členu (omejitev dokazovanja)

Predlog člena ohranja vsebino 48. člena ZEKom-1, in sicer določa, da ko enkrat začne teči upravni postopek, ni več dopustno vključevati dokazov, ki bi kakorkoli vplivali na vsebino ponudbe. Na predlog agencije je bil dodan nov drugi odstavek, v skladu s katerim izvedba ustne obravnave v primeru javne dražbe ni obvezna. V primeru javne dražbe je edini selekcijski kriterij najvišja dosežena dražbena cena. Na dražbi uspe tisti dražitelj, ki ponudi in plača najvišjo ceno. O izidu dražbenega postopka se na ustni obravnavi tako ni mogoče dogovarjati, niti v zvezi s tem ničesar dokazovati. Izvedba ustne obravnave bi tako pomenila zgolj neučinkovito in neekonomično podaljševanje upravnega postopka za dodelitev radijskih frekvenc.

K 61. členu (izbira ponudnikov)

Predlog člena ohranja vsebino 49. člena ZEKom-1 o izbiri ponudnikov. Agencija o ponudbah odloči z izdajo ene ali več odločb o dodelitvi radijskih frekvenc, ki jih mora vročiti in hkrati obvestiti javnost o svoji odločitvi. Na predlog agencije je bil zaradi večje jasnosti, predvidljivosti in določnosti dodan nov drugi odstavek, ki v primeru razveljavitve sklepa o uvedbi javnega razpisa predvideva ustavitev postopka za dodelitev radijskih frekvenc s sklepom. V praksi so bile namreč s strani strank ne glede na določila zakona, ki ureja splošni upravni postopek, že izraženi pomisleki, da materialni zakon tega ne dopušča.

K 62. členu (prekinitev postopka)

Predlog člena ohranja nespremenjeno vsebino 50. člena ZEKom-1 in določa, da se postopek izdaje ali spremembe odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc lahko prekine, le so skladno z mednarodnopravnimi akti, uveljavljenimi v RS, potrebne dodatne uskladitve, poizvedovanja ali aktivnosti.

K 63. členu (vsebina odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena ureja vsebino odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, pri čemer ohranja vsebino 51. člena ZEKom-1. Naštete so sestavine, ki jih mora vsebovati odločba o dodelitvi radijskih frekvenc, poleg sestavin, ki jih že določa zakon, ki ureja splošni upravni postopek. Drugi odstavek predpisuje minimalne pogoje za uporabo radijskih frekvenc, ki jih mora vsebovati odločba o dodelitvi radijskih frekvenc, izdana na podlagi javnega razpisa. Imetniki so na javnem razpisu izbrani na podlagi svojih ponudb, ki so bile ocenjene kot najugodnejše. Najboljšega ponudnika se ne izbira zgolj na podlagi vrednosti, ki jo je pripravljen plačati, ampak tudi na podlagi drugih meril, povezanih z uporabo radijskih frekvenc, na primer hitrost pokrivanja ozemlja s signalom. Ponudnik, ki je bil izbran na podlagi takšnih ponudb, se mora obvezati, da jih bo izpolnil, zato morajo biti navedene v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc. V takšnih primerih mora biti nujno določeno, ali je radijska frekvenca prenosljiva, in kakšni so pogoji prenosa. V primeru izdaje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc v zvezi s skupnimi izbirnimi postopki se v odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc vključijo tudi morebitne obveznosti, ki izhajajo iz skupnega izbirnega postopka, ki ga izvede pristojna institucija EU.

Predlog novega šestega odstavka vzpostavlja pravno podlago za sprejem splošnega akta agencije, s katerim bo se bo vnaprej določil način določanja območij pokrivanja v primeru dodeljevanja radijskih frekvenc za analogno radiodifuzijo. S tem se bo povečala predvidljivost in pravna varnost pri določanju območij pokrivanja, saj v odsotnosti jasno vnaprej določenih pravil prihaja do očitkov o diskriminacijskem določanju območij pokrivanja.

K 64. členu (pogoji za uporabo radijskih frekvenc)

Predlog člena taksativno našteva področja, na katera se lahko nanašajo pogoji, ki morajo biti izpolnjeni pri uporabi radijskih frekvenc, in so povzeta po Prilogi I.D k Direktivi 2018/1972/EU. Ti se nekoliko spreminjajo oziroma dopolnjujejo glede na prejšnji regulativni okvir in 52. člen ZEKom-1.

V drugem odstavku je v skladu z drugim odstavkom 47. člena Direktive 2018/1972/EU poseben poudarek dan dopustitvi oblik souporabe ali koordinacije med imetniki pravic rabe, ki bi zagotovile uspešne in učinkovite uporabe tega spektra ali skladnost z obveznostmi glede pokritosti, v skladu z načeli konkurenčnega prava. Če agencija oceni, da je to potrebno, lahko določi pogoje za souporabo infrastrukture, souporabo radiofrekvenčnega spektra, poslovne dogovore o dostopu do gostovanja in skupno postavitvev infrastrukture. Za izvajanje tega odstavka agencija lahko po potrebi sprejme tudi splošni akt.

V predlogu člena se vzpostavlja pravna podlaga za sprejem dveh splošnih aktov, in sicer za podrobnejšo določitev načina uporabe sistema RDS in načina identifikacije v DAB omrežjih ter določitev tehničnih in operativnih pogojev modulacijskih signalov za analogne zvokovne radiodifuzne postaje. Agencija je sicer na podlagi ZEKom-1 sicer že sprejela splošna akta s takšno vsebino, ki pa nimata izrecne pravne podlage v konkretnih členih. Ker sta splošna akta po navedbah agencije ključna za pravilno delovanje radiodifuznih zvokovnih radijskih postaj, se zaradi večje pravne varnosti v predlogu petega in šestega odstavka dodajata ustrezni pravni podlagi.

K 65. členu (čas veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena določa časovno veljavnost odločb o dodelitvi radijskih frekvenc. Odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc izda agencija za določen čas, pri čemer mora upoštevati primerno obdobje, ki je potrebno za zagotavljanje konkurence, uspešno in učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra in spodbujanje inovacij ter učinkovitih naložb, vključno z določitvijo primerne obdobja za njihovo amortizacijo. Čas veljavnosti odločbe ne sme presegati 15 let. Izjema velja za odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje brezžičnih širokopasovnih elektronskih komunikacijskih storitev, ki se zaradi zagotavljanja naložbene predvidljivosti vedno podelijo za obdobje 20 let.

Ne glede na siceršnjo podeljevanje radijskih frekvenc za določeno časovno obdobje se radijske frekvence, ki so namenjene zrakoplovni ali pomorski mobilni storitvi, podeljujejo za nedoločen čas.

Zaradi večje pravne varnosti in preprečitve neenakega obravnavanja pri podeljevanju testnih frekvenc se spreminja ureditev glede podeljevanja radijskih frekvenc, namenjenih za potrebe meritev, atestiranje in drugih preizkusov radijske opreme. Za radijske frekvence za analogno radiodifuzijo za zgornji namen ostaja ureditev nespremenjena, in sicer se takšna odločba dodeli za največ 90 dni. Za preostale radijske frekvence pa se takšna odločba izda za največ 18 mesecev, pri čemer ni več predvidenega razlikovanja med preizkušanjem novih tehnologij v okviru Evropskih razvojnih projektov in drugimi preizkusi.

K 66. členu (podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena ohranja določbo 54. člena ZEKom-1 o podaljšanju odločb o dodelitvi radijskih frekvenc. Določbe tega člena ne veljajo za podaljšanje odločb o dodelitvi radijskih frekvenc za brezžične širokopasovne elektronske komunikacijske storitve, ki je urejeno v naslednjem členu.

K 67. členu (podaljšanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za brezžične širokopasovne elektronske komunikacijske storitve)

Predlog člena ureja pogoje in postopek za podaljšanje veljavnosti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za brezžične širokopasovne elektronske komunikacijske storitve v skladu s 50. členom Direktive 2018/1972/EU. Veljavnost teh odločb se lahko podaljša, razen če je bila možnost podaljšanja izključena ob sami podelitvi, po uradni dolžnosti ali na predlog imetnika. Odločitev o morebitnem podaljšanju odločbe mora biti predmet odprtega, nediskriminatornega in preglednega postopka v skladu z 269. členom tega predloga. Podaljšanje odločbe se lahko pogojuje s spremenjenimi pogoji uporabe, o čemer mora biti prav tako izvedeno javno posvetovanje. Odločba se podaljša največ za 20 let, pri čemer ima agencija možnost dovoliti samo omejeno trajanje podaljšanja, da se prepreči resno motnjo uveljavljene uporabe. Zaradi zagotavljanja predvidljivosti ob upoštevanju potrebnih investicij v opremo je določena tudi spodnja meja obdobja podaljšanja, to je pet let. V primeru podaljšanja se določi tudi znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc.

K 68. členu (prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc ali oddaja pravice v najem)

Predlog člena podobno kot 55. člen ZEKom-1 omogoča prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc na drugo fizično ali pravno osebo s predhodnim soglasjem agencije. Navedeno omogoča tržno ovrednotenje spektra in povečuje prožnost in učinkovitost upravljanja s spektrom. Pri tem so upoštevane spremembe na ravni regulativnega okvira, ki jih je prinesel 51. člen Direktive 2018/1972/EU. V primerjavi z ZEKom-1 je določba prvega odstavka dopolnjena na način, da agencija lahko zavrne prenos ali oddajo pravice v najem, če obstaja očitno tveganje, da novi imetnik ne bo mogel izpolnjevati prvotnih pogojev. V primeru oddaje v najem se odgovornost za izpolnjevanje prvotnih pogojev prenese na najemodajalca.

K 69. členu (sprememba odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena ohranja določbo 57. člena ZEKom-1. Določeni so razlogi in pogoji spremembe odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

K 70. členu (razveljavitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena, ki ureja razveljavitev odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, pretežno ohranja vsebino 58. člena ZEKom-1. V primerjavi z ZEKom-1 zaradi težavnosti izvajanja ni več določbe, po kateri je na predlog imetnika agencija odločbo lahko razveljavila le, če je imetnik izpolnil vse obveznosti, določene na podlagi veljavne zakonodaje in na podlagi njegove odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

Ker nekatere odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc nimajo določenega roka za pričetek uporabe, se v 3. točki tretjega odstavka glede na ZEKom-1 dodaja, da se odločba v primeru, če v odločbi ali ponudbi operaterja v javnem razpisu ni določen rok za začetek uporabe, razveljavi, če imetnik radijske frekvence ni začel uporabljati v roku enega leta. Z vidika večje jasnosti je pri razveljavitvenem razlogu zaradi neplačila za uporabo radijskih frekvenc oziroma zneska za učinkovito rabo omejene naravne dobrine določeno, da se odločba razveljavi, če znesek ni bil plačan v 30 dneh od pisnega opozorila agencije.

K 71. členu (prenehanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc)

Predlog člena v glavnem ohranja določbo 59. člena ZEKom-1 o prenehanju odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. Dodan je nov razlog za prenehanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc, in sicer odpis ali prodaja plovila ali zrakoplova v primeru radijskih frekvenc, ki so namenjene zrakoplovni ali pomorski mobilni storitvi. Odločba v vseh navedenih primerih preneha na podlagi samega zakona, agencija pa izda ugotovitveno odločbo. V primeru odsvojitve plovila in zrakoplova agencija teh podatkov ne pridobi s strani nobene uradne evidence, zato v takšnih primerih agencija izda ugotovitveno odločbo, ko prejme obvestilo o odpisu ali prodaji plovila ali zrakoplova.

K 72. členu (plačila za uporabo radijskih frekvenc)

Predlog člena v glavnem ohranja vsebino 60. člena ZEKom-1, ki določa plačila za uporabo radijskih frekvenc. Imetniki odločb o dodelitvi radijskih frekvenc so zavezanci za letno plačilo agenciji, s katerimi ta krije stroške, ki jih ima z upravljanjem in nadzorom radiofrekvenčnega spektra. Način izračuna plačil kot doslej določi agencija, pri čemer so kriteriji, ki jih mora agencija upoštevati, določeni v zakonu in se po vsebini ne spreminjajo v primerjavi z ZEKom-1. Način izračuna plačil je tako odvisen od pokrivanja ali gostote prebivalstva na območju pokrivanja ali radijske frekvence ali širine radiofrekvenčnega pasu ali vrste radiokomunikacije ali kombinacije naštetega, ne sme pa omejevati konkurence ali ovirati vstopa na trg.

V skladu s šestim odstavkom 32. člena ZEKom-1 imetniki radioamaterskih dovoljenj niso zavezanci za letno plačilo za uporabo radijskih frekvenc. Na predlog agencije se v predlogu tretjega odstavka vzpostavlja podlaga za določitev enkratnega plačila s splošnim aktom, ki bi ga imetniki radioamaterskih dovoljenj plačali ob izdaji radioamaterskega dovoljenja. Agenciji namreč z izdajo radioamaterskega dovoljenja in vodenjem uradne evidence radioamaterskih dovoljenj nastajajo določeni stroški. Agencija mora na svojih spletnih straneh objavljati podatke in informacije o izdanih radioamaterskih dovoljenjih, prav tako pa izvaja nadzor, da

radioamaterji ne delujejo brez ali v nasprotju z izdanim radioamaterskim dovoljenjem. Pri tem je treba poudariti, da gre za predlog enkratnega plačila, ki se ga plača ob izdaji dovoljenja, in ne za letno plačilo, kot to velja v primeru drugih odločb o dodelitvi radijskih frekvenc.

Določila o vrednosti točke ter odmeri in plačevanju plačil, pri čemer je uporabljeno sklicevanje na odmerjanje in plačevanje plačil na podlagi obvestila (glej obrazložitev k 7. členu predloga), ostajajo v primerjavi z ZEKom-1 nespremenjena.

Kot v ZEKom-1 velja oprostitev letnega plačila za uporabo radijskih frekvenc za državne organe, ki določene radijske frekvence uporabljajo za potrebe meritev, atestiranja in drugih preizkusov opreme. Z vidika jasnosti se dodaja še, da oprostitev plačila velja tudi za primere, ko državni organi pridobijo odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc, ki so s splošnim aktom o načrtu uporabe radijskih frekvenc predvidene za potrebe varnosti in obrambe države ter varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami. Za te radijske frekvence v skladu s četrtem odstavkom 39. člena predloga sicer ni treba pridobiti odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc. V določenih primerih (npr. zaradi ščitenja državne uporabe pred drugimi uporabniki v sosednjih državah) se odločba vseeno izda in v teh primerih prav tako velja oprostitev letnega plačila.

Ohranja se določilo, da se za vse radijske frekvence, ki se podelijo prek javnega razpisa, razen radijskih frekvenc za analogno radiodifuzijo, plača znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc in je prihodek proračuna. Najmanjša višina in način plačila se določita v sklepu o uvedbi javnega razpisa, h kateremu mora agencija v tem delu v skladu s četrtem odstavkom 49. člena predloga pridobiti predhodno soglasje vlade. Da bi se kar najbolj upoštevalo dejansko razpoložljivost razpisanega radiofrekvenčnega spektra in ob tem spodbujalo naložbe operaterjev, se daje možnost, da se v sklepu o uvedbi javnega razpisa določi možnost obročnega odplačevanja zneska za učinkovito rabo omejene naravne dobrine. Pri določitvi višine in načina plačila mora agencija upoštevati gospodarske in tehnične razmere trga, primerjalno višino tovrstnih plačil v drugih državah EU, konkurenčne razmere na trgu, vključno z možnostjo alternativne uporabe razpisanih radijskih frekvenc, ter morebitne stroške, ki jih ima izbrani ponudnik z izpolnjevanjem pogojev iz javnega razpisa. Okoliščine, ki jih mora agencija upoštevati, se nekoliko razlikujejo od okoliščin, določenih v osmem odstavku 60. člena ZEKom-1, in izhajajo iz drugega odstavka 42. člena Direktive 2018/1972/EU ter pripadajočih uvodnih izjav (št. 99 - 102).

K 73. členu (kopičenje radijskih frekvenc z namenom omejevanja konkurence na trgu)

Predlog člena ohranja določbo 56. člena ZEKom-1. Prepovedano in sankcionirano je kopičenje radijskih frekvenc z namenom omejevanja konkurence na trgu elektronskih komunikacij, pri čemer je namen operaterja razviden iz njegovih dejanj, na primer, da ne upošteva rokov oziroma ne dosega obsega za investiranje v infrastrukturo ali ne upošteva roka za začetek uporabe radijske frekvence, kot je bil določen v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc oziroma v ponudbi operaterja iz javnega razpisa ali iz operaterjevega ravnanja izhaja, da je pridobil radijsko frekvenco z namenom omejevanja konkurence na trgu.

K 74. členu (konkurenca)

Predlog člena prenaša določbo 52. člena Direktive 2018/1972/EU. Agencija mora pri postopkih podeljevanja, podaljševanja in spreminjanja pravic rabe uporabe radiofrekvenčnega spektra spodbujati učinkovito konkurenco in preprečevati izkrivljanje konkurence, pri čemer zaradi specifičnih znanj sodeluje z organom, pristojnim za varstvo konkurence. Za določitev pogojev za spodbujanje konkurence je potrebno dosledno in objektivno preverjanje konkurence. Naloga agencije je, da zagotovi dejansko in učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra ter prepreči izkrivljanje konkurence s protikonkurenčnim kopičenjem. V drugem odstavku predloga so eksemplifikativno naštet primeri dejanj agencije, v okviru katerih ta spodbuja učinkovito konkurenco in preprečuje izkrivljanje konkurence na notranjem trgu.

K 75. členu (maloobmočne brezžične dostopovne točke)

Direktiva 2018/1972/EU prinaša novo opredelitev maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk. Gre za brezžično opremo, ki ustreza določenim kriterijem (nizka moč, majhna velikost in majhen doseg) in se lahko uporablja kot del javnega komunikacijskega omrežja, v vsakem primeru pa omogoča uporabnikom brezžični dostop do elektronskega komunikacijskega omrežja. Za postavitve maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk, ki so določene z izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2020/1070 z dne 20. julija 2020 o določitvi značilnosti maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk v skladu s členom 57(2) Direktive (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah, se v skladu s 57. členom Direktive 2018/1972/EU ne zahteva nobeno predhodno dovoljenje.

Osebe javnega sektorja bodo morale operaterjem omogočiti postavitve teh maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk na svoji fizični infrastrukturi, ki je fizično primerna za namestitve teh točk. V tem delu gre za dopolnitev Direktive 2014/61/EU, ki nalaga obveznost dostopa do fizične infrastrukture le, kadar je ta del omrežja in kadar je ta v lasti uporabi omrežnega operaterja, zato številne zgradbe v lasti ali uporabi javnih organov niso vključene v področje njene uporabe. V skladu s tretjim odstavkom je zaradi zagotavljanja javne varnosti izvzeta fizična infrastruktura, ki jo osebe javnega sektorja uporabljajo za potrebe varnosti, policije, obrambe in zaščite, reševanja in pomoči. Pogoji za dostop se objavijo na portalu SPOT. Ti pogoji pa morajo biti pregledni, pošteni in nediskriminacijski. Operater lahko z osebo javnega sektorja sklene poslovni dogovor za najem infrastrukture, na kateri bodo postavljene maloobmočne brezžične dostopovne točke.

Če v dveh mesecih ne pride do dogovora med operaterjem in osebo javnega sektorja, stranki lahko predložita zahtevo za rešitev spora na agencijo, ki odloči po postopku iz 286. člena, ki ureja reševanje sporov zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij. V skladu z Direktivo 2014/61/EU je bil z ZEKom-1C urejen postopek reševanja spora infrastrukturnih sporov, kamor sodijo tudi spori glede dostopa do fizične infrastrukture. Ker gre tudi v primeru sporov glede postavitve maloobmočnih dostopovnih točk za vsebinsko podobne spore, se

predlaga, da bi agencija s ciljem večje učinkovitosti postavitve maloobmočnih dostopovnih točk in s tem pospeševanja gradnje omrežij reševala tudi te spore.

K 76. členu (dostop do radijskih lokalnih omrežij)

Predlog člena ureja dostop do radijskih lokalnih omrežij v skladu s 56. členom Direktive 2018/1972/EU. Gre za novo določbo regulativnega okvira kot odgovor na močno rast povpraševanja po radiofrekvenčnem spektru in povpraševanja končnih uporabnikov po brezžičnih širokopasovnih zmogljivostih. Dopolnili brezžični dostopovni sistemi, zlasti javno dostopne dostopovne točke RLAN, končnim uporabnikom omogočajo boljši dostop do interneta, mobilnim operaterjem pa razbremenitev mobilnega prometa. RLAN uporabljajo harmonizirani radiofrekvenčni spekter, ne da bi za to potrebovala odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc. Večino dostopovnih točk RLAN uporabljajo zasebni uporabniki kot lokalno brezžično podaljšanje njihove fiksne širokopasovne povezave. Da se poveča število razpoložljivih dostopovnih točk, zlasti na gosto poseljenih območjih, čim bolj poveča zmogljivost brezžičnega podatkovnega prenosa s ponovno uporabo radiofrekvenčnega spektra in vzpostavi stroškovno učinkovita dopolnilna brezžična infrastruktura, dostopna drugim končnim uporabnikom, se končnim uporabnikom v okviru naročniškega razmerja ne sme preprečevati delitve dostopa do RLAN z drugimi.

K 77. členu (nadzor in gradnja nadzorno-merilnega sistema)

Predlog člena enako kot obstoječi ZEKom-1 za opravljanje nalog nadzora nad določbami poglavja o radiofrekvenčnem spektru določa pristojnost agencije.

VI. DIGITALNA RADIODIFUZIJA

Poglavje o digitalni radiodifuziji je bilo v predlog zakona preneseno iz ZDRad (glej obrazložitev k 1. členu predloga zakona). Pri tem so ohranjene določbe, ki so še relevantne, ob upoštevanju potrebnih popravkov zaradi razvoja od sprejema ZDRad in vpetosti v celoten kontekst predloga tega zakona. Določbe glede prehoda z analogne na digitalno televizijsko oddajanje niso več relevantne.

K 78. členu (načrtovanje omrežij)

Načrtovanje omrežij je bilo doslej urejeno v 5. členu ZDRad. Postavitev omrežij načrtuje operater, ki mu je na ta način omogočeno, da načrtovanje prilagodi lastnemu poslovnemu modelu.

K 79. členu (obveznost operaterja multipleksa)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 7. člena ZDRad. Izpolnjevanje obveznosti operaterja je ključno za zagotovitev učinkovite rabe radiofrekvenčnega spektra.

K 80. členu (pomen standardov in sprejetih strokovnih podlag)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 8. člena ZDRad in določa pomen standardov in sprejetih pravnih podlag. Uporaba radiofrekvenčnega spektra je predmet mednarodnopravnega

urejanja in številnih mednarodno sprejetih standardov, ki jih mednarodna skupnost sprejema v okviru Mednarodne telekomunikacijske zveze. Posamezna vprašanja pa se lahko urejajo tudi v okviru drugih mednarodnih organizacij, posebej tudi Evropske unije. Dogovore in standarde je treba upoštevati pri nacionalni ureditvi, kar velja tako za agenciji kot operaterje.

Določba drugega odstavka daje poleg tega določen formalni pomen tudi strokovnim podlagam, sprejetim s strani pristojnih organov Republike Slovenije ali EU. Agencija in operater multipleksa pri načrtovanju omrežij za digitalno radiodifuzijo ne smeta brez utemeljenega razloga odstopiti od tako sprejetih strokovnih podlag. Te vključujejo zlasti strategije na državni in evropski ravni in druge relevantne študije (bele knjige in podobno). To je pomembno, ker predstavljajo strokovne podlage pogosto dejansko podlago za ukrepe in njihovo povezano sosledje, torej nek vsebinski sklop, ki načrtno vodi k določenemu cilju. Vsakršno odstopanje od tega mora biti zato posebej utemeljeno, čeprav je treba po drugi strani tako agenciji kot operaterjem omogočiti tudi določeno mero fleksibilnosti in s tem odstopanja, ki sta utemeljena zaradi hitrega tehnološkega razvoja.

K 81. členu (operater multipleksa kot upravljavec)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 10. člena ZDRad. Multipleks upravlja operater multipleksa, ki predhodno pridobi odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks. Operater multipleksa je določen kot posebna oblika operaterja elektronskih komunikacij.

K 82. členu (operater multipleksa kot ponudnik vsebin)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 11. člena ZDRad. Predlog člena ureja položaj, ko je operater multipleksa tudi ponudnik vsebin. Zakon navedeno možnost dovoljuje, vendar mora v tem primeru operater multipleksa izpolniti nekatere dodatne zahteve pri transparentnosti njegovega poslovanja. V tem primeru mora dejavnost operaterja multipleksa zagotavljati v ločeni pravno organizacijski enoti ali voditi ločene računovodske evidence za dejavnosti, povezane z upravljanjem multipleksa.

Določba, da se v primeru, če je operater multipleksa tudi ponudnik vsebin, zanj ne uporabljajo določbe o nezdržljivosti zagotavljanja elektronskih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanja elektronskih komunikacijskih storitev in radijske ali televizijske dejavnosti, predstavlja izjemo od ureditve Zakona o medijih (Uradni list RS, št. 110/06 – uradno prečiščeno besedilo, 36/08 – ZPOmK-1, 77/10 – ZSFCJA, 90/10 – odl. US, 87/11 – ZAvMS, 47/12, 47/15 – ZZSDT, 22/16, 39/16, 45/19 – odl. US in 67/19 – odl. US; v nadaljevanju: ZMed) . Slednja predvideva v primeru, ko želi operater izvajati tudi televizijsko ali radijsko dejavnost, pridobitev posebnega dovoljenja v skladu z 61. in v zvezi s 104. in 105. členom ZMed. V primeru, ki ga urejajo določbe tega poglavja, je namreč ponudnik vsebin ustrezno dovoljenje po definiciji že moral pridobiti (dovoljenje po 104.a členu ZMed), zaradi česar so se morebitni zadržki glede združljivosti opravljanja njegove dejavnosti tudi že obravnavali. Z vidika elektronskih komunikacij pa take vstopne ovire za operaterje ne sme biti. Zakonska rešitev zato določa izjemo, da operaterji multipleksa, ki so hkrati tudi ponudniki vsebin, posebnega dovoljenja za združljivost ne potrebujejo.

K 83. členu (obveznost enakega obravnavanja)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 12. člena ZDRad. Operater multipleksa mora vsem ponudnikom vsebin omogočati enake in nediskriminacijske pogoje za dostop do multipleksa, s katerim upravlja. Vsak ponudnik vsebin s pravico razširjanja programskih vsebin v digitalni radiodifuzni tehniki na določenem geografskem območju ima pravico do oddajanja v okviru

multipleksa pod enakimi in nediskriminacijskimi pogoji. Taka načelna določba je nujna zaradi učinkovitega zagotavljanja konkurence in preprečevanja njenega omejevanja. Razumeti jo je treba skupaj tudi z nekaterimi drugimi določbami tega zakona. Kaj so enaki in nediskriminacijski pogoji, vnaprej za posamezen primer ni mogoče opredeliti, saj je to vprašanje dejanskega položaja, jih je pa načeloma možno vselej ugotoviti za nazaj. Navedene določbe v ničemer ne vplivajo na druge ukrepe ex-ante regulacije iz poglavja o zagotavljanju konkurence. Določbe o obveznosti enakega obravnavanja se uporabljajo tudi, če je operater multipleksa hkrati tudi ponudnik vsebin, kar je glede na zgornje ugotovitve, predvsem pa neprimerno močnejši položaj operaterja multipleksa, ki je v razmerju do ponudnikov vsebin hkrati konkurent in lastnik za oddajanje nujnih zmogljivosti, tudi primerno in potrebno.

K 84. členu (dodelitev radijskih frekvenc za multipleks)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 13. člena ZDRad. Radijsko frekvenco za multipleks podeli agencija v skladu z načrtom uporabe radijskih frekvenc z odločbo po postopku iz poglavja o radiofrekvenčnem spektru.

K 85. členu (posebna ureditev za namene javne radiotelevizije)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 15. člena ZDRad, ki določa posebno ureditev za namene javne radiotelevizije. Gre za posebnosti, ki veljajo za javno radiotelevizijo in so utemeljene z uresničevanjem javnega interesa po obveščanju in zagotavljanju informacij javnosti. Izvedba javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc za multipleks tako ni potrebna pri podelitvi radijskih frekvenc za največ en multipleks z geografsko pokritostjo celotnega ozemlja Republike Slovenije, ki je namenjen javni radioteleviziji, v skladu z zakonom, ki ureja javno radiotelevizijo, za potrebe izvajanja javne službe in prenosu drugih programov posebnega pomena za Republiko Slovenijo v skladu z zakonom, ki ureja medije. Javna radiotelevizija lahko z zmogljivostmi multipleksa prosto razpolaga, vendar je dolžna v vsakem primeru upoštevati prepoved neenakega obravnavanja. V primeru, da je multipleks javne radiotelevizije edini delujoči multipleks za območje celotnega ozemlja Republike Slovenije, mora javna radiotelevizija v okviru prostih kapacitet zagotavljati prenos vseh programov s pravico razširjanja v digitalni radiodifuzni tehniki na območju celotnega ozemlja Republike Slovenije, za kar lahko zahteva nadomestilo.

K 86. členu (sklep o uvedbi javnega razpisa)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 16. člena ZDRad. Sklep o uvedbi javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc za multipleks mora poleg obveznih sestavin sklepa o uvedbi javnega razpisa, kot so določene v prvem odstavku 49. člena tega predloga, vsebovati tudi bistvene značilnosti multipleksa, za katerega je razpisana radijska frekvenca.

K 87. členu (ponudba za pridobitev radijskih frekvenc za multipleks)

Predlog člena podobno kot 17. člen ZDRad v okviru ponudbe za pridobitev radijskih frekvenc za multipleks poleg podatkov, ki so določeni v prvem odstavku 45. člena tega predloga, se zahteva priložitev časovnega in prostorskega načrta postavitve omrežja za digitalno radiodifuzijo.

K 88. členu (odločba o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks)

Predlog člena podobno kot 18. člen ZDRad določa posamezne dodatne obvezne sestavine odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks (poleg drugih obveznih sestavin, določenih s tem zakonom, oziroma zakonom, ki ureja splošni upravni postopek).

K 89. členu (sprememba odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 20. člena ZDRad. Poleg razlogov, ki so za spremembo odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc določeni v poglavju o radiofrekvenčnem spektru, se lahko odločba o dodelitvi radijskih frekvenc za multipleks spremeni tudi, če je to potrebno zaradi izboljšanja kakovosti storitev v javno korist ali za zagotavljanje kakovostnega mobilnega sprejema.

K 90. členu (razveljavitev odločbe o dodelitvi pravice razširjanja televizijskega ali radijskega programa)

Predlog člena ureja razveljavitev odločbe o dodelitvi pravice razširjanja televizijskega ali radijskega programa. Ne glede na določbe ZMed agencija predlaga začetek postopka razveljavitve odločbe (dovoljenja iz 104. člena ZMed), če njen imetnik v treh mesecih od začetka delovanja multipleksa oziroma v treh mesecih od podelitve razširjanja programa, če multipleks že deluje, ne začne z razširjanjem in oddajanjem radijskega ali televizijskega programa, za katerega je to pravico pridobil, v katerem od delujočih multipleksov na tem območju, če so za to določeni vsi tehnični in pravni pogoji.

K 91. členu (prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc za multipleks)

Vsebina predloga člena je prevzeta iz 22. člena ZDRad. Posebne določbe o prenosu pravice do uporabe radijskih frekvenc za multipleks so namenjene zagotavljanju kontinuitete upravljanja multipleksa. Takšen režim je potreben zaradi načeloma posredovalne vloge operaterja multipleksa. Temeljni problem nastopi v primeru prenehanja operaterja multipleksa, saj so hkrati prizadeti tako ponudniki vsebin v multipleksu kot prejemniki storitev oziroma gledalci. V primeru, ko operater multipleksa namerava prenehati z upravljanjem multipleksa in ne poda vloge za prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc za multipleks vsaj tri mesece pred načrtovanim prenehanjem upravljanja na drugega operaterja multipleksa, lahko tako vlogo poda vsak od ponudnikov vsebin v tem multipleksu. Gre torej za posebno ureditev, ko pravica zahtevati prenos pravice do uporabe radijskih frekvenc, ki jo ima v skladu z določbami poglavja o radiofrekvenčnem spektru samo imetnik odločbe, preide ob izpolnitvi določenih objektivnih pogojev tudi na druge subjekte, ki imajo pravni interes. Slednji se v tem primeru upravičeno domneva.

K 92. členu (vključitev televizijskih in radijskih programov v multipleks)

Predlog člena deloma prevzema določbo 25. člena ZDRad. Obvezna vključitev določenih televizijskih in radijskih programov v multipleks je omejitev upravljanja, ki izhaja iz zakona, ki ureja medije. Operater multipleksa mora v okviru prostih kapacitet multipleksa omogočiti vključitev v multipleks vsem ponudnikom storitev, ki imajo pravico razširjanja programa v digitalni radiodifuzni tehniki za določeno geografsko območje, ki so jo pridobili v skladu z zakonom, ki ureja medije. Gre za pravico, ki jo ponudniki vsebin pridobijo v skladu s 104.a. členom ZMed.

K 93. členu (zahteve za medobratovalnost radijskih sprejemnikov)

Predlog člena prenaša določbo prvega odstavka 113. člena in 3. točke Priloge XI Direktive 2018/1972/EU o zahtevah za medobratovalnost avtomobilskih radijskih sprejemnikov. V skladu z zadevnimi določbami Direktive 2018/1972/EU morajo vsi avtomobilski sprejemniki, vgrajeni v nov avtomobil kategorije M, ki je dan na trg za prodajo ali najem od 21. decembra 2020 dalje, vsebovati sprejemnik, ki omogoča sprejem digitalnega radia prek prizemne

digitalne radiodifuzije. S tem ukrepom se spodbuja čim večja razširjenost digitalnega radia. Obveznost velja za nove avtomobile (ne pa za rabljene avtomobile), ki bodo po uveljavitvi zakona dani na trg za prodajo ali najem. Določitev dodatnega prehodnega obdobja v tem delu ni možna zaradi zahtev Direktive 2018/1972/EU. Proizvajalci in prodajalci avtomobilov so bili z obveznostjo prilagoditve seznanjeni konec leta 2018, ko je bila sprejeta zadevna direktiva, ki je predvidela dvoletni rok za implementacijo in v tem okviru tudi dovolj dolgo obdobje za prilagoditev.

V skladu z drugim odstavkom predloga se z namenom spodbujanja čim večje razširjenosti digitalnega radia obveznost določa tudi za druge radijske sprejemnike za zvokovno radiodifuzijo, ki bodo dani na trg za prodajo, in sicer v skladu s prehodno določbo 308. člena tega predloga s 1. januarjem 2023. Obveznost ne velja za proizvode, pri katerih je radijski sprejemnik postranske narave, na primer za pametne telefone in opremo, ki jo uporabljajo radioamaterji.

K 94. členu (ukrepi za pospeševanje razširjenosti digitalnega radia)

Predlog člena vzpostavlja pravno podlago za morebitno financiranje ukrepov za pospeševanje digitalnega radia s strani ministrstva in agencije. V primeru digitalnega radia ni predviden prehod z analognega na digitalno oddajanje, kot je bilo to v primeru televizije. Vsekakor pa je treba z različnimi ukrepi spodbujati čim večjo razširjenost digitalnega radia.

K 95. členu (nadzor)

Predlog člena ureja nadzor na izvajanju določb tega poglavja in izpolnjevanju odločb, izdanih na njegovi podlagi. Nadzor izvaja agencija. Pri nadzoru nad spoštovanjem zahtev za medobratovnost radijskih sprejemnikov agencija sodeluje z organom, pristojnim za nadzor blaga na trgu.

VII. UPRAVLJANJE Z ELEMENTI OŠTEVILČENJA

Poglavje o oštevilčenju ohranja strukturo istoimenskega VI. poglavja ZEKom-1. Vsebinske spremembe so večinoma odraz sprememb regulativnega okvira, ki jih prinaša Direktiva 2018/1972/EU, v določeni meri pa tudi odraz potrebe po natančnejši ureditvi nacionalnih določb. Predlog poglavja ne vsebuje več določbe o ENUM-številkah, saj se je v praksi izkazalo, da od uveljavitve ZEKom-1 ni bilo interesa po ENUM funkcionalnosti. Glede na navedeno ni potrebe po ohranitvi določbe, katere izvajanje sicer nalaga določene obveznosti agenciji, med drugim sprejem splošnega akta.

K 96. členu (cilji in upravljanje)

Predlog člena ohranja vsebino 62. člena ZEKom-1. Agencija podobno kot z radiofrekvenčnim spektrom na podlagi javnega pooblastila upravlja tudi z množico vseh elementov oštevilčenja v Republiki Sloveniji, pri čemer mora upoštevati morebitne strateške dokumente Republike Slovenije in EU ter strateške usmeritve pristojnega ministrstva.

K 97. členu (načrt oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 63. člena ZEKom-1 glede določitve načrta oštevilčenja s splošnim aktom. V skladu z zahtevami Direktive 2018/1972/EU pa predlog člena predvideva tudi, da se v načrtu oštevilčenja določi območje negeografskih števil, ki se lahko uporabljajo za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso medosebne komunikacijske storitve, na celotnem območju EU. Uporaba negeografskih števil zunaj ozemlja držav članic bo pripomogla k učinkoviti podpori prostega pretoka blaga, storitev in oseb v Uniji. Zaradi

znatnega tveganja goljufije pri medosebnih komunikacijah je taka eksteritorialna uporaba dovoljena samo za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso medosebne komunikacijske storitve.

Ker se s predlogom zakona v skladu z zahtevami Direktive 2018/1972/EU dopušča možnost pridobitve pravice do uporabe elementov oštevilčenja poleg operaterjev tudi za druge fizične ali pravne osebe, ki lahko dokažejo, da so sposobne upravljati z elementi oštevilčenja, pri čemer pa agencija lahko tem osebam preneha podeljevati pravice rabe, če obstaja nevarnost izčrpanja elementov oštevilčenja, se v četrtem odstavku zavezuje agencijo, da vsako leto do 31. marca na svojih spletnih straneh objavi pregled dodeljenih posameznih elementov oštevilčenja po vrstah in namenih uporabe, ki vključuje tudi analizo nevarnosti izčrpanja posameznih elementov oštevilčenja.

K 98. členu (uporaba elementov oštevilčenja)

Predlog člena je nespremenjen v primerjavi s 64. členom ZEKom-1 in določa, da se elemente oštevilčenja uporablja le na podlagi odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja.

K 99. členu (postopek izdaje odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja ureditev postopka izdaje odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja iz 65. člena ZEKom-1, pri čemer se upošteva ureditev iz Direktive 2018/1972/EU glede pridobivanja elementov oštevilčenja s strani oseb, ki niso operaterji. V skladu z obstoječo ureditvijo ZEKom-1 druge fizične in pravne osebe lahko zaprosijo za elemente oštevilčenja, če lahko dokažejo, da elemente oštevilčenja potrebujejo za opravljanje dejavnosti, ki je v javnem interesu, kakor izhaja iz področne zakonodaje ali predpisov EU, v predlogu drugega odstavka pa se ta pogoj nadomešča z izkazom sposobnosti upravljanja z elementi oštevilčenja (kot izhaja iz drugega odstavka 93. člena Direktive 2018/1972/EU). Zaradi vedno večjega pomena elementov oštevilčenja za različne storitve interneta stvari je bilo z Direktivo 2018/1972/EU omogočeno, da elemente oštevilčenja pridobijo tudi druge osebe, ki niso operaterji, če dokažejo sposobnost upravljanja z elementi oštevilčenja.

K 100. členu (izdaja odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena načelno ohranja vsebino 66. člena ZEKom-1, ki ureja izdajo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja na podlagi splošnega upravnega postopka. Kot je bilo pojasnjeno v obrazložitvi k prejšnjemu členu, v skladu z obstoječo ureditvijo in spremembami, ki jih prinaša Direktiva 2018/1972/EU fizična ali pravna oseba, ki ni operater, lahko vloži vlogo za pridobitev odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, če lahko dokaže, da elemente oštevilčenja potrebuje za opravljanje dejavnosti v javnem interesu ali za elemente oštevilčenja, ki se ne uporabljajo za medosebne komunikacijske storitve (torej za M2M). Vlogi mora priložiti tudi dokazila, s katerimi izkaže sposobnost upravljanja z elementi oštevilčenja.

V petem odstavku predloga so določeni razlogi, zaradi katerih agencija zavrne izdajo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja. Poleg razlogov določenih z ZEKom-1 sta dodana dva nova zavrnitvena razloga, vezana na vlagatelje, ki niso operaterji. Agencija tako zavrne izdajo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, če vlagatelj, ki ni operater, ni izkazal sposobnosti upravljanja z elementi oštevilčenja oziroma če v primeru vlagatelja, ki ni operater, obstaja nevarnost izčrpanja elementov oštevilčenja.

Vzpostavlja se tudi pravna podlaga za sprejem splošnega akta agencije, s katerim bo ta določila merila za ocenjevanje sposobnosti upravljanja z elementi oštevilčenja in nevarnosti

izčrpanja elementov oštevilčenja. Agencija mora pri tem v največji možni meri upoštevati smernice BEREC, izdane na podlagi drugega odstavka 93. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 101. členu (vsebina odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena določa vsebino odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, pri čemer ohranja vsebino iz 67. člena ZEKom-1.

K 102. členu (pogoji uporabe elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 68. člena ZEKom-1, ki določa pogoje uporabe elementov oštevilčenja. V primerjavi z ZEKom-1 je v skladu s Prilogo I.E Direktive 2018/1972/EU dodana nova 10. točka, ki se nanaša na obveznosti v zvezi z eksteritorialno uporabo elementov oštevilčenja v EU (torej uporaba elementov oštevilčenja, dodeljenih v Sloveniji, ki pa se uporabljajo v drugih državah članicah) za zagotovitev skladnosti z varstvom potrošnikov in drugimi predpisi o elementih oštevilčenja drugih držav članic.

K 103. členu (eksteritorialna uporaba elementov oštevilčenja)

Direktiva 2018/1972/EU uvaja termin eksteritorialne uporabe elementov oštevilčenja, torej uporabe elementov oštevilčenja zunaj ozemlja države članice, ki jih dodeli. S tem se skuša učinkovito podpreti prost pretok blaga, storitev in oseb v EU. Zaradi znatnega tveganja goljufije pri medosebnih komunikacijskih storitvah bi morala biti taka eksteritorialna uporaba dovoljena samo za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso medosebne komunikacijske storitve. Kot izhaja iz uvodne izjave 246 k Direktivi 2018/1972/EU, bi morale države članice zagotoviti izvrševanje ustrezne nacionalne zakonodaje, zlasti pravil za varstvo potrošnikov in drugih pravil, povezanih z uporabo številskih virov, in sicer neodvisno od tega, kje v EU so bile pravice uporabe podeljene in kje se številski viri uporabljajo. Agencija mora tako v primeru odločbe o dodelitvi negeografskih števil, ki se uporabljajo za izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso medosebne komunikacijske storitve, na območju drugih držav članic določiti pogoje, s katerimi se zagotovi skladnost s predpisi o varstvu potrošnikov in drugimi predpisi držav članic, v katerih se bodo elementi oštevilčenja uporabljali.

Agencija mora BEREC redno pošiljati informacije o izdanih odločbah o dodelitvi elementov oštevilčenja. Na ta način bo BEREC v skladu s četrtem odstavkom 93. člena Direktive 2018/1972/EU vzpostavil podatkovno zbirko številskih virov s pravico eksteritorialne uporabe znotraj EU, ki bo nacionalnim regulativnim organom in drugim pristojnim organom omogočala izvajanje nadzora.

Predlog četrtega odstavka prenaša četrti odstavek 93. člena Direktive 2018/1972/EU. Poudarjeno je, da se določba o eksteritorialni uporabi elementov oštevilčenja uporablja samo za specifične storitve, za katere je bila podeljena pravica rabe.

K 104. členu (veljavnost odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 69. člena ZEKom-1 o veljavnosti odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki določa, da se odločba izda za nedoločen čas.

K 105. členu (prenos pravice uporabe elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 70. člena ZEKom-1 o prenosu pravice uporabe elementov oštevilčenja. Imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja mora pred prenosom pridobiti predhodno soglasje agencije. Če agencija s prenosom soglaša, fizični ali pravni osebi, na katero se prenese pravica uporabe elementov oštevilčenja, izda novo odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja, odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki se glasi na prejšnjega

imetnika, pa v skladu s 4. točko prvega odstavka 107. člena tega predloga razveljavi po uradni dolžnosti.

K 106. členu (sprememba odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 71. člena ZEKom-1, ki določa, kdaj agencija po uradni dolžnosti spremeni odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja oziroma kdaj se odločba spremeni na predlog njenega imetnika.

K 107. členu (razveljavitev odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 72. člena ZEKom-1, ki ureja razveljavitev odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja. Z vidika večje jasnosti in pravne varnosti se v 1. točki drugega odstavka dodaja, da mora agencija imetnika odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja pred razveljavitvijo odločbe iz naslova neplačila zneska za učinkovito rabo omejene naravne dobrine dvakrat pisno opozoriti.

K 108. členu (varstvo končnih uporabnikov v primeru razveljavitve odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Agencija se v praksi srečuje s težavo v postopkih razveljavitve odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja, ko je predvidena razveljavitev odločbe po uradni dolžnosti, ni pa razrešeno vprašanje, kaj se zgodi z aktivnimi končnimi uporabniki, ki uporabljajo številski prostor, ki je z razveljavitvijo odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja njenemu imetniku odvzet. Zaradi varstva končnih uporabnikov v takšnih primerih se predlaga postopek, po katerem agencija preveri, h kateremu operaterju je bilo prenesenih največ števil, ki so bile dodeljene imetniku odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki se razveljavlja, ter po uradni dolžnosti bloke števil dodeli operaterju, h kateremu je bilo prenesenih največ števil iz odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja.

Predlog prvega odstavka agencijo zavezuje, da pravočasno obvesti končne uporabnike o svoji nameri, da bo razveljavila odločbo o dodelitvi elementov oštevilčenja, s čimer končnim uporabnikom zagotovi dovolj časa, da prenesejo svojo številko k operaterju po svoji izbiri. O tem mora svoje naročnike obvestiti tudi imetnik odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki bo razveljavljena.

K 109. členu (prenehanje odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 73. člena ZEKom-2, ki ureja prenehanje odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja. V teh primerih agencija izda ugotovitveno odločbo.

K 110. členu (plačila za uporabo elementov oštevilčenja)

Predlog člena ohranja vsebino 74. člena ZEKom-1 o plačilih za uporabo elementov oštevilčenja. Način izračuna plačil za imetnike odločb o dodelitvi elementov oštevilčenja, s katerimi se krijejo stroški, ki jih ima agencija z upravljanjem in nadzorom elementov oštevilčenja, se določi s splošnim aktom agencije. Za elemente oštevilčenja, ki se podeljujejo prek javnega razpisa, se plačuje tudi nadomestilo za učinkovito rabo omejene naravne dobrine. Izjema so elementi oštevilčenja za opravljanje dejavnosti v javnem interesu, za katere je v področni zakonodaji ali predpisih EU določeno, da so storitve dosegljive prek teh elementov oštevilčenja za uporabnike brezplačne.

K 111. členu (mednarodna predpona)

Predlog člena ohranja določbo prvega odstavka 75. člena ZEKom-1. V skladu s petim odstavkom 93. člena Direktive 2018/1972/EU je določeno, da je mednarodna predpona za klice iz Republike Slovenije v tujino »00«. Operaterji morajo o tem na primeren način obvestiti končne uporabnike, npr. z objavo na spletnih straneh, v splošnih pogojih ipd.

K 112. členu (dostop do storitev z uporabo negeografskih števil)

Predlog člena ob upoštevanju manjših sprememb regulativnega okvira ohranja ureditev iz 76. člena ZEKom-1 glede dostopa do storitev z uporabo negeografskih števil. Določba prenaša 97. člen Direktive 2018/1972/EU. Zaradi zagotovitve enotnega trga je treba končnim uporabnikom omogočiti dostop do vseh števil v nacionalnih načrtih oštevilčenja drugih držav članic in dostop do storitev z uporabo negeografskih števil v EU, med drugim z drugimi številkami brezplačnih telefonskih klicev in številkami premijskih storitev, razen kadar se je klicani uporabnik iz komercialnih razlogov odločil za omejitev dostopa z nekaterih geografskih območij. Čezmejnega dostopa do številskih virov in z njimi povezanih storitev se ne sme preprečevati razen v objektivno utemeljenih primerih, kot na primer, ko je treba zaradi boja proti goljufijam in zlorabam (npr. v zvezi z nekaterimi premijskimi storitvami), ko se številka uporablja samo v določeni državi (npr. nacionalna številka skrajšanega izbiranja) ali ko je to ekonomsko neizvedljivo. V primeru, ko sodišče v konkretni zadevi, ki jo obravnava, presodi, da je to utemeljeno zaradi zlorabe ali goljufije, lahko operaterju javnega komunikacijskega omrežja oziroma izvajalcu javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev odredi, da onemogoči dostop do posameznih števil ali storitev, dostopnih prek teh števil.

K 113. členu (nadzor)

Predlog člena v skladu z dosedanja ureditvijo določa, da agencija izvaja nadzor nad izvajanjem določb tega poglavja in izpolnjevanjem odločb, ki jih izda na njegovi podlagi. Navedeno velja tudi za odločbe o dodelitvi elementov oštevilčenja, ki se nanašajo na njihovo eksteritorialno uporabo.

Iz uvodne izjave 246 k Direktivi 2018/1972/EU izhaja, da morajo države članice zagotoviti izvrševanje ustrezne nacionalne zakonodaje, zlasti pravil za varstvo potrošnikov in drugih pravil povezanih z uporabo številskih virov, in sicer neodvisno od tega, kje v EU so bile pravice podeljene in kje se številski viri uporabljajo. Države članice ostajajo pristojne za uporabo svojega nacionalnega prava za številске vire, ki se uporabljajo na njihovem ozemlju, tudi če so bile pravice podeljene v drugi državi članici. Glede na navedeno v skladu s šestim odstavkom 94. člena Direktive 2018/1972/EU predlog drugega odstavka določa, da agencija uvede postopek nadzora nad izdanimi odločbami o eksteritorialni rabi elementov oštevilčenja, kadar prejme predlog nacionalnega regulativnega organa ali drugega pristojnega organa države članice, v kateri se elementi oštevilčenja uporabljajo.

VIII. VARNOST OMREŽIJ IN STORITEV TER DELOVANJE V IZJEMNIH STANJIH

Predlog poglavja delno ohranja strukturo in vsebino VII. poglavja ZEKom-1 (Varnost omrežij in storitev ter delovanje v izjemnih stanjih). Glavnina sprememb je posledica sprememb EU regulativnega okvira na področju elektronskih komunikacij in načina prenosa v slovenski pravni red ter implementacije (zlasti strateških) ukrepov iz Nabora orodij EU za kibernetško varnost

tehnologije 5G (v nadaljnjem besedilu: Nabor orodij EU)¹, ki ga je izrecno podprla tudi Evropska komisija (EK) s Sporočilom Varna uvedba tehnologije 5G v EU – izvajanje nabora orodij EU (v nadaljnjem besedilu: Sporočilo EK o varni uvedbi tehnologije 5G)². Nabor orodij EU je rezultat skupnih prizadevanj in pristopa držav članic Evropske unije (EU), predstavnikov Agencije Evropske unije za kibernetično varnost (v nadaljnjem besedilu: ENISA) in EK, ki ga je podprla tudi Republika Slovenija. Pomen nabora orodij EU in stanje njegove implementacije med drugim upošteva tudi Skupno sporočilo Evropskemu parlamentu in Svetu Strategija EU za kibernetično varnost v digitalnem desetletju (v nadaljnjem besedilu: Skupno sporočilo o strategiji EU za kibernetično varnost).³

Glede na zgoraj navedeno se v tem poglavju predloga zakona za operaterje krepijo zahteve in pogoji glede varnosti omrežij in storitev, v luči varnostnih tveganj, ki jih prinaša tehnologija 5G, pa še posebej za operaterje mobilnih komunikacijskih omrežij, ki zagotavljajo ta omrežja določenim subjektom, ki z vidika države in družbe zagotavljajo kritične storitve. Hkrati se je želelo predlagano ureditev približati tudi sistemski ureditvi področja informacijske varnosti (ZInfV s pripadajočimi podzakonskimi predpisi) in sistemskemu zakonu s področja kritične infrastrukture (ZKI).

K 114. členu (varnost omrežij in storitev)

Predlog člena deloma ohranja vsebino 79. člena ZEKom-1 in prenaša prvi odstavek 40. člena Direktive 2018/1972/EU. Določene so obveznosti za operaterje, ki morajo sprejeti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe za zagotavljanje varnosti svojih omrežij in storitev, vključno z informacijskimi sistemi (kar je dodano z vidika jasnosti ureditve) ter da preprečijo ali čim bolj zmanjšajo učinek varnostnih incidentov. Pri tem se sprejete obveznosti kot celota poimenujejo kot »sistem upravljanja varnosti«, ta pa glede na pomen pojmov vključuje SUVI in SUNP. Navedeno prinaša več strokovne jasnosti z vidika izvajanja predlagane ureditve v praksi, hkrati pa gre tudi za približevanje ureditvi po ZInfV z njegovimi podzakonskimi predpisi. Obveznost velja tudi za izvajalce medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, ki morajo zagotoviti raven varnosti, ki je ustrezna glede na obstoječe tveganje. Kot je navedeno tudi v uvodni izjavi 95 k Direktivi 2018/1972/EU, izvajalci medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, običajno nimajo dejanskega nadzora nad prenosom signalov prek omrežja, zato je mogoče raven tveganja za take storitve v nekaterih pogledih šteti za manjšo

¹ Kibernetična varnost omrežij 5G – nabor orodij EU za zmanjševanje tveganja, 29 januar 2020 (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/nis-cooperation-group>).

²COM(2020) 50 final SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU, EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ Varna uvedba tehnologije 5G v EU - izvajanje nabora orodij EU (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52020DC0050&from=ES>)

³Skupno sporočilo Evropskemu parlamentu in Svetu Strategija EU za kibernetično varnost v digitalnem desetletju, JOIN(2020) 18 FINAL (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52020JC0018&qid=1615463149870&from=SL>)

kot pri tradicionalnih elektronskih komunikacijskih storitvah. Zato bi morali biti ukrepi v teh primerih manj strogi, kadar je to upravičeno glede na dejansko oceno obstoječih varnostnih tveganj. Enak pristop bi se moral smiselno uporabljati za medosebne komunikacijske storitve, ki uporabljajo številke in nimajo dejanskega nadzora nad prenosom signala. Predlog zakona ne vsebuje več posebnega člena o celovitosti omrežij (80. člen ZEKom-1 kot nacionalna določba), saj opredelitev varnosti omrežij in storitev iz 91. točke 3. člena predloga zakona zajema tudi celovitost omrežij in storitev.

Ker glede na zgoraj navedeno sistem upravljanja varnosti vključuje SUVI in SUNP, se tudi ne uporablja več termina varnostni načrt, ki ga operaterji sprejmejo in izvajajo ter določijo kot poslovno skrivnost (drugi odstavek 79. člena ZEKom-1) ter minimalne vsebine, ki jih varnostni načrt zajema (tretji odstavek 79. člena ZEKom-1). Namesto tega se ureditev v predlaganem drugem in tretjem odstavku tega člena v celoti nanaša na SUVI, ki ga morajo (vsi) operaterji še vedno določiti kot poslovno skrivnost ter ga morajo ne samo sprejeti in izvajati, temveč tudi spremljati in redno izboljševati (predlagani drugi odstavek). Tudi minimalne vsebine, ki jih zajema (sedaj) SUVI, so še vedno navedene v predlaganem tretjem odstavku, vendar so glede na obstoječo ureditev nekoliko precizirane in s tem bolj jasne ter določne.

Ker sistem upravljanja varnosti vključuje tudi SUNP, se predlagani novi četrti in peti odstavek tega člena nanašata na obveznosti povezane s SUNP. Pri tem je predlagani četrti odstavek tega člena glede obveznosti operaterjev pri SUNP vsebinsko enak drugemu odstavku tega člena, ki se nanaša na SUVI. Peti odstavek pa prinaša posebno obveznost glede SUNP, kjer se ta nanaša na zagotavljanje komunikacije v sili, pri čemer se v tem delu predlaga predhodno odobritev organov odgovornih za delovanje centrov za sprejem komunikacije v sili (smiselno se je pri tem skušalo ugodilo pripombi Ministrstva za notranje zadeve ob hkratnem upoštevanjem pričakovanih trendov tudi pri zagotavljanju kvalitete takšnih storitev).

Na področju varnosti ter neprekinjenega poslovanja že obstajajo priznani mednarodni standardi in dobre prakse, ki jih različni deležniki, vključno z operaterji, pretežno že uporabljajo pri svojem poslovanju. Primerjalno tudi ZInfV v svojem 19. členu (standardizacija) skladno z direktivo, ki jo prenaša (gre za t.i. Direktivo NIS), spodbuja uporabo le-teh. Navedeno je sedaj upoštevano s predlogom novega šestega odstavka tega člena, po katerem operaterji pri SUVI in SUNP v čim večji meri upoštevajo mednarodno priznane standarde in dobre prakse. Istočasno gre pri tem tudi za ukrepa TM 01 (zagotavljanje uporabe osnovnih varnostnih zahtev (zasnova in arhitektura varnih omrežij) in TM 02 (zagotavljanje in vrednotenje izvajanja varnostnih ukrepov v obstoječih standardih 5G) Nabora orodij EU (glej še obrazložitev k 115. členu predloga zakona).

Predlagano je tudi, da agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt, s katerim uredi zlasti tehnične usmeritve, ki jih upoštevajo operaterji pri oceni tveganj, ter tehnične in organizacijske ukrepe. S tem se omogoča tudi implementacijo tehničnih ukrepov iz Nabora orodij EU, ki so primerni za vse operaterje. Prav tako je s tem omogočena implementacija dela strateških ukrepov iz Nabora orodij EU, in sicer tudi SM06 (Krepitev odpornosti na nacionalni ravni) v povezavi z SUNP. Pri pripravi splošnega akta agencija sodeluje z organom, pristojnim za informacijsko varnost (sedmi odstavek tega člena). Ob tem še pojasnjujemo, da je organ pristojen za informacijsko varnost po veljavni ureditvi Uprava Republike Slovenije za

informacijsko varnost, ki poleg drugih nalog po ZInfV tudi koordinira delovanje sistema informacijske varnosti (1. tč. drugega odstavka 27. člena ZInfV) ter sodeluje z organi in organizacijami, ki delujejo na področju informacijske varnosti, med njimi tudi z agencijo (5. tč. drugega odstavka 27. člena ZInfV).

K 115. členu (dodatne varnostne zahteve)

Razvoj pete generacije (5G) mobilnih elektronskih komunikacijskih omrežij (v nadaljnjem besedilu: omrežja 5G) in njihovo uvajanje v državah EU ima pomembno vlogo v razvoju evropske družbe in gospodarstva. Ta omrežja bodo nudila veliko gospodarskih priložnosti in so pomembna podlaga za digitalno in zeleno preobrazbo na različnih področjih gospodarskega in družbenega življenja, kar bi lahko vplivalo tako rekoč na vse vidike življenja državljanov EU. Kibernetska varnost omrežij 5G je zato bistvenega pomena, ne samo za zaščito gospodarstev, družb in demokratičnih procesov, ampak tudi za zagotovitev verodostojne digitalne preobrazbe, ki bo koristila vsem državljanom EU. Zaradi odvisnosti številnih kritičnih storitev od omrežij 5G bi bile posledice systemskega, obsežnega izpada še posebej kritične za delovanje družbe in države in bi njihov vpliv lahko presegel nacionalne meje, saj so digitalni ekosistemi medsebojno povezani. Zato je zagotovitev kibernetske varnosti omrežij 5G za EU in za Republiko Slovenijo strateškega pomena, saj je kibernetskih napadov vse več, so bolj prefinjeni kot kdaj koli prej in prihajajo od številnih akterjev, ki predstavljajo nevarnost, zlasti držav ali akterjev s podporo držav zunaj EU.

Z Naborom orodij EU je bila prvič doslej izbrana opredelitev skupnega evropskega pristopa, ki ga je podprla tudi Republika Slovenija. Nabor orodij EU je namreč končni rezultat skupnih prizadevanj držav članic EU, EK in predstavnikov ENISA v okviru delovanja Skupine za sodelovanje na področju varnosti omrežij in informacij (v nadaljnjem besedilu: Skupina za sodelovanje NIS)⁴. Nabor orodij EU, ki ga je pripravila in dne 29. 1. 2020 objavila Skupina za sodelovanje NIS določa in opisuje niz strateških in tehničnih ukrepov ter ustrezne podporne dejavnosti za krepitev njihove učinkovitosti, ki bi jih bilo mogoče uvesti za zmanjšanje ugotovljenih tveganj. V njem so obravnavana vsa tveganja infrastruktur za omrežje 5G, ki so bila na podlagi zadevnih nacionalnih ocen tveganj ugotovljena in usklajena na ravni EU v predhodnem Poročilu o usklajeni oceni tveganj⁵ Skupine za sodelovanje NIS (v nadaljevanju: Poročilo o usklajeni oceni tveganj). Istega dne kot je Skupina za sodelovanje NIS objavila Nabor orodij EU, ga je EK podprla in poudarila njegov pomen ter čimprejšnjo implementacijo predvidenih ukrepov s strani držav članic s sprejemom Sporočila EK o varni uvedbi tehnologije 5G, julija 2020 pa je bilo objavljeno tudi Poročilo Skupine za sodelovanje NIS o napredku držav članic pri implementaciji Nabora orodij EU (v nadaljnjem besedilu: Poročilo o napredku

⁴ Skupina za sodelovanje NIS je bila ustanovljena z Direktivo (EU) 2016/1148 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o ukrepih za visoko skupno raven varnosti omrežij in informacijskih sistemov v Uniji (direktiva o varnosti omrežij in informacij – t.i. Direktiva NIS) za zagotovitev strateškega sodelovanja in izmenjave informacij na področju kibernetske varnosti med državami članicami EU. Skupino za sodelovanje sestavljajo predstavniki držav članic, Komisija in predstavniki ENISA.

⁵ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/eu-wide-coordinated-risk-assessment-5g-networks-security>.

pri implementaciji)⁶. Na navedenem med drugim gradi tudi Skupno sporočilo o strategiji EU za kibernetno varnost.

V luči varnostnih tveganj, ki jih prinaša tehnologija 5G, se v obravnavanem predlogu člena glede na splošne obveznosti vseh operaterjev glede varnosti omrežij in storitev iz prejšnjega člena, še dodatno krepijo obveznosti le za tiste operaterje mobilnih komunikacijskih omrežij, ki zagotavljajo ta omrežja določenim subjektom in sicer izvajalcem bistvenih storitev, organom državne uprave oziroma nosilcem ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema. Gre torej za zagotavljanje omrežij subjektom, ki po presoji predlagatelja zakona izvajajo z vidika države in družbe kritične storitve, pri katerih bi bile posledice izpada storitev zaradi uresničitve varnostnih tveganj povezanih s 5G tehnologijo z vidika države in družbe lahko še posebej škodljive. Zadevni operaterji mobilnih komunikacijskih omrežij morajo poleg zahtev iz prejšnjega člena upoštevati še dodatne varnostne zahteve in omejitve (prvi odstavek predlaganega člena). Predlagani drugi odstavek v luči Nabora orodij EU pojasnjuje, katera tveganja morajo zavezani operaterji iz prvega odstavka dodatno upoštevati poleg ugotavljanja tveganj iz prejšnjega člena. Če je dobavitelj oziroma proizvajalec z določeno opremo preстал presojno evropskih certifikacijskih organov, ki izvajajo presojno z vidika varnosti ali kakovosti izdelkov, se šteje, da je takšna oprema tehnično ustrezna in zato ni potrebna dodatna presoja operaterja glede tehnične ustreznosti opreme, kar je predlagano z vidika manjšanja administrativnega bremena. Tretji odstavek pojasnjuje, kako naj zavezani operaterji izvajajo oceno tveganja ter poudarja, da se vanjo vključi vsa relevantna tveganja ob hkratnem upoštevanju morebitnih strateških nacionalnovarnostnih omejitev glede zagotavljanja omrežij in storitev s strani dobaviteljev z visokim tveganjem, kot jih določi vlada z odločbo iz naslednjega člena. Po predlaganem četrtem odstavku obveznost opredelitev iz tretjega odstavka prejšnjega člena, ki se nanaša na SUVI, za zavezane operaterje po tem členu zajema tudi tveganja, ki lahko ogrozijo delovanje elektronskega komunikacijskega omrežja, ki ni javno oziroma lahko motijo delovanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki niso javna, če prej navedeni operater s takšnimi omrežji upravlja za potrebe upravljalcev kritične infrastrukture, izvajalcev bistvenih storitev, organov državne uprave oziroma za nosilce ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema. Po predlaganem petem odstavku zavezani operater pri zagotavljanju omrežij iz prvega odstavka tega člena oziroma iz prejšnjega odstavka ne sme uporabljati opreme oziroma storitev podpore tretje ravni, ki jo zagotavljajo dobavitelji z visokim tveganjem.

Zgoraj navedene predlagane določbe udejanjajo obveznosti povezane z implementacijo strateških ukrepov (SM) Nabora orodij EU in sicer SM 03 (Ocena profila tveganja dobaviteljev in uporaba omejitev za dobavitelje, za katere se šteje, da so visoko tvegani, vključno s potrebnimi izključitvami za učinkovito zmanjšanje tveganj, za ključna sredstva) in SM 04 (Nadzor nad uporabo podpore tretje ravni, ki jo zagotavljajo ponudniki upravljanih storitev in dobavitelji opreme) – gre za t. i. ponudnike storitev podpore tretje ravni. Pristojnim organom (v konkretnem primeru vladi) se ob tem z naslednjim členom daje dodatna predhodna (t.i. ex-ante) pooblastila SM 01 (Krepitev vloge nacionalnih organov) v zvezi z določanjem dobaviteljev z visokim tveganjem, v tem členu pa se na to navezuje, v okviru obveznosti, ki jih imajo zavezani operaterji. Ob tem dodatno pojasnjujemo, da je Evropski svet oktobra 2020

⁶ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/report-member-states-progress-implementing-eu-toolbox-5g-cybersecurity>

pozval EU in države članice, „naj v celoti izkoristijo nabor orodij za kibernetško varnost omrežij 5G“ in „uporabijo ustrezne omejitve glede visoko tveganih dobaviteljev za ključna sredstva, ki so v usklajenih ocenah tveganja v EU, ki temeljijo na skupnih objektivnih merilih, opredeljena kot kritična in občutljiva“⁷.

S predlaganim šestim odstavkom se tudi na tem mestu predlaga, da agencija za izvajanje tega člena izda splošni akt, pri pripravi katerega sodeluje z organom, pristojnim za informacijsko varnost (glej tudi obrazložitev k prejšnjemu členu glede sedmega odstavka). S tem se omogoča implementacijo zlasti tehničnih ukrepov Nabora orodij EU, kolikor naveden vsebine ne bodo delno zajete že s splošnim aktom iz sedmega odstavka prejšnjega člena. Prav tako je s tem omogočena implementacija dela strateških ukrepov iz Nabora orodij EU in sicer SM05 (Zagotavljanje raznolikosti dobaviteljev za posamezne operaterje mobilnih omrežij z ustreznimi večdobaviteljskimi strategijami). Hkrati gre tudi za krepitev vloge nacionalnih organov (SM 01), v danem primeru agencije, pa tudi organa, pristojnega za nacionalno varnost (po veljavni ureditvi Uprava Republike Slovenije za informacijsko varnost), kar delno velja tudi v zvezi s sedmim odstavkom prejšnjega člena.

K 116. členu (določitev dobaviteljev z visokim tveganjem)

Predlagani člen določa pristojnost, postopek, sodelujoče organe in merila za določitev dobaviteljev z visokim tveganjem z upravno odločbo vlade, glede katerih morajo operaterji na podlagi prejšnjega člena upoštevati določene omejitve in prepovedi, kar je v povezavi z Naborom orodij EU in Poročilom o usklajeni oceni tveganj. Vladi se s predlaganim členom daje dodatna predhodna (t.i. ex-ante) pooblastila SM 01 (Krepitev vloge nacionalnih organov) iz Nabora orodij EU v zvezi z določanjem dobaviteljev z visokim tveganjem, predvidena merila za določitev dobaviteljev z visokim tveganjem pa izhajajo iz Poročila o usklajeni oceni tveganj. Hkrati gre tudi za ukrep SM 03 (Ocena profila tveganja dobaviteljev in uporaba omejitev za dobavitelje, za katere se šteje, da so visoko tvegani, vključno s potrebnimi izključitvami za učinkovito zmanjšanje tveganj, za ključna sredstva).

Ker gre za področje, ki je tesno povezano tudi z nacionalno varnostjo, je pred sprejemom odločbe vlade izrecno predvideno tudi mnenje SNAV. Strokovno gradivo za takšno odločbo pripravi organ, pristojen za informacijsko varnost, ob sodelovanju drugih pristojnih organov, glede na njihove pristojnosti za področja, kot ta izhajajo iz meril za določanje dobaviteljev z visokim tveganjem. Gre namreč tudi za področja dela drugih resorjev in organov, o katerih organ, pristojen za informacijsko varnost, sam ne more imeti dovolj vedenja in znanja. Ker se razmere s tekom časa spreminjajo, se na predpisani način vsaj vsaki dve leti obravnava ustreznost že izdanih odločb o dobaviteljih z visokim tveganjem in morebitno potrebo po izdaji novih odločb. Vlada posledično (glede na rezultate preverbe) na enak način kot prvič spremeni, dopolni ali razveljavi prejšnje odločbe o določitvi dobaviteljev z visokim tveganjem ali po potrebi izda nove odločbe.

Zoper izdano odločbo o dobavitelju z visokim tveganjem je predvideno pravno sredstvo - upravni spor. Vlada informacijo o izdani odločbi glede določitve konkretnega dobavitelja z visokim tveganjem objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. S to informacijo vlada posebej seznanja tudi agencijo. Na ta način je zagotovljeno, da operaterji lahko izvajajo obveznosti iz

⁷EUCO 13/20, Izredno zasedanje Evropskega sveta (1. in 2. oktobra 2020) – sklepi.

prejšnjega člena, saj so seznanjeni z določitvijo konkretnih dobaviteljev z visokim tveganjem. Tudi agencija ima s tem dovolj informacij za izvajanja nadzora, za katerega je pristojna. Prav tako se prek objave zadevne informacije v Uradnem listu Republike Slovenij z določitvijo konkretnih dobaviteljev z visokim tveganjem seznanijo tudi osebe, ki jim odločba morebiti ni bila vročena in posledično lahko zahtevajo njeno vročitev od vlade, če bi seveda izkazale pravni interes. Objava celotne odločbe z obrazložitvijo v Uradnem listu Republike Slovenije ne bi bila ustrezna niti z vidika nacionalne varnosti niti z vidika samega dobavitelja z visokim tveganjem, saj bi se s tem lahko javno izpostavili podatki in informacije o njem.

K 117. členu (obveznost obveščanja in poročanja o varnostnih incidentih)

Obveznost obveščanja in poročanja o kršitvah varnosti je bila doslej urejena v 81. členu ZEKom-1. Predlog člena veljavno ureditev dopolnjuje upoštevajoč spremembe regulativnega okvira, kot izhajajo iz 40. in 41. člena Direktive 2018/1972/EU ter se hkrati približuje tudi sistemski ureditvi področja informacijske varnosti iz ZInfV. Posledično predlog upošteva, da je bil medtem skladno z ZInfV ustanovljen organ, pristojen za informacijsko varnost (Uprava RS za informacijsko varnost), ki med drugim tudi koordinira delovanje sistema informacijske varnosti (tč. 1 drugega odstavka 27. člena ZInfV) in sodeluje z organi in organizacijami, ki delujejo na področju informacijske varnosti, med drugim izrecno tudi z agencijo, ki je regulator oziroma nadzornik na področju elektronskih komunikacij (5. tč. drugega odstavka 27. člena ZInfV). Predlog ob tem upošteva tudi delovanje, znotraj sistema informacijske varnosti, nacionalne skupine za obravnavo incidentov s področja varnosti elektronskih omrežij in informacij (v nadaljnjem besedilu: nacionalni CSIRT), ki je skladno z ZInfV (prvi odstavek 28. člena ZInfV) SI-CERT pri Javnem zavodu Akademska in raziskovalna mreža Slovenije.

Po prvem odstavku predlaganega člena morajo operaterji zaradi večje učinkovitosti in usklajenega razreševanja varnostnih incidentov, če so ti pomembno vplivali na delovanje javnih komunikacijskih omrežij ali izvajanje javnih komunikacijskih storitev, o takšnem varnostnem incidentu brez nepotrebnega odlašanja obvestiti tako agencijo kot tudi CSIRT. Če je zaradi varnostnega incidenta prizadeta komunikacija v sili, operaterji hkrati obvestijo tudi zadevni center za sprejem komunikacije v sili. (smiselno se je pri tem skušalo ugoditi pripombi Ministrstva za notranje zadeve). Operaterji obveščajo prej navedene pristojne organe na način, da zagotovijo varnost vseh prenesenih podatkov, in sicer po elektronski poti, če je to le mogoče. S tem se torej še vedno dopušča obveščanje na katerikoli drug način, še posebej, če v konkretnem primeru glede na okoliščine ni mogoče zagotoviti varnosti podatkov, o katerih se poroča, po elektronski poti. S predlaganim drugim odstavkom se pooblašča agencijo, da s splošnim aktom določi vsebino obvestila in opredeli, kdaj gre za pomemben vpliv iz prejšnjega odstavka. Pred njegovim sprejemom agencija pridobi mnenje organa, pristojnega za informacijsko varnost. Prek določitve vsebine obvestila se poenoti poročanje in olajša obveznost poročanja operaterjem, podrobneje pa bo glede na v predlaganem tretjem odstavku navedena merila tudi določeno, kdaj gre za varnostne incidente, ki pomembno vplivajo na delovanje javnih komunikacijskih omrežij ali izvajanje javnih komunikacijskih storitev. Merila, ki jih bo treba pri tem upoštevati, so povzeta iz drugega odstavka 40. člena Direktive 2018/1972/EU.

V nadaljevanju predlog tega člena prek nacionalnega CSIRT zagotavlja tudi obveščenost organa, pristojnega za informacijsko varnost, z varnostnimi incidenti, ki so pomembno vplivali na delovanje javnih komunikacijskih omrežij ali izvajanje javnih komunikacijskih storitev (tak načni obveščanja je skladen z ZInfV). Obveščenost organa, pristojnega za informacijsko varnost, je potrebna z vidika njegove vloge koordinatorja sistema informacijske varnosti in sodelovanja z organi in organizacijami, ki delujejo na področju informacijske varnosti, saj mora imeti zaradi svoje vloge celotno sliko delovanja sistema informacijske varnosti. Zato je predvidena tudi njegova seznanitev z letnimi poročili, ki jih agencija pošilja Komisiji in ENISI. V okviru predvidenega možnega posvetovanja in sodelovanja agencije z drugimi pristojnimi organi je vključen tudi organ, pristojen za informacijsko varnost. Agencija bo lahko nacionalni CSIRT zaprosila za pomoč z zvezi vprašanji, ki sodijo med njegove naloge v skladu z ZInfV.

Zaradi preprečevanja in zmanjševanja učinkov varnostnih incidentov na uporabnike je določena tudi obveznost operaterjev, da morajo v primeru posebne in resne grožnje varnostnega incidenta, ki bi pomembno vplival na delovanje javnih komunikacijskih omrežij ali izvajanje javnih komunikacijskih storitev svoje uporabnike, ki bi jih taka grožnja lahko prizadela, brezplačno obvestiti o morebitnih zaščitnih ali popravniških ukrepih, ki jih ti lahko sprejmejo. Po potrebi morajo operaterji uporabnike obvestiti tudi o sami grožnji (kar je skladno s tretjim odstavkom 40. člena Direktive 2018/1972/EU).

K 118. členu (vrednotenje varnostnega incidenta)

Predlagani prvi odstavek najprej ureja pristojnosti za vrednotenje priglašenih varnostnih incidentov. Za to je pristojna agencija ob sodelovanju z nacionalnim CSIRT. V prvem odstavku so glede na težo varnostnega incidenta opredeljeni tudi lažji, težji in kritični incidenti (kriteriji, razsežnost vpliva, povzročena škoda). Po predlaganem drugem odstavku agencija izda splošni akt, s katerim (podrobneje) opredeli predvsem, kdaj gre za majhen, velik ali zelo velik negativen vpliv na varnost omrežij in storitev operaterjev, pri čemer upošteva merila iz tretjega odstavka prejšnjega člena. Pri pripravi splošnega akta agencija sodeluje z organom, pristojnim za informacijsko varnost.

K 119. členu (ukrepanje v primeru težjega in kritičnega incidenta ali kibernetškega napada)

Glede na dosedanjo ureditev v ZEKom-1 je novo predlagana določba potrebna iz več razlogov. Direktiva 2018/1972/EU širi pristojnosti pristojnih organov (doslej so nacionalni regulativni organi namreč operaterjem lahko izdali zavezujoča navodila), tako pristojni organi lahko izdajajo obvezujoča navodila, vključno s tistimi, ki zadevajo ukrepe za odpravo varnostnega incidenta oziroma njegovo preprečitev, kadar je bila ugotovljena resna grožnja, in časovne roke za izvajanje. Doslej je bila primerljiva določba Okvirne direktive prenesena prek pooblastila agenciji, da zadevno vsebino uredi v okviru splošnega akta, za izdajo katerega je pristojna (gre za dosedanji 86. člen ZEKom-1). Navedeni način prenosa sicer ostaja tudi v predlogu zakona, vendar pa v abstraktnem splošnem aktu, ki se nanaša na vse operaterje, ni

mogoče zajeti konkretnih navodil, ki zadevajo ukrepe za odpravo konkretnega varnostnega incidenta oziroma njegovo preprečitev, kadar je bila ugotovljena resna grožnja. Prav tako takšnih navodil ni mogoče izdajati v odločbah v postopku nadzora, saj v danem primeru še ne gre za ugotavljanje kršitev pri izvajanju tega zakona s strani operaterja, temveč za odpravo varnostnega incidenta oziroma njegovo preprečitev. Za takšne ukrepe je torej v določenih primerih potrebna konkretna odločitev pristojnega organa. Na predlog agencije je bila ta pristojnost dodeljena organu, pristojnemu za informacijsko varnost. Ob tem še pojasnjujemo, da Direktiva 2018/1972/EU v členu 40 (varnost omrežij in storitev) ter 41, ki se nanaša na izvajanje in izvrševanje (člena 40), ne zahteva več pristojnosti nacionalnega regulativnega organa, temveč govori le o pristojnem organu. Podelitev pristojnosti določenemu organu je torej stvar nacionalne presoje. V danem primeru je izbira pristojnosti v tem delu za organ pristojen za informacijsko varnost, glede na približevanje sistemski ureditvi v ZInfV, utemeljena.

ZInfV za področje, ki ga ureja, primerljivo problematiko vsebinsko tudi že rešuje v 21. členu (vrednotenje incidenta in ukrepanje) in v 22. členu (stanje povečane ogroženosti in ukrepanje). Dodatno pa v primeru izdaje odločb na podlagi obeh prej navedenih členov ZInfV posebej ureja tudi način obveščanja javnosti, če je to potrebno, in sicer v 23. členu ZInfV. Ob odločitvi, da je glede teh vsebin smiselno tudi vsebinsko približevanje sistemski ureditvi v ZInfV, se je prej navedene določbe ZInfV prilagodilo za potrebe predloga tega zakona v predlogu tega člena ter v naslednjih dveh členih predloga tega zakona, ki urejata stanje povečane ogroženosti in ukrepanje ter v členu obveščanje javnosti o sprejetih ukrepih. Ob tem je bilo treba v navedenih določbah predloga zakona ohraniti tudi obveščanje in sodelovanje, ki v primerih resnih incidentov ali njihovih groženj ter posledično izdanih odločb poteka med organom, pristojnim za informacijsko varnost in SNAV oziroma vlado, zaradi potencialnega vpliva na nacionalno varnost.

Da se zadosti popolnemu prenosu prvega odstavka 41. člena Direktive 2018/1972/EU predlog tega člena na podlagi podatkov o teži varnostnega incidenta iz prejšnjega člena ureja ukrepanje v primeru težjega in kritičnega incidenta ali kibernetkega napada. Pri tem je pristojni nacionalni organ tisti, ki na podlagi podatkov in informacij o teži varnostnega incidenta iz prejšnjega člena (v sodelovanju z nacionalnim CSIRT in agencijo) oceni, ali gre hkrati tudi za kibernetki napad. Organ, pristojen za informacijsko varnost lahko operaterju zaradi čim hitrejšega in učinkovitega ukrepanja v primeru težjega ali kritičnega incidenta ali v primeru kibernetkega napada s pisno odločbo (v časovni stiski pa tudi ustno) določi takšne primerne in sorazmerne ukrepe, ki se (z vidika sorazmernosti) določijo (le) v nujno potrebnem obsegu in časovnem terminu, kot je to potrebno za zaustavitev incidenta, ki že poteka, ali za odpravo njegovih posledic. Določena je tudi obveznost organa, pristojnega za informacijsko varnost glede obveščanja vlade, SNAV in agencije o izdanih ukrepih.

K 120. členu (stanje povečane ogroženosti in ukrepanje)

Predlog tega člena ureja stanje povečane ogroženosti in ukrepanje, da se zadosti popolnemu prenosu prvega odstavka 41. člena Direktive 2018/1972/EU na način, da se posnema ureditev 22. člena ZInfV. Glej tudi obrazložitev k prejšnjemu členu (ukrepanje v primeru težjega in

kritičnega incidenta ali kibernetkega napada).

Prvi odstavek opredeljuje stanje povečane ogroženosti, v drugem odstavku pa organu, pristojnemu za informacijsko varnost, podeljuje pristojnost, da ob sodelovanju z agencijo in nacionalnim CSIRT oceni, ali gre za takšno stanje. Tretji odstavek določa obveznost organa, pristojnega za informacijsko varnost, glede obveščanja vlade in SNAV o stanju povečane ogroženosti.

V predlaganem četrtem odstavku je, podobno kot v tretjem odstavku prejšnjega člena, podeljena možnost organu, pristojnem za informacijsko varnost, da operaterju z vidika čim hitrejšega in učinkovitega ukrepanja v stanju povišane ogroženosti s pisno odločbo (v časovni stiski pa tudi ustno) določi takšne ustrezne in sorazmerne ukrepe, ki se skladno s predlaganim petim odstavkom določijo z vidika sorazmernosti le v nujno potrebnem obsegu in časovnem terminu, kot je to potrebno za preprečitev ali za zmanjšanje verjetnosti realizacije incidenta. V predlaganem šestem odstavku je določena obveznost organa, pristojnega za informacijsko varnost, da vlado, SNAV in agencijo obvesti o ukrepih (določenih z njegovo odločbo).

K 121. členu (obveščanje javnosti o sprejetih ukrepih)

Gre za nacionalno urejanje ob približevanju ureditve sistemskemu ZInfV na način, da se posnema ureditev iz njegovega 23. člena. Glej tudi obrazložitev k 119. členu (ukrepanje v primeru težjega in kritičnega incidenta ali kibernetkega napada).

Člen vsebuje določbe glede obveščanja javnosti prek medijev. Obveščanje izvaja organ, pristojen za informacijsko varnost, skupaj s službo vlade, pristojno za komuniciranje z javnostjo, če je v zvezi s sprejetimi ukrepi iz 119. in 120. člena tega predloga potrebno tudi obveščanje širše javnosti.

K 122. členu (revizija varnosti)

Predlog člena pretežno ohranja določbo 82. člena ZEKom-1. Temelji na točki b) drugega odstavka 41. člena Direktive 2018/1972/EU. Predvidena je zunanja revizija varnosti, ki jo na zahtevo agencije izvede usposobljen neodvisen organ. Stroške revizije nosi revidiranec. Agencija prejme le rezultate revizije, saj se na tak način varuje poslovna skrivnost revidiranca (npr. njegov poslovni načrt). Pojasnujemo, da sta od vsebine konkretne zahteve agencije v posamičnem primeru odvisna tudi obseg in tehnična raven revizije, kar bi lahko prišlo v poštev na primer tudi glede kritičnih komponent oziroma občutljivih delov omrežja 5G. Navedeno je skladno z ukrepom SM 02 (Izvajanje revizij operaterjev in zahtevanje informacij) iz Nabora orodij EU (glej še obrazložitev k 115. členu predloga zakona).

K 123. členu (upravljanje neprekinjenega poslovanja za primer izjemnih stanj)

Upravljanje neprekinjenega poslovanja (*angl.* Business Continuity Management – BCM) ali kar »neprekinjeno poslovanje« je področje, ki je v nekaterih panogah že dolgo časa pomembno področje strateškega osredotočenja in na drugi strani rednih operativnih aktivnosti. Te imajo naravo preventivnih ukrepov, da ne bi prišlo do prekinitve ali drugih motenj procesov v organizaciji. S preventivnimi ukrepi preprečujemo uresničitev groženj oziroma verjetnost njihove uresničitve skušamo zmanjšati na še sprejemljivo raven. Neprekinjeno poslovanje je še posebej pomembno v sektorju elektronskih komunikacij, saj je zagotavljanje neprekinjenega delovanja omrežja in storitev operaterjev v današnjem digitalnem svetu predpogoj za delovanje drugih družbenih in gospodarskih dejavnosti. Navedeno še posebej velja za tiste dele omrežja, storitev in povezav, ki so nujni za nemoteno delovanje omrežij ključnih delov nacionalnega varnostnega sistema ter za podporo delovanju kritične infrastrukture, izvajalcem bistvenih storitev ter organom državne uprave. Zato je bilo potrebno ojačati obveznosti operaterjev tudi še posebej z vidika njihovega neprekinjenega poslovanja na način, kot je to razvidno iz predloga tega člena. Na nacionalni ravni se izpostavljenost operaterjev poleg njihovega zagotavljanja nadomestnih poti (prvi odstavek predlaganega člena) lahko rešuje tudi z uvedbo nacionalnega gostovanja, kjer uporabnike v primeru izpada njihovega operaterja (npr. zaradi izpada opreme določenega dobavitelja) začasno prevzame drug operater, kar je omogočeno s predlaganim drugim odstavkom tega člena. Istočasno gre pri tem tudi za ukrep SM 06 (Krepitev odpornosti na nacionalni ravni) Nabora orodij EU (glej še obrazložitev k 115. členu predloga zakona).

Zaradi notranje uskladitve s petim odstavkom 114. člena predloga (glej tudi ustrezne obrazložitve tam) se določa tudi, da mora biti SUNP iz prvega odstavka tega člena, v delu, ki se nanaša na zagotavljanje komunikacije v sili, vsaj enkrat letno pregledan. Za njegovo sprejetje in morebitne spremembe ali posodobitve je potrebna predhodna odobritev pristojnih organov odgovornih za delovanje centrov za sprejem komunikacije v sili.

K 124. členu (zagotavljanje prednosti in drugi ukrepi v primeru izjemnih stanj)

Predlog člena v pretežni meri ohranja določbo 83. člena ZEKom-1. Gre za nacionalno določbo, ki določa ukrepe, ki jih morajo sprejeti operaterji v primeru izjemnih stanj (vojna ali izredno stanje, stanje nastalo zaradi naravnih ali drugih nesreč ter katastrofalni izpad omrežja). V teh primerih moraj operaterji prednostno zagotavljati delovanje tistih delov omrežja, storitev in povezav, ki so nujni za nemoteno delovanje omrežij ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema in komunikacij v sili ter za podporo delovanju kritične infrastrukture, izvajalcev bistvenih storitev ter organov državne uprave. Ohranja se ureditev po kateri morajo operaterji, svoje omrežje prilagoditi tako, da omogoča funkcijo prednosti v izjemnih stanjih, kot tudi pooblastilo vladi, da določi skupine uporabnikov, ki imajo pravico do omrežnih priključnih točk s prednostjo.

Gleda na aktualno dogajanje v zvezi z epidemijo COVID-19 in potrebo po morebitnem hitrem odzivu se v četrtem odstavku, ki določa pooblastilo vladi, da s sklepom določi druge ukrepe in omejitve ali prekinitve delovanja, povezane z zagotavljanjem javnih komunikacijskih omrežij ali storitev ob naravnih ali drugih nesrečah ali ob katastrofalne izpadu omrežja, dodaja še primer razglašene epidemije v skladu s predpisi, ki urejajo javno zdravje. Takšni ukrep vlade morajo

biti še naprej določeni v takšnem obsegu in veljavni toliko časa, kolikor je to nujno potrebno za odpravo prej navedenih okoliščin.

K 125. členu (razpoložljivost javno dostopnih storitev)

Predlog člena ohranja vsebino 84. člena ZEKom-1 ob upoštevanju ustreznih terminoloških popravkov v skladu s 108. členom Direktive 2018/1972/EU. Tako se obveznost sprejetja ustreznih ukrepov ne nanaša več na izvajalce javno dostopnih telefonskih storitev, temveč izvajalce govornih komunikacijskih storitev in storitev dostopa do interneta. Ukrepi so namenjeni zagotavljanju razpoložljivosti storitev, še zlasti neprekinjenemu dostopu do in uporabe števil za klice v sili, ter po novem tudi neprekinjenemu izvajanju javnega obveščanja in alarmiranja iz 201. člena tega predloga.

K 126. členu (stavka)

Predlog člena ohranja določbo 85. člena ZEKom-1, ki določa obveznost izvajalca univerzalne storitve oziroma operaterja, ki mora izvrševati obveznosti na podlagi tega poglavja, da v skladu z notranjim aktom uredi način nemotenega izvajanja storitev v okviru univerzalne storitve oziroma obveznosti, ki jih ima operater na podlagi tega poglavja.

K 127. členu (splošni akt)

Predlog člena ohranja možnosti iz določbe 86. člena ZEKom-1, ki vzpostavlja pravno podlago, na podlagi katere agencija s splošnim aktom podrobneje uredi način izvajanja določb tega poglavja. Ker je s predlogom tega zakona na več mestih v tem poglavju že podana pravna podlaga za obvezno urejanje določenih vsebin s splošnim aktom agencije, se na tem mestu ohranja možnost, da agencija s splošnim aktom uredi tudi druge vsebine, če bi se to pri izvajanju tega poglavja izkazalo za potrebno.

K 128. členu (nadzor)

Predlog člena pretežno ohranja določbo 87. člena ZEKom-1, po kateri agencija nadzira izvajanje določb tega poglavja, kar v skladu z določbami novega regulativnega okvira vključuje preiskavo primerov neskladnosti, pa tudi njihovih učinkov na varnost omrežij in storitev. Iz tega izhaja, da se v postopku nadzora ne preverja zgolj dobesednega spoštovanja predpisov in navodil, temveč morajo biti obenem doseženi tudi ustrezni učinki (npr. da je tudi dejansko zagotovljena ustrezna stopnja varnosti omrežij in storitev). Ob tem pa se hkrati upošteva, da je v primeru sprejema ukrepov iz 119. in 120. člena (glej tudi obrazložitvi pri teh dveh členih) pristojnost podeljena organu, pristojnemu za informacijsko varnost, ki je torej tudi pristojen za nadzor v tem delu.

IX. ZAGOTAVLJANJE KONKURENCE

Poglavje o zagotavljanju konkurence ohranja koncept VIII. poglavja ZEKom-1 o zagotavljanju konkurence ob upoštevanju sprememb regulativnega okvira, to je zlasti novih oziroma prenovljenih ukrepov simetrične regulacije in novih obveznosti za operaterje s pomembno tržno močjo. Poseben poudarek je dan tudi regulativni obravnavi novih zelo visokozmogljivih omrežnih elementov in postopku za prevzemanje zavez.

K 129. členu (strategija regulacije)

Predlog člena določa, da agencija z namenom spodbujanja regulativne predvidljivosti pripravi in na svojih spletnih straneh objavi vsaj triletno strategijo regulacije. Gre za periodično obveznost agencije, saj po izteku obdobja, za katerega velja strategija, agencija pripravi in objavi novo strategijo regulacije za prihodnje obdobje. Določba je skladna s točko (a) četrtega odstavka 3. člena Direktive 2018/1972/EU, ki določa načelo regulatorne predvidljivosti, ki ga mora agencija spoštovati pri izvajanju svojih nalog na področju zagotavljanja konkurence. Sprejetje strategije ni pogoj za izvajanje regulativnih pristojnosti agencije po določbah tega zakona. Priprava strategije tako ne sme biti razlog za odstopanje od rokov, predpisanih za izvedbo analize upoštevni trgov oziroma za odlašanje pravočasnega ukrepanja agencije na podlagi določb tega poglavja.

K 130. členu (medomrežno povezovanje in operaterski dostop)

Predlog člena večinoma ohranja vsebino 90. člena ZEKom-1. V skladu s prvim odstavkom 60. člena Direktive 2018/1972/EU je v primeru medomrežnega povezovanja določena dolžnost pogajanj med operaterji javnih elektronskih komunikacijskih omrežij, v primeru operaterskega dostopa pa morajo operaterji drugim operaterjem ponuditi dostop pod pogoji, ki jih v zvezi s tem naloži agencija.

Drugi odstavek predloga prenaša prvi odstavek 59. člena Direktive 2018/1972/EU, v skladu s katerim ne sme biti omejitev, ki bi operaterjem preprečila pogajanja o tehničnih in komercialnih pogojih tako v primeru operaterskega dostopa kot medomrežnega povezovanja. Morebitne spore rešuje agencija v postopku reševanja sporov.

Ne glede na morebitne postopke reševanja sporov agencija v skladu s četrtnim odstavkom predloga vzpodbuja in, kjer je to primerno, tudi z odločbo zagotovi ustrezen operaterski dostop in medomrežno povezovanje ter vzajemno delovanje storitev skladno s cilji, ki jih zasleduje, kar pa ne posega v obveznosti, ki jih lahko naloži operaterjem s pomembno tržno močjo (točki a) in b) drugega odstavka 61. člena Direktive 2018/1972/EU).

Agencija vzpodbuja in, kjer je to primerno, z odločbo zagotovi ustrezen operaterski dostop in medomrežno povezovanje ter vzajemno delovanje storitev. Pri tem uporabi postopek iz petega odstavka tega člena, ki je primerljiv postopkom odločanja v primeru nalaganja ex ante obveznosti. Ukrepi mora biti objektivni, pregledni, sorazmerni in nediskriminacijski. V skladu s petim odstavkom 61. člena Direktive 2018/1972/EU je v petem odstavku določena obveznost agencije, da po petih letih od naložitve ukrepa pregleda rezultate njegove naložitve in presodi ali je glede na nove razmere morda treba spremeniti ali razveljaviti odločbo.

Ker gre za izjemno pomembno področje zagotavljanja konkurence, ima agencija glede na izrecno določbo šestega odstavka 61. člena Direktive 2018/1972/EU v utemeljenih primerih pravico po uradni dolžnosti odločiti tudi ob smiselni uporabi postopka reševanja sporov, kar načeloma pomeni, da je v teh primerih že zaradi uporabe tega postopka samega podana

kontradiktornost postopka in enakopravno sodelovanje obeh strank brez dokazovanja pravnega interesa. Presoja utemeljenosti primera, ki utemeljuje uporabo tega postopka iz šestega odstavka namesto postopka iz petega odstavka tega člena je v skladu z Direktivo 2018/1972/EU v pristojnosti agencije. Operaterji imajo namreč pravico sami predlagati rešitev spora po določbah poglavja o reševanju sporov.

V sedmem odstavku je določeno, da operaterju, ki v Republiki Sloveniji ne izvaja storitev ali upravlja z omrežjem, ni treba obvestiti agencije v skladu s 5. členom tega predloga, da bi lahko zaprosil za operaterski dostop ali medomrežno povezovanje.

Predlog osmega odstavka v skladu z novo določbo prvega odstavka 61. člena Direktive 2018/1972/EU določa obveznost agencije, da pripravi in na svojih spletnih straneh objavi smernice in informacije o postopkih za medomrežno povezovanje in operaterski dostop. S tem se zagotavlja, da lahko zlasti mala in srednja podjetja ter operaterji z omejenim geografskim dosegom izkoristijo prednosti, ki jih prinašajo naložene obveznosti.

K 131. členu (obveznosti za izvajalce medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke)

Predlagana določba je nova glede na ZEKom-1 in pomeni prenos c) točke drugega odstavka 61. člena Direktive 2018/1972/EU. Kot izhaja iz uvodne izjave 149 k Direktivi 2018/1972/EU, sta trenutno povezljivost med koncema in dostop do storitev v sili odvisna od končnih uporabnikov, ki uporabljajo medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke. Prihodnji tehnološki razvoj in povečana uporaba medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, bi lahko privedla do nezadostnega vzajemnega delovanja komunikacijskih storitev. Posledično bi se lahko pojavile znatne ovire za vstop na trg in prepreke za prihodnje inovacije, ki bi občutno ogrozile učinkovito povezljivost med koncema med končnimi uporabniki. S tem namenom je v Direktivi 2018/1972/EU vzpostavljena pravna podlaga za sprejem izvedbenih ukrepov Evropske komisije, s katero bi opredelila naravo in področje uporabe obveznosti, ki se lahko naložijo izvajalcem medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke. Ob predhodnem pogoju, da bo Evropska komisija sprejela tovrstne izvedene ukrepe, predlog člena določa pristojnost agencije, da v utemeljenih primerih naloži obveznosti izvajalcem medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od številke, ki dosegajo znatno raven pokritosti in uporabnikov, da zagotovijo vzajemno delovanje storitev. Glede razlage, kaj pomeni znatna raven pokritosti in uporabnikov, je treba upoštevati uvodno izjavo 151 k Direktivi 2018/1972/EU, v skladu s katero je treba izraz razumeti v smislu, kadar geografska pokritost in število končnih uporabnikov zadevnega izvajalca predstavljata kritično maso za izpolnitev cilja, da se zagotovi povezljivost med koncema med končnimi uporabniki. Za izvajalce z manjšim številom končnih uporabnikov ali omejeno geografsko pokritostjo, ki bi le malenkostno prispevali k izpolnitvi tega cilja, običajno ne bi smele veljati takšne obveznosti glede vzajemnega delovanja storitev.

K 132. členu (obveznosti dostopa do aplikacijskih programskih vmesnikov in elektronskih programskih vodnikov)

Predlog člena povzema vsebino, ki je bila doslej urejana v četrtem odstavku 112. člena ZEKom-1. Ker gre tudi v primeru te obveznosti, ki pomeni prenos točke d) drugega odstavka 61. člena Direktive 2018/1972/EU, podobno kot pri prejšnjih členih za ukrep simetrične regulacije, je primerno, da se obveznost dostopa do aplikacijskih programskih vmesnikov in elektronskih programskih vodnikov uredi na tem mestu. S tem členom se zasleduje cilj zagotavljanja dostopa končnih uporabnikov do digitalnih radijskih in televizijskih radiodifuznih

storitev ter povezanih dopolnilnih storitev. Takšne dopolnile storitve bi lahko zajemale programske storitve, ki so posebej oblikovane za izboljšanje dostopnosti končnih uporabnikov invalidov, in programske storitve povezane televizije. Agencija pri naložitvi teh obveznosti uporabi postopke iz člena, ki ureja medomrežno povezovanje in operaterski dostop.

K 133. členu (obveznosti v zvezi s souporabo pasivne infrastrukture in obveznosti sklenitve lokalno omejenih sporazumov o nacionalnem gostovanju)

Predlagana določba je novost v primerjavi z ZEKom-1 in predstavlja prenos četrtega odstavka 61. člena Direktive 2019/1972/EU kot novega ukrepa v okviru simetrične regulacije. Souporaba pasivne infrastrukture, ki se uporablja pri zagotavljanju brezžičnih elektronskih komunikacijskih storitev v skladu z načeli konkurenčnega prava, je lahko zlasti uporabna za čim večjo zelo visokozmogljivo povezljivost po vsej Uniji, zlasti na manj gosto poseljenih območjih, kjer je podvajanje neizvedljivo, obstaja pa tveganje za prikrajšanost končnih uporabnikov za takšno povezljivost. Agencija ima tako izjemoma možnost, da operaterjem naloži obveznosti v zvezi s souporabo pasivne infrastrukture ali obveznosti sklenitve lokalno omejenih sporazumov o nacionalnem gostovanju, če je takšna možnost vnaprej določena v prvotnih pogojih za podelitev pravic uporabe (v sklepu o uvedbi javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc) in če dokaže koristi takšne souporabe v smislu premagovanja nepremostljivih gospodarskih ali fizičnih ovir in je torej dostop do omrežij ali storitev zelo pomanjkljiv ali pa ga sploh ni, pri čemer upošteva dejavnike, naštetih v tretjem odstavku predloga člena. Kadar končni uporabniki nimajo dostopa, souporaba pasivne infrastrukture pa ne zadošča za rešitev položaja, agencija lahko naloži obveznosti glede souporabe aktivne infrastrukture.

K 134. členu (sistemi s pogojnim dostopom in drugimi zmogljivostmi)

Predlog člena deloma ohranja vsebino, ki je bila doslej urejena v 113. členu ZEKom-1 v okviru poglavja o digitalni radijski in televizijski distribuciji. Ker v osnutku ZEKom-2 ni več predvideno ločeno poglavje, se vsebina, ki prenaša 62. člen Direktive 2018/1972/EU, prenaša na tem mestu. Sistemi s pogojnim dostopom do storitev digitalne televizije ali radia morajo omogočati operaterjem javnih elektronskih komunikacijskih omrežij na lokalni in regionalni ravni popoln nadzor nad storitvami, ki uporabljajo takšne sisteme s pogojnim dostopom. Ponudniki storitev s pogojnim dostopom morajo vsem izdajateljem programov pod poštenimi, upravičenimi in nediskriminatornimi pogoji zagotoviti tehnične storitve, ki bodo naročnikom, opremljenim z operaterjevimi dekoderji, omogočile sprejem programov izdajateljev. Določeni so tudi pogoji prenosa pravice industrijske lastnine za izdelke in sisteme s pogojnim dostopom. Določbi četrtega in petega odstavka predloga člena sta novi in pomenita prenos drugega odstavka 62. člena Direktive 2018/1972/EU. Na ta način se agenciji omogoča, da pregleda obveznosti v zvezi s pogojnim dostopom do digitalnih radiodifuzijskih storitev, da bi z analizo trga ocenila, ali naj spremeni ali razveljavi pogoje za operaterje, ki nimajo pomembne tržne moči na upoštevem trgu. Tak preklic ali sprememba ne sme negativno vplivati na dostop končnih uporabnikov do takih storitev ali možnosti za učinkovito konkurenco.

K 135. členu (razvrstitev programov)

Določba o razvrstitvi programov je nespremenjena v primerjavi s tretjim odstavkom 112. člena ZEKom-1. Določba agenciji nalaga, da s splošnim aktom predpiše navodila za razvrstitev programov, za katera je agencija izdala dovoljenje po zakonu, ki ureja medije. Razvrstitev programov po splošnem aktu agencije velja za operaterje, ki zagotavljajo javna komunikacijska omrežja, ki so namenjena za distribucijo digitalnih televizijskih storitev, ne vpliva pa na pravico končnega uporabnika, da svobodno določi vrstni red programov za svojo uporabo. V

digitalnem okolju mesto navedbe na seznamu elektronskega programskega vodnika pomembno vpliva na sam dostop do določene medijske vsebine, kar pomembno vpliva na pluralnost in raznovrstnost medijskih vsebin. V ta namen predlog te določbe določa, da agencija določi razvrstitev programov, pri tem pa upošteva dva kriterija, in sicer javni interes, ki ga zasleduje zakonodaja s področja medijev, in interese končnih uporabnikov. Na ta način so operaterji javnih komunikacijskih omrežij, ki so namenjena za distribucijo digitalnih televizijskih storitev, vsaj deloma zavezani k razporedu programov na ustrezna programska mesta.

K 136. členu (skupna uporaba)

Predlog člena, ki ureja skupno uporabo, se vsebinsko ne spreminja glede na 91. člen ZEKom-1. Predlog člena pomeni prenos 44. člena Direktive 2018/1972/EU (prej 12. člen Okvirne direktive), ki ureja skupno uporabo kot instrument simetrične regulacije. Gre torej za ukrep, ki ni naložen le operaterjem s pomembno tržno močjo, temveč velja za vse fizične in pravne osebe, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja. Skupno uporabo po določbah tega zakona odredi agencija, pri čemer lahko določi tudi pravila za delitev stroškov skupne uporabe. Skupna uporaba infrastrukture lahko občutno prispeva k dvigu konkurenčnosti operaterjev z znižanjem finančnih stroškov in zmanjšanjem okoljskih obremenitev postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture. Predlog člena določa tudi postopek odreditve skupne uporabe po uradni dolžnosti (sklic na 130. člen tega predloga, ki ureja medomrežno povezovanje in operaterski dostop).

Pojasniti je treba, da se predlog tega člena in predlog 139. člena, ki ureja dostop do obstoječe fizične infrastrukture v skladu z zahtevami Direktive 2014/61/EU, uporabljata vzporedno. Določbi tako nista v hierarhično nadrejenem oziroma podrejenem odnosu in ne prevladata ena nad drugo. Določbi imata različen namen (varovanje okolja, javnega zdravja, javne varnosti ali prostorskih ureditev v primeru predloga tega člena ter učinkovita uporaba visokohitrostne infrastrukture v primeru predloga tega člena), vendar v določenih primerih vodita do iste posledice, to je bolj učinkovito uvajanje infrastrukture skozi skupno uporabo. Pravila po tem členu se nanašajo le na operaterje elektronskih komunikacij, medtem ko so zavezanci po 139. členu vsi infrastrukturni operaterji. Prav tako se skupna uporaba po tem členu lahko nanaša ne le na fizično infrastrukturo, temveč tudi na pasivne (kabli) oziroma celo aktivne elemente omrežja (npr. antena).

K 137. členu (skupna uporaba stavbne fizične infrastrukture)

Predlog člena ohranja vsebino 91.a členu ZEKom-1, ki je prenesel določbe 9. člena Direktive 2014/61/EU o dostopu do stavbne fizične infrastrukture. Operater omrežja ima pravico dostopa do stavbne fizične infrastrukture, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo. S tem se omogoča znatno cenejšo priključitev novih uporabnikov brez nepotrebnih posegov v samo stavbo. Za izvrševanje te določbe je določena obveznost imetnika pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture, da ugodi vsem upravičenim prošnjam operaterjev omrežja za dostop pod poštenimi in nediskriminatornimi pogoji. Termin »imetnik pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture se večinoma ne nanaša na operaterje omrežij (razen v primerih starejših stavb, ko je bil operater omrežja investitor in nato lastnik stavbne fizične infrastrukture), temveč na lastnika stavbe. Slednji je namreč v večini primerov tudi lastnik zadevne infrastrukture, kar je tudi v skladu z osmim odstavkom 10. člena predloga, ki izrecno določa, da je izgradnja stavbne fizične infrastrukture strošek investitorja ter posledično tudi njegova lastnina.

K 138. členu (skupna uporaba napeljav, kablov in pripadajočih zmogljivosti v stavbah)

Predlog člena ohranja vsebino 92. člena ZEKom-1 o skupni uporabi napeljav v stavbah z ustreznimi dopolnitvami glede na zahteve iz tretjega odstavka 61. člena Direktive 2018/1972/EU. Agencija lahko fizičnim in pravnim osebam, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in so pridobila pravico graditve, postavitve, obratovanja ali vzdrževanja napeljav v stavbah v tuji lasti, odredi skupno uporabo napeljave v stavbi ali do prve razdelilne točke, če je ta zunaj stavbe.

Predlog drugega odstavka na novo določa možnost, da agencija pod določenimi pogoji obveznosti naloži prek prve razdelilne točke. Kadar obstajajo velike in stalne fizične ali gospodarske ovire za podvajanje, ki povzročajo bistvene težave glede konkurence ali nedelovanje trga na maloprodajni ravni v škodo končnih uporabnikov, agencija lahko naloži obveznosti dostopa prek prve razdelilne točke na točko, ki je čim bližje končnim uporabnikom in lahko gosti zadostno število takih uporabnikov. Verjetneje je, da bodo takšne razširjene obveznosti dostopa potrebne na področjih, kjer je poslovno tveganje za uvedbo alternativne infrastrukture večje, na primer zaradi nizke gostote prebivalstva ali zaradi omejenega števila večstanovanjskih stavb. Agencija bo pri tem morala v največji možni meri upoštevati smernice BEREC. V tretjem do petem odstavku so v skladu s tretjim odstavkom 61. člena Direktive 2018/1972/EU določeni primeri, v katerih agencija ne naloži dostopa prek prve razdelilne točke.

V skladu z določbo šestega odstavka mora lastnik stavbe, kadar je lastnik napeljave (ko torej ni lastnik napeljave operater) pod pravičnimi in primernimi pogoji dovoliti skupno uporabo te napeljave drugim fizičnim ali pravnim osebam, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja.

K 139. členu (dostop do obstoječe fizične infrastrukture)

Predlog člena v celoti ohranja vsebino 93. člena ZEKom-1, ki ureja dostop do obstoječe fizične infrastrukture v skladu s prvim odstavkom 3. člena Direktive 2014/61/EU. Zavezanci po tem členu so vsi infrastrukturni operaterji, torej poleg operaterjev javnih komunikacijskih omrežij tudi operaterji druge vrste gospodarske javne infrastrukture. V primeru prošnje operaterja omrežja mora infrastrukturni operater pripraviti ponudbo za souporabo zmogljivosti pod poštenimi in razumnimi pogoji (tudi glede cene dostopa) in jo predložiti operaterju omrežja. Na določitev pogojev, pod katerimi se odobri dostop, lahko vpliva več dejavnikov, npr. morebitni dodatni stroški vzdrževanja in prilagoditve, morebitni preventivni zaščitni ukrepi, ki jih je treba sprejeti zaradi omejevanja škodljivih vplivov na zaščito, varnost in celovitost omrežja, morebitne posebne določbe o odgovornosti v primeru škode, uporaba morebitnih javnih sredstev, odobrenih za postavitve infrastrukture ipd.

Infrastrukturni operater pa mora ne glede na zgoraj navedeno imeti možnost, da iz objektivnih razlogov zavrne dostop do določene fizične infrastrukture. Tako npr. fizična infrastruktura lahko ne bi bila tehnično primerna zaradi posebnih okoliščin v zvezi z infrastrukturo, do katere je bil zaprosen dostop, npr. zaradi trenutnega pomanjkanja ustreznega prostora ali zaradi načrtov, da se ta prostor uporabi za druge namene, kar je mogoče zadostno dokazati, npr. z javno dostopnimi naložbenimi načrti. Podobno bi lahko v posebnih okoliščinah souporaba infrastrukture ogrozila varnost ali javno zdravje, celovitost in varnost omrežja, vključno s kritično infrastrukturo, ali bi ogrozila opravljanje storitev, ki se primarno zagotavljajo z uporabo iste infrastrukture. Poleg tega ima lahko dostop do osnovne fizične infrastrukture v primerih, ko infrastrukturni operater že zagotavlja dostop do omrežne fizične infrastrukture, ki bi ustrezal

potrebam prosilcev za dostop, negativen ekonomski učinek na poslovni model infrastrukturnega operaterja in ga odvrtača od naložb, hkrati pa se poveča verjetnost neučinkovitega podvajanja elementov omrežja. V primeru, da infrastrukturni operater iz razlogov, navedenih v predlogu tretjega odstavka, zavrne dostop do svoje fizične infrastrukture, mora svoje razloge navesti v dveh mesecih od prejema popolne prošnje za dostop. Če dogovor ni dosežen v dveh mesecih ali v primeru zavrnitve dostopa, imata stranki možnost predložiti zadevo agenciji v okviru mehanizma reševanja sporov. Agencija mora pri določitvi cene dostopa upoštevati razumne stroške za kritje stroškov, ki mu nastanejo pri zagotavljanju dostopa do fizične infrastrukture. Upoštevati mora tudi učinek zadevnega dostopa na poslovni načrt infrastrukturnega operaterja, ki je bil zaprosen za dostop, vključno z njegovimi naložbami, zlasti z naložbami v fizično infrastrukturo, do katere je bil zaprosen dostop. V primeru dostopa do fizične infrastrukture drugega operaterja omrežja lahko izvedene naložbe v to infrastrukturo neposredno prispevajo k uresničevanju ciljev Digitalne agende, na konkurenco na koncu prodajne verige pa lahko vpliva neupravičeno okoriščenje. Zato je treba pri določitvi dostopa upoštevati ekonomsko upravičenost teh naložb, in sicer na podlagi njihovih profilov tveganja, dinamike donosov naložbe, kakršnega koli vpliva na konkurenco v naslednjih stopnjah prodajne verige in s tem na cene in dostopnost naložbe, amortizacije sredstev omrežja v času, ko je oddana prošnja za dostop, katerega koli posla, ki je bil podlaga naložbi, zlasti v fizično infrastrukturo, ki se uporablja za izvajanje elektronskih komunikacijskih storitev, in katere koli možnosti za skupno postavitve, ki je bila predhodno ponujena prosilcu za dostop.

S splošnim aktom agencije se podrobneje uredi izvajanje tega člena, zlasti določi razloge za zavrnitev dostopa do obstoječe fizične infrastrukture.

K 140. členu (dostop do neuporabljenih optičnih vlaken)

Predlog člena v celoti ohranja vsebino 93.a člena ZEKom-1. Direktiva 2014/61/EU v 3. členu ureja dostop do obstoječe fizične infrastrukture, ki skladno z opredelitvijo iz 2. točke 2. člena Direktive 2014/61/EU pomeni katerikoli element omrežja, ki je namenjen namestitvi drugih elementov omrežja, ne da bi sam postal aktiven element omrežja, na primer cevi, drogovi, kanali, revizijski jaški, vstopni jaški, omarice, stavbe ali vhodi v stavbe, antene, stolpi in drogovi, pri čemer kablji, vključno z neuporabljenimi optičnimi vlakni, ter elementi omrežij, ki se uporabljajo za oskrbo z vodo, namenjeno za prehrano ljudi, niso fizična infrastruktura v smislu te direktive. Glede na navedeno se način in postopek iz 139. člena tega predloga uporabljata tudi za dostop do neuporabljenih optičnih vlaken investitorja ali upravljavca druge vrste gospodarske javne infrastrukture.

K 141. členu (izvajanje skupne uporabe)

Predlog člena ohranja vsebino 94. člena ZEKom-1. Kdor ima pravico skupne uporabe, mora pri njenem izvrševanju le v najnujnejšem obsegu motiti lastnika nepremičnine ter lastnika oziroma upravljavca infrastrukture, na kateri je dodeljena pravica skupne uporabe. Izvrševalec skupne uporabe mora pri izvrševanju svojih pravic lastnika infrastrukture, na kateri je dodeljena pravica skupne uporabe, oziroma njenega upravljavca motiti le v najnujnejšem obsegu, kot je to potrebno.

K 142. členu (operaterji s pomembno tržno močjo)

S predlogom člena, ki pojasnjuje, v katerih okoliščinah se šteje, da ima operater pomembno tržno moč po tem zakonu, se začenja podpoglavje o regulaciji operaterjev s pomembno tržno močjo, ki se nanaša na predhodno (ex ante) regulacijo za razliko od naknadne (ex post)

regulacije, za katero je pristojna Agencija za varstvo konkurence. Vsebina člena je enaka glede na 95. člen ZEKom-1.

K 143. členu (merila za presojo prevladujočega položaja)

Predlog člena določa merila, ki jih agencija uporabi pri presoji, ali ima operater pomembno tržno moč po tem zakonu. Merila niso kumulativne narave in so nekoliko prilagojena glede na 96. člen ZEKom-1 v skladu z zadnjimi Smernicami za tržno analizo in ocenitev pomembne tržne moči v skladu z regulativnim okvirom EU za elektronska komunikacijska omrežja in storitve iz leta 2018.

K 144. členu (merila za presojo skupnega prevladujočega položaja)

Predlog člena določa merila za presojo skupnega prevladujočega položaja. Agencija pri presoji ugotavlja kumulativno izpolnjevanje meril iz prvega odstavka predloga, kar pomeni, da morajo biti za ugotovljen skupen prevladujoč položaj izpolnjena vsa tri merila. Enako kot pri prejšnjem členu so upoštevane zadnje Smernice za tržno analizo in ocenitev pomembne tržne moči v skladu z regulativnim okvirom EU za elektronska komunikacijska omrežja in storitve iz leta 2018.

K 145. členu (ravnanje agencije pri določanju pomembne tržne moči)

Predlog člena ohranja določbo 98. člena ZEKom-1, ki pojasnjuje ravnanje agencije pri določanju pomembne tržne moči (ravnanje v skladu z zakonodajo EU, upoštevanje smernic Evropske komisije in sodelovanje z organom, pristojnim za varstvo konkurence). Gre za prenos drugega odstavka 63. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 146. členu (določitev upoštevni trgov)

Določba sledi zahtevam 67. člena Direktive 2018/1972/EU glede določitve upoštevni trgov. Pri tem se sledi ureditvi iz 99. člena ZEKom-1 z upoštevanjem sprememb in dopolnitev regulativnega okvira EU. Agencija mora v analizi upoštevni trga upoštevati raven konkurence na področju infrastrukture, po potrebi lahko upošteva tudi rezultate geografskega pregleda. Agencija mora analizirati najmanj trge, ki so navedeni v vsakokratnem Priporočilu Komisije o upoštevni trgih izdelkov in storitev, poleg tega pa tudi trge, ki jih zadevno priporočilo ne vsebuje, a se jih ureja na podlagi predhodnih analiz trga, ali druge trge, če ima zadostne razloge, da meni, da so izpolnjena tri merila, ki so navedena v drugem odstavku predloga člena. Pred samo regulacijo upoštevni trga mora agencija izpeljati tudi javno posvetovanje ter postopek usklajevanja z drugimi nacionalnimi organi drugih držav članic, Evropsko komisijo in BEREC.

Predlog novega četrtega odstavka je novost glede na ZEKom-1 in pomeni prenos drugega odstavka 67. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 147. členu (analiza upoštevni trgov)

Predlog člena določa časovne intervale za izvedbo analiz upoštevni trgov v skladu s petim in šestim odstavkom 67. člena Direktive 2018/1972/EU. Sprememba v primerjavi s 100. členom ZEKom-1 je v določitvi rokov za preglede trgov, in sicer se zaradi večje stabilnosti in predvidljivosti regulativnih ukrepov najdaljše obdobje, dovoljeno med analizami trga, s treh razširja na pet let, pri čemer se obdobje izjemoma lahko podaljša največ za eno leto (prej tri leta). Za upoštevne trge, za katere Evropska komisija ni bila predhodno obveščena, se rok podaljšuje z dveh na tri leta. Ohranjena je možnost, da agencija v primeru zamud zaprosi BEREC za pomoč pri dokončni pripravi analize trga.

K 148. členu (naložitev, sprememba, ohranitev ali razveljavitev obveznosti operaterjem s pomembno tržno močjo)

Predlog člena tako kot 101. člen ZEKom-1 določa postopek, po katerem agencija zagotavlja učinkovito konkurenco na trgu elektronskih komunikacij s predhodno (ex-ante) regulacijo. Pri tem agencija operaterjem s pomembno tržno močjo na posameznem upoštevem trgu ob upoštevanju načela sorazmernosti nalaga, ohranja ali razveljavlja posamezne obveznosti. Predlog člena upošteva spremembe regulativnega okvira, kot izhajajo iz 68. člena Direktive 2018/1972/EU. Tako so upoštevane možnosti naložitve novih obveznosti (regulativna obravnava novih zelo visokozmogljivih omrežnih elementov, obveznosti izključno veleprodajnih operaterjev) ter morebiten obstoj čeznacionalnega povpraševanja.

ZEKom-1 v primerih, ko se spreminjajo le tehnične podrobnosti že naloženih obveznosti (npr. letne posodobitve stroškov in ocen računovodskih modelov, roki za poročanje, dostavni roki), določa, da agencija take ukrepe, ki nimajo znatnega vpliva na trg, naloži z odločbo v upravnem postopku na podlagi tržne analize, ki je bila podlaga za predhodno naložene obveznosti, vendar ob upoštevanju 214. do 217. člena tega zakona. V skladu s šestim odstavkom 68. člena Direktive 2018/1972/EU osmi odstavek predloga tega člena enako določa tudi za ukrepe, ki upoštevajo vpliv novega razvoja trga, na primer v zvezi s poslovnimi sporazumi, vključno s sporazumi o vlaganju, ki vplivajo na dinamiko konkurence, pri čemer razvoj ni tako pomemben, da bi bilo treba izvesti novo analizo trga. S to dopolnitvijo se agenciji omogoča, da upošteva vpliv novih konkurenčnih pogojev novega razvoja ter tako zagotovi prožnost, ki je posebej potrebna v kontekstu daljših regulativnih ciklov.

Določba desetega odstavka nalaga obveznost agenciji, da na svoji spletni strani objavi izreke izdanih odločb na podlagi tega člena. Po pravnomočnosti odločb agencija objavi celotno besedilo odločbe v obliki, ki upošteva prepoved razkritja poslovnih skrivnosti in osebnih podatkov.

K 149. členu (obveznost zagotavljanja preglednosti)

Predlog člena ureja obveznost zagotavljanja preglednosti, kot je bila doslej urejena v 102. členu ZEKom-1. V primerjavi z obstoječo ureditvijo predlog člena prinaša spremembe, kot izhajajo iz 69. člena Direktive 2018/1972/EU. Preglednost pogojev za dostop in medomrežno povezovanje, vključno s cenami, je namenjena pospešitvi pogajanj, preprečevanju sporov in daje udeležencem na trgu zaupanje, da se storitve zagotavljajo brez diskriminacije.

Glede na raznolikost omrežnih topologij, dostopovnih izdelkov in tržnih razmer, ki so se pojavile od sprejetja regulativnega okvira EU za področje elektronskih komunikacij leta 2002, je mogoče cilje, ki so bili prej navedeni v prilogi k direktivi, ki je urejala dostop, in ki zadevajo razvezavo krajevne zanke in dostopovne izdelke za ponudnike digitalnih televizijskih in radijskih storitev, lažje in na bolj prožen način doseči s pripravo smernic BEREC o minimalnih merilih za vzorčno ponudbo. Glede na navedeno ni več potrebe po splošnem aktu agencije, ki določa obvezne elemente vzorčne ponudbe za razvezan dostop do krajevne zanke, pač pa bo morala agencija pri preverjanju ustreznosti vzorčne ponudbe v največji možni mer upoštevati smernice BEREC. V skladu z Direktivo 2018/1972/EU je dodana tudi določba, da agencija lahko v odločbi določi pogodbene kazni za primer kršitve vzorčne ponudbe, pri čemer mora upoštevati zakonsko določene kriterije, to so teža kršitve, prihodki zadevnega operaterja omrežja in vpliv kršitve na konkurenčnost upoštevnega trga.

K 150. členu (obveznost zagotavljanja enakega obravnavanja)

Predlog člena ureja obveznost zagotavljanja enakega obravnavanja, kot je bila doslej urejena v 103. členu ZEKom-1 ob upoštevanju manjše dopolnitve, kot izhaja iz 70. člena Direktive 2018/1972/EU. Načelo enakega obravnavanja zagotavlja, da podjetja s pomembno tržno močjo ne izkrivljajo konkurence, zlasti kadar so to integralno integrirana podjetja, ki opravljajo storitve za podjetja, s katerimi so v konkurenci na trgih na koncu prodajne verige.

K 151. členu (obveznost ločitve računovodskih evidenc)

Določba o naložitvi obveznost ločitve računovodskih evidenc se ne spreminja glede na 104. člen ZEKom-1. Gre za prenos 71. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 152. členu (obveznost dopustitve dostopa do komunikacijskih objektov)

Gradbeniška infrastruktura, ki lahko gosti elektronsko komunikacijsko omrežje, je ključna za vzpostavitev novih omrežij zaradi visokih stroškov njenega podvajanja. Potrebna gradbeniška dela predstavljajo večinski delež v strukturi stroškov novih investicij, zato so možni precejšnji prihranki, kadar se infrastruktura lahko ponovno uporabi. Dostop do obstoječe fizične infrastrukture je v ZEKom-1 že urejen glede na zahteve Direktive 2014/61/EU, kot novost pa Direktiva 2018/1972/EU vpeljuje še ukrep naložitve obveznosti dostopa do gradbeniške infrastrukture (ki vključuje tudi kable in antene) v lasti operaterja s pomembno tržno močjo. Agencija lahko obveznost naloži kot samostojen ukrep za izboljšanje konkurenčne dinamike in dinamike postavitve na vseh trgih na koncu prodajne verige. Agencija mora upoštevati možnost naložitve tega ukrepa, preden naloži druge potencialne popravne ukrepe. Ta ukrep tako ne bo več le pomožen popravni ukrep za druge veleprodajne izdelke ali storitve ali popravni ukrep, omejene na podjetja, ki uporabljajo te veleprodajne izdelke in storitve.

K 153. členu (obveznost dopustitve operatorskega dostopa do določenih omrežnih zmogljivosti in njihove uporabe)

Predlog člena ohranja strukturo 105. člena ZEKom-1, ki določa obveznost dopustitve operatorskega dostopa do določenih omrežnih zmogljivosti in njihove uporabe. V skladu s 73. členom Direktive 2018/1972/EU so manjše spremembe glede naloženih obveznosti in dejavnikov, ki jih mora agencija upoštevati. Kot izhaja že iz obrazložitve k prejšnjemu členu, mora agencija pred naložitvijo obveznosti na podlagi tega člena preučiti, ali je mogoče samo z naložitvijo obveznosti dopustitve dostopa do komunikacijskih objektov na sorazmeren način spodbuditi konkurence in varovati interese končnih uporabnikov.

K 154. členu (obveznost cenovnega nadzora in stroškovnega računovodstva)

Predlog člena ohranja vsebino 106. člena ZEKom-1 o naložitvi obveznosti cenovnega nadzora in stroškovnega računovodstva. Vsebina je dopolnjena glede na določila 74. člena Direktive 2018/1972/EU. Cenovni nadzor je lahko potreben, kadar analiza trga pokaže, da je na določenem trgu konkurenca neučinkovita. V skladu s četrtem odstavkom agencija ne naloži obveznosti na podlagi tega člena, če pri operaterju obstaja omejitev maloprodajnih cen, obveznosti iz predhodnih členov pa zagotavljajo učinkovit in nediskriminacijski dostop.

K 155. členu (cene zaključevanja klicev)

Predlog člena glede na ZEKom-1 prinaša novo določbo, ki pomeni prenos 75. člena Direktive 2018/1972/EU o cenah zaključevanja klicev. Da bi po vsej Uniji usklajeno zmanjšali regulativno breme pri reševanju težav na področju konkurence v zvezi z veleprodajnim zaključevanjem govornih klicev, je predvideno, da bo Evropska komisija z delegiranim aktom določila enotno najvišjo ceno zaključevanja govornih klicev za mobilne storitve in enotno najvišjo ceno zaključevanja govornih klicev za fiksne storitve, ki se zaključujejo po vsej Uniji. V skladu z

Direktivo 2018/1972/EU se tudi v Republiki Sloveniji ne bodo smele uporabljati cene, ki bi bile višje od najvišjih cen zaključevanja klicev, določenih z izvedbenim aktom Evropske komisije. Agencija bo spremljala skladnost cen zaključevanja klicev s predpisom Evropske komisije in v primeru neskladja zahtevala spremembo cen.

Če cene ne bodo določene na ravni Evropske komisije, bo agencija lahko izvedla analizo trga zaključevanja klicev in določi operaterja s pomembno tržno močjo in mu predpiše stroškovno naravnane cene zaključevanja klicev.

K 156. členu (regulativna obravnava novih zelo visokozmogljivih omrežnih elementov)

Predlog člena je nov glede na ZEKom-1 in ureja regulativno obravnavo zelo visokozmogljivih omrežnih elementov, kot izhaja iz 76. člena Direktive 2018/1972/EU. Sporazumi o sovlaganju ponujajo znatne koristi v smislu združevanja stroškov in tveganj, ki manjšim podjetjem omogočajo naložbe na podlagi gospodarsko razumnih pogojev in tako spodbujajo trajnostno dolgoročno konkurenco, tudi na območjih, kjer konkurenca na področju infrastrukture morda ni tako učinkovita. Kot izhaja tudi iz uvodne izjave 198 k Direktivi 2018/1972/EU, ima takšno sovlaganje lahko različne oblike, vključno s solastništvom omrežnih sredstev ali dolgoročno delitvijo tveganj prek sofinanciranja ali prodajnih pogodb. V tem okviru pogodbe, ki pomenijo sovlaganje, zajemajo pridobitev posebnih pravic do zmogljivosti strukturnega značaja, kar vključuje stopnjo soodločanja in sovlagateljem omogoča dolgoročno učinkovito in trajnostno konkurenčnost na trgih na koncu prodajne verige, na katerih deluje operater, ki je določen kot operater s pomembno tržno močjo. V nasprotju s tem komercialni sporazumi, ki so omejeni na najem zmogljivosti, ne zagotavljajo takih pravic in se jih zato ne bi smelo razumeti kot sovlaganje.

Kadar operater s pomembno tržno močjo objavi ponudbo za sovlaganje v zelo visokozmogljiva omrežja, ima agencija možnost, da se vzdrži naložitve obveznosti glede novega zelo visokozmogljivega omrežja, če je vsaj eden od potencialnih sovlagateljev sklenil sporazum o sovlaganju s tem operaterjem.

K 157. členu (obveznost regulacije maloprodajnih storitev)

Predlog člena v celoti ohranja določbo 107. člena ZEKom-1 o obveznosti regulacije maloprodajnih storitev. V skladu s 83. členom Direktive 2018/1972/EU določba o regulativnem nadzoru maloprodajnih storitev ni več obligatorna, ampak fakultativna, kar pomeni, da države članice lahko ohranijo določbe, s katerimi omogočijo naložitev obveznosti. Glede na navedeno možnost je določba v predlogu tega zakona ohranjena.

K 158. členu (funkcijska ločitev)

Določba o funkcijski ločitvi se ne spreminja glede na 108. člen ZEKom-1. Gre za prenos 77. člena Direktive 2018/1972/EU. Namen funkcijske ločitve, pri kateri mora vertikalno integrirano podjetje ustanoviti operativno ločene poslovne subjekte, je zagotoviti popolnoma enakovredne dostopovne izdelke vsem podoperaterjem, vključno z lastnimi podenotami vertikalno integriranega operaterja. Funkcijska ločitev lahko izboljša konkurenco na več upoštevnihih trgih, in sicer z zmanjšanjem spodbud za diskriminacijo ter z olajšanjem preverjanja in uveljavljanja skladnosti z obveznostmi nediskriminacije.

K 159. členu (prostovoljna ločitev vertikalno integriranega operaterja)

Predlog člena ureja prostovoljno ločitev vertikalno integriranega operaterja, ki je bila doslej urejena v 109. členu ZEKom-1. V skladu z 78. členom Direktive 2018/1972/EU se nekoliko spreminja oziroma dopolnjuje dosedanja ureditev. Kadar se vertikalno integriran operater

odloči, da bo prodal znatni del ali vsa sredstva krajevnega dostopovnega omrežja drugi pravni osebi z drugim lastnikom ali z ustanovitvijo ločenega poslovnega subjekta za upravljanje izdelkov z dostopom, mora o tem predhodno obvestiti agencijo. Rok za obvestilo se s šestih skrajšuje na tri mesece pred prenosom.

K 160. členu (prevzem zavez)

Predlog člena prenaša 79. člen Direktive 2018/1972/EU, ki določa postopek za prevzem zavez. Gre za novost novega regulativnega okvira s ciljem izboljšanja preglednosti in zagotovitve pravne varnosti. Operaterjem s pomembno tržno močjo je dana možnost, da ponudijo zaveze, ki jih agencija upošteva pri odločanju o ustreznih regulativnih obveznostih.

K 161. členu (izključno veleprodajni operaterji)

Določba o izključno veleprodajnih operaterjih je nova in prenaša 80. člen Direktive 2018/1972/EU. Operaterji omrežja, katerih poslovni model je omejen na zagotavljanje veleprodajnih storitev drugim, lahko pozitivno vplivajo na vzpostavljanje uspešnega veleprodajnega trga s pozitivnimi učinki na maloprodajno konkurenco nižje v prodajni verigi. Poleg tega je lahko njihov poslovni model privlačen za potencialne finančne vlagatelje v manj nestanovitna infrastrukturna sredstva z dolgoročnejsimi perspektivami za postavitve zelo visokozmogljivih omrežij. Vendar prisotnost izključno veleprodajnega podjetja ne vodi nujno v učinkovite konkurenčne maloprodajne trge in so lahko na določenem trgu izdelkov ali geografskem trgu kot podjetja s pomembno tržno močjo določena izključno veleprodajna podjetja. Določena tveganja za konkurenco, ki izhajajo iz ravnanja podjetij z izključno veleprodajnimi poslovnimi modeli, so lahko manjša kot pri vertikalno integriranih podjetjih, če je prisoten izključno veleprodajni model, med ponudniki, ki so nižje v prodajni verigi, pa ni spodbud za diskriminacijo. Glede na navedeno mora biti v skladu z zahtevami Direktive 2018/1972/EU pri teh operaterjih regulativni odziv sorazmerno nevsiljiv, ohranjena pa mora biti zlasti možnost uvedbe obveznosti v zvezi s pošteno in razumno ceno. Po drugi strani pa mora biti agenciji omogočeno, da ukrepa, če se pojavijo problemi na področju konkurence v škodo končnim uporabnikom.

Agencija mora pred naložitvijo obveznosti na podlagi tega člena preveriti, ali operater izpolnjuje zakonsko določene pogoje. Izključno veleprodajnemu operaterju agencija lahko naloži obveznosti zagotavljanja enakega obravnavanja in obveznosti dopustitve operaterskega dostopa do določenih omrežnih zmogljivosti in njihove uporabe.

K 162. členu (prehod z obstoječe infrastrukture)

Predlagana določba je nova glede na ZEKom-1 in prenaša 81. člen Direktive 2018/1972/EU, ki ureja prehod z obstoječe infrastrukture. Določba je bila v nov regulativni okvir uvrščena z namenom lažjega prehoda z obstoječih bakrenih omrežij na omrežja naslednje generacije, ki je v interesu končnih uporabnikov. Agencija bo imela v skladu s predlagano določbo možnost spremljanja pobud operaterjev na tem področju ter bo po potrebi lahko določila pogoje za izvedbo ustreznega prehoda, na primer s predhodnim obveščanjem, preglednostjo in razpoložljivostjo alternativnih dostopovnih izdelkov vsaj primerljive kakovosti, potem ko operater omrežja pokaže pripravljenost za nadgrajeno omrežje. Da se prepreči neupravičena zamuda pri prehodu, je agenciji omogočeno, da prekliče obveznosti dostopa v zvezi z bakrenim omrežjem potem ko je bil določen ustrezen proces prehoda z obstoječe infrastrukture. Navedeno pa ne vpliva na pravico operaterja omrežja, da opusti obstoječe omrežje.

K 163. členu (postopek določitve meddržavnih trgov)

Predlog člena prenaša določbo 65. člena Direktive 2018/1972/EU o postopku identifikacije nadnacionalnih trgov. Določba je precej spremenjena glede na 110. člen ZEKom-1. Kot izhaja iz uvodne izjave 166 k Direktivi 2018/1972/EU se meddržavni trgi lahko opredelijo, kadar to utemeljuje opredelitev geografskega trga, ob upoštevanju vseh dejavnikov na strani ponudbe in povpraševanja v skladu z načeli konkurenčnega prava. BEREC je najustreznejši organ za izvedbo takšne analize, saj se lahko pri opredeljevanju trgov na nacionalni ravni opre na obsežne kolektivne izkušnje nacionalnih regulativnih organov. Če so meddržavni trgi opredeljeni in je regulativno ukrepanje upravičeno, mora agencija (kadar meddržavni trg obsega tudi Slovenijo) skupa z drugimi nacionalnimi trgi, ki jih ta trg obsega, izvesti analizo trga in Evropski komisiji priglasiti osnutek ukrepov. Na enak način nacionalni regulativni organi sodelujejo, kadar meddržavni trgi niso opredeljeni, a so na njihovih ozemljih tržni pogoji dovolj enotni, da bi imel usklajen regulativni pristop prednosti, na primer v smislu podobnih stroškov, tržnih struktur ali operaterjev ali v primeru čeznacionalnega ali primerljivega povpraševanja končnih uporabnikov.

K 164. členu (nadzor)

Agencija tako kot doslej opravlja nadzor nad določbami poglavja o zagotavljanju konkurence in nad izpolnjevanjem obveznosti, ki jih z odločbo naloži na podlagi tega poglavja.

X. UNIVERZALNA STORITEV

Poglavje o univerzalni storitvi in dodatnih obveznih storitvah ohranja strukturo istoimenskega X. poglavja ZEKom-1, pri čemer je prišlo do precejšnjih konceptualnih in vsebinskih sprememb upoštevajoč določbe Direktive 2018/1972/EU. Razvoj koncepta univerzalne storitve odraža napredek v tehnologiji in tržni razvoj ter spremembe povpraševanja uporabnikov. Tako se na ravni EU spreminja minimalni nabor storitev, ki se zagotavljajo v okviru univerzalne storitve, zagotavljanje univerzalne storitve pa se deli na zagotavljanje razpoložljivosti univerzalne storitve (torej, da se zagotovi osnovne storitve na geografskih področjih, kjer ta možnost ni na voljo) in zagotavljanje cenovne dostopnosti univerzalne storitve (za potrošnike z nizkimi dohodki oziroma posebnimi socialnimi potrebami).

K 165. členu (pojem končnega uporabnika)

Predlog člena opredeljuje končnega uporabnika za potrebe tega poglavja. V skladu z diskrecijsko pravico držav članic iz Direktive 2018/1972/EU se določbe tega zakona poleg potrošnikov uporabljajo tudi za mikro, majhne in srednje družbe ter neprofitne organizacije. Za opredelitev družb, ki sodijo med zavezance, se uporabljajo kriteriji iz Zakona o gospodarskih družbah (Uradni list RS, št. 65/09 – uradno prečiščeno besedilo, 33/11, 91/11, 32/12, 57/12, 44/13 – odl. US, 82/13, 55/15, 15/17 in 22/19 - ZPosS). Neprofitne organizacije pa so tiste, ki so kot take opredeljene v 4. členu Zakona o nevladnih organizacijah (Uradni list RS, št. 21/18).

K 166. členu (univerzalna storitev)

Univerzalna storitev je nabor storitev določene kakovosti, za katerega mora Republika Slovenija poskrbeti, da so dostopne vsem končnim uporabnikom po dostopni ceni ne glede na njihovo geografsko lego. Gre za koncept zagotavljanja vsaj minimalnih storitev vsem, če brez takega dostopa obstaja tveganje socialne izključenosti, ki posameznikom onemogoča polno družbeno in ekonomsko vključenost. V primerjavi s 115. členom ZEKom-1 se koncept oziroma obseg univerzalne storitve spreminja upoštevaje določbe Direktive 2018/1972/EU. V skladu s predlogom se v okviru univerzalne storitve tako zagotavlja priključitev na fiksni lokaciji na

razumno zahtevo končnega uporabnika, preko katere je zagotovljen dostop do govornih komunikacijskih storitev in razpoložljive storitve ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta s prenosno hitrostjo, kot je določena v splošnem aktu iz 180. člena tega predloga.

Direktiva 2018/1972/EU v 87. členu državam članicam omogoča, da lahko še naprej zagotavljajo razpoložljivost ali cenovno dostopnost storitev, ki niso storitve ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta in govorne komunikacijske storitve, ki so bile veljavne 20. decembra 2018, če se ugotovi potreba po takih storitvah glede na nacionalne okoliščine. Glede na številne pripombe zainteresirane javnosti v okviru javne obravnave osnutka predloga zakona predlog člena predvideva ohranitev univerzalnega imenika in univerzalne imeniške službe v univerzalni storitvi z namenom, da se ohranita obseg in kakovost storitev za vse skupine uporabnikov, še zlasti za ranljive skupine (uporabniki invalidi, starejši uporabniki). Ravno starejši uporabniki najpogosteje uporabljajo univerzalno imeniško službo. V tem trenutku na slovenskem trgu še ni primerljive storitve.

V primerjavi z veljavnim obsegom storitev, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, pa predlog člena ne vključuje več zagotavljanja javnih telefonskih govorilnic ali drugih dostopovnih točk za javno govorno telefonijo ter univerzalnega imenika in univerzalne imeniške službe. Uporaba javnih telefonskih govorilnic strmo upada, za kar je razlog tudi v več kot 100-odstotni penetraciji mobilne telefonije, ki omogoča brezplačni klic na številke za klic v sili. Agencija je na podlagi zadnje analize določila, da ni več potrebe po imenovanju izvajalca predmetne storitve iz nabora storitev univerzalne storitve.

V okviru racionalizacije univerzalne storitve se enako kot doslej podaja obrazložitev, kaj šteje kot razumna zahteva končnega uporabnika, in sicer je to priključitev na javno komunikacijsko omrežje na lokaciji, kjer končni uporabnik dejansko prebiva ali opravlja svojo dejavnost. Univerzalna storitev se mora zagotavljati na fiksni lokaciji, pri čemer se lahko zagotovi z različnimi tehnologijami. V izogib morebitnim nejasnostim je v tretjem odstavku izrecno zapisano, da se priključitev lahko izvede z žičnimi ali brezžičnimi tehnologijami. Cena zagotavljanja univerzalne storitve (priključitev, mesečna naročnina) mora biti pri posameznem izvajalcu enaka na celotnem ozemlju Republike Slovenije (tako ne sme biti cenovnih odstopanj med mestnimi središči in podeželjem, ne glede na dejanske stroške zagotavljanja univerzalne storitve), prav tako za končnega uporabnika ne sme biti razlik v ceni glede na uporabljeno tehnologijo. Kakovost univerzalne storitve ne sme odstopati od kakovosti primerljivih storitev, ki jih ponuja izvajalec univerzalne storitve.

Potrošniki ne bi smeli biti zavezani dostopati do storitev, ki jih ne želijo, zato imajo v skladu s šestim odstavkom možnost, da v okviru univerzalne storitve zahtevajo tudi le govorne komunikacijske storitve ali le ustrezen širokopasoven dostop do interneta.

K 167. členu (univerzalni imenik in univerzalna imeniška služba)

Predlog člena ohranja vsebino 116. člena ZEKom-1 in ureja imeniško storitev in imeniške informacije kot temeljno orodje za dostop do javnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke. Kot pojasnjeno v obrazložitvi k prejšnjemu členu, univerzalni imenik in univerzalna imeniška služba ostajata del univerzalne storitve.

K 168. členu (razpoložljivost univerzalne storitve)

Republika Slovenija mora v skladu z zahtevami Direktive 2018/1972/EU zagotoviti, da so storitve iz nabora univerzalne storitve po določeni kakovosti dostopne vsem končnim uporabnikom na njenem ozemlju. V skladu s prvim odstavkom 86. člena Direktive

2018/1972/EU predlog člena v drugem odstavku določa, da agencija imenuje enega ali več izvajalcev univerzalne storitve za zagotavljanje različnih delov univerzalne storitve oziroma za pokrivanje različnih delov Republike Slovenije po predhodnem posvetovanju z zainteresirano javnostjo, če na podlagi analize stanja presodi, da razpoložljivosti govornih komunikacijskih storitev in ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta v času analize ni mogoče v zadostni meri zagotoviti v običajnih poslovnih okoliščinah (prosto na trgu) ali z uporabo javnih sredstev (npr. izgradnja odprtih širokopasovnih omrežij, morebiten angažma sredstev v okviru dodatnih obveznih storitev). Agencija mora v analizi stanja upoštevati tudi stanje obstoječe infrastrukture, kot izhaja iz Zbirnega katastra gospodarske javne infrastrukture in napoved postavitve omrežij. Če se agencija odloči, da za posamezen del univerzalne storitve oziroma za pokrivanje posameznega dela Republike Slovenije ni treba imenovati izvajalca univerzalne storitve, mora najmanj enkrat na vsaka tri leta preverjati, ali imenovanje izvajalca univerzalne storitve še vedno ni potrebno.

K 169. členu (imenovanje izvajalca univerzalne storitve)

Predlog člena ohranja vsebino 118. člena ZEKom-1. Če agencija oceni, da je za zagotavljanje univerzalne storitve potrebno imenovati izvajalca univerzalne storitve, le-tega izbere na podlagi javnega razpisa s smiselno uporabo določb o postopku javnega razpisa za dodelitev radijskih frekvenc. Pri oblikovanju meril, na podlagi katerih bo agencija izbrala najprimernejšega izvajalca univerzalne storitve, agencija upošteva cilje zanesljivosti, kakovosti in stroškovne učinkovitosti izvajanja univerzalne storitve. Pomembno je namreč, da so obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve izpolnjene na najučinkovitejši način, tako da uporabniki na splošno plačajo cene, ki ustrezajo stroškom učinkovitega zagotavljanja storitve. Agencija izvajalca univerzalne storitve določi z odločbo za obdobje petih let. V primeru, da javni razpis ne uspe, določi agencija za izvajalca univerzalne storitve tistega operaterja, ki ima na upoštevem trgu položaj operaterja s pomembno tržno močjo. Če tudi ta ni določen, se imenuje operaterja, ki ima največ naročnikov javno dostopnih storitev na fiksni lokaciji. Agencija mora skladno z Direktivo obveščati Evropsko komisijo o obveznostih zagotavljanja univerzalne storitve, ki jih naloži izvajalcem univerzalne storitve.

K 170. členu (prenos krajevnega dostopovnega omrežja)

Predlog člena ohranja vsebino 119. člena ZEKom-1 ob upoštevanju ustreznih popravkov glede na spremenjen koncept univerzalne storitve. Za učinkovito zagotavljanje univerzalne storitve je potrebno zagotoviti tudi zveznost obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve na celotnem ozemlju Republike Slovenije oziroma na posameznih njegovih območjih. Zato mora izvajalec univerzalne storitve v primeru, da se odloči vsa svoja sredstva krajevnega dostopovnega omrežja na ozemlju Republike Slovenije ali znaten del teh sredstev (gre za zmogljivosti; objekte in naprave operaterjevega omrežja) prenesti na ločeno pravno osebo pod drugim končnim lastništvom, o takem prenosu vnaprej obvestiti agencijo. Agenciji se tako omogoči, da oceni učinke nameravanega prenosa na zagotavljanje storitve ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta in govorne komunikacijske storitve na fiksni lokaciji ter, da sprejme ustrezne ukrepe za zagotavljanje univerzalne storitve, če oceni, da je to potrebno. Navedeno pa ne sme posegati v samo izvedbo prenosa.

K 171. členu (nadomestilo neto stroškov zagotavljanja univerzalne storitve)

Če se izkaže, da zagotavljanje univerzalne storitve izvajalcu povzroča neto stroške je le-ta upravičen do nadomestila teh stroškov, ki se zagotavlja prek kompenzacijskega sklada. Predlog člena ohranja vsebino 125. člena ZEKom-1.

K 172. členu (kompenzacijski sklad in njegovo delovanje)

Predlog člena ohranja vsebino 126. člena ZEKom-1 in ureja delovanje kompenzacijskega sklada, ki se aktivira v primeru.

K 173. členu (zagotavljanje cenovne dostopnosti univerzalne storitve)

Agencija v sodelovanju z drugimi organi, pristojnimi za spremljanje razvoja in višine cen na trgu (npr. Statistični urad Republike Slovenije) spremlja razvoj cen in storitev ne glede na to, ali je bil za zagotavljanje razpoložljivosti univerzalne storitve imenovan izvajalec univerzalne storitve ali pa se univerzalna storitev zagotavlja prosto na trgu. Kadar agencija na podlagi zbranih podatkov ugotovi, da so cene previsoke, kar pomeni, da je osebam z nizkimi dohodki oziroma posebnimi socialnimi potrebami dejansko onemogočen dostop do omrežja oziroma uporaba storitev, ki sodijo v nabor univerzalne storitev, zahteva od izvajalcev, ki ponujajo storitve iz drugega odstavka 166. člena predloga, da ponudijo posebne cenovne opcije ali pakete za te osebe, ki se razlikujejo od tistih, ki jih izvajalec sicer ponuja pod komercialnimi pogoji. Glede na spremenjen koncept zagotavljanja cenovne dostopnosti univerzalne storitve, kot ga predvideva Direktiva 2018/1972/EU, ne pride v tem segmentu več v poštev naložitev obveznosti le enemu izvajalcu univerzalne storitve, kot je to veljalo doslej, ampak naj bi se obveznosti naložile vsem izvajalcem govornih komunikacijskih storitev in storitev ustreznega dostopa do širokopasovnega dostopa do interneta. Le v primeru, da bi takšna naložitev pomenila pretirane upravne ali finančne obremenitve za izvajalce ali državo članico, se lahko država članica izjemoma odloči, da naloži obveznosti ponuditi te cenovne opcije ali pakete samo na določene izvajalce (samo v konkretnem postopku naložitve in ne kar vnaprej z zakonom). Glede na navedeno bo agencija lahko na upravičeno prošnjo izvajalca storitev, ki bo izkazal, da ponujanje posebnih opcij ali paketov zanj pomeni preveliko administrativno ali finančno breme, tega izvajalca izvzela iz obveznosti.

V skladu s predlogom bodo izvajalci storitev na podlagi predložitve ustreznih dokazil zahtevali povrnitev razlike med komercialno ceno storitev univerzalne storitve, kot velja za druge uporabnike, in ceno, do katere so upravičeni potrošniki z nizkimi dohodki ali posebnimi potrebami, od ministrstva, pristojnega za socialne zadeve. Gre za ukrep pomoči ranljivimi skupinam prebivalstva, kot so osebe z nizkimi dohodki oziroma osebe s posebnimi potrebami. Glede na navedeno ni primerno, da breme zagotavljanja pomoči tem skupinam prebivalstva nudijo ponudniki na trgu.

K 174. členu (upravičenci do posebnih cenovnih opcij ali paketov)

Predlog člena določa upravičence do posebnih cenovnih opcij ali paketov iz prejšnjega člena ter način dokazovanja upravičenosti. Kategorije potrošnikov, ki so upravičene do posebnih cenovnih opcij ali paketov, so v skladu z veljavno ureditvijo določene v Pravilniku o kategorijah potrošnikov, ki so upravičeni do posebnih cenovnih opcij ali paketov (Uradni list RS, št. 105/13), katerega vsebino povezam predlog člena ob upoštevanju sprememb socialne zakonodaje in zakonodaje s področja invalidskega varstva.

K 175. členu (ukrepi za uporabnike invalide)

Direktiva 2018/1972/EU v četrtem odstavku 85. člena določa, da države članice ob upoštevanju nacionalnih razmer zagotovijo, da se zagotavlja ustrezna podpora in po potrebi drugi posebni ukrepi potrošnikom invalidom z namenom zagotoviti, da so povezana terminalna oprema ter posebna oprema in posebne storitve, ki izboljšujejo enakovreden dostop, po potrebi vključno s storitvami celotnega pogovora in storitvami prenosa, razpoložljive

in cenovno dostopne. 5. točka drugega odstavka 115. člena ZEKom-1 in Uredba o ukrepih za končne uporabnike invalide (Uradni list RS, št. 38/14) določata obveznost izvajalca univerzalne storitve, da končnim uporabnikom invalidom po razumni ceni zagotovi možnost nakupa ali najema terminalske opreme, ki končnim uporabnikom invalidom dejansko omogoča enakovredno uporabo in dostop do storitev. V Republiki Sloveniji so pravice invalidov do prilagojenih tehničnih pripomočkov splošno urejene v Pravilniku o tehničnih pripomočkih in prilagoditvah vozila (Uradni list RS, št. 71/14, 37/17 in 57/18), ki je bil sprejet na podlagi Zakona o izenačevanju možnosti invalidov (Uradni list RS, št. 94/10). Ta pravilnik ureja tehnične pripomočke, pogoje za njihovo pridobitev, dobo trajanja, standarde kakovosti teh pripomočkov, način vzdrževanja in vrednost posameznih tehničnih pripomočkov. Predlog prvega odstavka tega člena tako določa upravičenost končnih uporabnikov invalidov do prilagojene terminalske opreme v skladu s predpisom, ki ureja pripomočke za uporabnike invalide. Glede na navedeno bo potrebna prilagoditev liste tehničnih pripomočkov iz navedenega pravilnika (glej še obrazložitev k 313. členu tega predloga). Takšna rešitev je preglednejša, bolj sistemska in prinaša prednosti tako za končne uporabnike invalide kot tudi za izvajalce storitev (financiranje prek vrednotnic za plačilo tehničnega pripomočka).

V predlogu drugega odstavka se ohranja pravna podlaga za sprejem vladne uredbe za določitev uredbe o ukrepih za končne uporabnike invalide, s katero se bodo še naprej določali ukrepi, ki so glede na spremenjen nabor storitev, ki se zagotavljajo v okviru univerzalne storitve, še relevantni. Sredstva za financiranje teh ukrepov naj bi glede na spremenjen koncept zagotavljajo ministrstvo, pristojno za invalide. Tudi na drugih področjih se namreč posebni ukrepi, ki so namenjeni invalidom, zagotavljajo iz proračunskih sredstev in se s tem ne obremenjuje gospodarskih subjektov, ki delujejo na trgu.

K 176. členu (nadzor stroškov)

Predlog člena v grobem ohranja določbi šestega in sedmega odstavka 120. člena ZEKom-1, ki stremita k zagotavljanju določenih institutov, ki naročnikom omogoča nadzor nad porabo. Izvajalci storitev, ki jih je agencija z odločbo zavezala k zagotavljanju cenovne dostopnosti za potrošnike z nizkimi dohodki oziroma posebnimi potrebami, morajo svojim naročnikom nuditi možnosti za nadzor stroškov, ki so povzete po delu A Priloge VI k Direktivi 2018/1972/EU.

K 177. členu (obveznost izdaje razčlenitve računa)

Predlog člena ohranja vsebino določbe 121. člena ZEKom-1 o obveznosti izdaje razčlenitve računa. Izvajalci, ki zagotavljajo cenovno dostopnost univerzalne storitve za potrošnike z nizkimi dohodki in posebnimi potrebami, morajo zagotoviti osnovno stopnjo razčlenitve računa v okviru možnosti za nadzor stroškov. Minimalen nabor elementov, ki mora biti v osnovni stopnji razčlenitve ločeno naveden, lahko predpiše agencija s splošnim aktom.

Novost v primerjavi z ZEKom-1 predstavlja določba o pošiljanju računov v elektronski obliki. Predlagana določba je odziv na večjo potrebo tako operaterjev kot naročnikov po elektronskem poslovanju, kamor sodi tudi izdajanje in prejemanje elektronskih računov. Glede na navedeno se kot izjema od določb zakona, ki ureja davek na dodano vrednost, predlaga, da operater naročniku praviloma pošlje račun v elektronski obliki (brez potrebe po pridobitvi predhodnega soglasja). S tem se zmanjšujejo stroški in negativen vpliv na okolje. Ne glede na navedeno pa je treba zagotoviti, da ima naročnik možnost brezplačno zahtevati papirnat račun, saj za nekatere uporabnike, zlasti starejše, prejemanje računa v elektronski obliki še ni sprejemljivo in bi pomenilo prevelik poseg v ustaljeno prakso prejemanja računov.

Glede razčlenjenega računa glej tudi obrazložitev k 207. členu tega predloga.

K 178. členu (omejitev ali odklopitev iz razlogov na strani naročnika)

Predlog člena ohranja vsebino 122. člena ZEKom-1. Gre za pravila, ki jih mora upoštevati izvajalec univerzalne storitve, če naročnik ne plačuje računov oziroma drugače krši naročniško pogodbo. V skladu z možnostmi, ki jih nudi Direktiva 2018/1972/EU v Prilogi VI, delu A, točki e) je v četrtem odstavku poleg prepovedi omejitev dostopa do številka za komunikacije v sili določeno, da izvajalec univerzalne storitve ne sme omejiti dostopa do interneta s prenosno hitrostjo najmanj v višini 30 odstotkov prenosne hitrosti, ki sodi v univerzalno storitev (torej 3 Mb/s, če je v splošnem aktu na podlagi 180. člena določena prenosna hitrost 10 Mb/s). Direktiva 2018/1972/EU namreč določa, da minimalno raven storitev dostopa do interneta v tem primeru določijo države članice ob upoštevanju nacionalnih pogojev.

Na predlog agencije je dodana določba petega odstavka, ki izvajalcu storitev, ki nudi konvergenčne storitve prepoveduje, da bi zaradi neplačila blaga in drugih storitev, ki nos elektronske komunikacijske storitve, omejil dostop do elektronskih komunikacijskih storitev. Gre za odziv na dejansko stanje v praksi, ko vedno več operaterjev poleg elektronskih komunikacijskih storitev ponuja tudi druge storitve oziroma blago (na primer dobavo električne energije, zavarovalniške storitve, belo tehniko...). Če naročnik ne poravnava računa za dobavo teh storitev ali blaga, to ne sme vplivati na zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev.

K 179. členu (kakovost univerzalne storitve)

Določba 179. člena, ki določa kakovost univerzalne storitve, je nespremenjena glede na 123. člen ZEKom-1.

K 180. členu (prenosna hitrost)

Predlagani nov koncept univerzalne storitve vključuje zagotavljanje ustreznega širokopasovnega dostopa do interneta. Direktiva 2018/1972/EU v tretjem odstavku 84. člena ne določa širokopasovne hitrosti za vse države članice, temveč jim nalaga, da ob upoštevanju poročila BEREC o najboljših praksah same opredelijo ustrezen širokopasovni dostop do interneta glede na nacionalne razmere in minimalno pasovno širino, ki je na voljo večini uporabnikov na ozemlju posamezne države z namenom, da se zagotovi zadostna raven družbene vključenosti in udeležbe v digitalnem gospodarstvu in družbi. Način določanja prenosne hitrosti, ki sodi v okvir univerzalne storitve, ostaja enak kot 124. členu ZEKom-1, in sicer agencija s splošnim aktom določi prenosno hitrost, primerno za širokopasovni dostop do interneta, in rok, v katerem jo je treba doseči. Pri tem je v drugem odstavku naveden minimalen nabor storitev, ki jih mora določena prenosna hitrost omogočati. Gre za osnovni nabor storitev, ki ustrezajo storitvam, ki jih uporablja večina končnih uporabnikov, in je določen v Prilogi V k Direktivi 2018/1972/EU. Prenosna hitrost, vključena v univerzalno storitev, mora tako omogočati uporabo elektronske pošte, iskalnike, ki omogočajo iskanje informacij, osnovna spletna orodja za usposabljanje in izobraževanje, spletne časopise ali novice, nakup blaga oziroma storitev prek spleta, iskanje zaposlitev prek spleta in orodja za ta namen, poklicno mreženje, spletno bančništvo, storitve e-uprave, družbene medije in takojšnje sporočanje ter klice in video klice po standardni kakovosti.

K 181. členu (dodatne obvezne storitve)

Predlog člena ohranja vsebino 127. člena ZEKom-1. Gre za izvajanje storitev poleg storitev obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve, pri čemer izvajalca določi agencija z odločbo na podlagi smiselne uporabe določb javnega razpisa, ki je določen v poglavju o radiofrekvenčnem spektru. Način financiranja določi vlada z uredbo, pri čemer upošteva, da se dodatna storitev

ne sme financirati na podlagi kompenzacijskega mehanizma, ki bi vključeval prispevke operaterjev.

K 182. členu (nadzor)

Predlog člena ureja nadzor, ki ga agencija izvaja nad določbami tega poglavja o univerzalni storitvi in dodatnih obveznih storitvah kot tudi nad obveznostmi, ki jih na njegovi podlagi naloži izvajalcu univerzalne storitve oziroma izvajalcu dodatnih obveznih storitev.

XI. PRAVICE UPORABNIKOV

V skladu s 101. členom Direktive 2018/1972/EU je za poglavje o pravicah končnega uporabnika določena popolna harmonizacija, kar pomeni, da v pravnem redu RS ni dovoljeno ohraniti ali uvesti določb o zaščiti končnih uporabnikov, ki bi se razlikovale od določb Direktive 2018/1972/EU, vključno z bolj ali manj strogimi določbami za zagotovitev drugačne ravni zaščite, razen če je mestoma določeno drugače. Kot izhaja iz uvodne izjave 257 k Direktivi 2018/1972/EU, je različno izvajanje pravil o varstvu o končnih uporabnikov povzročilo znatne ovire na notranjem trgu, ki vplivajo tako na ponudnike elektronskih komunikacijskih storitev kot tudi na končne uporabnike. Pričakuje se, da se bo s harmonizacijo pravil znatno povečalo pravno varnost za končne uporabnike in ponudnike ter znatno zmanjšalo ovire za vstop na trg ter nepotrebna bremena zagotavljanja skladnosti, ki izhajajo iz razdrobljenosti pravil. Končni uporabniki bodo tako deležni enakega varstva pravic tudi med bivanjem, pri zaposlitvi ali med potovanjem v drugih državah članicah.

Glede na precejšnje spremembe regulativnega okvira v delu, ki obravnava varstvo pravic končnih uporabnikov, in glede na pristop popolne harmonizacije se tudi večina določb tega poglavja precej razlikuje glede na ZEKom-1. Ohranjena je struktura členov, spremenjeni oziroma dopolnjeni pa so določeni vsebinski poudarki. Ob tem je treba poudariti, da se v Direktivi 2018/1972/EU posamezne določbe iz poglavja o pravicah končnih uporabnikov uporabljajo za različne kategorije zavezancev (npr. ponekod so izključeni izvajalci storitev prenosa stroj-stroj oziroma izvajalci medosebnih komunikacijskih storitev, neodvisnih od števil) in upravičencev (določbe se načeloma uporabljajo za potrošnike, na določenih mestih pa je predvidena vsaj možnost uporabe tudi za druge kategorije potrošnikov). Glede na navedeno temu sledijo tudi določbe tega poglavja. Pri posameznem členu je navedeno, za koga se uporablja posamezna določba.

Glede na zgoraj navedeno je poglavje v primerjavi z ZEKom-1 nekoliko spremenjeno, tudi z namenom zagotavljanja večje preglednosti in jasnosti.

K 183. členu (prepoved diskriminacije)

Predlog člena operaterjem v skladu z 99. členom Direktive 2018/1972/EU prepoveduje preprečevanje ali omejevanje dostopa oziroma drugo diskriminiranje končnih uporabnikov na podlagi njihovega državljanstva, prebivališča ali sedeža. Dopustno pa je razlikovanje na podlagi objektivno upravičenih razlik v stroških in tveganjih, kot na primer v primeru ukrepov iz Uredbe 531/2012/EU glede zlorabe ali nepravilne uporabe maloprodajnih storitev gostovanja.

K 184. členu (varstvo temeljnih pravic)

Predlog člena ohranja določbo 140. člena ZEKom-1, ki je pomenila prenosa 3.a odstavka 1. člena Okvirne direktive. Enaka vsebina je sedaj urejena v 100. členu Direktive 2018/1972/EU z naslovom Varstvo temeljnih pravic. Kateri koli ukrep glede dostopa končnih uporabnikov do storitev in aplikacij prek elektronskih komunikacijskih omrežij ali njihove uporabe s strani končnih uporabnikov (npr. omejitev dostopa do interneta), ki bi lahko omejil temeljne pravice

in svobode fizičnih oseb, zagotovljene z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svobod ter s splošnimi načeli prava EU, se lahko naložijo le, če so ustrezni, sorazmerni in potrebni v demokratični družbi, za njihovo izvajanje pa veljajo ustrezni postopkovni zaščitni ukrepi v skladu z EKVČP ter v skladu s splošnimi načeli prava EU, vključno z učinkovitim sodnim varstvom in predpisanim postopkom. Skladno s tem se ti ukrepi lahko sprejmejo le ob ustreznem spoštovanju načela domneve nedolžnosti in pravice do zasebnosti. Zagotovi se predhoden, pošten in nepristranski postopek, vključno s pravico do zaslišanja zadevne osebe ali zadevnih oseb, ob upoštevanju potrebe po ustreznih pogojih in postopkovnih ureditvah v ustrezno utemeljenih nujnih primerih skladno z EKVČP. Zagotovi se pravica do učinkovitega in pravočasnega sodnega nadzora.

Drugi odstavek le pojasnjuje, da določbe prvega odstavka ne posegajo v pravico operaterja, da omeji dostop ali uporabo do svojih storitev iz drugih razlogov pod pogoji, kot je določeno s tem zakonom (npr. v primeru neplačevanja računov).

K 185. členu (zavezanci)

Predlog člena določa zavezance, za katere veljajo določbe tega poglavja. V skladu z načelom sorazmernosti se večina določb iz poglavja o pravicah uporabnikov ne sme uporabljati za mikro družbe, ki zagotavljajo le medosebne komunikacijske storitve, neodvisne od številke. Operater mora končne uporabnike o takšnem izvzetju obvestiti pred sklenitvijo pogodbe.

K 186. členu (zagotavljanje informacij pred sklenitvijo pogodbe)

Predlog člena v skladu s 102. členom Direktive 2018/1972/EU določa, katere informacije mora izvajalec storitev zagotoviti potrošnikom pred sklenitvijo pogodbe. Za informirano odločitev potrošniki potrebujejo popolne informacije, zato jim morajo biti te zagotovljene še pred samo sklenitvijo pogodbe. Informacije, ki jih je treba zagotoviti, so v celoti povzete iz Priloge VIII k Direktivi 2018/1972/EU.

Izvajalec storitev mora informacije zagotoviti na jasnem in razumljiv način ter na trajnem nosilcu podatkov, kot je opredeljen v Zakonu o varstvu potrošnikov (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 114/06 – ZUE, 126/07, 86/09, 78/11, 38/14, 19/15, 55/17 – ZKoIT in 31/18; v nadaljevanju: ZVPot). Ta v 1. členu definira trajni nosilec podatkov kot nosilec, ki potrošniku omogoča trajno shranjevanje nanj naslovljenih podatkov ali informacij, trajen dostop do njih in njihovo reprodukcijo. Glede na 23. točko uvodnega besedila Direktive 2011/83/EU o pravicah potrošnikov morajo trajni nosilci podatkov potrošniku omogočati shranjevanje informacij, dokler je to potrebno za zaščito njihovih interesov, ki izhajajo iz odnosa s trgovcem. Med takšne nosilce se štejejo zlasti papir, ključ USB, CD-ROM, DVD, spominske kartice ali trdi diski računalnikov in e-pošta. Kot trajni nosilec podatkov pa se ne šteje spletna stran. Kadar to ni izvedljivo, morajo biti informacije zagotovljene v dokumentu, ki ga da na voljo izvajalec in o tem obvesti uporabnika, dokument pa je enostavno prenesti k sebi, odpreti in prebrati na napravah, ki jih potrošniki običajno uporabljajo.

Izvajalec storitve lahko informacije zagotovi npr. tudi v okviru splošnih pogojev, ki so sestavni del naročniške pogodbe, vendar pa morajo biti informacije predstavljene strnjeno ter na jasnem, pregleden in razumljiv način.

Določbe tega člena se poleg potrošnikov uporabljajo tudi za mikro družbe ali majhne družbe in neprofitne organizacije, če se niso izrecno odpovedali uporabi teh določb. Pogajalski položaj teh subjektov je primerljiv s položajem potrošnikov, zato bi morala zanje veljati enaka raven varstva, razen če se tem pravicam odpovejo in pristopijo k pogajanjem o individualnih

pogodbenih pogojih z izvajalci elektronskih komunikacijskih storitev. Za razliko od mikro in majhnih družb ter neprofitnih organizacij imajo večja podjetja običajno večjo pogajalsko moč in zato niso odvisna od istih zahtev glede pogodbenih informacij kot potrošniki. Mikro družbe in majhne družbe, ki želijo, da se za njih uporabljajo določbe tega člena, morajo izvajalcu storitev predložiti izpis iz evidence AJPES, iz katere izhaja, da izpolnjujejo kriterije za uvrstitev med te vrste družb v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Navedena zahteva je v nadaljevanju podana še v več členih, ki se lahko uporabljajo tudi za te družbe.

K 187. členu (povzetek pogodbe)

Predlog člena določa obveznost izvajalca javnih komunikacijskih storitev (obveznost velja za vse izvajalce javnih komunikacijskih storitev z izjemo sklepanja pogodb o zagotavljanju storitev prenosa stroj-stroj), da pred sklenitvijo pogodbe potrošniku zagotovi povzetek bistvenih pogodbenih pogojev, kjer so zbrane bistvene informacije, ki so potrošniku v pomoč in mu olajšajo izbiro. Povzetek pogodbe mora vsebovati najmanj informacije iz prvega odstavka predloga člena. Izvajalci bodo pri oblikovanju pogodbe morali upoštevati predlogo povzetka iz izvedbene Uredbe Komisije (EU) 2019/2243 z dne 17. decembra 2019 o določitvi predloge za povzetek pogodbe, ki jo morajo uporabljati ponudniki javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev v skladu z Direktivo (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta. Evropska komisija je uredbo sprejela zaradi lažje primerljivosti in manjših stroškov zagotavljanja skladnosti. Kot izhaja iz Uvodne izjave 261 k Direktivi 2018/1972/EU, bi morala biti skrajšana pogodba strnjena in lahko berljiva, po možnosti ne daljša od ene enostranske strani A4 oziroma, kadar je v pogodbo združenih več različnih storitev, ne daljša od treh enostranskih strani A4.

K 188. členu (naročniška pogodba)

Pogodbe predstavljajo pomembno orodje za končne uporabnike, da se zagotovi preglednost informacij in pravna varnost. Predlog člena določa, da mora naročniška pogodba za javne komunikacijske storitve v jasni in razumljivi obliki vsebovati najmanj podatke o pogodbenih strankah, o storitvi in pogojih njenega izvajanja, njeni ceni in drugih morebitnih plačilih ter o trajanju pogodbe. Ob tem je treba poudariti, da se kot sestavni del naročniške pogodbe štejejo tudi informacije, ki jih mora izvajalec storitev zagotoviti pred sklenitvijo pogodbe, ter povzetek pogodbe.

K 189. členu (paketne storitve)

Paketi, ki jih sestavljajo vsaj storitev dostopa do interneta ali javno dostopne medosebne komunikacijske storitve na podlagi številke in tudi druge storitve, kot so javno dostopne medosebne komunikacijske storitve, neodvisne od številke, linearna radiodifuzija in storitve stroj-stroj ali terminalska oprema, so vse bolj razširjeni in so pomemben element konkurence. Paketi sicer pogosto prinašajo koristi za končne uporabnike, po drugi strani pa lahko otežijo oziroma podražijo zamenjavo izvajalca storitev ter povečajo tveganje pogodbene vezanosti na obstoječega izvajalca storitev. Kadar za različne storitve in terminalska opremo, ki jo izvajalci ponujajo v paketih, veljajo različna pogodbeno pravila o prekinitvi in zamenjavi izvajalca ali o pogodbenih obveznostih glede pridobitve terminalske opreme, končni uporabniki dejansko ne morejo uporabljati svojih pravic iz tega poglavja do zamenjave s konkurenčnimi ponudbami za cel paket ali njegov del. Glede na navedeno predlog člena predvideva, da se v primeru paketnih storitev tudi za preostale elemente paketa (ki niso storitev dostopa do interneta ali javno dostopna medosebna komunikacijska storitev na podlagi številke), smiselno uporabljajo relevantne določbe tega poglavja. Določene obveznosti končnih uporabnikov, ki se v skladu s

tem poglavjem uporabljajo za določeno elektronsko komunikacijsko storitev, ki se ponuja kot samostojna storitev, se tako uporabljajo tudi, kadar je storitev del paketa z vsaj storitvijo dostopa do interneta ali javno dostopno medosebno komunikacijsko storitvijo na podlagi številke. Za druga pogodbena vprašanja se uporabljajo pravila, kot se uporabljajo za ustrezen element paketa, npr. splošna obligacijska pravila.

K 190. členu (trajanje naročniške pogodbe in njena prekinitve)

Predlog člena ureja trajanje naročniške pogodbe in pogoje njene prekinitve. Pogodba se lahko sklene za določen ali nedoločen čas.

Drugi odstavek predloga člena določa pravila v primeru samodejnega podaljševanja pogodb na način, kot je predviden v tretjem odstavku 105. člena Direktive 2018/1972/EU. Tudi v primeru pogodb s samodejnim podaljševanjem vsakokratni čas veljavnosti pogodbe ne sme presegati 24 mesecev. Izvajalec storitev mora naročnika vsaj 30 dni pred datumom, ko se pogodba samodejno podaljša, obvestiti o prenehanju pogodbenih obveznosti in možnostih, ki jih ima naročnik na voljo glede odpovedi pogodbe. Hkrati mu mora nuditi svetovanje glede cenovnih možnosti, ki jih ima na voljo v zvezi z naročenimi storitvami. V vsakem primeru pa mora izvajalec storitev končnim uporabnikom glede najboljših tarif svetovati vsaj enkrat letno. V primeru pogodbe s samodejnim podaljševanjem ima naročnik po samodejnem podaljšanju možnost, da kadar koli prekine pogodbo z enomesečnim odpovednim rokom. V tem primeru ne plača nobenih stroškov, poravnati pa mora znesek opravljenih storitev.

K 191. členu (obdobje vezave pri sklenitvi naročniške pogodbe)

Predlog člena določa maksimalno obdobje vezave pri sklenitvi naročniške pogodbe v skladu s prvim odstavkom 105. člena Direktive 2018/1972/EU. Tako kot določa že prvi odstavek 130. člena ZEKom-1, naročniška pogodba ne sme v nobenem primeru vsebovati začetnega zavezujočega obdobja, daljšega od 24 mesecev. Ponudnik lahko naročniku v zameno za zavezujoče obdobje vezave ponudi ugodnost v obliki brezplačne ali subvencionirane terminalske opreme, izgradnje fizične povezave (priključka), popusta na naročnino ali drugo obliko koristi za naročnika. Potrošnikom je treba omogočiti, da izkoristijo prednosti konkurenčnega okolja na način, da imajo možnost izbire na podlagi informacij in zamenjave izvajalca storitev, ko je to v njihovem interesu. Bistvenega pomena je zagotoviti, da potrošnikov pri tem ne ovirajo pravne, tehnične ali praktične ovire, vključno s pogodbenimi pogoji, postopki in stroški. Glede na navedeno se v tretjem odstavku izvajalcu storitev prepoveduje tudi zaračunavanje stroškov ob prekinitvi naročniškega razmerja po prenehanju zavezujočega obdobja vezave. Takšna plačila potrošnike namreč lahko odvrtačajo od zamenjave izvajalca storitev. Izvajalec po izteku zavezujočega obdobja vezave odpovedi pogodbe tudi ne sme pogojevati z morebitnimi tehničnimi ali praktičnimi ovirami.

Prepoveduje se tudi zaračunavanje administrativnih stroškov v okviru prehajanja med posameznimi paketi pri istem izvajalcu storitev. Ni utemeljenega razloga za zaračunavanje takšnih plačil, kar še zlasti velja za prehajanje od cenejših k dražjim paketom. Gre za vprašanje, ki ga Direktiva 2018/1972/EU ne naslavlja, zato ga je v skladu s pojasnili Evropske komisije dopustno urejati na nacionalni ravni.

V primeru kasnejše razširitve pogodbe na dodatne storitve oziroma terminalsko opremo pri istem izvajalcu, se prvotno obdobje vezave ne podaljša, razen če se naročnik s tem izrecno strinja.

Neodvisno od pogodbe za elektronske komunikacijske storitve pa bi potrošnikom morda bolj ustrezalo in koristilo daljše obdobje za povračilo stroškov fizičnih povezav. Take obveznosti potrošnikov so lahko pomemben dejavnik pri spodbujanju postavitve zelo visokozmogljivih omrežij do končnih uporabnikov ali v njihovi neposredni bližini, tudi prek shem za združevanje povpraševanja, ki vlagateljem v omrežja omogočajo zmanjšanje začetnih tveganj pri uporabi. Glede na navedeno se prvi in drugi odstavek tega člena ne uporabljata za obdobje vezave pri sklepanju pogodbe na obroke, pri kateri se je potrošnik v ločeni pogodbi zavezal k obročnim plačilom izključno za postavitve fizične povezave. Izjema se ne uporablja za pogodbe, ki zajemajo terminalsko opremo ali opremo za dostop do interneta, kot so mobilne naprave, usmerjevalniki ali modemi.

K 192. členu (sprememba pogodbenih pogojev)

Pravice in obveznosti v zvezi s spremembami pogodbenih pogojev na strani izvajalca storitev so bile doslej urejene v 129. členu ZEKom-1 skupaj z obveznimi sestavinami naročniške pogodbe. Predlog člena spremembo pogodbenih pogojev ureja v ločenem členu, pri čemer sledi določbam četrtega in šestega odstavka 105. člena Direktive 2018/1972/EU. Glede na to, da je ZEKom-1 določena vprašanja na podoben način urejal že pred Direktivo 2018/1972/EU, ni predvidenih večjih sprememb glede na ZEKom-1. O vsaki spremembi pogojev, navedenih v naročniški pogodbi, mora biti naročnik obveščen, vsaj en mesec pred uveljavitvijo spremembe. Navedeno naročniku omogoča, da ne glede na obdobje vezave, za katero se je zavezal pri sklenitvi pogodbe, v roku 60 dni od prejema obvestila brez odpovednega roka, brez plačila stroškov prekinitve naročniškega razmerja oziroma drugih administrativnih stroškov, pogodbenih kazni ali zneskov prejetih ugodnosti ali drugih dogovorjenih nadomestil (npr. popusti pri mesečni naročnini) odstopi od naročniške pogodbe, če mu novi pogoji ne ustrezajo več oziroma se z njimi ne strinja. V tem primeru se naročniku ne sme naložiti kazi zaradi predčasne prekinitve pogodbe na zahtevo naročnika. Ob tem pa seveda ostaja dolžnost naročnika da izpolni morebitne obveznosti, ki jih ima do izvajalca, to je plačilo zapadlih in neplačanih računov ter ustrezen znesek povračil glede prejete terminalske opreme. Odstopno upravičenje naročnika pod temi pogoji ne velja, če so predlagane spremembe izključno v korist končnega uporabnika, so zgolj administrativne narave in nimajo negativnih posledic za končnega uporabnika ali so potrebne zaradi uskladitve s tem zakonom oziroma njegovimi podzakonskimi predpisi, drugimi predpisi in predpisi Evropske unije, ki se neposredno uporabljajo. Ali je sprememba izključno v korist končnega uporabnika, je treba oceniti na podlagi objektivnih meril. Pravico končnega uporabnika do prekinitve pogodbe je mogoče izključiti samo, če izvajalec lahko dokaže, da so vse spremembe pogodbe izključno v korist končnega uporabnika ali da so zgolj administrativne narave in nimajo negativnih posledic za končnega uporabnika.

Kot je bilo določeno že s četrtem odstavkom 129. člena ZEKom-1, ima naročnik, ki je ob sklenitvi naročniškega razmerja prejel terminalsko opremo (mobilni telefon, TV komunikator ipd.) po akcijski (subvencionirani ceni) in ima z izvajalcem sklenjeno pogodbo z zavezujočim obdobjem vezave, možnost, da v primeru odstopa od pogodbe zaradi spremembe pogojev na

strani operaterja pred iztekom obdobja vezave izbira, ali bo operaterju povrnil znesek, ki ustreza sorazmernemu delu celotne vrednosti prejete terminalske opreme, ali pa bo vrnil terminalsko opremo v stanju, v katerem mu je bila izročena (s predlogom člena se upošteva, da stanje vrnjene terminalske opreme odraža njeno normalno rabo). Če naročnik izrazi odstopno upravičenje, mu lahko izvajalec v zameno ponudi, da ohrani naročniško razmerje v veljavi pod pogoji, določenimi v naročniški pogodbi.

V skladu s šestim odstavkom 105. člena Direktive 2018/1972/EU je v šestem odstavku predloga člena določeno, da znesek sorazmernega dela vrednosti ne sme presegati njene vrednosti po načelu časovne porazdelitve, določene ob sklenitvi pogodbe, ali preostalega dela plačil za storitev do izteka vezave. S predlogom člena se vzpostavlja pravna podlaga za sprejem splošnega akta, s katerim bo agencija lahko uredila metodologijo izračuna sorazmernega dela vrednosti prejete terminalske opreme.

K 193. členu (nedelovanje ali slabše delovanje storitev)

Predlog člena v skladu s petim odstavkom 105. člena Direktive 2018/1972/EU določa pravico naročnika, da v primeru stalnega ali pogosto ponavljajočega se razhajanja med dejanskim izvajanjem elektronske komunikacijske storitve, ki ni storitev dostopa do interneta ali številčno neodvisna medosebna komunikacijska storitev, ter izvajanjem v pogodbi, odstopi od pogodbe pod pogoji, kot veljajo v primeru prekinitve naročniškega razmerja iz razlogov na strani izvajalca storitev. Naročnik mora pred odstopom od pogodbe o razhajanju med kakovostjo, določeno v pogodbi, in dejansko kakovostjo storitev, obvestiti izvajalca storitev in mu omogočiti, da razhajanje v roku 15 dni odpravi.

V primeru stalnega ali pogosto ponavljajočega se znatnega razhajanja med dejansko zmogljivostjo storitve dostopa do interneta ter izvajanjem, navedenem v pogodbi, lahko vsak končni uporabnik uveljavlja svoje pravice na podlagi 4. člena neposredno uporabljive Uredbe (EU) 2015/2120, ki določa ukrepe v zvezi s preglednostjo za zagotovitev dostopa do odprtega interneta.

K 194. členu (zamenjava izvajalca storitev dostopa do interneta)

Možnost zamenjave izvajalcev storitev je ključna za učinkovito konkurenco v konkurenčnem okolju. Če se končnim uporabnikom zagotovijo preglednejše, bolj točne in pravočasne informacije o možnosti zamenjave izvajalca storitev, se pričakuje, da bodo končni uporabniki bolj zaupali samemu postopku zamenjave. Medtem ko ZEKom-1 v 131. členu ureja le prenosljivost številok, pa predlog novega člena v skladu s 106. členom Direktive 2018/1972/EU določa pravila tudi za zamenjavo izvajalca storitev dostopa do interneta. Prenosni izvajalec mora ves čas postopka menjave zagotavljati neprekinjenost storitev, razen če je to tehnično neizvedljivo. Prekinitev delovanja storitve med postopkom zamenjave v nobenem primeru ne sme biti daljša od enega delovnega dne. Postopek zamenjave izvajalca storitev dostopa do interneta je urejen skupaj s postopkom prenosa številke v 196. členu predloga zakona (glej obrazložitev k 196. členu predloga zakona).

K 195. členu (prenosljivost številok)

Predlog člena v grobem ohranja vsebino 131. člena ZEKom-1 o prenosljivosti številok kot instrumenta, ki bistveno olajšuje izbiro potrošnikov in učinkovito konkurenco na konkurenčnih

trgih elektronskih komunikacij. Končni uporabniki, ki to zahtevajo, morajo imeti možnost, da zadržijo svoje številke neodvisno od izvajalcev storitev. Pravica do prenosljivosti številke velja za vse končne uporabnike, ki imajo z izvajalcem storitev sklenjeno ustrezno pogodbo, in sicer bodisi naročniško bodisi predplačniško.

Tretji odstavek 131. člena ZEKom-1 določa, da lahko operater naročniku za prenos številke k drugemu operaterju zaračuna samo enkratni znesek, ki upošteva stroške izvedbe prenosa, vendar ne sme biti tako visok, da bi odvrnil naročnika od uporabe te zmožljivosti. Navedeno se s predlogom šestega odstavka spreminja, in sicer je postopek prenosa številke za končnega uporabnika brezplačen, kar je v skladu s četrtem odstavkom 106. člena Direktive 2018/1972/EU, ki določa, da se pri prenosu številke ne uporabljajo nobene neposredne dajatve za končne uporabnike.

K 196. členu (postopek zamenjave izvajalca storitev dostopa do interneta oziroma prenosa številke)

Predlog člena ureja postopek zamenjave izvajalca storitev dostopa do interneta in prenosa številke. S ciljem, da se končnim uporabnikom zagotovi nemoteno zamenjavo, je določeno, da končni uporabnik postopek zamenjave oziroma prenosa sproži pri sprejemnem izvajalcu, pri čemer lahko tako vse potrebno opravi na enem mestu. Predlog člena na novo ureja tudi nadomestilo, ki ga morajo končnim uporabnikom zagotoviti izvajalci storitev na enostaven in pravočasen način, kadar se dogovor med izvajalcem in končnim uporabnikom ne spoštuje. Kot izhaja iz Uvodne izjave 282 k Direktivi 2018/1972/EU, bi morali biti ukrepi za izplačilo nadomestila sorazmerni z dolžino zamude pri izpolnjevanju dogovora. Končni uporabniki bi morali prejeti odškodnino vsaj za zamude pri aktivaciji storitve, prenosu številke ali izgubi storitve, ki trajajo več kot en delovni dan, in kadar izvajalci ne opravijo storitve ali namestitve ob dogovorjenem roku. Dodatno nadomestilo bi bilo lahko tudi v obliki samodejnega znižanja plačila, kadar mora prenosni izvajalec še naprej zagotavljati svoje storitve do aktivacije storitev sprejemnega izvajalca. Na novo se v predlogu petega odstavka ureja tudi pravica naročnika potrošnika, da v primeru predplačniških storitev od prenosnega izvajalca zahteva povrnitev preostalega dobroimetja na računu, pri čemer pa izvajalec lahko obdrži znesek v višini administrativnih stroškov, ki jih ima z izplačilom dobroimetja. Povrnitev dobroimetja lahko zahteva na podlagi ustreznega dokazila, iz katerega izhaja povezava z določeno številko (npr. certifikat in kopija SIM kartice). V šestem odstavku predloga je vzpostavljena pravna podlaga za splošni akt, s katerim bo agencija podrobneje uredila izvajanje tega člena.

K 197. členu (preglednost in objava informacij)

Predlog člena podobno kot 132. člen ZEKom-1 ureja preglednost in objavo informacij. Razpoložljivost preglednih (informacije tako ne smejo biti preveč razdrobljene), posodobljenih in primerljivih informacij o ponudbah in storitvah je ključnega pomena za potrošnike na konkurenčnem trgu. Informacije morajo biti objavljene v jasni in razumljivi obliki, kar končnim uporabnikom omogoča zlasti primerjavo cen različnih ponudnikov na trgu. Predlog člena v drugem odstavku določa nabor informacij, ki morajo biti objavljene. Gre za informacije, ki so

določene v Prilogi IX Direktive 2018/1972/EU. Agencija bo s splošnim aktom določila, katere informacije bo objavila sama, za katere bo pa objavo naložila izvajalcem. Hkrati pa bo lahko predpisala tudi zahteve glede načina objave informacij.

Peti do deveti odstavek predloga člena urejajo neodvisna orodja za primerjavo, ki bodo končnim uporabnikom omogočila, da ocenijo prednosti različnih izvajalcev storitev dostopa do interneta in medosebnih komunikacijskih storitev, kadar se zanje plačujejo ponavljajoča se ali na porabi temelječa neposredna denarna plačila, in da pridobijo nepristranske informacije, zlasti s primerjavo cen, tarif in parametrov kakovosti na enem mestu. Taka orodja bi morala biti neodvisna od izvajalcev storitev in noben izvajalec pri rezultatih iskanja ne bi smel biti deležen ugodnejše obravnave. Namen takšnih orodij je zagotoviti jasne, jedrnate, popolne in izčrpne informacije. Zajeti bi morala čim več ponudb, da se omogoči reprezentativen pogled in pokrije znaten del trga. Orodja za primerjavo bodo morala izpolnjevati merila, kot so določena v šestem odstavku tega člena. Na zahtevo ponudnika orodja bo agencija potrjevala skladnost orodja z zakonsko določenimi merili. Če trg ne bo zagotovil primernega neodvisnega orodja za primerjavo, ga bo morala pripraviti agencija, izvajalci storitev dostopa do interneta in medosebnih komunikacijskih storitev pa bodo morali agenciji zagotoviti informacije, ki jih potrebuje za pripravo in vzdrževanje orodja.

K 198. členu (spremljanje in nadzor porabe storitev)

Predlog člena v bistvenem ohranja vsebino 132.a člena ZEKom-1 ob upoštevanju določbe petega in šestega odstavka 102. člena Direktive 2018/1972/EU. Z ZEKom-1C je bilo namreč po zgledu Uredbe (EU) št. 531/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. junija 2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji končnim uporabnikom tudi v okviru domače porabe omogočeno, da so seznanjeni s porabo oziroma da si lahko določijo finančno oziroma količinsko mejo, prek katere ne morejo iti brez dodatnega postopanja. Hkrati z določitvijo možnosti za spremljanje in nadzor porabe se je skušalo dvigniti tudi ozaveščenost končnih uporabnikov, da bi lažje razumeli finančne posledice uporabe govornih in podatkovnih storitev in da bi se jim omogočilo spremljanje in nadzor porabe, vse s ciljem preprečevanja visokih zneskov na računih končnih uporabnikov. Takšna določba je bila v zakon vključena kot nacionalna določba, z Direktivo 2018/1972/EU pa se urejanje tega vprašanja seli tudi na EU raven, saj je bilo pripoznano, da končni uporabniki pogosto ne poznajo stroškov svojih vzorcev porabe ali le s težavo ocenijo porabljen čas ali količino prenesenih podatkov pri uporabi elektronskih komunikacijskih storitev. Glede na navedeno so potrebne določene prilagoditve glede na vsebino 132.a člena ZEKom-1. Obveznosti tako ne veljajo več le za podatkovne storitve, temveč za vse storitve dostopa do interneta ali javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev v primeru, da se za te storitve plačuje po dejanski (bodisi finančni bodisi količinski porabi). Predlog člena ohranja pravno podlago za sprejem splošnega akta agencije, s katerim bo podrobneje uredila način izvajanja tega člena, vključno z določitvijo količinskih oziroma finančnih mej za obveščanje.

K 199. členu (kakovost javnih komunikacijskih storitev)

V primerjavi s 133. členom ZEKom-1 predlog člena prinaša nekatere spremembe upoštevaje 104. člen Direktive 2018/1972/EU. Izvajalci elektronskih komunikacijskih storitev, ki delujejo v konkurenčnem okolju, verjetno zagotavljajo zainteresirani javnosti ustrezne in najnovejše informacije o svojih storitvah zaradi prednosti, ki jim jih ti prinaša. Ne glede na navedeno pa je treba ohraniti možnost, da agencija zahteva od izvajalcev storitev dostopa do interneta in medosebnih komunikacijskih storitev, da objavijo celovite, primerljive, zanesljive, uporabniku prijazne in posodobljene informacije, če se izkaže, da te informacije javnosti niso dostopne v

zadostnem obsegu. Kadar je kakovost javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev odvisna od zunanjih dejavnikov, kot sta nadzor prenosa signalov ali omrežna povezljivost, agencija lahko od izvajalcev takih storitev zahteva, da o tem obvestijo svoje potrošnike.

Predlog drugega odstavka vzpostavlja pravno podlago za sprejem splošnega akta agencije, s katerim bo agencija ob upoštevanju smernic BEREC določila parametre kakovosti storitev, ki jih je treba meriti, in ustrezne metode merjenja ter vsebino, obliko in način objave informacij. Agencija s tem splošnim aktom od izvajalcev zahteva tudi objavo informacij v skladu s prvim odstavkom tega člena.

Vprašanje urejanja nadomestil za nedelovanje storitev oziroma za slabšo kakovost delovanja storitev je bilo doslej urejeno s Samoregulacijskim kodeksom o nadomestilih za nedelovanje ali slabše delovanje javnih komunikacijskih storitev operaterjev javnih komunikacijskih storitev v Republiki Sloveniji. Iz pripomb, ki smo jih v okviru javne obravnave osnutka zakona prejeli s strani Zveze potrošnikov Slovenije in Sveta za elektronske komunikacije, so razvidne težave pri izvajanju kodeksa v praksi, ki nakazujejo na to, da je treba način določanja nadomestil urediti z zavezujočim podzakonskim aktom. Glede na navedeno se v četrtem odstavku vzpostavlja pravna podlaga za sprejem splošnega akta agencije.

K 200. členu (komunikacije v sili)

Predlog člena večinoma ohranja vsebino 134. člena ZEKom-1 o številkah za klice v sili ob upoštevanju sprememb, kot jih prinaša 109. člen Direktive 2018/1972/EU (vključno z uvedbo nove terminologije). Kot izhaja iz tretjega odstavka 109. člena Direktive 2018/1972/EU, lahko države članice poleg enotne evropske številke za klic v sili 112 ohranijo tudi nacionalne številke za klice v sili. Predlog zakona tako poleg številke 112 še naprej kot številko za komunikacije v sili ohranja tudi številko policije 113. Opustitev številke 113 kot številke za klic v sili ni namreč posegla v organizacijo dela tako Policije kot tudi URSZR. Med delom regijskih centrov za obveščanje, ki obravnavajo klice na številko 112, in operativno-komunikacijskim centrom Policije, ki obravnava klice na številko 113, namreč obstaja pomembna razlika. Prvi namreč klice sprejmejo, evidentirajo in posredujejo naprej službam za pomoč v sili, medtem ko OKC po sprejemu in evidentiranju klica pristopi tudi k samemu reševanju. Številka 113 je prepoznana in tudi pogosto uporabljena, saj Policija letno zabeleži prek 500.000 klicev posameznikov.

Predlog drugega odstavka je nov v primerjavi z ZEKom-2 in pomeni prenos drugega pododstavka prvega odstavka 109. člena Direktive 2018/1972/EU. S predlaganim odstavkom se vzpostavlja podlaga za sprejem ukrepov ministrstva, s katerimi bi se spodbujal dostop do interventnih storitev prek številke za komunikacije v sili tudi iz elektronskih komunikacijskih omrežij, ki niso javna komunikacijska omrežja (torej v primeru zasebnih omrežij). Navedeno velja zlasti za primere, ko znotraj organizacije, ki upravlja z omrežjem, ni zagotovljen alternativen in enostaven dostop do služb za nujne primere.

Predlog četrtega odstavka z vidika večje jasnosti dopolnjuje dosedanjo določbo tretjega odstavka 134. člena ZEKom-1. Izvajalec javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora brezplačno zagotoviti prenos komunikacije v sili centru za sprejem komunikacije v sili, kar vključuje zagotovitev vse potrebne ustrezne opreme do omrežne priključne točke za sprejem komunikacije v sili. Z namenom, da se zagotovi neprekinjeno delovanje komunikacije v sili, kar je ključno za reševanje življenj, izvajalec zagotovi tudi brezplačne nadomestne poti. Operaterji lahko za prenos in zaključevanje komunikacije v sili dogovorijo skupne prenosne poti, vključno z nadomestnimi potmi.

Zahteve glede posredovanja informacije o številki in lokaciji kličočega in enoznačnega prikazovanja odhodnega klica v obliki tromestne številke se razširjajo na enotno evropsko telefonsko številko za prijavo pogrešanih otrok 116 000.

Glede na to, da Direktiva 2018/1972/EU v šestem odstavku 109. člena določa, da merila za natančnost in zanesljivost zagotovljenih informacij o lokaciji kličočega določi pristojni regulativni organ, je v enajstem odstavku predvidena pravna podlaga za sprejem splošnega akta, s katerim bo agencija predpisala kakovost storitve za enotno evropsko telefonsko številko za klice v sili 112, številko policije 113 in enotno evropsko telefonsko številko za prijavo pogrešanih otrok 116 000. Pred sprejemom splošnega akta bo agencija morala pridobiti soglasje ministra, pristojnega za zaščito in reševanje, in ministra, pristojnega za notranje zadeve.

K 201. členu (javno obveščanje in alarmiranje)

Slovenija je bila ena prvih držav, ki je z novelo ZEKom-1C vzpostavila obveznost operaterjev javnih komunikacijskih omrežij in izvajalcev javno dostopnih telefonskih storitev mobilnih prizemnih omrežij, da na zahtevo URSZR omogočijo storitve sistema javnega mobilnega obveščanja in alarmiranja v primeru večjih naravnih in drugih nesreč (ta je opredeljen v Uredbi o organizaciji in delovanju sistema opazovanja, obveščanja in alarmiranja (Uradni list RS, št. 105/07)). Temu je z notnim pristopom sledila Evropska unija z določitvijo obveznosti držav članic, da do 21. junija 2022 zagotovijo, da ponudniki mobilnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke v primeru aktualnih ali bližajočih se izrednih razmer ali nevarnosti končnim uporabnikom posredujejo javna opozorila, kot to izhaja iz 110. člena Direktive 2018/1972/EU. Pomembni kriteriji obveščanja in alarmiranja v primeru naravnih ali drugih nesreč so zagotovi hitrost, zanesljivost in doseg. V današnjem času je uspešno in učinkovito obveščanje najlažje zagotoviti z uporabo mobilnih naprav, ki jih ima večina prebivalcev ves čas pri sebi. Pri tem je pomembno, da takšna javna opozorila dosežejo vse končne uporabnike, ki se nahajajo na geografskih območjih, na katera bi lahko v obdobju opozorila vplivale aktualne ali bližajoče se izredne razmere. V skladu z načelom tehnološke nevtralnosti način pošiljanja javnih opozoril oziroma izbrana tehnologija v predlogu zakona ni določena. Ponudnikom je tako prepuščena izbira izmed možnosti, ki omogočajo izpolnitev obveznosti (npr. »cell broadcast«, »location based SMS«) oziroma kombinacijo različnih tehnoloških rešitev. Platforma, ki jo bo vzpostavil URSZR, bo omogočala priključitev različnih vmesnikov in bo tako primerna za uporabo različnih tehnoloških rešitev. Izvajalci storitev bodo obveščanje in alarmiranje končnih uporabnikov izvajali proti plačilu.

Na zahtevo URSZR mora izvajalec posredovati tudi informacijo o številu mobilnih telefonov, ki se nahajajo na določenem območju, in sicer proti plačilu in če je to tehnično mogoče. Izvajalec mora dokazati tehnično nezmožnost. Navedena informacija bo lahko organu v pomoč pri pripravi načrta reševanja (npr. v primeru množične prometne nesreče). Gre torej za obveznost, ki se nalaga s ciljem preprečevanja negativnih posledic za zdravje oziroma premoženje posameznikov.

K 202. členu (ukrepi za uporabnike invalide)

Predlog člena ohranja pravno podlago za sprejem uredbe, s katero se določijo zahteve, ki jih morajo izpolnjevati izvajalci javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev, da se končnim uporabnikom invalidom zagotovi dostop do elektronskih komunikacijskih storitev (vključno s pogodbenimi informacijami), ki je enakovreden dostopu, kot ga uživajo drugi končni uporabniki, ter tudi možnost, da izbirajo med različnimi izvajalci. Takšne zahteve bi glede na

Uvodno izjavo 297 k Direktivi 2018/1972/EU lahko vključevale zlasti zahteve, da morajo izvajalci končnim uporabnikom zagotoviti, da lahko uporabljajo njihove storitve pod enakimi pogoji, vključno s cenami, tarifami in kakovostjo, kot jih imajo drugi končni uporabniki, ne glede na kakršne koli dodatne stroške, ki jih imajo ti izvajalci.

Ohranja se določba iz drugega odstavka 135. člena ZEKom-1, v skladu s katero je bila vzpostavljena podlaga, da ministrstvo, pristojno za medije, v skladu s svojo zakonodajo po potrebi z razpisi spodbuja postopno zagotavljanje prilagojenih storitev za osebe z okvaro vida ali sluha (npr. postopno opremljanje programskih vsebin s podnapisi za gluhe in naglušne ter z zvočnimi opisi za slepe in slabovidne).

Končnim uporabnikom invalidom je pomembno zagotoviti tudi razpoložljivost ustrezne terminalske opreme, ki je s posebnimi storitvami in funkcijami prilagojena njihovim potrebam. Predlog tretjega odstavka tako ohranja vsebino tretjega odstavka 135. člena ZEKom-1, in sicer ministrstvo, pristojno za urejanje pogojev in zahtev za dajanje proizvodov na trg, (Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo), s svojimi ukrepi spodbuja razpoložljivost takšne opreme.

K 203. členu (medobratovalnost digitalne televizijske opreme)

Predlog člena je namenjen spodbujanju zagotavljanja medobratovalnosti digitalne televizijske opreme. Cilj, ki ga zasleduje tretji odstavek 113. člena Direktive 2018/1972/EU je, da se zagotovi čim boljša možna povezljivost digitalnih televizijskih sprejemnikov. Končni uporabnik mora imeti možnost, da po izteku pogodbe s ponudnikom digitalnih televizijskih storitev (npr. ponudniki plačljivih TV platform, IPTV ponudniki...) prejeto opremo vrne ponudniku po enostavnem in brezplačnem postopku, če le-ta ni medobratovalna do te mere, da jo lahko uporabi pri drugih ponudnikih. S tem se skuša spodbujati k čim večji medobratovalnosti.

Predlog člena v tretjem odstavku vsebuje pravno podlago za splošni akt agencije, s katerim ta predpiše zahteve za medsebojno delovanje digitalnih interaktivnih televizijskih storitev in digitalne televizijske opreme, ki jo uporabljajo potrošniki. Gre za vsebino, ki je bila doslej urejena v petem odstavku 112. člena ZEKom-1.

K 204. členu (radijska in terminalska oprema)

Predlog člena ohranja vsebino 136. člena ZEKom-1 v zvezi z radijsko in telekomunikacijsko terminalsko opremo. Pri tem se upošteva, da je prenehal veljati Pravilnik o radijski opremi in telekomunikacijski terminalski opremi (Uradni list RS, št. 17/09, 17/11 – ZTZPUS-1 in 54/12), ki ga je nadomestil Pravilnik o radijski opremi (Uradni list RS, št. 3/16). Slednji ureja le še radijsko opremo, medtem ko je terminalska oprema podvržena urejanju s Pravilnikom o elektromagnetni združljivosti (Uradni list, št. 39/16) in Pravilnikom o omogočanju dostopnosti električne opreme na trgu, ki je načrtovana za uporabo znotraj določenih napetostnih mej (Uradni list RS, št. 39/16). Ker je terminalska oprema opredeljena med izrazi v 3. členu, se tudi v tem členu uporablja ta izraz in ne več telekomunikacijska terminalska oprema. Operaterji ne smejo zavrniti razumne zahteve za priključitev uporabnikove opreme, ki ustreza zahtevam predpisov. Uporabniki pa ne smejo na javno komunikacijsko omrežje priključiti neustrezne radijske ali terminalske opreme. Spoštovanje določbe nadzira agencija v sodelovanju s tržnimi inšpektorji.

K 205. členu (imeniki in imeniška služba)

Predlog člena ohranja vsebino 137. člena ZEKom-1 o imenikih in imeniški službi. Predlog prenaša določbo 112. člena Direktive 2018/1972/EU ob upoštevanju nacionalnih razmer, ki

narekujejo ohranitev univerzalnega imenika in univerzalne imeniške službe v obsegu univerzalne storitve.

K 206. členu (dodatne zmogljivosti in obveznosti)

Predlog člena v pretežni meri ohranja vsebino 138. člena ZEKom-1, v skladu s katerim agencija lahko v primeru, da na podlagi posvetovanja z zainteresirano javnostjo ugotovi, da na celotnem ozemlju Republike Slovenije ali na njegovem delu ni zadostnega dostopa do določenih zmogljivosti operaterjem s splošnim aktom predpiše, da morajo omogočiti vse ali nekatere možnosti za nadzor stroškov oziroma upoštevati obveznosti glede omejitve ali odklopa zaradi razlogov na strani naročnika. Prav tako lahko agencija operaterjem naloži, da morajo omogočiti tonsko izbiranje oziroma prikaz identitete kličočega priključka, če je to tehnično in ekonomsko izvedljivo. V skladu s točko b) Dela B Priloge VI k Direktivi 2018/1972/EU je dodana nova zmogljivost, in sicer, da se, če je to tehnično izvedljivo, po prekinitvi pogodbe o dostopu do interneta na zahtevo uporabnika v obdobju, ki ga določi agencija, brezplačno omogoči dostop do elektronske pošte, prejete na elektronske naslove izvajalca, ali pa se v tem obdobju elektronska pošta preusmeri na nov elektronski naslov. S tem se zagotovi, da končni uporabniki pri menjavi storitev dostopa do interneta ne bi bili izpostavljeni učinkom vezave, povezanim s tveganjem izgube dostopa do elektronskih sporočil.

K 207. členu (razčlenjeni račun)

Predlog člena ohranja vsebino 139. člena ZEKom-1 o razčlenjenem računu. 177. člen tega predloga določa obveznost izdaje razčlenjenega računa za izvajalce v okviru določb o zagotavljanju univerzalne storitve. Ostali izvajalci skladno z določbami regulativnega okvira zgolj na podlagi zakona nimajo obveznosti nudenja storitve. Če pa jo v skladu s svojimi splošnimi pogoji nudijo, so podvrženi enakim pravilom, kot izvajalci v okviru univerzalne storitve. Enako velja za operaterje, ki morajo storitev razčlenjenega računa nuditi v skladu s splošnim aktom iz prejšnjega člena. Izvajalec račun pošlje na način iz šestega odstavka 177. člena zakona (torej praviloma v elektronski obliki).

K 208. členu (omejitev ali prekinitve zaradi razlogov na strani operaterja)

Predlog člena ohranja vsebino 141. člena ZEKom-1 o omejitvi ali prekinitvi zaradi razlogov na strani operaterja. Omejitev oziroma prekinitve dostopa do storitev s strani operaterja je mogoče brez soglasja uporabnikov le začasno, kadar je to potrebno iz razloga dograditve, posodobitve, vzdrževanja ali v primeru napake ali okvare. Dodatno je vzpostavljena pravna podlaga za sprejem splošnega akta agencije, s katerim slednja lahko podrobneje uredi izvajanje tega člena (npr. določi obliko in način poročanja o nedelovanju storitev).

K 209. členu (pravica do ugovora in spor)

Predlog člena v pretežni meri ohranja vsebino 142. člena ZEKom-1 o pravici do ugovora in spora. Z vidika večje jasnosti je nekoliko spremenjena določba četrtega odstavka, ki določa roke za vložitev ugovora. Določena sta subjektivni (15 od dni odkar je uporabnik izvedel za izpodbijano odločitev ali ravnanje) in objektivni rok (v vsakem primeru v 60 dneh, od dne, ko se je sporna odločitev ali ravnanje zgodila – npr. od izdaje računa) za vložite ugovora.

V petem odstavku v primeru podaje ugovora na telefonsko številko operaterja ni več predvidena obveznost, da bi končni uporabnik moral opozoriti, da vlaga ugovor, kot je predviden v prvem odstavku tega člena. Končni uporabniki večinoma niso podrobno seznanjeni s posameznimi zakonskimi določbami, niti ne uporabljajo poenotene pravne

terminologije. Glede na navedeno bi morala biti dolžnost operaterja, da od končnega uporabnika pridobi ključne informacije, vključno s tem, ali končni uporabnik vloga ugovor v smislu tega člena.

Končni uporabniki se pri komunikaciji z operaterji v veliki meri poslužujejo uporabe elektronske pošte. Z vidika hitre in učinkovite komunikacije z naročniki je primerno, da se tudi operaterji poslužujejo te poti v primeru, ko je končni uporabnik podal ugovor v elektronski pošti. Glede na navedeno v šestem odstavku ni več predvideno, da bi v takšnem primeru operater moral pridobiti predhodno soglasje končnega uporabnika. Kadar končni uporabnik vloži ugovor po elektronski pošti, lahko operater tudi svojo odločitev pošlje na elektronski naslov končnega uporabnika.

V sedmem odstavku je izrecno določeno, da se v primeru vročanja po elektronski pošti, dokazovanje vročitve presoja po določbah zakona, ki ureja elektronsko poslovanje in elektronski podpis (7. člen Zakona o elektronskem poslovanju in elektronskem podpisu (Uradni list RS, št. 98/04 – uradno prečiščeno besedilo, 61/06 – ZEPT in 46/14)).

K 210. členu (nadzor)

Agencija nadzira izvajanje določb poglavja o pravicah uporabnikov.

XII. OBDELAVA OSEBNIH PODATKOV IN VARSTVO ZASEBNOSTI ELEKTRONSKIH KOMUNIKACIJ

Predlog poglavja ohranja vsebino XII. poglavja ZEKom-1 »Obdelava osebnih podatkov in varstvo zasebnosti elektronskih komunikacij«, ki se nanaša na varstvo osebnih podatkov in varstvo komunikacijske zasebnosti skladno z Direktivo 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002/58/ES o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih (v nadaljevanju: Direktiva 2002/58/ES). Ker se slednja z Direktivo 2018/1972/EU ni prenovila (in je tako kot edina izmed direktiv regulativnega okvira za področje elektronskih komunikacij še veljavna), so predmet tega poglavja o obdelavi osebnih podatkov in varstva zasebnosti elektronskih komunikacij še naprej vse določbe, ki se nanašajo na prenos Direktive 2002/58/ES, pri čemer predlog zakona ne prinaša večjih vsebinskih sprememb glede na obstoječo ureditev. Upoštevati je namreč treba, da je v postopku intenzivnega usklajevanja držav članic predlog Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spoštovanju zasebnega življenja in varstvu osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij ter razveljavitvi Direktive 2002/58/ES (Uredba o zasebnosti in elektronskih komunikacijah), ki bo neposredno uporabljiva v vseh državah članicah in bo razveljavila sedanjo Direktivo 2002/58/ES. Glede na navedeno bi bile večje vsebinske spremembe poglavja v tem trenutku preuranjene.

K 211. členu (pojem uporabnika ter upravljavca in vključene storitve)

Predlog člena ohranja vsebino 144. člena ZEKom-1. Predlagana določba tako za potrebe tega poglavja podaja opredelitve izrazov, kot izhajajo iz Direktive 2002/58/ES. Uporabnik ima v tem poglavju ožji pomen glede na opredelitev uporabnika iz 3. člena predloga zakona. Skladno z navedenim je uporabnik za potrebe tega poglavja le fizična oseba, ki uporablja javno komunikacijsko storitev v zasebne ali poslovne namene, čeprav ni nujno, da je naročena nanjo.

Upravljavec za potrebe tega poglavja pomeni upravljavca osebnih podatkov v skladu s

predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov (npr. Zakon o varstvu osebnih podatkov, Splošna uredba o varstvu podatkov).

K 212. členu (splošne določbe o varnosti obdelave)

Predlog člena vsebuje splošne določbe o varnosti obdelave, kar je bilo doslej urejeno v 145. členu ZEKom-1. Določa obveznost izvajalcev javnega komunikacijskega omrežja sprejeti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe za zagotovitev zavarovanja svojih storitev. Če je to potrebno za zagotovitev zavarovanja svojih storitev v delu, ki se nanaša na varnost omrežja, mora sprejeti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe skupaj s ponudnikom javnega komunikacijskega omrežja. Tretji odstavek tega člena določa, da morajo navedeni ukrepi najmanj zagotavljati, da ima dostop do osebnih podatkov le pooblaščen osebje za z zakonom dovoljene namene, da morajo navedeni ukrepi varovati shranjene ali poslane osebne podatke pred nenamernim ali nezakonitim uničenjem, nenamerno izgubo ali spremembo ter nepooblaščen ali nezakonito hrambo, obdelavo, dostopom ali razkritjem ter da morajo navedeni ukrepi zagotavljati izvajanje varnostne politike pri obdelavi osebnih podatkov. Tako se posledično poskuša uporabnikove osebne podatke kar najbolje zaščititi.

Glede na obstoječe besedilo 145. člena ZEKom-1 pa je na novo v petem odstavku predloga člena agenciji dana pravna podlaga, da lahko (če bi se izkazalo za potrebno) za izvajanje tega člena izda splošni akt. Takšen predlog lahko agenciji poda tudi organ, pristojen za informacijsko varnost (Uprava za informacijsko varnost).

K 213. členu (dolžnost obveščanja naročnikov pri posebnem tveganju za varnost omrežja)

Predlog člena ureja dolžnost obveščanja naročnikov pri posebnem tveganju za varnost omrežja na enak način, kot je bila vsebina urejena v 146. členu ZEKom-1.

K 214. členu (zaupnost komunikacije)

Predlog člena ohranja vsebino obstoječega 147. člena ZEKom-1 o zasebnosti komunikacij. Iz te določbe tako še naprej izhaja, da morajo operaterji uporabniku z namenom uresničevanja svobode komuniciranja in izražanja zagotoviti zaupnost komunikacij, ki se nanaša tako na vsebino komunikacij, podatke o prometu in lokacijske podatke o tej komunikaciji, kot tudi na dejstva ter okoliščine neuspešnih poskusov vzpostavljanja zvez ali njihovo prekinitvijo.

V okviru javnega poziva za pridobitev predlogov in pripomb smo bili s strani ELES opozorjeni na težave, s katerimi se srečujejo v okviru izvajanja določbe sedmega odstavka 147. člena ZEKom-1, ki v primeru snemanja komunikacije predvideva obvezno predhodno obvestilo o snemanju. Kot sistemski operater prenosnega sistema električne energije se pri delu srečujejo z izrednimi obratovalnimi dogodki, kjer je čim krajši reakcijski čas lahko življenjskega pomena, gotovo pa predstavlja grožnjo za nastanek znatne gospodarske škode. V teh primerih je predhodna najava snemanja komunikacij ob teh dogodkih izredno moteča, upočasni reakcijski čas in povečuje škodo. Ob tem je treba dodati, da gre za komunikacijo na operativni telefonski številki, ki ni namenjena splošni javnosti, temveč komunikaciji z drugimi sistemskimi operaterji oziroma distributerji. Kot odgovor na izpostavljeno problematiko se v devetem odstavku predloga člena dodaja izjema, v okviru katere obvestilo o snemanju komunikacije ni potrebno v primeru klicev na operativno telefonsko številko, ki ni namenjena javnosti in s katero upravlja izvajalec bistvenih storitev, ki je določen na podlagi zakona, ki ureja informacijsko varnost. Izjema je tako določena le za izvajalce bistvenih storitev, ki jih v skladu z Zakonom o informacijski varnosti (Uradni list RS, št. 30/18) določi vlada. Gre za izvajalce storitev, ki so

bistvene za ohranitev ključnih družbenih in gospodarskih dejavnosti, pri čemer je zagotavljanje storitve odvisno od omrežij in sistemov ter bi incident imel pomemben negativen vpliv na zagotavljanje storitev. Izvajalec bistvenih storitev mora v varnostni dokumentaciji opredeliti pomen in način rabe operativne telefonske številke.

K 215. členu (podatki o naročnikih)

Predlagana določba se ne spreminja v primerjavi s sedanjim 148. členom ZEKom-1 in določa, katere podatke lahko operaterji zbirajo o svojih naročnikih, s kakšnim namenom in kako dolgo jih smejo hraniti. Zbrane podatke lahko izvajalci storitev uporabljajo le za sklepanje, izvajanje, spremljanje in prekinitev naročniške pogodbe, zaračunavanje storitev, pripravo in izdajanje naročniških imenikov v skladu s tem zakonom ter na podlagi naročnikovega soglasja tudi za druge zakonite namene. Na podlagi tretjega odstavka lahko zbrane podatke izvajalci storitev po prenehanju naročniškega razmerja hranijo do popolnega poplčila storitev, vendar najdlje do preteka zastaralnega roka za svoje terjatve za izvajanje storitev, razen v primerih, ko je s tem zakonom določen daljši rok hrambe glede spremljanja in nadzora porabe podatkovnih storitev, glede klica v sili, glede notranjih postopkov, glede zavarovanja in neizbrisne registracije posredovanja prometnih in lokacijskih podatkov v primerih varovanja življenja in telesa, glede sledenja zlonamernih ali nadležnih klicev ter glede zakonitega prestrežanja komunikacij.

K 216. členu (notranji postopki)

Predlog člena ohranja vsebino 149. člena ZEKom-1. Podlaga za ta člen je v 15. členu Direktive o zasebnosti in elektronskih komunikacijah (1.b odstavek). Člen obvezuje ponudnike storitev, da vzpostavijo svoje notranje postopke in triletno neizbrisno evidenco o odzivanju na zahteve za dostop do osebnih podatkov uporabnikov. Informacijskemu pooblaščenцу morajo poročati o notranjih postopkih, predložiti podatke o številu prejetih zahtev in vlagateljih, o pravni podlagi teh zahtev in o svojem odzivu nanje (torej ali so bili podatki posredovani ali ne).

K 217. členu (imeniki)

Predlog člena ohranja vsebinsko ureditev 150. člena ZEKom-1 o imenikih, ki pomeni prenos 12. člena Direktive 2002/58/ES. Preden se naročnikovi podatki vključijo v tiskan ali elektronski imenik, ki je dostopen javnosti ali ga uporabljajo imeniške službe, morajo biti naročniki brezplačno obveščeni o namenu tega imenika ter o vseh nadaljnjih možnostih uporabe teh podatkov. Naročniki lahko preverijo vpisane podatke, zahtevajo njihovo spremembo ali zahtevajo izbris teh podatkov. V tretjem odstavku je dana možnost omejitve uporabe osebnih podatkov za namene izvajanja klicev, ki imajo komercialni ali raziskovalni namen. Na prejeta pobudo zainteresirane javnosti v okviru javnega poziva se z vidika zagotavljanja večje jasnosti spreminja le formulacija petega odstavka tega člena, po kateri morajo pravne ali fizične osebe, ki opravljajo klice, ki imajo komercialni ali raziskovalni namen, ob posameznem klicu upoštevati prepoved uporabe naročnikovih osebnih podatkov, označene v zadnjem javno objavljenem (in ne izdanem) elektronskem imeniku, če se te označbe razlikujejo od označb v tiskanem imeniku istega izdajatelja.

K 218. členu (podatki o prometu)

Predlog člena se ne spreminja glede na obstoječi 151. člen ZEKom-1, kot je bila v ta področni zakon vključena v zvezi s prenosom 6. člena Direktive 2002/58/ES. Podatki o prometu so katerikoli podatki, obdelani za namen prenosa komunikacije po elektronskem komunikacijskem omrežju ali zaradi njegovega zaračunavanja. Operater jih mora izbrisati ali spremeniti v nerazpoznavne takoj, ko niso več potrebni za prenos sporočil, razen taksativno naštetih izjem.

K 219. členu (lokacijski podatki, ki niso hkrati podatki o prometu)

Predlog člena ohranja nespremenjeno vsebino 152. člena ZEKom-1 o lokacijskih podatkih, ki niso hkrati podatki o prometu. Lokacijske podatke, ki niso hkrati prometni podatki, je za izvajanje storitev z dodano vrednostjo dovoljeno obdelovati le v anonimni obliki ali pa s soglasjem uporabnika, ki ga lahko uporabnik kadarkoli prekliče. Preden da uporabnik soglasje, mora biti seznanjen z možnostjo zavrnitve soglasja, vrsto obdelovanih lokacijskih podatkov, namenom in trajanjem obdelovanja ter z možnostjo posredovanja podatkov tretji osebi zaradi izvedbe storitve z dodano vrednostjo.

K 220. členu (posredovanje prometnih in lokacijskih podatkov v primerih varovanja življenja in telesa)

Predlog člena ohranja ureditev posredovanja prometnih in lokacijskih podatkov v primerih varovanja življenja in telesa na enak način, kot je bila vsebina urejena v 153. členu ZEKom-1. Predlagana zakonska rešitev omogoča pridobitev podatkov s strani policije v primerih, ko obstaja utemeljena verjetnost, da je neposredno ogroženo življenje ali telo osebe in je pridobitev teh podatkov nujna, da se prepreči smrt ali hujša poškodba te osebe oziroma ko je pridobitev podatkov potrebna zato, da se najde oseba, kateri je poslovna sposobnost omejena oziroma ima ugotovljene zdravstvene težave, in je bila prijavljena kot pogrešana, kakor tudi v primeru, ko je pridobitev podatkov potrebna, da se najde otrok, ki je bil s strani staršev ali zakonitih zastopnikov prijavljen kot pogrešan. Za pridobitev podatkov o zadnji lokaciji opreme za mobilno komunikacijo (oziroma več zadnjih lokacij opreme) morajo imeti osebe pri sebi opremo za mobilno komunikacijo.

K 221. členu (zavarovanje podatkov in neizbrisna registracija)

Predlog člena ohranja vsebino 153.a člena ZEKom-1, ki je bil v ZEKom-1 vpeljan zaradi razveljavitve XIII. Poglavja o hrambi podatkov ZEKom-1 (odločba št. U-I-65/13 z dne 3. 7. 2014). Ker sta razveljavljena 165. in 166. člen ZEKom-1 določala način zavarovanja hranjenih podatkov in posredovanje hranjenih podatkov pristojnim organom, je bilo treba za potrebe izvajanja četrtega in petega odstavka 153. člena ZEKom-1 povzeti njune relevantne določbe v novem 153.a členu ter nanje napatiti v četrtem in petem odstavku 153. člena ZEKom-1. Tako je bilo omogočeno, da se navedeni občutljivi podatki ter dokumentacija hranijo, za izvedene ukrepe pa zagotavlja sledljivost na že uveljavljen in sprejemljiv način. Inšpekcijski nadzor nad izvajanjem člena izvaja informacijski pooblaščenec.

K 222. členu (prikaz identitete kličočega priključka in priključka v zvezi)

Predlagana določba o prikazu identitete kličočega priključka in priključka v zvezi se ne spreminja glede na 154. člen ZEKom-1. S predlagano določbo je za prenos 8. člena Direktive 2002/58/ES še naprej podan okvir zaščite pravic in legitimnih interesov v zvezi s prikazom identitete priključka in priključka v zvezi, tudi pravice poklicanega, da zavrne prikaz identitete priključka, na katerega je kličoči dejansko priključen.

K 223. členu (sledenje zlonamernih ali nadležnih klicev)

Predlog člena o sledenju zlonamernih ali nadležnih klicev ohranja ureditev 155. člena ZEKom-1. Če naročnik pisno zahteva od operaterja, da izsledi zanj zlonamerne ali nadležne klice, sme operater začasno, vendar največ tri mesece, beležiti izvor vseh klicev, ki se zaključijo v omrežni priključni točki tega naročnika, tudi tistih, za katere se zahteva preprečitev prikaza identitete kličočega priključka. Naročnika, ki je zahteval sledenje zlonamernih ali nadležnih klicev, mora operater pisno obvestiti o rezultatu sledenja, to je identifikacijski oznaki kličočega (npr. telefonska številka). Le v primeru, ko naročnik izkaže pravni interes za zaščito svojih pravic pred sodiščem, mu operater posreduje morebitne podatke, ki razkrijejo identiteto kličočega naročnika, o čemer pa obvesti tudi kličočega naročnika in Informacijskega pooblaščenca, ki nadzira izvajanje te določbe.

K 224. členu (preusmeritev klica)

Predlagana določba o preusmeritvi klicev se ne spreminja glede na 156. člen ZEKom-1. Operater mora naročniku omogočiti, da z uporabo preprostih sredstev in brezplačno prepreči avtomatsko preusmeritev klicev od tretjih oseb na svoj terminal.

K 225. členu (piškotki)

Predlog člena o t.i. piškotkih ohranja vsebino 157. člena ZEKom-1. Shranjevanje podatkov ali pridobivanje dostopa do podatkov, shranjenih v terminalski opremi naročnika ali uporabnika, je dovoljeno samo pod pogojem, da je naročnik ali uporabnik v to privolil potem, ko je bil predhodno jasno in izčrpno obveščen o upravljavcu in namenih obdelave teh podatkov skladno s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov (prvi odstavek). Glede privolitve uporabnika ali naročnika za obdelavo njegovih osebnih podatkov mora biti privolitev najprej v skladu s privolitvijo po sprejeti GDPR Uredbi, kar še posebej pojasnjuje tudi Informacijski pooblaščenec v svojih mnenjih in smernicah. Glede na določila 7. člena in uvodne določbe 32 GDPR Uredbe mora posameznik jasno podati privolitev za zbiranje in obdelavo svojih osebnih podatkov za konkreten namen in ima tudi pravico, da svojo privolitev kadarkoli prekliče. Z vidika jasnosti in nomotehničnih izboljšav je glede na besedilo 157. člena ZEKom-1 v predlaganem členu navedeno, da se upoštevajo predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, kar zajema tako zakon, ki ureja varstvo osebnih podatkov, kot tudi novo GDPR Uredbo. Po obstoječi ureditvi je bilo namreč navedeno, da se upošteva le prej navedeni zakon.

K 226. členu (neželena komunikacija)

Predlagana določba se ne spreminja glede na obstoječi 158. člen ZEKom-1. Na podlagi prvega odstavka tega člena je uporaba samodejnih klicnih in komunikacijskih sistemov za opravljanje klicev na telefonsko številko naročnikov, ki so fizične osebe, brez človekovega posredovanja (npr. klicni avtomati, SMS, MMS), telefaksov ali elektronske pošte za namene neposrednega trženja dovoljena samo na podlagi naročnikovega ali uporabnikovega predhodnega soglasja. Izjeme in prepovedi pa so navedene v nadaljevanju člena.

K 227. členu (kršitev varnosti osebnih podatkov)

Predlagana določba se ne spreminja glede na 159. člen ZEKom-1 o obveznostih v primeru kršitev varstva osebnih podatkov. Ob kršitvah varnosti osebnih podatkov mora izvajalec javnih

komunikacijskih storitev o tem nemudoma obvestiti agencijo. Če je verjetno, da kršitev varnosti osebnih podatkov škodljivo vpliva na osebne podatke in zasebnost naročnika ali posameznika, mora izvajalec brez neupravičenega odlašanja o tej kršitvi obvestiti tudi zadevnega naročnika ali posameznika.

K 228. členu (zakonito prestrezanje)

Predlagana določba tega člena ohranja vsebino obstoječega 160. člen ZEKom-1. Člen določa, da mora operater omogočiti zakonito prestrezanje komunikacij na določeni točki javnega komunikacijskega omrežja takoj, ko prejme prepis tistega dela izreka odredbe pristojnega organa, v katerem je navedba točke javnega komunikacijskega omrežja, na kateri naj se izvaja zakonito prestrezanje komunikacij ter drugi podatki, povezani z načinom in obsegom tega ukrepa. Izjemoma mora operater omogočiti zakonito prestrezanje komunikacij tudi na podlagi ustne odredbe, če je tako določeno v zakonu. Operaterji morajo zagotoviti tudi tridesetletno neizbrisno registracijo vsakega zakonitega prestrezanja komunikacij ter jih v okviru tega roka varovati v skladu z oznako stopnje tajnosti prepisa odredbe. Šesti odstavek tega člena tudi določa, da mora operater v svojem omrežju na svoje stroške zagotoviti ustrezno opremo in primerne vmesnike, ki v njegovem omrežju omogočajo zakonito prestrezanje komunikacij. Pri prestrezanju komunikacij v mednarodnih elektronskih komunikacijskih omrežjih v skladu z zakonom, ki ureja Slovensko obveščevalno varnostno agencijo, mora operater omrežja na svoje stroške zagotoviti ustrezno opremo in izročilne vmesnike, ki v njegovem omrežju omogočajo zakonito prestrezanje mednarodnih komunikacij, ali ustrezne prenosne poti do izročilnih vmesnikov v nadzornem centru pristojnega organa.

K 229. členu (nadzor)

Ker se ureditev nadzora nad določbami tega poglavja ne spreminja, predlagan člen ohranja vsebino 161. člena ZEKom-1. Razen za nadzor nad taksativno navedenimi določbami, kjer ga izvaja informacijski pooblaščenec, je za izvajanje nadzora določb tega poglavja pristojna agencija.

XIII. AGENCIJA

Predlog poglavja ohranja strukturo XIV. poglavja ZEKom-1 (Agencija). Splošne določbe (splošno in struktura vodenja agencije) ostajajo v tem predlogu večinoma nespremenjene, preostale določbe o delovanju agencije, ciljih in sodelovanju z drugimi organi pa se spreminjajo upoštevaje spremenjene določbe regulativnega okvira.

K 230. členu (agencija)

Predlog člena ohranja vsebino 170. člena ZEKom-1. Agencija je pravna oseba javnega prava, s čimer je zagotovljena njena pravna ločenost in funkcijska neodvisnost od vseh podjetij, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja, opremo ali storitve, kot to nalaga Direktiva 2018/1972/EU. Ustanovitelj agencije je vlada, ki izvršuje pravice in obveznosti ustanovitelja, kar je skladno tudi z zakonom, ki ureja javne agencije. Zaradi potrebe po okrepitevi neodvisnosti agencije kot nacionalnega regulativnega organa, pa predlog zakona že v tem členu izrecno določa njeno samostojnost pri izvajanju nalog iz svoje pristojnosti.

K 231. členu (delovanje agencije)

Predlog člena ohranja vsebino 171. člena ZEKom-1. Tako je določeno, da agencija izvaja naloge, ki so določene s tem in drugimi zakoni s področja njenega delovanja, ter na njihovi podlagi sprejetimi podzakonskimi akti in drugo veljavno zakonodajo. Pri tem pa zasleduje razvojne cilje, ki izhajajo iz strateških dokumentov Republike Slovenije s področja njenih pristojnosti. Predlog člena natančno in izrecno določa nepristranskost, preglednost ter pravočasnost izvajanja nalog agencije, kar je v duhu zakona, ki ureja javne agencije ter skladno z Direktivo 2018/1972/EU, ki se prenaša s tem predlogom zakona.

Dodan je nov tretji odstavek, ki še posebej poudarja neodvisnost delovanja agencije pri izvajanju nalog, ki so v skladu s prvim odstavkom 5. člena Direktive 2018/1972/EU zaupane nacionalnim regulativnim organom. Pri izvajanju teh nalog agencija ne sme zaprositi ali prejemati navodil od drugih državnih organov, kar ne vpliva na možnost posvetovanja s posameznimi pristojnimi organi. V ZEKom-1 sta bili takšni določbi posamično uvrščeni v poglavji o zagotavljanju konkurence in reševanju sporov (prvi odstavek 88. člena in četrti odstavek 217. člena).

K 232. členu (akti agencije)

Predlog člena v glavnem ohranja vsebino 172. člena ZEKom-1. Člen določa, da agencija izdaja splošne akte o vprašanih s področja svojih pristojnosti, s katerim lahko podrobneje uredi vprašanja, ki se pojavijo pri izvrševanju posameznih določb zakonov, s področij v njeni pristojnosti.

V primerjavi z ZEKom-1 je dodan nov tretji odstavek, ki vzpostavlja pravno podlago za sprejem splošnega akta za izvrševanje predpisov Evropske unije (kot je to potrebno npr. za izvrševanje sicer neposredno uporabljive uredbe EU).

Agencija v okviru svojih regulativnih pristojnosti izdaja priporočila, s katerimi naslovnikom nezavezujoče priporoča določena ravnanja. O posamičnih zadevah s področja svojih pristojnosti pa agencija odloča z odločbo ali sklepom.

K 233. členu (organi agencije)

Predlog člena ohranja vsebino 173. člena ZEKom-1. Organa agencije sta svet agencije in direktor agencije.

K 234. členu (sestava in imenovanje članov sveta agencije)

Predlog zakona v tem členu, enako kot 174. člen ZEKom-1, določa sestavo in imenovanje članov sveta agencije. Svet agencije ima pet članov, ki jih po vzoru Zakona o javnih agencijah (Uradni list RS, št. 52/02, 15/04 – EZ-A in 33/11 – ZEKom-C; v nadaljevanju: ZJA) imenuje ustanovitelj agencije, torej vlada.

K 235. členu (mandat in pogoji za člane sveta agencije)

Predlog člena ohranja vsebino 175. člena ZEKom-1. Člani sveta agencije so imenovani za dobo petih let in so lahko ponovno imenovani, v drugem odstavku pa so taksativno naštetih kriteriji, ki jih mora imeti izpolnjene osebe, ki bi bila imenovana za člana sveta agencije.

K 236. členu (izjava o interesih in povezavah člana sveta agencije)

Predlog člena ohranja vsebino 175.a člena ZEKom-1. Tako določa obveznost kandidata za člana sveta agencije, da poda izjavo, s katero razkrije svoje interese in povezave, na katere bi lahko vplivale odločitve agencije. Namen določbe je povečanje transparentnosti in odprava dvomov o povezavah oziroma interesih članov sveta agencije. Član sveta agencije mora biti

namreč zaupanja vredna oseba, zato je predvidena dolžnost razkritja njegovih interesov, ki bi lahko predstavljali konflikt interesov na področje delovanja agencije.

K 237. členu (nezdružljivost)

Predlog člena ohranja vsebino 176. člena ZEKom-1. Določa nezdružljivost »funkcije« člana sveta agencije z določenimi drugimi funkcijami oz. položaji. Da ne bi prišlo do navzkrižja interesov, član sveta agencije ne sme biti član vodstva politične stranke, poslanec v državnem zboru, državni funkcionar ali funkcionar v samoupravni lokalni skupnosti ali javni uslužbenec v državnem organu. Član sveta agencije tudi ne sme biti zaposlen oziroma biti član upravnega ali nadzornega organa pravne osebe, ki opravlja dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija oziroma imeti lastniških deležev v pravnih osebah, ki imajo lastniški delež v takih pravnih osebah. Prav tako ne more biti član sveta agencije oseba, katere zakonec, zunajzakonski partner ali partner v skladu z zakonom, ki ureja istospolno partnersko skupnost, ter sorodnik v ravni vrsti do vključno drugega kolena je član upravnega ali nadzornega organa pravne osebe, ki opravlja dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, oziroma ima lastninske deleže v pravnih osebah, ki opravljajo dejavnost na področju, ki ga je pristojna urejati agencija, ali v pravnih osebah, ki ima lastninski delež v takih pravnih osebah.

K 238. členu (pristojnosti in odgovornosti sveta agencije)

Določba tega člena, enako kot 177. člen ZEKom-1, navaja pristojnosti sveta agencije, ki se v največji možni meri približujejo pristojnostim sveta javnih agencij, kot jih na krovni ravni določa krovni ZJA. Svet agencije med drugim opravlja »interni« nadzor nad poslovanjem agencije. V zvezi s tem lahko svet agencije predlaga direktorju izboljšave na tem področju. Pri tem je potrebno opozoriti, da svet agencije pri izvajanju svojih pristojnosti ne sme posegati v vsebino in postopke sprejemanja drugih splošnih in posamičnih aktov ter priporočil agencije ter v z njimi povezane strokovne naloge, saj je za nadzor nad pravilnostjo odločb agencije pristojno le sodišče, kar je skladno tudi z neodvisnostjo agencije kot nacionalnega regulativnega organa. V primerjavi z ZEKom-1 je dodan nov tretji odstavek, ki člane sveta agencije zavezuje k varovanju zaupnosti podatkov agencije. Doslej namreč nerazkrivanje informacij s strani članov sveta ni bilo urejeno, bila pa je v 5. točki prvega odstavka 184. člena ZEKom-1 določena dolžnost varovanja zaupnosti podatkov za direktorja agencije

K 239. členu (predčasna razrešitev člana sveta)

Določbe tega člena, enako kot obstoječi 178. člen ZEKom-1, določajo razloge predčasne razrešitve člana sveta agencije ter pristojnosti vlade in samega sveta agencije.

K 240. členu (sklic seje in odločanje sveta agencije)

Predlagan člen ohranja vsebino 179. člena ZEKom-1. Svet agencije dela in odloča na sejah, ki jih sklicuje predsednik sveta agencije. Svet agencije se mora sestati vsaj štirikrat letno. Odločitve sprejema svet agencije z glasovanjem po načelu absolutne večine.

K 241. členu (pravice in obveznosti članov sveta agencije)

Določbe tega člena ohranjajo vsebino 180. člena ZEKom-1 in hkrati sledijo ureditvi zakona, ki ureja javne agencije. Določajo se pravice in obveznosti članov sveta agencije.

K 242. členu (imenovanje direktorja in vršilca dolžnosti direktorja)

Predlog člena ohranja vsebino 181. člena ZEKom-1. Direktorja agencije imenuje vlada na predlog ministra po predhodno izvedenem javnem natečaju. Če direktor umre, je razrešen ali

mu je potekel mandat in novi direktor še ni imenovan, imenuje vlada brez javnega natečaja vršilca dolžnosti direktorja do imenovanja novega direktorja, vendar najdlje za šest mesecev.

K 243. členu (mandat in pogoji za imenovanje direktorja)

Predlog člena ohranja vsebino 182. člena ZEKom-1 ter tako taksativno določa, katere pogoje mora izpolnjevati oseba, da je lahko imenovana za direktorja. Direktor, s katerim vlada sklene pogodbo o zaposlitvi, je imenovan za dobo petih let in je lahko ponovno imenovan po predhodno izvedenem javnem natečaju.

Prvi odstavek 7. člena Direktive 2018/1972/EU določa, da je vodja nacionalnega regulativnega organa izbran med osebami z ugledom in poklicnimi izkušnjami ter na podlagi dosežkov, spretnosti, znanja in izkušenj. Glede na navedeno je med drugim kot pogoj za imenovanje direktorja določeno, da mora biti oseba, ki je imenovana za direktorja, priznan strokovnjak na področjih, ki so v pristojnosti delovanja agencije (torej elektronske komunikacije, mediji, poštna storitve, železniški promet..). Izpolnjevanje pogoja se presoja po ugledu, ki ga kandidat uživa v strokovnih krogih, kar se odraža npr. prek izvedenih predavanj, sodelovanja v različnih delovnih skupinah (v Sloveniji in tujini), objave strokovnih člankov, morebitnih nagradah oziroma drugih dosežkih.

K 244. členu (opravljanje drugih dejavnosti in nasprotje interesov)

Predlog člena ohranja vsebino 183. člena ZEKom-1. Določeno je, da za vse javne uslužbenke agencije veljajo omejitve glede opravljanja drugih dejavnosti in nasprotja interesov, kot je to za uradnike določeno v zakonu, ki ureja javne uslužbenke. Za direktorja in njegove namestnike, njihove zakonce ali zunajzakonske partnerje ter sorodnike v ravni vrsti do vključno drugega kolena pa so taksativno naštetje prepovedi opravljanja določenih dejavnosti oziroma funkcij ter lastništva.

K 245. členu (omejitev poslovanja)

Predlog člena ohranja vsebino 183.a člena ZEKom-1. Zaradi preprečevanja potencialnih nasprotij interesov se ureja nezdržljivost direktorja in njegovih namestnikov s taksativno naštetimi dejavnostmi, funkcijami ali imetništvom lastninskih deležev v določenih pravnih osebah.

K 246. členu (izjava o interesih in povezavah kandidata za direktorja)

Predlagan člen ohranja vsebino 183.b člena ZEKom-1. Tako določa obveznost kandidata za direktorja, da poda izjavo, s katero razkrije svoje interese in povezave, na katere bi lahko vplivale odločitve agencije. Namen določbe je povečanje transparentnosti in odprava dvomov o povezavah oziroma interesih kandidata za direktorja (enako kot za kandidata za člana sveta agencije). Direktor agencije mora biti zaupanja vredna oseba, zato je predvidena dolžnost razkritja njegovih interesov in povezav, ki bi lahko predstavljali nasprotje interesov na področju delovanja agencije.

K 247. členu (pristojnosti in odgovornosti direktorja agencije)

Predlagan člen ohranja vsebino 184. člena ZEKom-1. Z njim so določene pristojnosti in naloge direktorja agencije ter določba glede odgovornosti za škodo, ki jo je povzročil s svojim ravnanjem.

K 248. členu (predčasna razrešitev direktorja)

Ta člen predloga zakona ohranja vsebino 185. člena ZEKom-1. Z njim je določeno v katerih primerih je direktor predčasno razrešen. Razreši ga vlada z odločbo na lastno pobudo ali na predlog sveta agencije, če obstajajo določeni razlogi.

K 249. členu (začasna prepoved opravljanja nalog direktorja)

Predlog člena je enak 186. členu ZEKom-1. Navaja možnost začasne prepovedi opravljanja nalog direktorja. Določba sicer nekoliko odstopa od obstoječih sistemskih ureditev, vendar je bilo to vprašanje že z ZEKom-C iz leta 2011 potrebno specialno urediti za področje delovanja te agencije in njenega direktorja s tem zakonom, prav zaradi ozkosti in omejenosti možnih razrešitvenih razlogov. Takšna ureditev je torej nujno potrebna, saj direktor agencije glede na svoj položaj vodje nacionalnega regulativnega organa ob v Direktivi 2018/1972/EU izpostavljenem načelu neodvisnosti takšnega organa, ki se kaže tudi v neodvisnosti od zunanjih vplivov (vključno politike), brez pravnomočne obsodbe v kazenskem postopku s strani neodvisnega sodstva, ne sme biti razrešen, četudi bi njegov delodajalec sam predhodno ocenil, da ima z njegove strani storjena kršitev delovnih obveznosti vse znake kaznivega dejanja.

K 250. členu (število zaposlenih)

Predlog člena ohranja vsebino 187. člena ZEKom-1. Ureja položaj agencije glede zaposlovanja, pri čemer določa, da za izvajanje svojih pristojnosti agencija v kadrovskem načrtu, ki je del programa dela, določi ustrezno število zaposlenih glede na njene potrebe dela. Gre za prenos drugega odstavka 6. člena ter tretjega odstavka 9. člena Direktive 2018/1972/EU, iz katerih izhaja, da je agenciji potrebno zagotoviti ustrezne tehnične, finančne in človeške vire za opravljanje dodeljenih nalog.

K 251. členu (plače zaposlenih)

Predlog člena ohranja vsebino 188. člena ZEKom-1. Z njim je določeno, da za plače zaposlenih v agenciji veljajo predpisi, ki urejajo sistem plač v javnem sektorju. Gre za Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 108/09 - uradno prečiščeno besedilo, 13/10, 59/10, 85/10, 107/10, 35/11 – ORZSPJS49a, 27/12-odl.US, 40/12 – ZUJF, 46/13, 25/14 – ZFU, 50/14, 95/14 – ZUPPJS15, 82/15, 23/17 – ZDOdv, 67/17 in 84/18) ter podzakonske akte, izdane na njegovi podlagi. Omenjen zakon ureja sistem plač funkcionarjev in javnih uslužbencev v javnem sektorju, kamor sodijo tudi zaposleni na agenciji. Namreč, agencija je pravna oseba javnega prava, ki ima statusno obliko »javne agencije«, te pa ureja ZJA.

K 252. členu (financiranje agencije)

Predlog prvega odstavka ohranja določbo 189. člena ZEKom-1, ki določa, da se agencija financira izključno s prihodki od plačil, ki so določena s tem zakonom ter z drugimi zakoni s področij njenega delovanja. Predpisana je finančna neodvisnost nacionalnega regulativnega organa, kot jo zahtevajo drugi odstavki 6. člena, prvi ter tretji odstavek 9. člena Direktive 2018/1972/EU.

Na predlog agencije je dodan predlog novega drugega odstavka, ki agenciji omogoča oblikovanje rezerve za primere, ko je to potrebno zaradi likvidnosti agencije v začetku koledarskega leta ter kot vir za investicije. Navedeno je potrebno zaradi zagotavljanja nemotenega poslovanja in neodvisnega delovanja agencije. Takšna rešitev je v veljavni zakonodaji že uveljavljena za dve regulatorni agenciji v pristojnosti Ministrstva za finance, in sicer Agencijo za zavarovalni nadzor in Agencijo za trg vrednostnih papirjev. Ostanek presežka

se v skladu z zahtevami Direktive 2018/1972/EU preusmeri v znižanje plačil zavezancev za naslednje leto.

K 253. členu (postopek sprejemanja programa dela in finančnega načrta)

Predlog člena ohranja vsebino 189.a člena ZEKom-1. Zaradi zavlačevanja postopkov in težav, ki so se v preteklosti pojavljale pri pravočasnem potrjevanju programa dela in finančnega načrta, je bil z ZEKom-1C uveden 189.a člen, ki podrobno ureja postopek sprejemanja programa dela in finančnega načrta agencije. Nepravočasno potrjevanje teh aktov namreč pomeni tudi nepravočasni sprejem tarif za plačila, ki jih podrobneje določa in zaračunava agencija, in ki morajo biti sprejete do konca koledarskega leta, da se v prihodnjem letu omogoči zaračunavanje v skladu z novimi tarifami.

K 254. členu (nadzor nad delom agencije)

Predlagan člen, razen dodatka v določbi šestega odstavka, ne vsebuje sprememb glede na 190. člen ZEKom-1. Prvi odstavek predloga člena določa, da statut agencije potrdi vlada. Namen določbe je v tem, da statut, ki natančno ureja organizacijo in poslovanje agencije, potrdi vlada, saj le-ta v imenu države izvršuje pravice in obveznosti ustanovitelja (skladno s tretjim odstavkom 5. člena ZJA ter tretjim odstavkom 230. člena tega predloga).

V drugem odstavku tega člena je določeno, da vlada poda soglasje k finančnemu načrtu agencije.

Agencija mora voditi računovodstvo ločeno po področjih urejanja skladno z zakonom, ki ureja računovodstvo, in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi. Računovodske izkaze in poslovno poročilo agencije mora pregledati računovodski revizor. Agencija mora vsako leto pripraviti tudi poročilo o delu in poslovno poročilo, h katerima vlada poda svoje mnenje in z njima seznaniti Državni zbor RS.

V petem odstavku tega člena je določeno, da nadzor nad zakonitostjo dela agencije opravlja ministrstvo, na delovnem področju katerega deluje agencija. Določba je bila umeščena že v ZEKom-1, ker so se v praksi pokazale nejasnosti in pomanjkljivosti takratnega zakona v povezavi z ureditvijo po ZJA. Hkrati je bilo potrebno upoštevati, da agencija izvaja pristojnosti na različnih področjih dela, katerih zakonodaja spada v resor različnih ministrstev. Ta nadzor ne zajema možnosti poseganja v vsebino splošnih ali konkretnih pravih aktov, izdanih s strani agencije v zvezi z izvajanjem njenih pristojnosti na podlagi tega ali drugih zakonov s področij njenega delovanja. Slednje je zelo pomembno, saj prvi odstavek 8. člena Direktive 2018/1972/EU določa, da regulativni organi ravnajo pregledno in odgovorno v skladu s pravom EU ter od nobenega drugega organa ne zahtevajo navodil v zvezi z opravljanjem nalog, ki so jim bile dodeljene po nacionalnem pravu, s katerim se izvaja pravo EU, oziroma tovrstnih navodil ne sprejemajo.

Šesti odstavek predloga člena določa, da nadzor nad zakonitostjo, namembnostjo, učinkovito in uspešno rabo sredstev agencije opravlja računsko sodišče (tako zahteva tudi ZJA). Namen določbe je v tem, da je poraba sredstev javne agencije preverjena s strani neodvisnega in strokovnega organa, kot je računsko sodišče. Glede na obstoječi šesti odstavek 190. člena ZEKom-1 je dodana obveznost objave poročila o opravljenem nadzoru Računskega sodišča na njegovih spletnih straneh. Javnost dela Računskega sodišča je sicer urejena v 5. členu Zakona o računskem sodišču (Uradni list RS, št. 11/01 in 109/12) in 48. členu Poslovnika Računskega sodišča Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 91/01), vendar se zaradi

zagotavljanja pravne varnosti in zveznosti prenosa Direktive 2018/1972/EU tudi na tem mestu poudarja obveznost objave poročila o opravljenem nadzoru.

V sedmem odstavku je, kot je bilo do sedaj, določeno, da nadzor na izvajanju predpisov v upravnem postopku, izvaja ministrstvo, pristojno za upravo.

K 255. členu (postopek pred agencijo)

Predlog člena ohranja vsebino 191. člena ZEKom-1, ki določa postopek pred agencijo. Odločba ali drug posamičen akt agencije, izdana v upravnem postopku, sta dokončna, če ta ali drug zakon ne določa drugače, pri čemer gre za prenos dela prvega odstavka 8. člena Direktive 2018/1972/EU, ki med drugim določa, da so samo pritožbeni organi, ustanovljeni v skladu z 31. členom, pristojni, da odložijo izvršitev ali razveljavijo odločitev nacionalnih regulativnih organov (pri nas je to sodišče).

Posledično so v skladu s četrtem odstavkom predloga člena dovoljena le tista izredna pravna sredstva v okviru upravnega postopka, za katera je pristojna agencija. S tem je izvzeta pristojnost poseganja v vsebino odločb ali drugih posamičnih aktov agencije s strani organa, pristojnega za nadzor agencije (npr. ministrstva) ter tudi vlade, saj mora biti agencija skladno z Direktivo 2018/1972/EU zavarovana pred političnim pritiskom, ki bi lahko ogrozili neodvisno presojo zadev, ki jih obravnava.

V petem odstavku je določeno, da agencija sama opravlja upravno izvršbo svojih izvršljivih odločb in lahko pri tem izreka ustrezne denarne kazni in uporablja prisilne ukrepe, ki so predpisani z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Upravno izvršbo denarnih obveznosti opravi davčni organ po postopku, predpisanem za izvršbo davčnih obveznosti. Omenjene pristojnosti agencije izvirajo iz njene neodvisnosti in samostojnosti, določene v 6., 8. in 9. členu Direktive 2018/1972/EU.

K 256. členu (sodno varstvo)

Zoper dokončne odločbe ali druge posamične akte agencije je enako kot do sedaj v 192. členu ZEKom-1 zagotovljeno sodno varstvo v skladu z zakonom, ki ureja upravni spor (prvi odstavek). V drugem odstavku je določeno, da se tožba v upravnem sporu zoper akte, ki jih izda agencija na podlagi tega zakona, vložijo pri Upravnem sodišču Republike Slovenije v Ljubljani. V sporu odloča Upravno sodišče na sedežu v Ljubljani. Potrebno je poudariti, da gre za tožbo (le) zoper tiste akte, ki so izdani na podlagi tega in ne morda na podlagi katerega drugega zakona, po katerem ima agencija prav tako pristojnost izdajanja aktov. Predlagan člen sledi določbam prvega odstavka 8. člena ter 31. člena Direktive 2018/1972/EU. Drugi odstavek 31. člena Direktive 2018/1972/EU med drugim določa, da morajo države članice zagotoviti, da je pritožbeni mehanizem učinkovit. Kot izhaja iz uvodne izjave 77 pritožbeni postopki ne smejo biti neupravičeno dolgi. S tem se zagotavlja pravna varnost za akterje na trgu elektronskih komunikacij, ki je podvržen hitrim spremembam zaradi česar so pravočasne odločitve bistvenega pomena. Glede na navedeno tretji odstavek predloga določa, da so postopki v zvezi s tožbami v upravnem sporu hitri. Sodišče o njih odloča prednostno, kar velja tudi za sodišče, ki odloča o pravnih sredstvih.

K 257. členu (zbiranje podatkov v zvezi s postopkom pred upravnim sodiščem)

Predlagan člen je vsebinsko enak 193. členu ZEKom-1. Določena je obveznost zbiranja določenih podatkov glede tožb in postopkov v zvezi z elektronskimi komunikacijami s strani upravnega sodišča. Zbrane podatke upravno sodišče posreduje ministrstvu, pristojnemu za

pravosodje, ta pa prejete podatke posreduje Evropski komisiji in BEREC-u na njuno utemeljeno zahtevo. Gre za prenos tretjega odstavka 31. člena Direktive 2018/1972/EU, ki določa, da države članice zbirajo informacije o splošnem predmetu pritožb, številu pritožb, trajanju pritožbenih postopkov in o številu odločitev o odobritvi začasnih ukrepov.

K 258. členu (splošni cilji in načela)

Predlog člena vsebinsko sledi določbi 194. člena ZEKom-1, spremenjen je le v manjšem delu zaradi zahtev relevantnih določb Direktive 2018/1972/EU. Določeni so splošni cilji in naloge, ki jih mora agencija upoštevati pri opravljanju nalog. Pri tem morajo nacionalni regulativni v okviru svojih pristojnosti prispevati k zagotovitvi uresničevanja politik, usmerjenih v spodbujanje svobode izražanja in obveščanja (slednje je novost glede na besedilo tretjega odstavka 194. člena ZEKom-1), kulturne in jezikovne raznolikosti ter pluralnosti medijev.

V skladu z drugim odstavkom morajo biti ukrepi, ki jih agencija sprejema, čim bolj tehnološko nevtralni. Pri upravljanju spektra se dopušča možnost odstopanja od omenjenega načela, vendar le v tistih primerih, kjer je z določbami tega zakona ali na njegovi podlagi sprejetega podzakonskega predpisa, ki ureja radiofrekvenčni spekter, (tako so v drugem odstavku 36. člena predloga določene izjeme od načela tehnološke nevtralnosti, ki jih določi agencija v splošnem aktu o načrtu uporabe radijskih frekvenc) drugače določeno.

V predlaganem novem četrtem odstavku pa je sledeč tretjemu odstavku 3. člena Direktive 2018/1972/EU določeno, da agencija in drugi državni organi (med katere spada tudi ministrstvo) po potrebi pomagajo Evropski komisiji pri določanju referenčnih meril in poročanju o učinkovitosti držav članic za doseg ciljev iz 259. do 261. člena tega predloga.

K 259. členu (spodbujanje konkurence in povezljivosti ter dostopa do zelo visokozmogljivih omrežij)

195. člen ZEKom-1 je med cilji agencije na področju elektronskih komunikacij določal spodbujanje konkurence. Predlog člena prav tako ureja spodbujanje konkurence, vendar zaradi sprememb, ki jih prinaša Direktiva 2018/1972/EU, agenciji poleg spodbujanja konkurence nalaga še spodbujanje povezljivosti ter dostopa do zelo visokozmogljivih omrežij. Drugi odstavek 3. člena Direktive 2018/1972/EU (ta spreminja relevantne določbe 8. člena Okvirne direktive) v svojem napovednem stavku določa, da si nacionalni regulativni in drugi pristojni organi ter BEREC, Komisija in države članice v okviru te direktive prizadevajo uresničiti splošne cilje, ki jih nato v točkah od a) do d) taksativno našteva. Pri predlogu tega člena gre za prenos točke a) in b). Agencija mora tako pospeševati učinkovito konkurenco pri zagotavljanju elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih zmogljivosti, vključno z učinkovito konkurenco na področju infrastrukture, ter pri zagotavljanju elektronskih komunikacijskih storitev in pripadajočih storitev. Agencija in ministrstvo, slednje ima pristojnosti na strateškem nivoju, pa tudi spodbujata povezljivost in dostop do zelo visoko zmogljivih omrežij, vključno s fiksnimi, mobilnimi in brezžičnimi omrežji ter njihovo uporabo za državljane in podjetja v EU. Kot izhaja iz uvodne izjave 23 k Direktivi 2018/1972/EU, je treba poleg obstoječih ciljev, ki jih je zasledoval že prejšnji regulativni okvir, izpostaviti nov cilj, in sicer spodbujanje povezljivosti, ki se odraža v širokem dostopu do zelo visokozmogljivih omrežij in njihovo uporabo za vse državljane Unije in podjetja Unije na podlagi razumne cene in izbire, učinkovite in poštene konkurence, učinkovite uporabe radiofrekvenčnega spektra, skupnih pravil in predvidljivih regulativnih pristopov na notranjem trgu ter posebnih sektorskih pravil za zaščito interesov državljanov Unije. To na eni strani pomeni prizadevanja za gospodarsko vzdržna omrežja in storitve s čim večjo možno zmogljivostjo na določenem območju in na drugi

prizadevanja za teritorialno kohezijo v smislu združevanja zmogljivosti, ki so na voljo na različnih območjih.

K 260. členu (spodbujanje razvoja notranjega trga)

Predlog člena določa spodbujanje razvoja notranjega trga, pri čemer se zaradi sprememb, ki jih prinaša Direktiva 2018/1972/EU, nekoliko razlikuje od 196. člena ZEKom-1. Gre za prenos c) točke drugega odstavka 3. člena Direktive 2018/1972/EU. Agencija prispeva k razvoju notranjega trga med drugim tako, da odpravi preostale ovire in omogoči usklajene pogoje za naložbe in zagotavljanje elektronskih komunikacijskih omrežij, pripadajočih zmogljivosti in storitev ter elektronskih komunikacijskih storitev na ravni EU, daje prednost dejanski, učinkoviti in koordinirani uporabi radiofrekvenčnega spektra, odprtim inovacijam, vzpostavitvi in razvoju vseevropskih omrežij, zagotavljanju, razpoložljivosti in medobratovalnosti vseevropskih storitev in povezljivosti med obema koncema in sodeluje pri oblikovanju skupnih pravil in predvidljivih regulativnih pristopov.

K 261. členu (podpiranje interesov državljanov)

Predlog člena določa spodbujanje interesov državljanov, pri čemer se zaradi sprememb, ki jih prinaša Direktiva 2018/1972/EU, precej razlikuje od 197. člena ZEKom-1. Gre za prenos d) točke drugega odstavka 3. člena Direktive 2018/1972/EU. Agencija podpira interese državljanov med drugim tako, da zlasti spodbuja povezljivost ter splošno razpoložljivost in uporabo zelo visokozmogljivih omrežij, vključno s fiksnimi, mobilnimi in brezžičnimi omrežji, ter elektronskih komunikacijskih storitev, omogoči čim večje koristi pri izbiri, ceni in kakovosti na podlagi učinkovite konkurence, zagotovi visoko in enotno zaščito končnih uporabnikov s posebnimi sektorskimi pravili, zagotovi možnosti izbire in enakovrednega dostopa za končne uporabnike invalide, poskrbi za visoko raven varstva potrošnikov pri poslovanju z operaterji, zlasti z zagotovitvijo preprostega postopka reševanja sporov, obravnava potrebe posebnih družbenih skupin, še posebej uporabnikov invalidov, starejših uporabnikov in uporabnikov s posebnimi socialnimi potrebami, poskrbi za ohranjanje celovitosti javnih komunikacijskih omrežij ter varnosti teh omrežij in javnih komunikacijskih storitev ter spodbuja ohranitev odprtega in nevtralnega značaja interneta (glej obrazložitev k 268. členu predloga).

K 262. členu (regulativna načela)

Predlog člena sledi določbam 198. člena ZEKom-1 z nekaterimi spremembami. Gre za prenos četrtega odstavka 3. člena Direktive 2018/1972/EU. Predlagan člen določa, da agencija pri uresničevanju ciljev iz 258. do 261. člena predloga (glej tudi obrazložitev k tem členom) predlaganega zakona uporabi nepristranska, objektivna, pregledna, nediskriminacijska in sorazmerna regulativna načela, ki so v nadaljevanju taksativno naštet (točke od 1 do 6), pri katerih gre za prenos točk od a) do f) četrtega odstavka 3. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 263. členu (neodvisnost delovanja)

V predlaganem členu je, enako kot v obstoječem 199. členu ZEKom-1, posebej poudarjena neodvisnost delovanja agencije kot nacionalnega regulatornega organa, gre za prenos prvega odstavka 6. člena in prvega odstavka 8. člena Direktive 2018/1972/EU. Tako 6. člen navedene direktive določa neodvisnost nacionalnih regulativnih in drugih pristojnih organov in narekuje, da je potrebno zajamčiti neodvisnost nacionalnih regulativnih organov in drugih pristojnih organov tako, da zagotovijo njihovo pravno ločenost in funkcijsko neodvisnost od vsake fizične ali pravne osebe, ki zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja, opremo ali storitve. Države članice, ki ohranijo lastništvo ali nadzor nad podjetji, ki ponujajo elektronska

komunikacijska omrežja ali storitve, zagotovijo dejansko strukturno ločitev regulativne funkcije od dejavnosti, povezanih z lastništvom ali nadzorom. Tudi prvi odstavek 8. člena direktive navaja, da nacionalni regulativni organi delujejo neodvisno in objektivno, tudi pri razvoju notranjih postopkov in organizaciji zaposlenih, ravna pregledno in odgovorno v skladu s pravom EU ter od nobenega drugega organa ne zahtevajo navodil v zvezi z opravljanjem nalog, ki so jim bile dodeljene po nacionalnem pravu, s katerim se izvaja pravo EU, oziroma tovrstnih navodil ne sprejemajo. Neodvisnost nacionalnega regulativnega organa je tako v predlogu tega zakona skladno z Direktivo 2018/1972/EU dodatno okrepljena tudi iz razloga zagotovitve učinkovitejše uporabe regulativnega okvira ter povečanja pooblastil agencije in predvidljivosti njenih odločitev.

K 264. členu (uradne evidence)

Predlagani člen ohranja vsebino 200. člena ZEKom-1 in taksativno navaja, katere evidence agencija vodi, katere podatke vodi v njih, kako in od kje pridobiva podatke ter koliko časa jih vodi. V primerjavi z ZEKom-1 je v 1. točki šestega odstavka dodana davčna številka, ki jo agencija potrebuje za izterjavo plačil, ki jih tretji odstavek 72. člena predloga predvideva za imetnike radioamaterskih dovoljenj. Ni pa več predvideno zbiranje registrske številke kot podatka, ki ga agencija pridobi ob vložitvi vloge za registriranje pri registrskem sodišču, saj ni relevanten za uradno evidenco imetnikov radioamaterskih dovoljenj.

K 265. členu (obveznost dajanja podatkov in informacij agenciji)

Zbiranje in dajanje podatkov ter informacij je trenutno urejeno v 201. členu ZEKom-1. Zaradi preglednosti je v predlogu vsebina razdeljena v dva člena (predlog tega in naslednjega člena) z dopolnitvami, ki jih narekujejo relevantne določbe Direktive 2018/1972/EU (gre za določbe prvega odstavka 20. člena, 21. člena, 30. člena ter točke a) drugega odstavka 41. člena). Namen celotnega člena je vzpostavitev enega izmed pogojev za učinkovito opravljanje regulativnih nalog agencije. Upošteevajoč uvodno izjavo 58 Direktive 2018/1972/EU bi morali podatki, ki jih nacionalni regulativni organi pridobijo, vključevati računovodske podatke o maloprodajnih trgih, ki so povezani z veleprodajnimi trgi; podatke, ki nacionalnim regulativnim organom omogočajo oceno skladnosti s pogoji, vezanimi na pravice uporabe, in možnega učinka načrtovanih posodobitev ali sprememb topologije omrežja na razvoj konkurence ali na veleprodajne izdelke, ki so dostopni drugim stranem.

Pri predlaganem členu je tako v prvem odstavku določena obveznost vseh fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma izvajajo elektronske komunikacijske storitve, pripadajoče zmogljivosti ali pripadajoče storitve, da agenciji na podlagi njene pisne zahteve dajo na voljo vse podatke in informacije, s katerimi razpolagajo, vključno z listinami in finančnimi podatki, ki jih agencija zahteva za izvrševanje svojih pristojnosti za namene, ki so primeroma naštetih v prvem odstavku tega člena. Pri tem je v novem sedmem odstavku glede na besedilo obstoječega 201. člena ZEKom-1 skladno s prvim odstavkom 20. člena Direktive 2018/1972/EU na novo podana pristojnost agencije, da pridobi podatke tudi od drugih podjetij, ki delujejo v sektorju elektronskih komunikacij ali sorodnih sektorjih, če agencija na podlagi prejetih informacij na podlagi prvega odstavka, ne more zadovoljivo opravljati svojih nalog. Glede tega uvodna izjava 57 k Direktivi 2018/1972/EU pojasnjuje, da gre za izjemo in da gre za podjetja, tesno povezana s sektorjem elektronskih komunikacijskih storitev, kot so ponudniki vsebin, ki imajo informacije, ki bi jih regulativni in drugi pristojni organi ter BEREC lahko potrebovali za opravljanje svojih nalog v skladu s pravom Unije.

Drugi odstavek predloga tega člena, ki je dodan na novo, in ki sledi določbi drugega odstavka 21. člena Direktive 2018/1972/EU, pojasnjuje, kakšni morajo biti podatki in informacije v povezavi s pravicami uporabe radiofrekvenčnega spektra. O ključnem pomenu informacij glede pokritosti, ki so vezane na pravice uporabe radiofrekvenčnega spektra, tudi uvodna izjava 58 k Direktivi 2018/1972/EU, ki dopušča agenciji zahtevati, da so predložene informacije razčlenjene na lokalni ravni in imajo stopnjo podrobnosti, ki omogoča geografski pregled omrežij.

Tretji odstavek glede na besedilo 201. člena ZEKom-1 daje agenciji skladno s prvim odstavkom 20. člena Direktive 2018/1972/EU dodatno pristojnost zahtevati tudi informacije o elektronskih komunikacijskih omrežjih in pripadajočih zmogljivostih, ki so razčlenjene na lokalni ravni in so dovolj natančne, da omogočajo izvajanje nalog v skladu z 18. in 19. členom tega predloga.

V skladu s predlogom novega četrtega odstavka je agenciji omogočeno, da lahko informacije zahteva tudi od drugih regulativnih organov ali drugih pristojnih organov. Navedeno velja tudi za organ, ki vodi evidenco iz prvega odstavka 15. člena predloga (Geodetska uprava RS), in ministrstvo, pristojno za upravljanje informacijskega sistema za podporo poslovnim subjektom (MJU). S tem je izpolnjena zahteva iz prvega odstavka 20. člena Direktive 2018/1972/EU, ki določa, da nacionalni regulativni organi lahko zahtevajo informacije od skupnih informacijskih točk, vzpostavljenih v skladu z Direktivo 2014/61/EU.

Novost glede na besedilo 201. člena ZEKom-1 je tudi določba novega osmega odstavka, ki določa prepoved podvajanja zahtevkov za informacije, ki jih je agencija že pridobila od BEREC, kar je skladno s četrtem odstavkom 21. člena Direktive 2018/1972/EU.

K 266. členu (posredovanje in ravnanje s podatki)

Kot izhaja iz obrazložitve k predlogu prejšnjega člena, gre v tem členu za nadaljevanje vsebine o podatkih.

Predlagan člen se nanaša na posredovanje in ravnanje s podatki, ki jih agencija pridobi na podlagi prejšnjega člena. Kot to zahteva drugi odstavek 20. člena Direktive 2018/1972/EU, mora agencija Evropski komisiji na njeno utemeljeno zahtevo poslati podatke in informacije iz prejšnjega člena, ki jih Evropska komisija potrebuje za izvajanje svojih nalog in so sorazmerne izvajanju teh nalog. Agencija pa lahko da navedene podatke na voljo tudi drugim regulativnim ali drugim pristojnim organom in BEREC. Informacije agencija na njihovo utemeljeno zahtevo posreduje ter drugim pristojnim mednarodnim organizacijam (npr. ETG, ITU, OECD). Vsi organi, ki na tej podlagi pridobijo podatke, morajo poskrbeti, da se ohrani stopnja njihove zaupnosti.

Nadalje se v predlaganem členu vzpostavljajo zahteve glede obveščanja oseb, ki so podatke dale, ohranjanja zaupnosti podatkov, sorazmernosti ter možnosti objave podatkov. Pri tem se sledi določbam 20. člena Direktive 2018/1972/EU.

Vzpostavljena je tudi pravna podlaga za sprejem splošnega akta, s katerim agencija podrobneje uredi način izvajanja prejšnjega in tega člena.

K 267. členu (uporaba standardov in specifikacij)

Predlog člena ohranja vsebino 202. člena ZEKom-1 o uporabi standardov in specifikacij, hkrati pa jo dopolnjuje, kot to zahteva relevantni člen Direktive 2018/1972/EU. Gre za prenos 39. člena Direktive 2018/1972/EU, po katerem morajo države članice spodbujati uporabo standardov ali specifikacij, ki so objavljeni v Uradnem listu EU, za zagotavljanje storitev,

tehničnih vmesnikov ali omrežnih funkcij, kadar je to nujno potrebno za zagotovitev medsebojnega vzajemnega delovanja storitev, povezljivosti med koncema, lažje zamenjave ponudnikov in prenosljivosti števil in identifikatorjev ter boljšo izbiro za uporabnike.

Standardizacija naj bi sicer ostala tržno usmerjen proces, vendar se vseeno lahko pojavijo razmere, v katerih je primerno zahtevati skladnost s posebnimi standardi na ravni EU za zagotovitev medsebojnega vzajemnega sodelovanja storitev in da se izboljša svoboda izbire uporabnikov ter spodbudi medomrežna povezljivost na notranjem trgu. Tako agencija in drugi pristojni državni organi spodbujajo uporabo seznama standardov in specifikacij, ki ga sestavi Evropska komisija, pa tudi standardov in specifikacij Evropskega odbora za standardizacijo, Evropskega odbora za elektrotehnično standardizacijo ter Evropskega inštituta za telekomunikacijske standarde. V primeru, da ti ne obstajajo, spodbuja agencija pa tudi drugi pristojni organi uvedbo mednarodnih standardov in priporočil, kot navedeno v tretjem odstavku predloga člena. Potrebno pa je poudariti, da noben standard ali specifikacija iz tega člena ne preprečuje dostopa, ki ga je mogoče, kadar je to izvedljivo, zahtevati na podlagi tega zakona.

K 268. členu (nevtralnost interneta)

Člen ohranja vsebino 203. člena ZEKom-1. Da je ocenjevanje in pozorno spremljanje vprašanj oblikovanja trga in konkurence pri dostopu do odprtega interneta naloga nacionalnih regulativnih organov izhaja iz določbe točke e) prvega odstavka 5. člena Direktive 2018/1972/EU.

Glede področja zagotavljanja ohranitve odprtega in nevtralnega značaja interneta je potrebno tudi poudariti, da je bila na ravni EU sprejeta Uredba (EU) št. 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (v nadaljnjem besedilu: Uredba 2015/2120/EU), ki določa tudi podrobnejša enotna EU pravila o dostopu do spleta oziroma načinu zagotavljanja odprtosti in nevtralnosti interneta. Določbe predlaganega člena je zaradi neposredne uporabljivosti Uredbe 2015/2120/EU potrebno razlagati skladno z njo. Za izvajanje navedene uredbe je bila v RS posledično sprejeta Uredba o izvajanju uredbe (EU) o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in v zvezi z maloprodajnimi cenami za regulirane komunikacije znotraj Evropske unije (Uradni list RS, št. 35/19), ki v 3. členu določa, da je agencija pristojni organ za izvajanje te uredbe in Uredbe 2015/2120/EU.

V interesu doslednega zagotavljanja načela nevtralnosti interneta pa je BEREC izdal Smernice (t.i. »Guidelines on the Implementation by National Regulators of European Net Neutrality Rules«), ki so vodilo evropskim nacionalnim regulatorjem za skladno uporabo Uredbe 2015/2120/EU, ki jim mora agencija slediti v največji možni meri.

K 269. členu (vpliv javnosti)

Predlog člena podobno kot 204. člen ZEKom-1 ureja mehanizem javnega posvetovanja v skladu s 23. in 24. členom Direktive 2018/1972/EU. Pomembno je namreč, da se agencija kot nacionalni regulativni organ, pa tudi drugi državni organi posvetujejo z vsemi zainteresiranimi strankami o predlaganih aktih, predpisih ter strateških dokumentih glede oblikovanja politike na trgu elektronskih komunikacij pred njihovim sprejetjem. Z vidika večje jasnosti in pravne varnosti je dodano, da obveznost javnega posvetovanja velja tudi za strateške dokumente. V preteklosti je namreč prihajalo do različnih interpretacij glede navedene obveznosti.

Novost glede na besedilo 204. člena ZEKom-1 sta tudi nov četrti in peti odstavek. Na podlagi drugega pododstavka tretjega odstavka 23. člena Direktive 2018/1972/EU morajo države članice zagotoviti ureditev skupnega informativnega mesta, na katerem so dostopne vse tekoče razprave. Ministrstva vse osnutke aktov objavljajo na portalu e-demokracija, medtem ko agencija osnutke aktov objavlja na svojih spletnih straneh. Glede na navedeno se zavezuje državne organe, da obveščajo agencijo o svojih javnih posvetovanjih, ki zadevajo oblikovanje politike na trgu elektronskih komunikacij, ta pa mora na svojih spletnih straneh objaviti povezavo na javno obravnavo dotičnih dokumentov (torej povezavo na portal e-demokracija).

V skladu s prvim odstavkom 24. člena Direktive 2018/1972/EU mora biti mehanizem javnega posvetovanja dostopen končnim uporabnikom invalidom. V skladu z Zakonom o dostopnosti spletišč in mobilnih aplikacij (Uradni list RS, št. 30/18; v nadaljevanju: ZDSMA) morajo biti spletišča in mobilne aplikacije organov javnega sektorja dostopne osebam z različnimi oblikami oviranosti. Zavezi iz Direktive 2018/1972/EU je tako zadoščeno z določbo petega odstavka, ki določa, da morajo biti vse informacije in dokumenti objavljeni na spletnih straneh, ki ustrezajo zahtevam ZDSMA.

K 270. členu (javnost dela agencije)

Predlog člena ohranja ureditev 205. člena ZEKom-1 o javnosti dela agencije. Določba, da se na spletnih straneh objavijo program dela agencije, njen finančni načrt in letno poročilo ter letno poročilo o stanju trga elektronskih komunikacij je skladna z zahtevami Direktive 2018/1972/EU po preglednosti delovanja agencije, predvsem z zahtevo iz prvega odstavka 9. člena Direktive 2018/1972/EU, ki izrecno določa, da se morajo letni proračuni nacionalnih regulativnih organov (finančni načrt agencije) objaviti. Agencija sicer že sedaj pripravlja in objavlja četrtletna poročila o stanju trga elektronskih komunikacij, s čimer je zadoščeno obveznosti objave letnega poročila o stanju trga elektronskih komunikacij, kot to zahteva drugi odstavek predlaganega člena.

K 271. členu (objava podatkov in informacij)

V predlogu tega člena je kot v 206. členu ZEKom-1 naštet minimalen nabor zadev, v zvezi s katerimi mora agencija na svojih spletnih straneh objavljati določene podatke in informacije (gre za prenos četrtega in petega odstavka 20. člena Direktive 2018/1972/EU). Poleg naštetih je agenciji dopustno objaviti tudi druge podatke, kot to izhaja iz področnih predpisov oziroma nalog, ki jih je pristojna opravljati. Agencija mora poskrbeti tudi za objave na drug način, če to določa drug zakon (npr. v Uradnem listu, v javnih občilih ipd.). Pri katerih koli objavah podatkov in informacij pa je agencija dolžna upoštevati prepoved razkritja poslovnih skrivnosti ter osebnih podatkov. Poleg navedenega mora agencija na svojih spletnih straneh ozaveščati uporabnike o obstoju in pomenu številka za klice v sili ter drugih telefonskih številka z dodano vrednostjo. Države članice morajo namreč ustrezno obveščati o obstoju posebnih številka, ki se začenjajo z »116«, pa tudi enotne evropske številka za klic v sili »112«.

Prvi odstavek 7. člena Direktive 2014/61/EU državam članicam nalaga, da zagotovijo, da so prek enotne informacijske točke na voljo vse ustrezne informacije o pogojih in postopkih za izdajo dovoljenj za gradbena dela, potrebnih za postavitve elementov elektronskih komunikacijskih omrežij visokih hitrosti, vključno z vsemi informacijami o izjemah, ki se pri nekaterih ali vseh dovoljenjih, predpisanih z nacionalnim pravom, uporabljajo za takšne elemente. Republika Slovenija je to obveznost že izpolnila z objavo informacij o pogojih in postopkih za izdajo dovoljenj, potrebnih za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij v informacijskem sistemu za podporo poslovnim subjektom, ki ga upravlja Ministrstvo za javno

upravo (gre za portal SPOT - <https://spot.gov.si>). Zaradi večje preglednosti in zagotovitve ustrezne dostopnosti za subjekte, katerim so te zbrane informacije na voljo, se v predlaganem členu ohranja vsebina tretjega odstavka 206. člena ZEKom-1, s katerim se agenciji nalaga, da na svojih spletnih straneh objavi povezavo do informacij, ki so že objavljene na portalu SPOT. Enaka obveznost velja za vzpostavitev povezave do zbirnega katastra gospodarske javne infrastrukture pri GURS, kjer se vodijo podatki o obstoječi fizični infrastrukturi. Agencija pa mora pri objavi podatkov in informacij upoštevati prepoved razkritja poslovnih skrivnosti in varstvo podatkov.

K 272. členu (obveznost upoštevanja priporočil Evropske komisije)

Predlagan člen ohranja vsebino 207. člena ZEKom-1. S predlaganim členom se sledi določbi drugega odstavka 38. člena Direktive 2018/1972/EU, ki določa, da morajo države članice zagotoviti, da nacionalni regulativni in drugi pristojni organi pri opravljanju svojih nalog upoštevajo, v največji možni meri, priporočila, ki jih sprejme Evropska komisija ob upoštevanju mnenja BEREC-a ali, kadar je ustrezno, Skupine za politiko radiofrekvenčnega spektra. Kadar se agencija odloči, da priporočila ne bo upoštevala, o tem obvesti Komisijo z navedbo razlogov za svoje stališče. Namen te določbe Direktive 2018/1972/EU je poenotiti izvajanje regulativnih nalog nacionalnih regulativnih organov držav članic zaradi učinkovitega prispevanja k razvoju in dokončnemu oblikovanju notranjega trga (trg EU).

K 273. členu (upoštevanje mnenj in stališč BEREC)

Iz enakih razlogov kot so navedeni pri obrazložitvi k prejšnjem členu mora agencija v največji možni meri upoštevati mnenja in skupna stališča BEREC, kakor izhaja iz drugega odstavka 10. člena Direktive 2018/1972/EU .

K 274. členu (sodelovanje in posvetovanje)

Določbe od 274. do 277. člena predloga večinoma ohranjajo vsebino 263., 264., 265. in 266. člena ZEKom-1. Prenašajo natančno ureditev postopka posvetovanja in sodelovanja z drugimi regulativnimi organi, Evropsko komisijo in BEREC iz prvega odstavka 66. člena, 32. in 33. člena ter drugega odstavka 121. člena Direktive 2018/1972/EU. 66. člen Direktive 2018/1972/EU na novo ureja postopek identifikacije čeznacionalnega povpraševanja, v skladu s katerim BEREC izvede analizo čeznacionalnega povpraševanja končnih uporabnikov po izdelkih in storitvah, ki se zagotavljajo v Uniji na enem ali več trgih, navedenih v priporočilu, če od Komisije ali vsaj dveh zadevnih nacionalnih regulativnih organov prejme obrazloženo zahtevo z dokazili, v kateri je navedeno, da je treba rešiti resen problem glede povpraševanja. Glede na navedeno se v prvem odstavku predloga tega člena določa pristojnost agencije, da lahko BEREC predloži obrazloženo zahtevo za izvedbo analize čeznacionalnega povpraševanja.

Z namenom skladne uporabe evropskega regulativnega okvira za elektronske komunikacije ter da se zagotovi, da sklepi na nacionalni ravni ne bodo negativno vplivali na enotni trg ali druge cilje Pogodbe o delovanju Evropske unije, mora agencija obvestiti Evropsko komisijo, BEREC in druge nacionalne regulativne organe o nekaterih osnutkih ukrepov. Na ta način jim agencija zagotovi, da lahko izrazijo svoja stališča. Osnutki ukrepov, glede katerih se je agencija dolžna posvetovati, so naštetih v drugem odstavku predloga člena. Pred posvetovanjem na ravni EU mora agencija izvesti javno posvetovanje na nacionalni ravni v skladu z določbami 269. člena tega predloga z namenom, da se mnenja zainteresirane javnosti lahko vključijo v posvetovanje na ravni EU ter se tako izogne drugemu posvetovanju na ravni EU, ki bi bilo potrebno, če bi bil osnutek ukrepa spremenjen na podlagi javnega posvetovanja iz 269. člena

predloga. Postopek iz 273. do 276. člena daje Evropski komisiji možnost, da od agencije zahteva umik predlaganega osnutka ukrepa v zvezi z opredelitvijo trga in določitvijo operaterjev s pomembno tržno močjo, kar še dodatno prispeva k enotnemu pristopu pri določanju razmer, v katerih je mogoče uporabiti ex ante ureditev. Namreč neskladja bi pri uporabi sredstev za izboljšanje položaja s strani nacionalnih regulativnih organov lahko ogrozila notranji trg na ravni EU na področju elektronskih komunikacij. Ker je pomembno, da se regulativni okvir izvede pravočasno, so tako določeni tudi roki, v katerem je potrebno Evropsko komisijo obvestiti o spremenjenem ukrepu v primeru njene zahteve po umiku osnutka ukrepa oziroma ob izrazitvi njenega dvoma o združljivosti ukrepa z veljavno zakonodajo EU. Agenciji pa je dana tudi možnost sprejema začasnega ukrepa iz razlogov takojšnjega varstva konkurence ali pravic uporabnikov.

K 275. členu (postopek sodelovanja in posvetovanja pred sprejetjem ukrepa, ki se nanaša na določitev upoštevnega trga ali postopek tržne analize)

Glej obrazložitev k prejšnjemu členu.

K 276. členu (postopek sodelovanja in posvetovanja pred sprejetjem ukrepa, ki se nanaša na naložitev, spremembo ali preklic določenih obveznosti)

Glej obrazložitev k 274. členu.

K 277. členu (priglasitev nujnih in izrednih ukrepov)

Glej obrazložitev k 274. členu.

K 278. členu (forum za medsebojni strokovni pregled)

Pri predlaganem členu gre za novo določbo, ki jo prinaša 35. člen Direktive 2018/1972/EU. Kadar je predmet javnega razpisa podelitev radijskih frekvenc, za katere so bili v skladu z Odločbo 676/2002/ES določeni harmonizirani pogoji za njihovo uporabo za brezžična širokopasovna omrežja in storitve, agencija ob objavi osnutka javnega razpisa RSPG obvesti o osnutku javnega razpisa ter navede, ali oziroma kdaj bo zahtevala sklic foruma za medsebojni strokovni pregled.

Pri tem mora agencija, kot to narekuje drugi odstavek, med forumom pojasniti, kako osnutek javnega razpisa podpira razvoj notranjega trga, čezmejno opravljanje storitev, zagotavlja čim večje koristi za potrošnike in dosega cilje iz 258. do 262. člena tega predloga ter cilje iz V. poglavja tega zakona, iz Odločbe 676/2002/ES in Sklepa št. 243/2012/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2012 o vzpostavitvi večletnega programa politike radijskega spektra (UL L št. 81 z dne 21. 3. 2012, str. 7); zagotavlja dejansko in učinkovito uporabo radiofrekvenčnega spektra ter zagotavlja stabilne in predvidljive naložbene pogoje za obstoječe in potencialne uporabnike radiofrekvenčnega spektra pri postavitvi omrežij za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev, ki temeljijo na radiofrekvenčnem spektru.

Agencija lahko od RSPG zahteva, da sprejme poročilo o izpolnjevanju ciljev iz drugega odstavka ter predstavitvi mnenj, izmenjanih v forumu. Skladno s četrtem odstavkom lahko agencija lahko po forumu od RSPG zahteva, da sprejme mnenje o osnutku javnega razpisa.

O funkciji in namenu foruma za medsebojni strokovni pregled tudi uvodna izjava 88 k Direktivi 2018/1972/EU. Ta navaja, da bi k bolj usklajeni uporabi in opredelitvi elementov za izbirne postopke in pogojev, ki so vezani na pravice uporabe radiofrekvenčnega spektra, z močnim vplivom na tržne pogoje in konkurenčne razmere, vključno s pogoji za vstop in širitev, prispeval

mehanizem usklajevanja, pri katerem Skupina za politiko radiofrekvenčnega spektra na zahtevo nacionalnega regulativnega ali drugega pristojnega organa ali izjemoma na lastno pobudo skliče forum za medsebojni strokovni pregled, da pregleda osnutke ukrepov, preden država članica podeli pravice uporabe, da se izmenjajo najboljše prakse. Forum za medsebojni strokovni pregled je instrument vzajemnega učenja. Prispevati bi moral k boljši izmenjavi najboljših praks med državami članicami in povečati preglednost konkurenčnih ali primerjalnih izbirnih postopkov. Postopek medsebojnega strokovnega pregleda ne bi smel biti formalni pogoj v okviru nacionalnih postopkov odobritve. Izmenjava mnenj bi morala temeljiti na informacijah, ki jih zagotovi nacionalni regulativni ali drug pristojni organ, ki je zahteval sklic foruma za medsebojni strokovni pregled, in biti del širšega nacionalnega ukrepa, ki lahko v širšem smislu vključuje podeljevanje, prodajo ali zakup, trajanje, podaljšanje ali spremembo pravic uporabe. Zato bi nacionalni regulativni ali drug pristojni organ moral imeti možnost, da posreduje informacije o drugih osnutkih nacionalnih ukrepov ali njihovih vidikih, povezanih z zadevnim izbirnim postopkom za omejitev pravic uporabe radiofrekvenčnega spektra, za katere se ne uporablja mehanizem medsebojnega strokovnega pregleda. Da se zmanjša upravno breme, bi nacionalni regulativni ali drug pristojni organ moral imeti možnost, da takšne informacije članom Skupine za politiko radiofrekvenčnega spektra posreduje prek skupnega formata poročanja, kadar je na voljo.

K 279. členu (splošno)

Predlog člena ohranja vsebino 213. člena ZEKom-1, dodan pa je nov drugi odstavek. Prvi odstavek je nacionalne narave in določa, da morajo agencija ter drugi državni organi med seboj sodelovati in se posvetovati, kar pa ne pomeni, da lahko drugi državni organi vplivajo na odločbe in druge akte agencije. Določba prispeva k večji učinkovitosti agencije kot tudi drugih državnih organov v primerih sodelovanja, saj ima agencija na področju elektronskih komunikacij določena znanja, medtem ko ima na primer organ, pristojen za varstvo potrošnikov, specifična znanja na tem področju, ali gradbena inšpekcija posebna znanja s področja graditve objektov ipd. Enako velja seveda tudi za druge državne organe.

Zaradi prenosa drugega odstavka 5. člena Direktive 2018/1972/EU je dodan nov drugi odstavek, ki določa, da morajo v prvem odstavku omenjeni organi z namenom spodbujanja regulativnega sodelovanja pri opravljanju svojih pristojnosti sodelovati tudi z drugimi regulativnimi organi in s pristojnimi organi drugih držav članic.

K 280. členu (sodelovanje agencije z organom, pristojnim za varstvo konkurence)

Predlagan člen ohranja vsebino 214. člena ZEKom-1. Kot izhaja že iz obrazložitve k prejšnjemu členu, je potrebno tudi sodelovanje agencije in organa, pristojnega za varstvo konkurence. Pri tem pa je vloga organa, pristojnega za varstvo konkurence, še dodatno poudarjena, saj je sodelovanje med nacionalnimi regulativnimi organi in nacionalnimi organi, pooblaščenimi za izvajanje konkurenčnega prava, določeno posebej v tretjem odstavku 5. člena ter v 11. členu Direktive 2018/1972/EU, ki se prenašata v našo nacionalno zakonodajo s tem členom. V prvem odstavku je v skladu z 11. členom Direktive 2018/1972/EU izrecno poudarjeno, da morajo organi pri izmenjavi informacij upoštevati predpise o varstvu podatkov.

K 281. členu (sodelovanje z informacijskim pooblaščenecem)

Navkljub neodvisnemu in samostojnemu položaju informacijskega pooblaščenca je v predlogu zakona ohranjena določba 215. člena ZEKom-1, da lahko informacijski pooblaščenec v postopkih, ki so po tem zakonu v njegovi pristojnosti, zaprosi agencijo za sodelovanje. Informacijski pooblaščenec namreč po določbah tega zakona opravlja nadzor nad izvajanjem

nekaterih določb iz XII. poglavja »Obdelava osebnih podatkov in varstvo zasebnosti elektronskih komunikacij« predloga zakona. Skladno z določbo o sodelovanju ima informacijski pooblaščenec diskrecijsko pravico, da se odloči, ali potrebuje pri opravljanju svojih pristojnosti na podlagi tega zakona pomoč oziroma sodelovanje agencije, ki je ravno tako neodvisni organ, ali ne.

XIV. REŠEVANJE SPOROV

Poglavje o reševanju sporov zajema določbe o pristojnosti agencije za reševanje sporov, določbe o postopku reševanja sporov ter reševanja čezmejnih sporov, določbe posredovanja agencije za mirno rešitev nastalega spora ter določbe glede reševanje sporov zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij.

K 282. členu (pristojnost za reševanje sporov)

Predlog člena v pretežni meri ohranja vsebino 217. člena ZEKom-1. Predlog člena v prvi in drugi alineji prvega odstavka ločuje med medoperaterskimi spori in spori končnih uporabnikov, pri tem pa sledi določbam 25. in 26. člena Direktive 2018/1972/EU. Se pa glede na predlagano razveljavitev ZDRad in vključitev še relevantnih določb v predlog tega zakona v tretji alineji dodajajo še spori med operaterji multipleksa ter spori med operaterji multipleksa in ponudniki vsebin. Doslej je namreč 36. člen ZDRad določal pristojnost agencije za reševanje sporov med operaterji multipleksa in sporov med operaterji multipleksa in ponudniki vsebin, komplementarnih storitev, inovativnih storitev ali mobilne televizije ob smiselni uporabi določb zakona, ki ureja elektronske komunikacije.

Na podlagi predlogov iz javne obravnave osnutka ZEKom-2 se v tretjem odstavku dodaja, da med uporabniške spore sodijo tudi spori glede terminalske opreme, ki je v lasti in pod upravljaljskim nadzorom operaterja (npr. modemi, vmesniki set-top box) in je potrebna za zagotavljanje storitev, določenih v naročniški pogodbi (npr. internetna povezava, ogled televizijskih programov). Agencija bo tako reševala tudi te spore. Izjema je določena za spore glede nakupa terminalske opreme (splošno civilnopravno razmerje) in uveljavljanja stvarnih napak terminalske opreme.

Četrty odstavek določa, da reševanje sporov iz prvega in drugega odstavka ne posega v morebitno sodno pristojnost, iz česar je razvidno, da je postopek reševanja sporov pred agencijo popolnoma ločen od postopka na sodišču.

K 283. členu (postopek reševanja sporov)

Predlog člena ohranja vsebino 218. člena ZEKom-1 in določa postopek reševanja sporov ter sledi določbam 26. člena Direktive 2018/1972/EU. Enako kot do sedaj velja, da si mora agencija primarno prizadevati k mirni rešitvi spora s posredovanjem v skladu z 280. členom tega predloga, v primeru neuspešnega posredovanja pa nadaljuje postopek reševanja spora in o njem odloči z odločbo, kar je skladno z drugim odstavkom 26. člena Direktive 2018/1972/EU, ki določa, da lahko države članice od nacionalnih regulativnih organov zahtevajo, da zavrnejo rešitev spora, kadar obstajajo drugi mehanizmi, vključno z mediacijo, ki bi bolje prispevali k pravočasni rešitvi spora v skladu s cilji iz 3. člena te direktive.

Na predlog agencije je bil dodan nov tretji odstavek, ki agenciji omogoča več manevrskega prostora, kadar predlagatelj spora postavi podredne zahteve, kar se pogosto dogaja pri medoperaterskih sporih. Ker zakon, ki ureja splošni upravni postopek, nima pravil o reševanju tovrstnih zahtevkov, se predlaga rešitev po vzoru zakona, ki ureja pravdni postopek.

Nadalje je prav tako na predlog agencije nova določba četrtega odstavka. V praksi stranke pogosto spreminjajo zahteve oziroma dodajajo vedno nove zahteve poleg obstoječih. Stranka tako npr. vloži predlog za rešitev spora, ki mu nato med trajanjem postopka dodaja vedno nove zahteve (npr. vsak mesec obstoječi spor razširi z novim spornim računom za tekoči mesec opravljenih storitev). Ker navedeno vpliva na daljši čas reševanja sporov (vsaka dopolnitev terja izvedbo kontradiktornosti med strankama, včasih pa je treba celo ponovno izvesti javno obravnavo), se po vzoru zakona, ki ureja pravdni postopek, predlaga, da se sme predlog spremeniti ves čas posredovalnega postopka, ne pa po koncu ustne obravnave. Izjemoma agencija spremembo ali razširitev predloga dovoli tudi po koncu ustne obravnave, če je to v korist rešitve spora.

Dodan je nov šesti odstavek, ki določa, da ne glede na določbe drugih predpisov v postopku reševanja sporov končnih uporabnikov (tukaj gre predvsem za določbe X. poglavja ZUP o stroških postopka) vsaka stranka nosi stroške, ki so ji nastali v postopku. Vrednosti sporov končnih uporabnikov so relativno majhne, v postopkih pa, razen osebnih stroškov strank (strošek prihoda, strošek pošiljanja dokumentacije, odsotnost z dela ipd.) in izjemoma stroškov odvetniškega zastopanja, ne nastajajo posebni stroški. V primerih, ko stranka priglasil stroške odvetnika, pa ti v večini primerov krepko presegajo vrednost spora. Ob tem ni odveč poudariti, da zastopanje po odvetniku v postopkih reševanja uporabniških sporov z vidika varstva pravic strank nima posebnega pomena, saj gre za enostavne postopke, ki se primarno rešujejo s posredovanjem (torej z mediacijo) agencije. Ključno za podan predlog pa je tudi dejstvo, da v postopkih reševanja uporabniških sporov pred agencijo nastopata dve stranki, končni uporabnik in izvajalec elektronskih komunikacijskih storitev. Če bi torej agencija odločila, da je izvajalec elektronskih komunikacijskih storitev v primeru ugodne rešitve za končnega uporabnika temu dolžan povrniti stroške odvetniškega zastopanja, bi lahko v nasprotnem primeru, ko bi agencija zavrnila predlog končnega uporabnika, te stroške priglasil izvajalec storitev, kar za končne uporabnike nikakor ni sprejemljivo.

K 284. členu (reševanje čezmejnih sporov)

Predlagan člen se vsebinsko precej razlikuje od 219. člena ZEKom-1, ki v obstoječi ureditvi ureja reševanje čezmejnih sporov. Pri predlaganem členu gre za prenos 27. člena Direktive 2018/1972/EU (reševanje čezmejnih sporov), ki spreminja določbo 21. člena Okvirne direktive. Kot izhaja iz uvodne izjave 70 k Direktivi 2018/1972/EU, je za rešitev čezmejnih sporov med podjetji, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja ali storitve v različnih državah članicah, potreben preprost postopek, ki se sproži na zahtevo katere koli stranke v sporu.

Skladno z navedenim predlagani prvi odstavek določa, da lahko v sporu med subjekti na trgu elektronskih komunikacij, ki nastane v različnih državah članicah EU, vsaka stranka spor predloži agenciji. Za postopek reševanja sporov po tem členu se smiselno uporabljajo določbe 282. in 283. člena tega predloga. Kadar se spor iz prvega odstavka tega člena nanaša na trgovino med državami članicami, agencija o sporu uradno obvesti BEREC (v skladu z Direktivo 2018/1972/EU mu je zaupana pristojnost izdajanja mnenj o čezmejnih sporih). Agencija mora pred sprejetjem ukrepov za rešitev spora počakati na mnenje BEREC, ki ga upošteva v čim večjem obsegu, in izdati odločbo v enem mesecu od prejema mnenja BEREC. V izjemnih okoliščinah, ko je treba takoj ukrepati za zavarovanje konkurence ali zaščito interesov končnih uporabnikov, lahko agencija na predlog stranke ali po uradni dolžnosti sprejme začasne ukrepe. Določbe predlaganega člena se ne uporabljajo za spore, povezane s koordinacijo radiofrekvenčnega spektra iz 33. člena tega predloga.

K 285. členu (posredovanje)

Predlog člena ohranja v 220. členu ZEKom-1 vzpostavljen postopek posredovanja agencije, po katerem skuša agencija najprej rešiti nastale spore. Pri tem je treba omeniti, da drugi odstavek 26. člena Direktive 2018/1972/EU tudi določa, da lahko države članice od nacionalnih regulativnih organov zahtevajo, da zavrnejo rešitev spora, kadar obstajajo drugi mehanizmi, vključno z mediacijo, ki bi boljše prispevali k pravočasni rešitvi spora. Pri postopku posredovanja gre tako dejansko za obliko javne sheme alternativnega reševanja sporov, smisel pa je zagotavljanje hitrejše, cenejše in učinkovitejše rešitve spornega razmerja. Ne gre torej za arbitražni postopek, saj stranki v tem pogledu ne skleneta posebne arbitražne pogodbe, niti se ne odrečeta sodni pristojnosti, kar tudi ne bi bilo skladno z Direktivo 2018/1972/EU.

K 286. členu (reševanje sporov zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij)

Predlog člena ohranja vsebino 220.a člena ZEKom-1, ki je bila v obstoječo ureditev pripeljana z ZEKom-1C, in s katero se sledi zahtevam 10. člena Direktive 2014/61/EU. Z vidika jasnosti in pravne varnosti je dodana nova alineja v prvem odstavku, v skladu s katero se po določbah tega člena rešujejo tudi spori med operaterji omrežja in imetniki pravice do uporabe razdelilne točk in stavbne fizične infrastrukture. Imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture namreč niso vedno operaterji (glej obrazložitev k 137. členu predloga zakona). Dodani so tudi spori med operaterji omrežji in lastniki oziroma upravljavci fizične infrastrukture iz drugega odstavka 75. člena tega predloga (gre za spore v zvezi s postavitvijo maloobmočnih brezžičnih dostopovnih točk).

Z namenom spodbujanja večje učinkovitosti skupne gradnje je bil dodan nov peti odstavek, ki zainteresiranemu soinvestitorju omogoča vložitev predloga za začasno odredbo za odlog gradnje. Agencija lahko kot pogoj za izdajo začasnih odredb zahteva zavarovanje za škodo, ki bi lahko nastala investitorju, če ne pride do skupne gradnje.

XV. NADZOR IN ODLOČANJE O PREKRŠKIH

Poglavje o nadzoru in odločanju o prekrških ohranja strukturo in vsebino XVI. poglavja ZEKom-1 (Nadzor in odločanje o prekrških).

K 287. členu (pristojnost za nadzor)

Predlog člena ohranja vsebino 221. člena ZEKom-1, ki določa pristojnost za nadzor in je skladen z določbo 30. člena Direktive 2018/1972/EU. Nadzor izvajanja določb tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov ter splošnih aktov opravlja agencija; izjema so primeri, ki spadajo v pristojnost informacijskega pooblaščenca (gre za nadzor nad nekaterimi določbami iz poglavja o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti elektronskih komunikacij). Ob tem je treba opozoriti, da ni predviden nadzor nad izvajanjem določb IV. poglavja - razlastitev in omejitve lastninske pravice (razen tretjega, petega in devetega odstavka 27. člena in drugega odstavka 29. člena), saj gre pretežno za civilnopravna in upravnopravna razmerja, ki ne zahtevajo nadzora agencije.

Nadalje agencija opravlja tudi nadzor nad izvajanjem vseh posamičnih aktov oziroma ukrepov, ki jih sprejema na podlagi tega zakona in na njegovi podlagi sprejetih predpisov ter splošnih aktov. Ohranja se tudi določba, ki v tretjem odstavku določa pristojnost agencije za nadzor nad izvajanjem določb Evropske unije s področja elektronskih komunikacij, ki imajo neposredni učinek v pravnem redu RS, če določajo nadzor in sankcioniranje na ravni držav članic.

K 288. členu (sodelovanje med organi nadzora)

Predlog člena ohranja nespremenjeno vsebino 222. člena ZEKom-1. Agencija in informacijski pooblaščenec sta tako dolžna sodelovati in se obveščati o izvedenih ukrepih nadzora, drug

drugemu zagotavljati podatke, potrebne za izvajanje nadzora in medsebojno strokovno sodelovati, kar je skladno tudi z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor.

K 289. členu (postopek nadzora)

Predlog člena ohranja nespremenjeno vsebino 223. člena ZEKom-1. Določa se subsidiarna uporaba določb zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor, ter če izvaja nadzor informacijski pooblaščenec v tem postopku tudi uporaba določb zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

K 290. členu (postopek nadzora fizičnih in pravnih oseb, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja oziroma storitve)

Predlog člena v večjem delu ohranja vsebino 224. člena ZEKom-1 in je skladen z določbo 30. člena Direktive 2018/1972/EU. Ukrepi nadzora, začasni ukrepi nadzora, roki ter postopek so sicer določeni skladno z zahtevami navedene direktive ter možnostmi, ki izhajajo iz zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor. Dodana je nova določba četrtega odstavka, ki agenciji omogoča izdajo odločbe o ugotovitvi obstoja kršitve določb tega zakona, na njegovi podlagi izdanih predpisov, splošnih aktov in posamičnih aktov tudi v primerih, ko je kršitev že prenehala. Agencija tako lahko naloži ukrepe, ki so potrebni za odpravo kršitve oziroma odpravo njenih posledic, med njimi še zlasti povrnitev preveč zaračunanih zneskov ali retroaktivno ureditev pogodbenega razmerja. V okviru trenutno veljavne ureditve se agencija namreč pri izvajanju nadzornih postopkov srečuje s problemom, ko regulirani subjekt svojo, sicer z regulatorno odločbo neskladno veleprodajno ponudbo, hitro spreminja. Agencija v tem primeru kršitev ugotavlja za nazaj v trenutku, ko kršitev ne obstoji več. Z možnostjo ugotavljanja kršitve za nazaj in naložitvijo odprave posledic bi lahko agencija dejansko uveljavila zahteve iz regulatorne odločbe (od dneva njene uveljavitve dalje).

K 291. členu (trajanje začasnih ukrepov)

Predlog člena ohranja nespremenjeno vsebino 225. člena ZEKom-1. Določeno je, da začasni ukrepi veljajo največ tri mesece in se lahko v primeru, če izvršilni postopki niso bili zaključeni, podaljšajo za nadaljnje tri mesece.

K 292. členu (pooblašcene osebe agencije)

Predlog člena, ki določa potrebne pogoje, ki jih morajo izpolnjevati pooblašcene osebe agencije pri opravljanju nalog nadzora, ter njihova pooblastila, ohranja nespremenjeno vsebino 226. člena ZEKom-1.

K 293. členu (pravna sredstva)

Predlog člena ohranja vsebino 227. člena ZEKom-1 in je skladen z 31. členom Direktive 2018/1972/EU, ki vzpostavlja pravico do pritožbe zoper odločitev pristojnega organa pri pritožbenem organu, ki je neodvisen od udeleženih strank ter od zunanjih posegov ali političnih pritiskov, ki bi lahko ogrozili neodvisno presojo zadev, ki jih obravnava. S predlaganim členom se tako določa uveljavljanje pravnih sredstev zoper odločbo agencije in zoper odločbo informacijskega pooblaščenca (možnost vložitev tožbe v upravnem sporu), ki sta nadzorna organa na podlagi predloga tega zakona.

Z vidika večje preglednosti in možnosti seznanitve zainteresirani javnosti se v četrtem odstavku dodaja obveznost agencije, da na svojih spletnih straneh objavlja informacije o odločitvah sodišč zoper njene odločbe.

K 294. členu (prekrškovni organi)

Predlog člena ohranja nespremenjeno vsebino 228. člena ZEKom-1 in je skladen s 30. členom Direktive 2018/1972/EU. Iz razloga jasnosti je v izogib morebitnim težavam, tudi v tem predlogu določeno, da se prekrškovni postopki na podlagi tega zakona rešujejo v skladu z zakonom, ki ureja prekrške, po hitrem postopku. Navedeno sicer izhaja že iz 52. člena Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13, 74/14 – odl. US, 92/14 – odl. US, 32/16, 15/17 – odl. US in 73/19 – odl. US), ki določa, da se o prekrških vedno odloča po hitrem postopku, razen v primerih, določenih s tem zakonom, ko hitri postopek ni dovoljen, za kar pa v primerih, ki jih določa ta predlog, ne gre.

XVI. SVET ZA ELEKTRONSKE KOMUNIKACIJE

Določbe poglavja o Svetu za elektronske komunikacije ostajajo glede na določbe ZEKom-1 enake.

K 295. členu (Svet za elektronske komunikacije Republike Slovenije)

Predlog člena ohranja vsebino 229. člena ZEKom-1. Svet je ustanovljen kot svetovalno telo agencije na področju elektronskih komunikacij. Njegove naloge glede spremljanja in svetovanja pri usmerjanju elektronskih komunikacij vključujejo tudi varstvo interesov potrošnikov na področju elektronskih komunikacij. Svet ima 11 članov, ki jih za dobo pet let imenuje Državni zbor, pri čemer so štirje imenovani izmed predstavnikov potrošniških organizacij, reprezentativnih invalidskih organizacij na predlog nacionalnega sveta invalidskih organizacij in izobraževalnih institucij. Glede predstavnika reprezentativnih invalidskih organizacij se upošteva določba 18. člena Zakona o invalidskih organizacijah (Uradni list RS, št. 108/02 in 61/06 – ZDru-1; v nadaljnjem besedilu: ZInvO), ki ureja naloge reprezentativnih invalidskih organizacij; ena izmed njihovih nalog je namreč tudi, da predlagajo člane v delovna telesa pri državnih in drugih organih, ki obravnavajo vprašanja invalidov. V 26. členu ZInvO pa je določeno, da skupne predstavnike invalidov predlaga nacionalni svet. Četrty odstavek predlaganega člena vsebuje določbe o nezdržljivosti funkcije člana sveta s taksativno določenimi dejavnostmi. Svet ima sekretarja, ki pomaga predsedniku sveta pri pripravi in izvedbi seje ter opravlja ostale naloge. Določba se na tem mestu smiselno zgleduje po ureditvi, ki velja za Agencijo za trg vrednostnih papirjev skladno s četrtyim odstavkom 475. člena Zakona o trgu finančnih instrumentov (Uradni list RS, št. 108/10 – uradno prečiščeno besedilo, 78/11, 55/12, 105/12 – ZBan-1J, 63/13 – ZS-K, 30/16, 9/17, 77/18 – ZTFI-1 in 66/19 – ZTFI-1A) in za Agencijo za zavarovalni nadzor skladno s četrtyim odstavkom 494. člena Zakona o zavarovalništvu (Uradni list RS, št. 93/15 in 9/19).

K 296. členu (delovanje sveta)

Predlog člena ohranja vsebino 230. člena ZEKom-1. Člen vsebuje določbe, da svet sprejme svoj poslovnik, določbe glede pristojnosti za sklic sej, pravice do prisostvovanja določenih predstavnikov na sejah ter glede sklepčnosti in sprejemanja sklepov na seji.

K 297. členu (naloge sveta)

Predlagan člen ohranja vsebino 231. člena ZEKom-1. Svet je organ za svetovanje pri usmerjanju razvoja elektronskih komunikacij. Njegove naloge so predvsem dajanje mnenj, priporočil in predlogov glede zadev na področju elektronskih komunikacij, vključno glede varstva potrošnikov, invalidov in uporabnikov s posebnimi socialnimi potrebami na tem področju. Pri tem sme zahtevati določene informacije od agencije, državnih organov in drugih akterjev na področju elektronskih komunikacij. Agencija lahko svet zaprosi za mnenje glede

zadev s področja elektronskih komunikacij. Ker pa je agencija samostojen neodvisni organ, mnenja, priporočila in predlogi sveta za agencijo niso zavezujoči, ne glede na to, ali jih svet posreduje agenciji na lastno iniciativo ali pa po predhodnem zaprosilu agencije same. V vsakem primeru pa se mora agencija do njih opredeliti. Svet pri uporabi zaupnih informacij ohranja stopnjo njihove zaupnosti (naj gre za poslovno skrivnost ali osebne podatke).

XVII. KAZENSKÉ DOLOČBE

V tem poglavju predlog zakona skladno z obstoječim ZEKom-1 predpisuje kazni za kršitev njegovih določb. Kazni za prekrške so razdeljene v pet skupin glede na težo prekrška in status kršitelja. Ohranja se sistem stopnjevanja kršitev po členih, najhujšim kršitvam sledijo srednje hude kazni; na koncu poglavja so navedene najmanj hude kršitve. Prav tako se ohranjajo zneski glob v razponu, le pri najmanj hudih kršitvah se spreminjata spodnja in zgornja meja globe. K posameznim prekrškom oziroma razponom so skladno s spremenjenimi in dopolnjenimi določbami predloga zakona umeščeni novi prekrški, nekateri prekrški se pa črtajo.

K 298. členu (prekrški)

Ohranja se koncept kazenskih določb iz ZEKom-1. Ta je sankcije za operaterje, ki jim je bil z odločbo agencije določen status operaterja s pomembno tržno močjo na upoštevem trgu, uredil v okviru možnosti in razpona skladno z zakonom, ki ureja prekrške, pri čemer je določil nižjo zgornjo mejo globe, to je do 5% letnega prometa.

K 299. členu (prekrški)

Razpon kazni ostaja nespremenjen v primerjavi z ZEKom-1. Glede na spremenjene določbe predloga zakona so spremenjeni tudi nekateri prekrški.

V skladu z drugim odstavkom 29. člena Direktive 2018/1972/EU države članice lahko določijo kazni v okviru postopka iz tretjega odstavka 22. člena direktive (geografski pregled) samo, kadar podjetje ali javni organ zavestno ali iz hude malomarnosti posreduje zavajajoče, napačne ali nepopolne informacije. Glede na navedeno je v petem odstavku predloga člena določeno, da v primeru prekrška iz 12. točke prvega odstavka (posredovanje zavajajočih, napačnih ali nepopolnih informacij v okviru poizvedovanja po tržnem interesu za gradnjo visokozmogljivih omrežij iz 19. člena tega zakona) storilec odgovarja le, če je prekršek storil z naklepom ali zavestne malomarnosti. V skladu z drugim odstavkom 29. člena Direktive 2018/1972/EU so določene okoliščine, ki jih mora agencija upoštevati v prekrškovnem postopku.

K 300. členu (prekrški)

Razpon kazni ostaja nespremenjen v primerjavi z ZEKom-1. Glede na spremenjene določbe predloga zakona so spremenjeni tudi nekateri prekrški.

K 301. členu (prekrški)

Razpon kazni ostaja nespremenjen v primerjavi z ZEKom-1. Glede na spremenjene določbe predloga zakona so spremenjeni tudi nekateri prekrški.

K 302. členu (prekrški)

Predlog člena ureja prekrške, ki so bili doslej urejeni v 236. členu ZEKom-1. Spodnja meja globe v prvem odstavku (prekrški vezani na izvajanje radioamaterskih storitev) se v primerjavi z ZEKom-1 znižuje s 1.000 na 500 eurov.

XVIII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

K 303. členu (obstoječa obvestila)

V tej prehodni določbi je določeno, da fizične in pravne osebe, ki so fizično obvestile agencijo o nameravanem zagotavljanju javnih komunikacijskih omrežij oziroma izvajanju javnih komunikacijskih storitev, nadaljujejo z opravljanjem dejavnosti v obsegu, na način in pod pogoji določenimi v tem zakonu. Operaterjem, ki skladno z ZEKom-1 že zagotavljajo javna komunikacijska omrežja oziroma izvajajo javne komunikacijske storitve, tako ni potrebno ponovno obveščati agencije.

K 304. členu (obstoječa omrežja na tujem zemljišču)

S predvideno prehodno določbo, ki vsebinsko povzema rešitve iz 238. člena ZEKom-1, je predvidena možnost nadaljnje uporabe zemljišč za potrebe gradnje oziroma postavitve, vzdrževanja in obratovanja elektronskega komunikacijskega omrežja, če so lastniki zemljišč ali njihovi pravni predniki pisno izrazili strinjanje s takšno uporabo. Dodatno je določeni, da se pravica gradnje lahko izkaže tudi z gradbenim dovoljenjem.

K 305. členu (obstoječe odločbe in postopki)

Predlog člena določa, da se odločbe izdane na podlagi ZEKom-1, lahko spremenijo, razveljavijo ali prenehajo veljati pod pogoji in na način, določen s predlogom tega zakona.

K 306. členu (podaljšanje odločb o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom)

ZEKom-1 v 53. členu določa, da se radijske frekvence lahko podelijo za največ 15 let, pri čemer v skladu s 54. členom odločb o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom ni dopustno podaljševati. Direktiva 2018/1972/EU v drugem odstavku 49. člena zahteva 20-letno regulatorno predvidljivost pri podeljevanju pravic uporabe radijskih frekvenc za brezžične širokopasovne elektronske komunikacijske storitve, pri čemer morajo biti pravice rabe podeljene za najmanj 15 let. Da se zagotovi predvidena regulatorna predvidljivost, se za radijske frekvence, ki so bile/bodo

podeljene po roku za prenos Direktive 2018/1972/EU (to je 21. decembra 2020) in pred uveljavitvijo tega zakona (ki predvideva 20-letno veljavnost odločb v tem delu), predvideva možnost podaljšanja za pet. Imetniki odločb o dodelitvi radijskih frekvenc bodo morali za njihovo podaljšanje zaprositi najkasneje v enem letu od uveljavitve tega zakona. Pri tem se bo v odločbi o podaljšanju določil tudi znesek plačila za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, ki se ga izračuna v sorazmerni vrednosti zneska, plačanega ob izdaji prvotne odločbe, ob upoštevanju revalorizacije s časovno vrednostjo denarja. Znesek je prihodek proračuna in se ga plača v 10 letih od prvotne odločbe (izdane v okviru javnega razpisa oziroma javne dražbe).

K 307. členu (objava informacij o pravicah uporabe radijskih frekvenc, ki jih je mogoče prenesti ali oddati v najem)

V sedmem odstavku 68. člena predloga zakona je določena obveznost agencije, da na svojih spletnih straneh objavi relevantne informacije o pravicah uporabe radijskih frekvenc, ki jih je mogoče prenesti ali oddati v najem. Gre za novost, ki jo predvideva tretji odstavek 51. člena Direktive 2018/1972/EU, zato je treba agenciji omogočiti ustrezno prehodno objavo za objavo zadevnih informacij. Agencija mora informacije objaviti na svojih spletnih straneh v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

K 308. členu (zahteve za medobratovalnost drugih radijskih sprejemnikov)

V skladu z drugim odstavkom 93. člena tega zakona morajo drugi radijski sprejemniki (radijski sprejemniki, za katere ne veljajo zahteve iz prvega odstavka), ki so dani na trg za prodajo, vsebovati sprejemnik, ki omogoča sprejem digitalnega radia prek prizemne digitalne radiodifuzije. Da se omogoči ustrezno prehodno obdobje za prilagoditev, se ta določba začne uporabljati 1. januarja 2023.

K 309. členu (objava pregleda zasedenosti elementov oštevilčenja)

Četrty odstavek 97. člena predloga zakona na novo določa obveznost agenciji, da vsako leto do 31. marca na svojih spletnih straneh objavi pregled zasedenosti posameznih elementov oštevilčenja po vrstah in namenih uporabe. S prehodno določbo se določa rok treh mesecev od uveljavitve zakona za objavo prvega takšnega seznama.

K 310. členu (zagotavljanje opreme in storitev s strani dobaviteljev z visokim tveganjem)

Predlagana prehodna določba je v povezavi z novimi obveznostmi zaradi implementacije Nabora orodij EU iz 115. člena predloga zakona. Njen namen je ob upoštevanju načela sorazmernosti določiti prehodno obdobje za upoštevanje predpisanih obveznosti za operaterje mobilnih komunikacijskih omrežij, ki zagotavljajo ta omrežja izvajalcem bistvenih storitev, organom državne uprave oziroma nosilcem ključnih delov nacionalnovarnostnega sistema, kot tudi za omejitve in prepovedi uporabe obstoječe opreme tveganih dobaviteljev in izvajanja storitev podpre tretje ravni s strani tveganih dobaviteljev.

K 311. členu (objava smernic in informacij o postopkih za medomrežno povezovanje in operaterski dostop)

V osmem odstavku 130. člena predloga zakona je na novo določena obveznost agencije, da pripravi in na svojih spletnih straneh objavi smernice in informacije o postopkih za medomrežno povezovanje in operaterski dostop. S prehodno določbo se določa rok treh mesecev od uveljavitve zakona za izpolnitev zakonske obveznosti.

K 312. členu (veljavnost odločbe o imenovanju izvajalca univerzalne storitve)

Agencija je leta 2019 določila izvajalca univerzalne storitve za obdobje 5 let. V skladu s prehodno določbo imenovani izvajalec univerzalne storitve še naprej izvaja univerzalno storitev na podlagi odločbe do poteka njene veljavnosti.

K 313. členu (uskladitev pravilnika)

Prehodna določba določa rok šestih mesecev za uskladitev Pravilnika o tehničnih pripomočkih in prilagoditvah vozila (Uradni list 71/14, 37/17 in 57/18), ki je v resorni pristojnosti Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti. Glej obrazložitev k 175. členu predloga zakona.

K 314. členu (javno obveščanje in alarmiranje)

Prvi odstavek 110. člena Direktive 2018/1972/EU določa, da države članice obveznosti v zvezi s sistemi javnega opozarjanja zagotovijo do 21. junija 2022. Glede na navedeno predlog člena določa rok za izpolnitev obveznosti iz 201. člena predloga zakona.

K 315. členu (uskladitev splošnih pogojev)

Zaradi preprečitve neenakopravnega obravnavanja naročnikov, ki so oziroma bodo sklenili naročniško razmerje, pred začetkom veljavnosti tega zakona, in novih naročnikov, so operaterji dolžni svoje splošne pogoje prilagoditi določbam tega zakona v roku štirih mesecev.

K 316. členu (izdaja podzakonskih aktov)

Prehodna določba določa rok šestih mesecev od uveljavitve zakona za sprejem podzakonskih aktov, ki so po tem zakonu obvezni.

K 317. členu (prenehanje veljavnosti)

Skladno s prvim odstavkom prenehajo veljati v njem navedeni podzakonski akti, sprejeti na podlagi ZEKom-1. Ti podzakonski predpisi pa se še naprej uporabljajo do izdaje podzakonskih predpisov na podlagi tega zakona.

K 318. členu (prenehanje veljavnosti)

Prehodna določba v prvem odstavku razveljavlja ZEKom-1 in našteva podzakonske predpise, ki se z dnem uveljavitve predloga zakona razveljavijo (v primerjavi s predpisi iz prejšnjega člena se tem predpisom ne podaljšuje uporaba), saj so v nasprotju s tem zakonom oziroma tudi z regulativnim okvirom za področje elektronskih komunikacij.

Splošni akt, ki ureja kakovost univerzalne storitve, se uporablja do poteka veljavnosti odločbe dosedanjemu izvajalcu univerzalne storitve.

V skladu z obrazložitvijo k 1. členu predloga se v tretjem odstavku tega člena razveljavlja ZDRad. Njegove še relevantne določbe so urejene v predlogu tega zakona.

K 319. členu (začetek veljavnosti)

Ta člen določa začetek veljavnosti zakona, to je trideseti dan v Uradnem listu Republike Slovenije.

IV. PREDLOG ZAKONA RAZVELJAVLJA DOLOČBE VELJAVNIH ZAKONOV

/

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

/

VI. PRILOGE

- osnutki podzakonskih predpisov, katerih izdajo bo določal predlog zakona, bodo priloženi v kasnejši fazi obravnave predpisa
- pobude in predlogi, ki so neposredno vplivali na odločitev za predlog zakona:
Predlogi in pripombe zainteresirane javnosti, prejeti v obdobju predhodnega zbiranja mnenj, bodo objavljeni na spletnih straneh Ministrstva za javno upravo.